

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

КНИГА ЧЕТВЪРТА

СПОДЕЛЕНА
ЛЮБОВ

ДЖ. Р. УОРД СПОДЕЛЕНА ЛЮБОВ

Част 4 от „Братството на черния кинжал“

Превод от английски: Вера Паунова, 2011

chitanka.info

Посветена на ТЕБ.

*Ти ме спечели още когато
ме нарече безкомпромисна, честна дума.*

И тогава ти добави: „Това е за теб, хлапе!“.

Безумно те обичам...

БЛАГОДАРНОСТИ

С огромна благодарност на читателите на „Братството на черния кинжал“ и поздрав към Съкилийничките — на кой диван сме сега?

Благодаря много на: Карън Солъм, Кара Сезар, Клер Зайън, Кара Уелш.

Благодаря ви, капитан Бъни, наричан още Розовия звяр, и Пит Анджи, Модератора питбул... Сериозно, Дорин и Анджи, вие се грижите толкова добре за мен.

Благодаря и на Компанията на четиримата — много прегръдки. Не знам какво бих правила без вас.

На ДЛБ: Помни, че мама те обича. Винаги. На НТМ: Това, което най-много обичам в ти-знаеш-къде... си ти. Имам страхотен късмет, че те познавам.

Както винаги, с благодарности към моя изпълнителен комитет: Сю Графтън, д-р Джесика Андерсън и Бетси Вон. И с огромно уважение към несравнимата Сюзън Брокман.

С любов на моята Лодка, на моето семейство и на моите приятели писатели.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Братството на черния кинжал — отлично тренирани вампири-воини, които защитават вида си от Обществото на лесърите. В резултат на селекция в рамките на расата братята притежават огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Могат да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат прободени в сърцето.

вампир — вид, различен от хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразяването си, което настъпва към двадесет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превръщат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

глимера — основното ядро на аристокрацията, което може да се сравни, грубо и само донякъде, с английското кралско семейство.

Гробницата — Свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на лесърите. Ритуалите включват въвеждане в братството, погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никой не може да влиза в нея, освен членовете на братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на братството.

двуборство — конфликт между двама мъжки вампири, които се съревновават за правото да бъдат избрани за съпруг.

доген — член на класата на прислужниците в света на вампирите. Догените имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но остаряват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

Избраниците — жени-вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин. Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на воините по нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на братството, но братята са изоставили тази практика.

изолация — статут, налаган от краля на жена-вампир, в резултат на молба до него, отправена от семейството на въпросната жена-вампир. Поставя я под попечителство и тя трябва да се подчинява безпрекословно на своя *попечител*, който обикновено е най-

възрастният мъж в семейството. В този случай, нейният *попечител* има законното право да определя всички аспекти на живота ѝ и да ограничи контактите ѝ със света — всички или само някои от тях.

кръвен роб — вампир от мъжки или женски пол, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

лесър — човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на лесърите. За да бъде убит, *лесърът* трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. *Лесърите* не се хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата, кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

лийлан — гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като любим, любима.

мамен — майка. Използва се едновременно като съществително нарицателно и като обръщение, показващо обич и привързаност.

нала (ж.р.) или *налум* (м.р.) — дума, която показва силни чувства. Означава „любима“ или „любим“.

Небитието — царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите — орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега — зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не и съзидателна сила.

период на нужда — период, през който жената вампир е фертилна и който обикновено продължава два дни. През този период жената изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената и след това се повтаря през десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край жена-вампир в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъже влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако жената няма партньор.

пирокант — понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

попечител — настойник на непълнолетен индивид. Има различни степени *попечители*, като най-мощните са назначените за такива на жени-вампири в изолация.

преобразяване — критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двадесетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс — вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцепс — най-високото стъпало на вампирската аристокрация, по-висши по ранг

са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство — кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт — ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

разплата — акт на смъртно отмъщение, извършвано обикновено от мъжки вампир, заради своята възлюбена.

симпат — един от подвидовете във вампирската раса, който се характеризира със способността и желанието да манипулира чувствата на другите (с цел обмен на енергия). През различни исторически периоди те са били подлагани на неправди и гонения, а в определени такива дори са били подложени на изстребление от страна на вампирите. Вече са почти на изчезване.

Скрайб Върджин — мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на един-единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

тали — дума, която показва добри и нежни чувства и може свободно да се преведе като „мила“ или „скъпа“.

трейнър — дума, която се използва между двама мъже. Може да се преведе свободно като „многообичан приятел“.

уокър — индивид, върнал се в царството на живите от Небитието. Към тях се отнасят с огромно уважение, почитани са заради мъките, които са преживели.

уорд — еквивалент на кръстник или кръстница на определен индивид.

хелрен — вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена-вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

шелан — вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

ВОИНИТЕ ОТ БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ:

Рот (Wrath) — *гняв*

Тормент, Топ (Tohrment) — *страдание*

Рейдж (Rhage) — *ярост*

Зейдист, Зи (Zhadist) — *садист*

Вишъс, Ви (Vishous) — *порочен*

Фюри (Phury) — *моц*

— Искаш ли да чуеш каква еротична фантазия имам? — Бъч О'Нийл постави чашата с уиски „Лагавулин“ на масата и се взря в блондинката, която го беше заговорила. На фона на ВИП залата на „Зироу Сам“ тя изглеждаше умопомрачително, облечена в тоалет от ивици бял лак, нещо като кръстоска между Барби и Барбарела^[1]. Трудно беше да се прецени дали е една от професионалистките в клуба или не. Вярно, че когато ставаше дума за платен секс, Преподобния подбираше само най-доброто, но тя спокойно можеше да бъде модел в „Maxim“ или „FHM“.

Блондинката постави длани върху мраморния плот на масата и се приведе към него. Гърдите ѝ бяха съвършени, най-доброто, което можеше да се купи с пари, а сияйната ѝ усмивка обещаваще забавления, за които щеше да ѝ е необходима възглавничка за коленете. Платена или не, това беше жена, която не страдаше от липса на витамин D и това ѝ харесваше.

— Е, татенце? — настоя тя на фона на психеделичните техно звуци. — Искаш ли да сбъднеш фантазиите ми?

Бъч я дари с хладна усмивка. Без съмнение тази вечер тя щеше да ощастливи някого. Най-вероятно — цяла тайфа, но той нямаше да е един от тях.

— Съжалявам, ще трябва да си опиташ късмета другаде.

Липсата на каквато и да било реакция от нейна страна окончателно затвърди подозренията му, че е професионалистка. С равнодушна усмивка, блондинката се премести на съседната маса и разигра същата сценка с привеждането над масата и грейналото лице.

Бъч се облегна назад и изпразни чашата си, в която беше останало около един пръст уиски. Следващата му стъпка беше да привлече вниманието на сервитьорката. Тя кимна, без да се приближава, и забърза към бара, за да му сипе още едно питие.

Беше почти три сутринта, така че останалите двама щяха да се появят до половин час. Вишъс и Рейдж бяха на лов за *лесъри* (неживите кучи синове, които избиваха техния вид), но най-вероятно щяха да се върнат с празни ръце. През целия януари и февруари в тайната война между вампирите и Обществото на лесърите цареше затишие, по улиците се срещаха все по-малко убийци. Което беше добра новина за цивилните вампири. И повод за безпокойство за Братството на черния кинжал.

— Здравсти, ченге — разнесе се нисък мъжки глас зад Бъч и той се усмихна.

Звукът на този глас винаги извикваше в съзнанието му представата за мъгла, забулваща онова, което се кани да те убие в нощта.

— Здравей, Преподобни — отвърна Бъч, без да се обръща.

— Знаех си, че ще я разкараш.

— Да не четеш мисли?

— Понякога.

Бъч хвърли поглед през рамо. Преподобния стоеше в сенките и аметистовите му очи блестяха. Както обикновено, късата му коса бе оформена в прическа ирокез. Носеше страхотен костюм от камгарна вълна на „Валентино“. Бъч имаше съвсем същия.

Само дето Преподобния го беше купил със собствените си пари. Преподобния (известен още като Ривендж и като брат на Бела, която бе *шелан* на Зи) притежаваше „Зироу Сам“ и получаваше процент от всичко, което се случваше там. А с цялата поквара, която можеше да се купи в клуба, в края на всяка вечер той несъмнено прибираще купища пари в

касичката си.

— Не, тя просто не беше за теб.

Преподобния се разположи на мястото до Бъч, поглаждайки съвършения възел на вратовръзката си „Версаче“.

— Освен това знам защо ѝ отказа — добави той.

— Така ли?

— Не харесваш блондинки. Вече не.

— А може би просто не е моят тип.

— Знам какво искаш.

Бъч надигна чашата с уиски, която беше пристигнала междуременно.

— Нима?

— Това ми е работата. Повярвай ми.

— Не се засягай, но предпочитам да не ти се доверявам.

Преподобния се наведе към Бъч. Миришеше фантастично, в което нямаше нищо чудно — „Cool Water“ на „Давидоф“ неслучайно беше класика.

— Знаеш ли какво, ченге? Въпреки това ще ти помогна.

Бъч сложи ръка върху мускулестото рамо на вампира.

— Интересуват ме само барманките, друже. Добрите самаряни ми действат на нервите.

— Понякога само нещо различно може да ти свърши работа.

— В такъв случай нямаме късмет, а? — Бъч кимна по посока на полуголата тълпа, която се клатеше под въздействието на екстази и кокаин. — Тук всички изглеждат еднакво.

Странно, докато работеше в полицейското управление на Колдуел, „Зироу Сам“ беше истинска загадка за него. Всички знаеха, че там гъмжи от секс и наркотици, но така и не бяха успели да съберат достатъчно доказателства, за да получат разрешително за обиск. Въпреки че беше достатъчно само да влезеш в клуба която и да било нощ, за да се натъкнеш на поне дузина нарушения на закона.

Сега, когато се движеше с Братството, Бъч знаеше каква е причината. Преподобния владееше доста трикове, способни да променят възприятията за случки и обстоятелства. Като вампир, той беше в състояние да изтрива паметта на хората, да подправя записите на охранителни камери и да се дематериализира, когато си поиска. Преподобния и бизнесът му бяха движеща се мишена, която всъщност не помръдваше.

— Каж ми нещо — рече Бъч. — Как успяваш да запазиш тези твои странични занимания в тайна от аристократичното си семейство?

Преподобния се усмихна, разкривайки връхчетата на вампирските си зъби.

— Ти ми кажи как така един човек успя да се сближи толкова с Братството?

Бъч вдигна чашата в почтителен жест.

— Понякога съдбата ни повежда по откачени пътища.

— Абсолютно вярно, човече. Наистина, абсолютно вярно.

Телефонът на Бъч иззвъня и Преподобния се изправи.

— Ще ти изпратя нещо — каза той.

— Не го искам, освен ако не е уиски.

— Бас държа, че ще си вземеш думите назад.

— Силно се съмнявам — каза Бъч и извади своята „Моторола Рейзър“. — Какво става, Ви? Къде сте?

Вишъс дишаше тежко като състезателен кон, а вятърът виеше в слушалката и му пригласяше — явно дяволски бързаше.

— Майната му, ченге, имаме проблем.

Бъч усети прилив на адреналин, от който само дето не светна като коледна елха.

— Къде сте?

— В предградията. Изникна една ситуация. Проклетите убийци са започнали да ловуват цивилни в домовете им.

Бъч скочи на крака.

— Идвам...

— Как ли пък не! Стой където си. Обадох ти се само за да не решиш, че са ни убили, като не се появим.

И той затвори.

Бъч бавно се отпусна на мястото си. На съседната маса няколко души гръмко се разсмяха — някаква шега отключи смеха им и той се извиси във въздуха като ято птици.

Бъч сведе поглед към чашата си. Преди шест месеца нямаше абсолютно нищо. Нямаше жена в живота си. Не беше близък с никого от семейството си. Нямаше истински дом, а работата му в отдел „Убийства“ бавно го унищожаваше. После го отстраниха от длъжност заради полицейска бруталност. По някакво странно стечение на обстоятелствата започна да се движи с Братството. Срещна единствената жена, която го караше да занемее от благоговение. И освен това напълно обнови гардероба си.

Това последното със сигурност си оставаше в колонката с плюсовете.

За известно време промяната успяваше да замаскира истината, но напоследък Бъч бе започнал да забелязва, че си е все същият — не по-жив, отколкото докато гниеше в предишното си съществуване. Все още гледаше отстрани, докато животът го отминаваше.

Той отпи от чашата с „Лагавулин“ и се замисли за Мариса. Представи си дългата ѝ до кръста коса. Бялата ѝ кожа. Светлосините ѝ очи. Вампирските зъби.

О, да, никакви блондинки за него. Не можеше дори да си помисли за секс с някоя светлокоса мадама.

О, по дяволите цветът на косата! Сякаш която и да било жена в клуба или където и да било по света можеше да се сравнява с Мариса. Тя притежаваше чистотата на кристал, пречупващ светлината, а изяществото ѝ правеше всичко край нея да изглежда по-хубаво, по-живо, по-цветно.

По дяволите! Държеше се като сантиментален глупак.

Само че тя беше така прекрасна! За краткото време, когато му се беше сторило, че Мариса е привлечена от него, Бъч бе започнал да се надява, че между тях може да се получи нещо. И тогава тя най-неочаквано изчезна. Което бе доказателство, че не е глупачка. Той не можеше да ѝ предложи нищо, и то не само защото беше човек. Бъч газеше из плитчините на света на Братството — не можеше да се бие рамо до рамо с тях заради расата си, ала не можеше и да се върне към предишния си живот, защото знаеше твърде много. Единственият начин да излезе от това половинчато положение, беше с краката напред.

Страхотна партия, няма що!

Веселящите на съседната маса изригнаха в нова вълна гръмогласен смях и Бъч хвърли поглед към тях. В центъра на малката групичка седеше рус дребосък в лъскав костюм. Не изглеждаше на повече от петнайсет години, но от близо месец бе редовен посетител на ВИП залата и пръскаше пари, сякаш бяха конфети.

Очевидно компенсираше с портфейла си онова, което липсваше на физиката му. Поредният пример за всемогъществото на добрия стар долар.

Бъч довърши скоча си, махна на сервитьорката и сведе поглед към дъното на чашата. По дяволите! Четирите двойни уискита не бяха успели дори да го замаят, което красноречиво говореше за издръжливостта му. Беше оставил редиците на аматьорите зад себе си и се беше превърнал в професионален пияч.

Тази мисъл изобщо не го разтревожи, което го накара да осъзнае, че вече не гази из плитчините. Започнал бе да затъва.

Ама тази вечер беше в прекрасно настроение!

— Преподобния каза, че имаш нужда от компания.

Бъч дори не си направи труда да вдигне очи.

— Не, благодаря.

— Няма ли поне да ме погледнеш?

— Кажи на шефа си, че оценявам... — Бъч вдигна глава и не можа да довърши.

Незабавно я разпозна, в което нямаше нищо чудно — тя беше шеф на охраната в „Зироу Сам“ и беше невъзможно да я забравиш. Висока поне метър и осемдесет. Къса, смолисточерна коса и мъжка подстрижка. Тъмносиви очи с цвят на пушечно дуло. Тесният спортен потник, с който беше облечена, подчертаваше атлетичното ѝ тяло — само мускули и вени, без грам тлъстина. Изглеждаше така, сякаш не само бе в състояние да ти строши костите, но и щеше да го направи с удоволствие. Бъч хвърли разсеян поглед към ръцете ѝ. Силни, с дълги пръсти. Ръце, които можеха да нанесат сериозни поражения.

По дяволите... май щеше да му хареса да го наранят. Тази вечер му се искаше да изпита физическа болка, ей така, за разнообразие.

Жената се усмихна едва-едва, сякаш знаеше какви мисли се въртят в главата му, и Бъч зърна острите връхчета на вампирски зъби. А... значи не беше от човешката раса. Беше вампир. Жена-вампир.

Преподобния се оказа прав, кучият му син. Тази наистина щеше да свърши работа, защото бе всичко, което Мариса не беше. И защото му предлагаше онзи анонимен секс, с който беше свикнал през целия си живот. И точно този вид болка, от която се нуждаеше, без сам да си дава сметка.

Бъч бръкна в джоба на костюма си „Ралф Лорен“, но тя поклати глава.

— Не го правя за пари. Никога. Приеми го като услуга за приятел.

— Но аз не те познавам.

— Не ти си приятелят, когото имам предвид.

Бъч хвърли поглед през рамо и видя Ривендж да се взира в тях от другия край на ВИП залата. Когато срещна погледа му, вампирът се подсмихна самодоволно и потъна в частния си кабинет.

— Той ми е много добър приятел — прошепна тя.

— Така ли? Как се казваш?

Тя му протегна ръка.

— Няма значение. Да вървим, Бъч, наричан още Брайън, по фамилия О'Нийл. Ела с мен. Забрави за малко онова, което те кара да обръщаш уиски след уиски. Обещавам ти, че цялата тази машина за самоунищожение ще е тук, когато се върнеш.

Не му харесваше колко много знае тя за него!

— Защо първо не ми кажеш името си?

— Тази вечер можеш да ме наричаш Симпати. Как ти звучи?

Той я огледа от бретона до ботушите. Никак не се учуди, като видя, че е обува в кожени панталони.

— Да не криеш някоя изненада в панталоните си?

Тя се разсмя. Нисък, плътен смях.

— Не. Не съм транссексуална. Не само твоят пол може да бъде силен.

Бъч се взря в стоманените ѝ очи, после хвърли поглед към частните тоалетни.

Господи... това му беше толкова познато. Бърз секс с непознатата, безцелен сблъсък между две тела. Тази гадост открай време беше разменната монета в сексуалния му живот, само дете не си спомняше някога да е усещал подобно болезнено отчаяние, както сега.

Все тая. Нима, докато черният му дроб не го отведеше в гроба, трябваше да прекара живота си в пълно въздържание? Само защото онази, която той не заслужаваше, не го искаше?

Той сведе поглед към панталоните си. Очевидно тялото му не беше съгласно с плана за въздържанието.

С гърди, по-студени от асфалта през зимата, той се изправи.

— Да вървим!

Воден от прелестните звуци на цигулките, камерният оркестър подхвана валсова мелодия и Мариса загледа как бляскавата тълпа се слива пред очите ѝ. Навсякъде около нея се образуваха двойки — докосваха се ръце, тела се прилепяха едно в друго, очи потъваха в погледа на другия. Десетки различни вариации на миризмата на обвързване се смесиха и изпълниха въздуха.

Мариса се опита да диша през устата, за да не ги усеща, но измъкване нямаше, което си беше в реда на нещата. Колкото и да се гордееше със стила и обноските си, аристокрацията на вампирите си оставаше подвластна на биологичните закони на своята раса — когато мъжките вампири се обвързваха, тялото им излъчваше миризма. А когато женските вампири приемаха някого за свой партньор, с гордост започваха да носят тъмния му мирис върху кожата си.

Или поне Мариса предполагаше, че го правят с гордост.

От сто двайсет и петте вампира в балната зала на брат ѝ, тя беше единствената необвързана жена. Имаше и необвързани мъжки вампири, но те никога нямаше да я поканят на танц.

Принцесите предпочитаха да пропуснат валса или пък да отведат на дансинга майка си или някоя от сестрите си, пред това дори да се доближат до нея.

Не, нея никой не я искаше и когато една двойка, понесена в танц, се приближи до нея, Мариса учтиво сведе очи. Последното, което искаше, бе някой от тях да се препъне, докато се опитва да избегне погледа ѝ.

Тя потрепери и се запита защо положението на наблюдател, когото всички избягват, тази вечер ѝ тежи повече от обикновено. За бога, вече четиристотин години никой член на вампирската *глимера* не смееше да я погледне в очите и тя беше свикнала с това. Първоначално беше нежеланата *шелан* на Слепия крал, а после се бе превърнала в *бившата* нежелана *шелан* — захвърлена заради възлюбената му нечистокръвна кралица.

Може би вече нямаше сили да гледа живота отстрани.

С разтреперани ръце и плътно стиснати устни, Мариса вдигна тежките поли на роклята си и се отправи към внушителния свод, извеждащ от балната зала. Спасението я очакваше навън и тя бутна вратата към дамския салон с безмълвна молитва.

Слава на Скрайб Върджин!

Напрежението бързо започна да я напуска, когато прекрачи прага и се огледа наоколо. Тази стая в имението на брат й винаги й се бе струвала като луксозна съблекалня за дебютантки. Украсена в пищен руско императорски стил, кървавочервената зала за почивка и оправяне на грима беше обзаведена с десет тоалетки, които си подхождаха прекрасно и които съдържаха всичко, от което една дама се нуждаеше, за да подобри външния си вид. В дъното на помещението се намираха баните, всяка от които беше издържана в цветовата гама на някое от яйцата на Фаберже^[2] — част от богатата колекция на брат й.

Толкова женствено. Толкова съвършено.

Застанала в средата на салона, на Мариса й се прииска да изкрещи.

Вместо това прехапа устни и се приведе пред едно от огледалата, за да оправи прическата си. Дългата й руса коса, която разпусната стигаше до кръста, тази вечер беше вдигната в съвършен кок, който вече няколко часа не бе мръднал, а перлените нанизы, които нейната *доген* беше вплела в русите кичури, бяха непокътнати.

Разбира се, часовете, прекарани в безучастно наблюдение, не бяха кой знае какво предизвикателство за прическата й в стил Мария-Антоанета.

За сметка на това огърлицата й се беше поразместила. Мариса я нагласи така, че едрата черна перла, която завършваше накита, да пада точно над деколтето й, доколкото изобщо имаше такава.

Гълъбовосивата й рокля беше класика от „Балмен“^[3], купена през четиридесетте години на двайсети век в Манхатън. Чисто новите й обувки бяха на „Стюарт Уайцман“^[4] (не че някой можеше да ги види, скрити под дългата до земята рокля). Както винаги, огърлицата и обиците й бяха от „Тифани“^[5] — откакто баща й за първи път беше открил Луис Комфорт в края на деветнайсети век, семейството на Мариса бе сред най-лоялните клиенти на компанията.

Което беше една от отличителните черти на аристокрацията, нали така? Постоянство и високо качество във всичко, неприкрито неодобрение към всяка промяна и всеки недостатък.

Мариса се изправи и отстъпи назад, докато огледалото не я обхвана в цял ръст. Каква ирония! От другия край на стаята в нея се вираше същинско въплъщение на женското съвършенство, една невероятна красота, излязла сякаш изпод длетото на някой майстор, а не създаване от плът и кръв. Извивките на високото й стройно тяло бяха изящни, а лицето възхитително — очите и устните, скулите и носът бяха със съвършени пропорции. Кожата й беше бяла като алабастр, очите й — сребристосини. Малцина вампири имаха по-чиста кръв от тази, която течеше в нейните вени.

Ала това не променяше нищо. Тя си оставаше изоставената жена. Онази, която бяха захвърлили. Нежеланата, несъвършената, недокоснатата стара мома, която дори чистокръвен воин като Рот не бе могъл да понесе сексуално нито *веднъж*, пък макар и само за да не остане тя съвсем неопитна. И ето че заради отвращението на Рот тя си бе останала необвързана, въпреки че бе прекарала с него цяла вечност, или поне така й се струваше. За да бъде смятана за *шелан*, една жена трябваше да бъде обладана.

Краят на връзката им беше дошъл неочаквано, без обаче да учуди никого. Макар Рот да беше обявил, че тя го е напуснала, а не обратното, целият аристократичен елит знаеше каква е истината. Недокосната в продължение на векове, тя никога не беше носила мириса на обвързване върху кожата си, никога не бе прекарала дори и ден насаме с него. Още повече, никоя жена не би напуснала Рот доброволно. Та той беше Слепия крал, последният чистокръвен вампир в света, велик боец и водач на Братството на черния кинжал. Никой не заемаше по-високо положение от него.

Заклучението на *глимера*? Нещо с Мариса очевидно не беше наред. Дрехите ѝ сигурно скриваха някакъв дефект, най-вероятно — от сексуален характер. Защо иначе един чистокръвен боец не изпитваше никакво еротично влечение към нея?

Мариса си пое дълбоко дъх. После отново. И отново.

В ноздрите ѝ нахлу мирис на наскоро откъснати цветя, сладко ухание, което се надигна като вълна, измести въздуха и изпълни дробовете ѝ. Гърлото ѝ се сви, сякаш за да се пребори с прииждащите талази, и тя вдигна ръка към перлената огърлица. Колко силно я стягаше... и как тежеше... като пръсти, впити в гърлото ѝ. Отвори уста, за да си поеме въздух, но и това не помогна. Цветното зловоние се беше просмукало в дробовете ѝ, полепнало бе по всеки милиметър от тях и тя се задушаваше и се давеше...

Мариса отиде до вратата с разтреперани крака, но просто не бе в състояние да се изправи лице в лице с танцуващите двойки, онези, които подхранваха чувството си за собствено достойнство, като я отлъчваха от обществото си. Не, за нищо на света не биваше да я видят... щяха да разберат колко е разстроена. Колко много я измъчва всичко това. И щяха да я презрат още повече.

Погледът ѝ обиколи салона, обходи всички предмети, надникна във всички огледала. Отчаяно се опитваше да... всъщност, какво се опитваше да направи? Къде можеше да отиде... спалнята на горния етаж... Трябваше да... о, господи... *не можеше да диша*. Щеше да умре, тук и сега, неспособна да поеме и глътка въздух през свитото си гърло.

Хавърс... брат ѝ... трябваше да го намери. Той беше лекар... Той щеше да ѝ се притече на помощ... но тогава рожденият му ден щеше да бъде провален. *Съсипан*... заради нея... Тя беше виновна за всичко... за всичко. За целия позор, с който беше покрита... Слава богу, че родителите ѝ бяха мъртви от векове и така и не видяха какво... бе станало с нея.

Щеше да повърне. Определено щеше да повърне.

С разтреперани ръце и омекнали колене, тя се втурна към една от баните и се заключи вътре. Преди да влезе в тоалетната, пусна чешмата, за да заглуши задавеното си дишане, в случай че някой влезе в салона. После се свлече на колене и се надвеси над порцелановата чиния.

Опита се да повърне, ала колкото и да се напъваше, от гърлото ѝ излизаше само въздух. Пот избя по челото ѝ, под мишниците, между гърдите ѝ. Зави ѝ се свят и тя отвори широко уста, мъчейки се да си поеме дъх, докато в главата ѝ като рояк сърдити пчели нахлуха мисли за това, как ще умре сама, без никой да ѝ помогне, как ще провали партито на брат си, как всички я презират... пчелите в главата ѝ бръмчаха и я жилеха... жилеха я до смърт... мисли като пчели...

Разплака се не защото се боеше, че умира, а защото знаеше, че ще продължи да живее.

Господи, през последните няколко месеца пристъпите на паника бяха станали непоносими; мъчителната тревога вървеше неотменно по петите ѝ — безпльтен преследвач, чиято упоритост не знаеше граници. И всеки нов срив я връхлиташе с неотслабваща сила,

ужасяващо, брутално откровение.

Стиснала глава между дланите си, Мариса захлипа дрезгаво. Сълзите се стичаха по лицето ѝ и мокреха перлите и диамантите около гърлото ѝ. Беше съвсем сама. Впримчена в красив пищен кошмар, в който чудовищата носеха смокинги и кадифени сака, а лешоядите, протегнали хищни нокти, за да ѝ избодат очите, се спускаха отгоре ѝ, плющейки с крила от сатен и коприна.

Тя си пое дълбоко дъх и се опита да овладее дишането си.

„Спокойно... спокойно. Добре си. И преди си се чувствала така.“

След известно време сведе поглед към тоалетната чиния. Беше изработена от чисто злато и водата, раздвижена от нейните сълзи, сияеше като огряна от слънчеви лъчи. Внезапно Мариса усети, че плочките на пода ѝ убиват. Че корсетът се впила в тялото ѝ. И че кожата ѝ лепне от влага.

Вдигна глава и се огледа наоколо. Я виж ти! Беше избрала любимата си баня за своя срыв, онази, украсена като яйцето с момините сълзи. Беше седяла надвесена над тоалетната чиния, заобиколена от нежнорозови стени, покрити с ръчно изрисувани зелени вейки и ситни, бели цветчета. Подът и умивалникът бяха от розов мрамор, изпъстрен с бели и кремави жилки. Аплиците бяха от злато.

Колко очарователно. Съвършеното място за пристъп на паника. От друга страна, истерията си подхождаше с абсолютно всичко, нали? Класика в жанра.

Мариса се отгласна от пода, завъртя кранчето на чешмата и се свлече в малкия, облечен в коприна стол в ъгъла. Роклята ѝ се разстла около нея, сякаш беше животно, което най-сетне можеше да си почине, сега, когато драмата беше свършила.

Погледна се в огледалото. По лицето ѝ бяха избили петна, носът ѝ беше зачервен. Гримът ѝ беше съсипан, косата ѝ бе в безпорядък.

Значи така изглеждаше в действителност — нищо чудно, че всички в *глимера* я презираха. Незнайно как, те бяха разбрали истината за нея.

Господи... сигурно затова Бъч не я искаше...

„О, по дяволите, не!“

Последното, от което се нуждаеше в този момент, беше да мисли за него. Това, което трябваше да стори, бе да оправи външния си вид, доколкото бе възможно, и да избяга в стаята си. Вярно, да се крие, не беше никак привлекателно, но нима тя самата беше привлекателна?

Тъкмо посягаше към косата си, когато чу вратата на салона да се отваря. Откъм балната зала нахлу вълна от камерна музика, само за да затихне миг по-късно, когато вратата отново се затвори.

Страхотно! Сега не можеше да се измъкне. Все пак, може би беше само една жена, така че поне не трябваше да се тревожи да не подслуша нечий разговор.

— Не мога да повярвам, че разлях вино върху шала си, Санима.

Прекрасно — освен страхливка, беше и подслушвачка!

— Не си личи — отговори Санима. — Все пак, слава на Скрайб Върджин, че го видя, преди някой друг да е забелязал. Ей сега ще го почистим с малко вода.

Мариса тръсна глава, за да се съсредоточи.

„Не мисли за тях, просто си оправи косата. И в името на Скрайб Върджин, почисти тази размазана спирала. Приличаш на миеша мечка.“

Тя взе една кърпа и тихичко я намокри, докато двете жени влизаха в банята срещу

нейната. Очевидно бяха оставили вратата откритата, защото гласовете им се чуваха съвсем ясно.

— Ами ако някой все пак забележи?

— Шшшт... нека свалим шала... о, господи! — Възклицанието беше придружено от кратък смях. — Вратът ти!

По-младата жена понижи глас и зашепна възторжено:

— Марлус беше. Откакто миналия месец се обвързахме, той е просто...

Този път и двете се разсмяха.

— Често ли идва при теб през деня? — попита Санима, гласът ѝ беше едновременно възхитен и заговорнически.

— О, да. Когато каза, че иска спалните ни да са свързани, първоначално не разбрах защо. Сега обаче знам. Той е... ненаситен. И то не само... не само за кръв.

Мариса замря с кърпата под едното си око. Само веднъж бе почувствала някой мъж да я жадува. Една целувка, само една... скътана грижливо в спомените ѝ. Щеше да отиде в гроба девствена и това мимолетно докосване до устните ѝ щеше да бъде единственото ѝ еротично преживяване.

Бъч О'Нийл. Бъч я беше целунал с...

„Престани!“

Тя се зае с другата половина на лицето си.

— Прекрасно е да си току-що омъжена. Но не бива да допускаш някой да забележи белезите. Кожата ти е обезобразена.

— Ето защо толкова бързах да дойда тук. Ами ако някой ми беше казал да си махна шала заради петното от вино?

Беше изречено с ужас, с какъвто обикновено се говореше за инциденти с хладно оръжие.

Макар че, като познаваше *глимера*, Мариса отлично разбираше защо някой би искал да избегне изпитателните им погледи.

Тя захвърли кърпата, залови се да оправя косата си... и се отказа от опитите да пропъди Бъч от мислите си.

Господи, как би ѝ се искало да трябва да крие следите от зъбите му от очите на *глимера*. Колко прекрасно би било да знае, че под ефирните пластове на скъпите рокли тялото ѝ е познало животинската му страст. С какво удоволствие би носила мириса на обвързването му върху кожата си и би го подчертавала, избирайки парфюм, който да му подхожда съвършено, както правеха маркираните жени.

Ала всичко това никога нямаше да се случи. На първо място, доколкото бе чувала, хората не се обвързваха като вампирите. А дори да го правеха, последния път, когато се бяха видели, Бъч О'Нийл ѝ беше обърнал гръб, което означаваше, че вече не се интересува от нея. Най-вероятно, защото бе научил за недостатъците ѝ. Тъй като беше близък с Братството, без съмнение знаеше какво ли не за нея.

— Има ли някой тук? — рязко попита Санима.

Мариса тихо изруга — сигурно беше въздъхнала по-силно. Отказа се от опитите си да оправя прическата и грима си и отвори вратата. Когато я видяха да прекрачва прага, и двете жени побързаха да сведат очи, нещо, което този път ѝ бе добре дошло, тъй като косата ѝ имаше плачевен вид.

— Не се безпокойте. Няма да кажа нищо — промърмори тя. Защото за секс не се

говореше на обществени места. Нито някъде другаде.

Без да кажат нито дума, двете жени направиха почтителен реверанс, докато тя се отдалечаваше.

Щом се озова в балната зала, Мариса начаса усети как още погледи се отклоняват от нея... всички извърщаха очи, особено групичката необвързани вампири, които пушеха пури в един тъгл.

Миг преди отново да обърне гръб на бала, Мариса улови погледа на брат си. Той ѝ кимна с тъжна усмивка, сякаш прекрасно разбираше защо тя не може да остане и секунда повече.

„Скъпият Хавърс“, помисли си тя. Той винаги я подкрепяше и никога не бе дори и намекнал, че се срамува от нея. Мариса би го обичала и само заради това, че имаха едни и същи родители, но заради верността му го обожаваше.

С един последен поглед към *глимера* в цялото ѝ великолепие, тя си отиде в стаята. Взе си един бърз душ, преоблече се в проста, дълга до земята рокля, обу чифт ниски обувки и слезе по задните стълби на имението.

Можеше да понесе това, че е недокосната и нежелана. Ако това бе съдбата, която Скрайб Върджин ѝ бе отредила, така да бъде. Животът ѝ би могъл да бъде далеч по-тежък, така че да се оплаква заради онова, което ѝ липсва, забравяйки всичко, което има, беше дребнаво и егоистично.

Онова, което не би могла да понесе, беше безцелното съществуване. Слава на Бога за положението, което заемаше в Съвета на принцепсите и което никой не можеше да ѝ отнеме, тъй като ѝ се полагаше по рождение. Освен това имаше и друг начин, по който можеше да остави отпечатък върху света.

Докато въвеждаше кода и отключваше стоманената врата, Мариса завиждаше на двойките, които танцуваха в балната зала. Сигурно винаги щеше да им завижда. Само че това не беше нейната съдба.

Пред нея имаше други пътища.

[1] Барбарела — героиня от френска поредица комикси и базирания на тях игрален филм от 1968 г. с Джейн Фонда в главната роля. Филмът я превръща в секс символ както заради провокативното ѝ облекло, така и заради многобройните еротични сцени. — Б.пр. ↑

[2] Яйца на Фаберже — ювелирни изделия, изработени между 1885 г. и 1917 г. от Петер Карл Фаберже за руското императорско семейство, както и за частни колекционери. — Б.пр. ↑

[3] „Балмен“ (фр. „Balmain“) — модна къща, основана през 1945 г. от френския моделиер Пиер Белмен. — Б.пр. ↑

[4] „Стюарт Уайцман“ (англ. „Stuart Weitzman“) — компания за дизайнерски обувки. — Б.пр. ↑

[5] „Тифани“ (англ. „Tiffany & Co.“) — прочута ювелирна компания, основана през 1837 г. от бащата на американския художник и дизайнер Луис Комфорт Тифани, Чарлс Тифани. — Б.пр. ↑

Бъч си тръгна от „Зироу Сам“ в четири без петнадесет и въпреки че кадилакът му „Ескалейд“ беше паркиран отзад, той пое в обратната посока. Нуждаеше се от въздух. Господи... наистина се нуждаеше от въздух.

Макар да беше средата на март, толкова на север беше още зима и нощта бе студена като хладилна камера. Бъч тръгна по „Трейд стрийт“, а дъхът му образуваше малки бели облачета, които се рееха над рамото му. Студът и самотата му подействаха добре. Макар да бе оставил потната тълпа на клуба зад гърба си, все още чувстваше горещината и блъсканицата около себе си.

Крачеше с тежки стъпки по тротоара, а марковите му обувки „Ферагамо“ с яростно стържене газеха солта и пясъка, посипани по тесните циментови пътеки между преспите мръсен сняг. Откъм другите барове по „Трейд стрийт“ долиташе приглушена музика, макар че приближаваше време да затварят.

Когато стигна до „Макграйдърс“, Бъч вдигна яката на палтото си и ускори крачка. Избягваше блус заведението, защото в него се събираха момчетата от управлението, а той не искаше да го видят. За бившите си колеги от полицията Бъч се беше изпарил и той предпочиташе нещата да си останат така.

От следващото заведение, „Скриймърс“, се носеше хардкор рап, от който цялата сграда се беше превърнала в нещо като гигантски усилвател. Когато подмина входа на клуба, Бъч спря и се загледа в уличката зад него.

Тук беше започнало всичко. Миналият юли беше дошъл да разследва взривяването на някаква кола точно на това място и така бе започнало шантавото му пътуване в света на вампирите. Едно БМВ, пръснато на парчета от поставената в него бомба. Един изпепелен мъж. Никакви веществени доказателства, с изключение на две метателни звезди. Покушението беше професионално изпитано, от онези, които служеха като послание. Не след дълго бяха започнали да се появяват трупове на проститутки. С прерязани гърла. И невиджано високо съдържание на хероин в кръвта. Както и още метателни звезди, захвърлени наоколо.

Бъч и неговият партньор Хосе де ла Крус предположиха, че взривената кола е резултат от война за територия между сводници, а убитите жени — отмъщение за поставената бомба, но много скоро Бъч беше научил истинската история. Дариъс, член на Братството на черния кинжал, беше загинал от ръката на враговете на своята раса, *лесърите*. А убийството на проститутките беше част от стратегията, с която *лесърите* залавяха цивилни вампири, за да изкопчат от тях информация.

Тогава за нищо на света не би допуснал, че вампирите наистина съществуват. Още по-малко — че карат беembeта, струващи по деветдесет хиляди долара. Нито пък че имат толкова опитни врагове.

Бъч пристъпи в уличката и отиде до мястото, където скъпата кола беше хвъркнала във въздуха. Върху стената на близката сграда все още се виждаше черно петно от сажди. Той протегна ръка и докосна студените тухли.

Ето къде бе започнало всичко.

Мощен повей на вятъра повдигна кашмиреното му палто и стигна до скъпия костюм под него. Бъч свали ръка и погледна дрехите си. Палтото му беше „Мисони“ и струваше около пет хилядарки. Костюмът под него беше от линията „Блек Лейбъл“ на „Ралф Лорен“

— още три хилядарки. В сравнение с тях обувките направо бледнееха със своите жалки седемстотин долара. Копчетата за ръкавели „Картие“ струваха петцифрена сума, часовникът беше „Патек Филип“. Двайсет и пет хилядарки.

Двата четиридесеткалиброви пистолета „Глок“, които носеше под мишниците си, струваха по две хиляди всеки.

Което означаваше, че по себе си има... мили боже — близо четиридесет и четири хиляди долара. И това беше само върхът на айсберга. В имението, където живееше, имаше цели два гардероба, претъпкани с лъскави дрехи... които не беше платил от собствения си джоб. Те всички бяха купени с парите на Братството.

По дяволите... носеше дрехи, които не бяха негови. Живееше в къща, ядеше храна и гледаше плазмен телевизор, без нито едно от тези неща да му принадлежи. Пиеше уиски, за което не плащаше. Караше страхотна кола, която не притежаваше. И какво вършеше в замяна? Почти нищо. Всеки път, когато влезе в сражение, братята го държаха настрана...

От другия край на уличката се разнесе шум от стъпки, които бързо приближаваха. Стъпки на повече от един чифт крака.

Бъч отстъпи в сенките и разкопча палтото и сакото си, за да може бързо да извади пистолетите, ако се наложи. Нямаше намерение да се бърка в чуждите работи, но не би стоял да гледа безучастно как пребиват някой невинен човек.

Май ченгето у него все още бе живо.

Тъй като улицата имаше само един изход, бегачите, които препускаха насам, със сигурност щяха да минат покрай него. Надявайки се да избегне ненужно кръвопролитие, Бъч се долепи до един контейнер за боклук и зачака да види какво ще се случи.

Много скоро покрай него профуча млад мъж. По лицето му беше изписан ужас, цялото му тяло трепереше от страх. Миг по-късно... я виж ти! Двата главорези, които го следваха по петите, имаха съвсем светли коси и бяха грамадни като къщи. Освен това миришеха на бебешка пудра.

Лесъри. Преследващи цивилен вампир.

Бъч постави ръка върху дръжката на единия „Глок“ и се втурна след *лесърите*, като в същото време набра номера на Ви. Отсреща се включи гласова поща, така че той пусна телефона обратно в джоба си.

Настигна тримата в дъното на уличката, където положението беше започнало да става взривоопасно. Хванали жертвата си натясно, двамата *лесъри* вече не бързаха — злобно ухилени, те ту се приближаваха към нея, ту отново се отдръпваха, играейки си като котка с мишка. Вампирът целият трепереше, а очите му бяха толкова широко отворени, че бялото им светеше в нощта.

Бъч вдигна пистолета и се прицели.

— Хей, русолявци, какво ще кажете да вдигнете ръце, а?

Лесърите спряха и го погледнаха. Боже, почувства се като сърна, заслепена от мощните фарове на камион с ремарке. Тези копелета бяха чиста мощ, подправена с ледена логика — гадна комбинация, особено пък в двойна доза.

— Не се бъркай — каза единият *лесър*.

— Да, и моят съквартирант все това повтаря. Обаче аз хич не обичам да ми казват какво да правя.

Трябваше да им признае, че не бяха глупави. Единият насочи вниманието си към него, докато другият се приближи до вампира, който изглеждаше прекалено уплашен, за да е в

състояние да се дематериализира.

„Това май ще се превърне в заложническа драма“, помисли си Бъч.

— Защо просто не се разкараш? — подхвърли *лесърът* вдясно. — Така ще е най-добре за теб.

— Вероятно, но не и за него — отвърна Бъч и кимна към вампира.

Леденостуден повей на вятъра нахлу в уличката и раздвижи някакъв захвърлен вестник и найлоновите торбички, които се въргаляха по земята. Носът на Бъч го засърбя и той тръсна глава. Миризмата беше отвратителна.

— Направо не знам как вие, *лесърите*, търпите това с бебешката пудра — подметна той.

Бледите очи на убийците го обходиха от глава до пети — откъде изобщо знаеше тази дума? После и двамата реагираха мълниеносно. Онзи, който беше по-близо до цивилния вампир, го сграбчи и го издърпа пред гърдите си — ето че заложническата драма беше факт. В същото време другият се хвърли към ченгето, бърз като светкавица.

Бъч обаче не можеше да бъде уплашен толкова лесно. Той се прицели спокойно и улучи връхлитащия като локомотив кучи син право в гърдите. В мига, в който куршумът се заби в тялото му, *лесърът* нададе писък, достоен за банши^[1], и се строполи на земята като чувал с картофи, напълно обездвижен.

Което определено не беше типичният ефект, който куршумите имаха върху *лесърите*. Обикновено те не можеха да бъдат спрени само с няколко изстрела, но благодарение на Братството в пълнителя на Бъч имаше нещо специално.

— Какво, по дяволите... — изруга другият *лесър*.

— Изненадааа, шибано копеле. Куршумите ми си ги бива, а?

Лесърът бързо си възвърна самообладанието и вдигна вампира във въздуха, използвайки тялото му като щит.

Бъч отново се прицели.

„По дяволите. Нямам чиста мишена.“

— Пусни го!

Изпод мишницата на вампира се показа цев на оръжие. Бъч се дръпна в свода на близката врата тъкмо когато първият куршум рикошира в асфалта. В мига, в който се прикриваше, вторият куршум се заби в бедрото му.

По дяволите! Положението започваше да взема гаден обрат. Имаше чувството, че някой бе забил в крака му нагорещен до червено шиш. Нишата, в която се беше пъхнал, не му предлагаше повече прикритие от уличен стълб, а *лесърът* вече заемаше по-удобна позиция за стрелба.

Бъч грабна една празна бирена бутилка и я хвърли в уличката. В мига, в който главата на *лесъра* се показва иззад рамото на цивилния вампир и се обърна по посока на звука, Бъч изстреля четири съвършено прицелени куршума, които описаха полукръг около убицеца и жертвата му. Както можеше да се очаква, вампирът изпадна в паника и стана много трудно да бъде удържан. *Лесърът* го изпусна и Бъч начаса изпрати един куршум в рамото му, при което копелето отхвъркна назад и се строполи по очи на земята.

Страхотен изстрел, но *лесърът* още мърдаше и нямаше никакво съмнение, че много скоро отново ще бъде на крака. Специалните куршуми си ги биваше, но зашеметяващият им ефект не траеше вечно, а и определено действаша по-добре, когато улучеха жертвата си в гърдите, а не в ръката.

И сякаш Бъч си нямаше достатъчно неприятности, ами в мига, в който се освободи от хватката на убиеца, цивилният вампир си пое дъх и запишя.

Бъч закуцука към него, проклинайки през зъби болката в крака си. По дяволите, този тип вдигаше достатъчно врява, за да привлече цяло полицейско управление. И то чак от Манхатън.

Бъч се изправи пред него и прикова суров поглед в лицето му.

— Искам да спреш да крещиш, става ли? Чуй ме. Престани да крещиш. Веднага.

Вампирът изломоти нещо неразбираемо и постепенно замлъкна като двигател, останал без гориво.

— Много добре — продължи Бъч. — Искам да направиш две неща. Първо, да се успокоиш, за да можеш да се дематериализираш. Разбираш ли какво ти казвам? Дишай бавно и дълбоко... точно така. Много добре. Освен това искам да закриеш очите си с ръце. Хайде, направи го.

— Откъде знаеш...

— Приказките не са в списъка ти със задачи за деня. Затвори очи и ги закрий с ръка. И не забравяй да дишаш. Всичко ще бъде наред, стига само да изчезнеш отгук.

Докато цивилният вдигаше разтреперани ръце към лицето си, Бъч отиде до втория убиец, който лежеше по очи на паважа. От рамото му се процеждаше черна кръв, а от устните му излизаха тихи стонове.

Бъч го сграбчи за косата, повдигна главата му от асфалта и завря цевта на своя „Глок“ в основата на черепа му. После дръпна спусъка. Крайниците на копелето потрепериха, когато куршумът отнесе горната част на лицето му, после тялото му остана да лежи неподвижно.

Но работата все още не бе свършена. За да умрат наистина, и двамата убийци трябваше да бъдат пронизани в гърдите. А Бъч нямаше у себе си нищо остро.

Той извади мобилния си телефон и отново натисна копчето за бързо набиране, като в същото време обърна тялото на *лесъра* с крак. Докато телефонът на Ви звънеше, Бъч се зае да претърсва джобовете на убиеца. Взе блекберито и портфейла му...

— Дяволите да го вземат!

Лесърът беше активирал телефона си, най-вероятно за да повика помощ. А шумовете, които долитаха от все още отворената линия — тежко дишане и плющене на дрехи — красноречиво говореха, че подкреплението пристига с пълна скорост.

Ви все така не отговаряше и Бъч хвърли поглед към вампира.

— Как върви? Изглеждаш добре. Съвсем спокоен и овладян.

„Ви, вдигни шибания телефон. Ви...“

Вампирът свали ръце от очите си и погледът му попадна върху *лесъра*, чието чело в момента украсяваше тухлената стена вдясно от него.

— О... господи...

Бъч се изправи и закри падналото тяло със своето.

— Не мисли за това.

Цивилният вдигна ръка и посочи към него.

— Ти... ти си прострелян.

— За мен също не се тревожи. От теб искам само да се успокоиш и да си тръгнеш, приятелю.

„И то веднага, дяволите го взели!“

В мига, в който от другата страна на линията се включи гласовата поща на Ви, уличката се изпълни с тропот на ботуши. Бъч мушна телефона в джоба си и извади пълнителя от пистолета си. Презареди и се отказа да говори на цивилния като на малко дете.

— Дематериализирай се. Веднага!

— Но... Но...

— *Веднага!* По дяволите, разкарай си задника отгук, ако не искаш да те изпратят у дома в ковчег!

— Защо го правиш? Ти си просто човек...

— Адски ми втръсна да ми го повтарят. *Върви!*

Вампирът затвори очи, прошепна някаква дума на Древния език и изчезна.

Докато зловещият тропот на приближаващите убийци се усилваше, Бъч се огледа за някакво прикритие, давайки си сметка, че лявата му обувка е пълна със собствената му кръв. Нишата, в която се беше скрил преди малко, си оставаше единствената възможност. Той изруга и като се долепи до стената, погледна към връхлитащия враг.

— По дяволите!

Бяха шестима!

Вишъс знаеше какво предстои и то не беше нещо, в което държеше да участва. В мига, в който ослепителен взрив бяла светлина превърна нощта в ден, той отскочи назад, при което тежките му ботуши зариха в пръстта. Нямахше нужда да поглежда през рамо, когато мощният рев на звяра отекна в нощта. Всичко това му беше до болка познато — Рейдж се бе преобразил, съществото беше пуснато на свобода и *лесърите*, с които се биеха допреди миг, скоро щяха да бъдат изядени. Общо взето, обичайната история, само дето се разиграваше на необичайно място — футболното игрище на колдуелската гимназия.

Давайте, Булдози! Ура!

Ви изтича до скамейките за зрителите, изкачи ги на един дъх и спря чак на върха. Далеч под него, точно на петдесетярдовата линия, звярът сграбчи един от *лесърите*, метна го във въздуха и го улови между зъбите си.

Вишъс се огледа наоколо. Луната не беше изгряла, което беше добре, но около проклетата гимназия трябваше да има поне двацет и пет къщи. А хората в тях току-що бяха събудени от взрив светлина, който можеше да се мери с ядрена експлозия.

Ви изруга и свали подплатената с олово ръкавица, която винаги носеше. Протегна ръка и сиянието от сърцевината на прокълнатата му длан освети татуировките, които тръгваха от върховете на пръстите и стигаха чак до китката му. Вперил поглед във футболното игрище, Ви се съсредоточи върху биенето на сърцето си, почувства туптенето на вените си, сля се с пулса си...

От дланта му се надигнаха леки вълни, подобни на горещ въздух, който се стеле на талази над нажежен асфалт. Тъкмо когато върху две от верандите се разля светлина, а входните им врати се отвориха и главите на семействата се показаха от своите крепости, прикритието на *мис* започна да действа — звуците и светлините, които идваха от игрището, бяха заглушени, заменени от илюзията, че всичко е наред и точно както трябва да бъде.

С помощта на нощното си зрение, Ви видя как двамата мъже на верандите се огледаха наоколо и си махнаха, после единият се усмихна и сви рамене. На Ви не му беше никак трудно да си представи разговора между двамата.

— Здравсти, Боб. И ти ли го видя?

— Аха. Ярка светлина. Направо ослепителна.

— Дали да не се обадим в полицията?

— Всичко изглежда наред, Гари.

— Аха. Странно. Да те питам, с Мерилин и децата свободни ли сте тази събота?

Защо не прескочим до мола, а после може да седнем на пица?

— Страхотна идея. Ще кажа на Сю. Е, лека нощ.

— Лека.

Двамата мъже се прибраха в къщите си. Докато те без съмнение отиваха към хладилника, за да си вземат нещо за хапване, преди да се върнат в леглата си, Ви продължи да поддържа илюзията.

Но звярът не се забави дълго, нито му беше останало кой знае какво за дояждане. Щом приключи, люспестият дракон се огледа наоколо и когато видя Ви, нададе ръмжене, което стигна чак до върха на скамейките и завърши със звучно пръхтене.

— Свърши ли, здравеняко? — провикна се Ви. — Ако искаш, можеш да използваш страничната греда като клечка за зъби.

Още едно изпръхтяване. После създанието се просна на земята и миг по-късно върху почернялата от кръв пръст се появи Рейдж, чисто гол. Веднага щом промяната приключи, Ви се втурна надолу и прекоси игрището на бегом.

— Братко? — простена Рейдж, треперейки от студ в снега.

— Да, Холивуд, аз съм. Ще те отведе вкъщи при Мери.

— Било е и по-лошо.

— Добре.

Ви свали коженото си яке и го метна върху Рейдж, после извади мобилния си телефон от джоба. Имаше две неприети обаждания от Бъч и той веднага набра номера му — някой трябваше да ги прибере възможно най-бързо. Когато Бъч не отговори, Вишъс звънна в Дупката, но там се включи гласова поща.

По дяволите!

Фюри беше при Хавърс за поредното наместване на протезата си. Рот не можеше да шофира, защото беше почти сляп, а Тормент не го бяха виждали от месеци. Оставаше единствено... Зейдист.

Макар че Зейдист беше с братята вече сто години, на Ви му беше трудно да не изругае, докато набираше номера му. Зи определено не извикваше в съзнанието представата за спасителна лодка при корабокрушение. Всъщност много повече напомняше на акула, кръстосваща развълнуваните води. Но какъв избор имаше? Пък и нещата се бяха променили за добро, откакто Зейдист се беше обвързал.

— Да? — долетя рязък отговор от другата страна на линията.

— Холивуд отново даде възможност на Годзилата в него да се прояви. Трябва ми кола.

— Къде сте?

— „Уелсън Роуд“. Футболното игрище на колдуелската гимназия.

— До десет минути съм там. Първа помощ?

— Не, и двамата сме невредими.

— Разбрано. Веднага идвам.

Връзката прекъсна и Ви се загледа в телефона си. Мисълта, че на онова страховито копеле може да се разчита, го изненада. Никога не би му хрумнало... не че напоследък беше

особено досетлив.

Ви сложи здравата си ръка върху рамото на Рейдж и вдигна очи към небето. Вселената, безкрайна и непозната, беше надвиснала над тях и за първи път нейната необятност го ужаси. В което нямаше нищо странно, все пак за първи път през живота си се чувстваше несигурен. Виденията му си бяха отишли. Всички тези картини от бъдещето, тези ужасни, натрапчиви надзъртания в онова, което предстоеше, тези образи без точни дати, които го държаха нащрек, откакто се помнеше, вече ги нямаше. Нямаше я и способността му да прониква в чуждото съзнание.

Вишъс винаги бе искал да остане сам с мислите си. Каква ирония, че когато това най-сетне се беше случило, тишината му се струваше оглушителна.

— Ви? Добре ли си?

Той сведе поглед към Рейдж. Съвършената красота на русокосия му брат си оставаше все така ослепителна, въпреки че лицето му бе оплискано с кръвта на *лесърите*.

— Всеки момент ще дойдат да ни вземат. Много скоро ще си бъдеш у дома при Мери.

Рейдж размърда устни и Ви го остави да си мърмори нещо неразбираемо. Бедният. Проклятията не бяха нещо приятно.

Десет минути по-късно Зейдист се появи с беемвето на своя близник, мина направо през преспите мръсен сняг и спря пред футболното игрище. На Ви му беше ясно, че здравата ще изцапат кожените седалки на луксозната кола, но пък Фриц, техният първокласен иконом, нямаше равен на себе си в почистването на петна.

Зейдист слезе от колата и я заобиколи. Близо цял век той доброволно се бе подлагал на недохранване, но двуметровото му тяло сега вече трябва да тежеше поне сто и трийсет килограма. Грозният белег все така пресичаше лицето му, на шията му все още си стоеше татуировката на кръвен роб, но благодарение на неговата *шелан* Бела очите му вече не приличаха на бездънни черни ями, изпълнени с омраза. Поне през по-голямата част от времето.

Без излишни приказки двамата замъкнаха Рейдж до колата и натъпкаха едрото му тяло на задната седалка.

— Ти ще се дематериализираш ли? — попита Зи, докато сядаше зад волана.

— Да, но първо трябва да поразчистя тук.

С други думи — щеше да използва ръката си, за да изпари кръвта на *лесърите*, която беше оплискала всичко наоколо.

— Искаш ли да те изчакам?

— Не, закарай нашето момче вкъщи. Мери ще иска да го види възможно най-скоро.

Зейдист хвърли бърз поглед наоколо.

— Ще те изчакам.

— Зи, всичко е наред. Няма да се бавя.

Белязаната устна на Зи се изкриви още повече, когато той изръмжа.

— Ако не те заваря в имението, когато се прибера, ще се върна да те взема.

Беемвето потегли рязко, разпръсвайки кал и сняг със задните си гуми.

Я виж ти, Зейдист се оказа страхотно подкрепление.

Десет минути по-късно Ви се дематериализира в имението тъкмо когато Зейдист пристигаше с Рейдж. Докато Зи помагаше на Холивуд да влезе вътре, Вишъс обходи с поглед останалите коли, паркирани в двора. Къде, по дяволите, беше кадилакът „Ескалейд“? Бъч вече трябваше да се е прибрал.

Ви извади телефона си и натисна едно от копчетата за бързо набиране. Отсреща се включи гласова поща и той остави съобщение: „Хей, ченге, прибрах се. Къде се губиш, човече?“.

Тъй като двамата непрекъснато се чуваха, Ви беше сигурен, че Бъч много скоро ще му върне обаждането. Кой знае, може би ченгето за първи път в историята бе решило да се позабавлява. Вманиченият му кучи син най-сетне трябваше да се откаже от мисълта за Мариса и да намери малко сексуално облекчение.

„И като стана дума за облекчение...“

Ви преценяващо погледна небето. До изгрева на слънцето оставаше около час и половина, а той наистина беше адски напрегнат. Нещо не беше наред тази нощ, във въздуха витаеше някакво зло, но след като виденията му си бяха отишли, Ви нямаше представа какво е то. А неведението направо го побъркваше.

Той отново отвори телефона си и набра друг номер. Когато звъненето от другата страна спря, той заговори, без да чака да чуе глас:

— Ще се приготвиш за мен веднага. Ще облечеш онова, което ти купих. Косата ти да бъде прибрана високо.

След това зачака единствените думи, които искаше да чуе в този момент. И те долетяха веднага:

— Да, господарю.

Ви затвори и се дематериализира.

[1] Банши — призрачно същество от ирландската митология, издаващо пронизителен писък, който вещае смърт. — Б.пр. ↑

Напоследък бизнесът в „Зироу Сам“ вървеше много добре, мислеше си Ривендж, докато преглеждаше счетоводните си книги. Притокът на пари растеше. Спортните залагания се увеличаваха. Броят на посетителите — също. Господи, притежаваше клуба от колко... пет-шест години? И най-сетне беше започнал да печели достатъчно, за да може да си поеме дъх.

Разбира се, това беше отвратителен начин за изкарване на пари — с всичките наркотици, секс, алкохол и хазарт. Но той трябваше да издържа майка си, а до съвсем скоро — и сестра си Бела. На всичко отгоре трябваше да си плаща рекета. Да имаш тайни, се бе оказало скъпо удоволствие. Вратата на кабинета му се отвори и Рив вдигна поглед. Беше шефката на охраната му и той неволно се усмихна, доловил миризмата на Бъч О'Нийл да се носи от нея. Обичаше да е прав.

— Благодаря, че се погрижи за Бъч.

Сивите очи на Хекс бяха прями, както винаги:

— Не бих го сторила, ако не го желяех.

— А аз нямаше да те помоля, ако не знаех, че го искаш. Какво друго?

Хекс се разположи от другата страна на писалището му. Силното ѝ тяло беше толкова кораво, колкото и мраморните облегалки под лактите на Ривендж.

— Опит за изнасилване в мъжката тоалетна на мецанина. Погрижих се. Жената смята да повдигне обвинение.

— Мъжът държеше ли се на краката си, когато приключи с него?

— Да. Само дето можеше да си носи топките като обици. Освен това открих двама непълнолетни и ги изхвърлих от клуба. А един от охранителите вземаше подкупи от хората на опашката, затова го уволних.

— Нещо друго?

— Още една свръхдоза.

— *По дяволите!* Но не е от нашите продукти, нали?

— Не. Някакъв боклук, внесен отвън.

Хекс извади малко целофанено пакетче от задния джоб на кожените си панталони и го хвърли на бюрото.

— Успях да го докопам, преди линейката да пристигне. Ще наема допълнителен персонал, който да се справи с положението.

— Добре. Щом намериш копелето, което пласира боклуците си наоколо, искам да ми го доведеш. Държа лично да се погрижа за него.

— Окей.

— Имаш ли нещо друго за мен?

В тишината, която последва, Хекс преплете пръсти и се приведе напред. Тялото ѝ беше изтъкано само от мускули, единственото изключение в твърдите му линии бяха малките ѝ, щръкнали гърди. Хекс имаше съблазнително андрогенен вид, макар че, доколкото Преподобния беше чувал, си беше стопроцентова жена.

„На ченгето здравата му е провървяло“, помисли си той. Хекс рядко правеше секс, и то само с мъже, които смяташе за достойни.

Освен това не обичаше да си губи времето. Обикновено.

— Казвай, Хекс.

— Искам да знам нещо.

Рив се облегна на стола си.

— Въпросът ти ще ме ядоса ли?

— Аха. Партньорка ли си търсиш?

В очите на Преподобния лумна пурпурен огън, той се наведе и я изгледа изпод вежди.

— Кой разправя такива неща? Искам името му.

— Това е мое умозаклучение, не клюка. Според данните от джипиеса ти, бентлито ти напоследък често е било у Хавърс. А аз случайно знам, че Мариса не е обвързана. Освен това е красива. И загадъчна. Но теб никога не те е било грижа за *глимера*. Да не мислиш да я вземеш за партньорка?

— Ни най-малко — излъга той.

— Добре — отвърна Хекс, но по погледа, с който го измери, ясно личеше, че знае истината. — Защото би било същинска лудост дори да се опиташ. Тя ще разбере за теб... и нямам предвид онова, което се случва в клуба. Та тя е в Съвета на принцепсите, за бога! Ако научи, че си *симпат*, и двамата сериозно ще загазим.

Рив се изправи на крака и стисна дръжката на бастуна си.

— Братството вече знае за мен.

— Какво? — ахна Хекс.

Ривендж се замисли за онова, което се беше случило между него и Фюри, и реши, че е по-добре да не навлиза в подробности.

— Просто знаят и това е. Но сестра ми е омъжена за един от тях, което ме превръща в част от шибаното им семейство. Така че дори ако Съветът на принцепсите научи истината, воините ще ги държат настрана.

Колко жалко, че онзи, който го изнудваше, изобщо не се вълнуваше от обичаите на Нормалните. Оказваше се, че не е никак приятно да имаш *симпат* за враг. Нищо чудно, че останалите вампири толкова ги мразят.

— Сигурен ли си? — попита Хекс.

— Бела ще бъде съсипана, ако ме изпратят в някоя от онези колонии. Мислиш ли, че нейният *хелрен* би понесъл да я види разстроена, особено сега, когато е *бременна*? Зи е дяволски опасно копеле и не дава и косъм да падне от главата ѝ. Така че — да, сигурен съм.

— Тя някога досещала ли се е какъв си?

— Не.

И макар Зейдист да знаеше, за нищо на света не би ѝ казал. Никога не би поставил Бела в подобна ситуация. Законът гласеше, че ако някой познава *симпат*, е длъжен да го предаде на правосъдието.

Рив излезе иззад бюрото, облягайки се на бастуна си, тъй като освен Хекс нямаше кой да го види. Допаминът, който редовно си биеше, потискаше най-гадните симптоми и той успяваше да мине за един от Нормалните. Не знаеше как Хекс се справя с проблемите си като *симпат*, а и не беше сигурен, че иска да знае. Работата беше там, че когато осезанието му не действаше, той бе принуден да използва бастун, за да не падне — когато не си усещаш краката, останалите възприятия не са достатъчни.

— Не се тревожи — каза той. — Никой не знае какви сме. И това няма да се промени.

Сивите ѝ очи се взряха в лицето му.

— Храниш ли я, Рив?

Той замълча, но тя продължи настойчиво разпита.

— Храниш ли Мариса?

— Не е твоя работа.

Хекс рязко се изправи.

— *Майната ти!* Имахме уговорка — никакви партньори. Никакво хранене с Нормалните. Какви ги вършиш, по дяволите?

— Държа нещата под контрол, а този разговор приключи — отсече той и си погледна часовника. — Я виж ти, време е да затваряме, а ти се нуждаеш от почивка. Двамата Мур ще заключат.

Тя го изгледа свирепо.

— Не си тръгвам, преди да съм си свършила работата.

— Не се опитвам да бъда любезен. Просто ти заповядвам да се прибереш у дома. Ще се видим утре вечер.

— Не се засягай, Ривендж, но защо не си го начукаш!

И Хекс се отправи към вратата. Движенията ѝ излъчваха нещо смъртоносно, каквато беше тя самата в действителност. Докато я наблюдаваше как се отдалечава, Рив отново си помисли колко нищожна беше работата, която Хекс вършеше по охраната на клуба му, в сравнение с онова, на което бе способна.

— Хекс — обади се той. — Ами ако грешим за обвързването?

Тя му хвърли през рамо намръщен поглед, който сякаш казваше: „Ти да не си идиот?“.

— Слагаш си инжекции два пъти на ден. Не мислиш ли, че Мариса рано или късно ще забележи? Ами това, че трябва да ходиш при брат ѝ, добрия чичо доктор, за да си набавяш невро-модулатора, от който зависиш? И как, според теб, ще реагира една аристократка като нея, ако научи за... това тук? — Хекс махна с ръка наоколо. — Изобщо не грешим. Просто си започнал да губиш връзка с реалността.

Вратата се затвори след нея и Ривендж сведе поглед към безчувственото си тяло. Представи си Мариса, толкова чиста и красива, така различна от жените, които го заобикаляха, така различна от Хекс... от която той се хранеше.

Желаеше Мариса, може би дори беше започнал да се влюбва в нея. Мъжът в него искаше да я притежава, въпреки че лекарствата го правеха импотентен. Той никога не би наранил жената, която обичаше, дори ако тъмната му страна излезеше на повърхността. Нали така?

Замисли се за Мариса в нейните прелестни дизайнерски рокли — винаги прекрасно облечена, винаги така изискана, така... чиста. *Глимера* грешеше за нея. Тя не беше дефектна. Тя беше съвършена.

Ривендж се усмихна, когато в тялото му лумна пожар, който можеше да бъде погасен единствено с мощен оргазъм. Наближаваше моментът, в която тя отново щеше да го повика. О, да, много скоро тя щеше да има нужда от него. Тъй като кръвта му беше разрежена, нуждата ѝ да се храни зачестяваше, което можеше само да го радва. А последният път беше преди близо три седмици.

Да, Мариса щеше да го повика до няколко дни. И той нямаше търпение да я нахрани.

Ви се материализира пред портата на имението минути преди разсъмване. Беше се надявал, че сексът ще го успокои, но нервите му все още бяха обтегнати до краен предел.

Той свали оръжията си, докато прекосяваше вестибюла на Дупката, напрегнат и

копнеещ да си вземе душ и да отмие от себе си миризмата на жената. Би трябвало да е гладен, но единственото, което искаше, беше водка „Сива гъска“.

— Бъч, приятелю? — извика той.

Тишина.

Ви прекоси коридора и спря пред стаята на ченгето.

— Спиш ли?

Бутна вратата и видя, че леглото е празно. Може би ченгето беше в главната сграда?

Той прекоси тичешком вестибюла и надникна през входната врата. Хвърли бърз поглед към колите, паркирани в двора, и сърцето му заби като боен барабан. Кадилакът „Ескалейд“ го нямаше. Значи Бъч не се беше прибрал.

На изток небето беше започнало да порозовява и светлината опари очите на Ви. Той побърза да се прибере обратно в къщата и се настани зад армията си от компютри. Въведе данните на кадилака и установи, че е паркиран зад „Скриймърс“.

Което беше добре. Ако не друго, Бъч поне не се беше блъснал в някое дърво...

Изведнъж Ви се вцепени. Врълхлетя го ужасяващо предчувствие, парещо усещане като досаден обрив плъзна по кожата му и той бавно пъкна ръка в задния джоб на кожените си панталони. Извади телефона, отвори капачето и набра гласовата си поща. Първото съобщение беше от номера на Бъч — ченгето просто беше затворило, когато никой не се бе обадил.

Второто съобщение тръгна в мига, в който стоманените щори на Дупката започнаха да се спускат заради настъпващия ден.

Ви се намръщи. Откъм телефона долиташе само някакво съскане. Миг по-късно шумно дрънчене го накара да отдръпне слушалката от ухото си.

После се разнесе гласът на Бъч, силен и настоятелен:

— *Дематериализирай се. Веднага!*

Нечий уплашен глас каза:

— *Но... Но...*

— *Веднага! По дяволите, разкарай си задника оттук...*

Приглушено плющене.

— *Защо го правиш? Ти си просто човек...*

— *Адски ми втръсна да ми го повтарят. Върви!*

Разнесе се металически звук като от презареждане на пистолет.

После гласът на Бъч каза:

— *По дяволите...*

И тогава адът се отприщи. Изстрели, ръмжене, тъпи удари. Ви скочи от стола си толкова рязко, че го събори на земята... само за да осъзнае, че е хванат като в капан от настъпилия ден.

Първата мисъл на Бъч, когато дойде в съзнание, беше, че някой трябва да спре чешмата. Това непрекъснато кап-кап-кап беше ужасно дразнещо.

После успя да повдигне клепачи и осъзна, че всъщност капе от собственото му тяло.
А, да...

Бяха го пребили и сега кръвта му изтичаше.

Това беше един адски дълъг, отвратително гаден ден. Колко часа го бяха разпитвали? Дванадесет? Струваше му се, че трябва да са били поне хиляда.

Опита се да си поеме дълбоко дъх, но ребрата му бяха изпотрошени и предпочете недостига на кислород пред още по-силната болка. *Лесърът*, който го държеше в плен, се беше постарал всеки милиметър от тялото да го боли зверски, но поне беше затворил огнестрелната рана.

Не за друго, а за да може разпитът да продължи по-дълго.

Единственото хубаво в цялата история беше, че от устните му не се беше отронила нито дума за Братството. Нито думичка. Не беше проговорил дори когато убиецът се залови с ноктите му, нито когато се премести между краката му. Скоро щеше да умре, но когато отидеше в рая, щеше да погледне свети Петър право в очите, спокоен, че не е станал предател.

А дали пък вече не бе умрял и не бе отишъл в ада? Това ли се случваше с него? Като си спомнеше за някои от подвизите си на земята, изобщо не би се учудил, ако се окажеше, че се е озовал в къщата за гости на дявола. Но в такъв случай защо мъчителят му нямаше рога като всички демони?

Я стига, да не би да се намираше в анимационен филм!

Бъч отвори очи малко по-широко, решил най-сетне да разграничи действителността от шантавите глупости, които се въртяха в ума му. Имаше чувството, че това е последното му прояснение, и беше твърдо решен да се възползва докрай от него.

Зрението му беше замъглено. Ръцете... краката... да, беше прикован върху нещо кораво. Маса. Помещението беше мрачно. Миризмата на пръст говореше, че най-вероятно се намира в някакво мазе. На светлината на една гола крушка видя... да, уреди за мъчения и потрепервайки, извърна поглед от лъскавите инструменти.

„Какъв беше този звук?“

Далечен рев, който се засилваше. Все повече и повече. В мига, в който ревят секна, на горния етаж се отвори врата и Бъч чу приглушен мъжки глас да казва:

— Господарю.

Тих отговор. Неразбираем. После — разговор. Някой закрачи напред-назад и от гредите по тавана се посипа прах. Най-сетне някаква врата се отвори със скриптене и изскърцаха стъпала.

Бъч усети как го облива ледена пот и зачака да види през притворените си клепачи какво се приближава.

Първи в стаята влезе *лесърът*, който го беше обработвал досега. Бъч си спомняше този тип отпреди — беше го срещнал през лятото в Колдуелската академия за бойни изкуства. Казваше се Джоузеф Хавиер, ако не бъркаше. Другият беше обвит от глава до пети в сияйна бяла роба, която напълно покриваше лицето и ръцете му. Приличаше на монах или свещеник.

Само дето онзи, който се криеше под белите одежди, не беше божи човек. В мига, в който долови излъчването му, Бъч едва не се задави от физическо отвращение. Каквото и да имаше под бялата роба, то бе въплъщение на злото, движещата сила на серийните убийци и изнасилвачите, както и на онези, които обичаха да пребиват децата си — омраза, приела физически облик.

Нечовешки страх връхлетя Бъч. Той можеше да понесе побоищата — болката беше нещо гадно, но поне не беше неизчерпаема и щеше да свърши, когато сърцето му спреше да бие. Но онова, което се криеше под белите одежди, несъмнено владееше тайни на страданието с библейски размери. Откъде бе сигурен ли? Защото цялото му тяло се бунтуваше, инстинктът му крещеше да бяга, да се спасява... да се *моли*.

Неканени думи нахлуха в съзнанието му:

*„Господ е пастир мой;
Няма да остана в нужда...“*

Качулката на фигурата в бяло се обърна плавно към Бъч, подобно на бухал...

Бъч стисна клепачи и продължи с Двадесет и третия псалм от Стария завет. По-бързо, трябваше да си го припомни...

*„На зелени пасбища ме успокоява;
При тихи води ме завежда...
Освежава душата ми;
Води ме през прави пътеки заради името си...“*

— Това ли е мъжът?

Гласът, който отекна из стаята, сепна Бъч и мислите му се накъсаха. Беше плътен и пораждаше причудливо ехо, като специален ефект от научнофантастичен филм.

— В пистолета му имаше от куршумите на Братството.

Обратно на псалма. И по-бързо.

*„Да! И в долината на мрачната сянка ако ходя;
Няма да се уплаша от зло...“*

— Знам, че си буден, човеко.

Кънтящият глас се заби като нагорещена игла в мозъка на Бъч.

— Погледни ме и виж господаря на онзи, който те плени!

Бъч отвори очи, завъртя глава и преглътна мъчително. Лицето, което се взираше в него, беше концентриран мрак, оживяла, непрогледна сянка.

Омега.

Въплъщението на злото се изсмя.

— Значи знаеш кой съм? — каза то и се изправи. — Научи ли нещо от него, водачо на

лесърите?

— Още не съм свършил.

— А, значи отговорът е „не“. Добре си поработил върху него, като виждам колко малко го дели от смъртта. Усещам, че тя скоро ще го прибере при себе си. Много скоро. Омега се наведе и вдъхна въздуха над тялото на Бъч.

— О, да. До час. Може би по-малко.

— Пленникът ще издържи толкова, колкото аз искам — каза *лесърът*.

— Не, няма.

Омега започна да обикаля около масата. Бъч го следеше с поглед, а ужасът му ставаше все по-голям, сякаш повлечен от центробежната сила на крачките на Злото. То обикаляше ли, обикаляше... Бъч се разтрепери толкова неудържимо, че чак зъбите му затракаха.

Треперенето секна в мига, в който Омега спря в другия край на масата. Чифт прозрачни ръце се вдигнаха, уловиха бялата качулка и я дръпнаха назад. Голата крушка на тавана примига, сякаш светлината ѝ беше всмукана от черната фигура.

— Ще го пуснеш да си върви — каза Омега. Гласът му ту се усилваше, ту затихваше, подобно на мощна вълна. — Ще го оставиш в гората и ще наредиш на останалите да не го доближават.

„Какво?“, помисли си Бъч.

— Какво? — попита на глас водачът на *лесърите*.

— Една от слабостите на Братството е парализиращата им преданост един към друг, нали така? О, да, те са парализиращо лоялни. Борят се за своите. Това е част от животинската им природа — обясни Омега и протегна ръка. — Нож, ако обичаш. Смятам да използвам този човек за нещо полезно.

— Нали току-що казахте, че много скоро ще умре?

— Е, аз ще му подаря малко живот, така да се каже. Както и още нещо. *Нож!*

Бъч рязко отвори очи, тъкмо навреме, за да види как двамата си разменят дълъг ловджийски нож.

Омега сложи ръка на масата, допря острието до един от пръстите си и натисна. Разнесе се хрущящ звук, сякаш някой беше срязал морков.

Омега се надвеси над Бъч.

— Къде да го скрия, къде да го скрия...

Когато ножът проблесна и се спря над корема му, Бъч извика. Продължи да крещи и когато направиха плитък разрез в тялото му. Омега взе малкото късче от себе си, черния пръст. Бъч се опита да се съпротивлява и яростно задърпа веригите, с които беше окован. Ужасът накара очите му да изскочат от орбитите си, докато напрежението върху очния нерв не го заслепи.

Омега пхна отрязания си пръст в стомаха му, после се наведе ниско и духна върху прясната рана. Плътта начаса се слепи, и раната зарасна. В същия миг Бъч почувства как тялото му започва да гние, усети злото да се движи, да пълпи в него. Надигна глава и видя, че кожата около раната бързо посивява.

Сълзи изпълниха очите му и рукнаха по израненото му лице.

— Освободи го.

Водачът на *лесърите* се залови с веригите, но когато ги махна, Бъч установи, че не е в състояние да помръдне. Беше парализиран.

— Аз ще го отнеса — каза Омега. — А той ще оцелее и ще намери начин да се върне в

Братството.

— Те ще ви усетят.

— Навярно, но въпреки това ще го приберат.

— Той ще им каже.

— Няма, защото няма да си спомня за мен — каза Омега и приближи лице до лицето на Бъч. — Няма да си спомняш нищо.

В мига, в който погледите им се срещнаха, Бъч почувства сродството между тях, връзката, еднаквостта. Той зариде, задето бе осквернен така, но най-вече заради Братството. Те щяха да го приемат обратно. Щяха да се опитат да му помогнат по всякакъв начин.

А той щеше да ги предаде — това беше така сигурно, както и злото, което се спотайваше в него.

Ами ако не успееш да го открият? Как биха могли? И понеже беше гол, много бързо щеше да измръзне до смърт.

Омега избърса едната буза на Бъч и прозирните, черни пръсти заблещукаха от сълзите му. На Бъч отчаяно му се прииска да върне онова, което Омега му беше дал. Да не бъде жив. Зловещото създание поднесе пръст към лицето си и го облиза, вкусвайки страха и болката на Бъч.

Отчаяние заля Бъч като вълна, но вярата, която си мислеше, че отдавна е изгубил, му нашепна още един стих от псалма:

*„Наистина благодат и милост ще ме следват;
През всичките дни на живота ми;
И аз ще живея завинаги в дома Господен.“*

Но това беше невъзможно, нали? Защото, спотаено под кожата му, в него вече се криеше зло.

Макар да не знаеше как го разбра, Бъч почувства, че Омега се усмихва.

— Жалко, че не разполагаме с повече време, защото си в толкова лошо състояние. Но в бъдеще двамата с теб ще имаме и други възможности. Всичко, върху което сложа ръка, рано или късно се връща при мен. А сега заспивай.

И като лампа, изключена с едно щракване, Бъч потъна в дълбок сън.

— Попитахте нещо, Вишъс.

Ви извърна поглед от краля в мига, в който големият часовник в ъгъла на кабинета започна да отброява часовете. Четири удара, значи трябва да беше четири следобед. Братята бяха прекарвали целия ден в кабинета на Рот — кръстосваха неспокойно абсурдно елегантния салон в стил Луи XIV и насищаха въздуха с гнева си.

— Вишъс — изръмжа Рот. — Чакам. Откъде знаеш къде да търсиш ченгето? И защо не си ми го споменал досега?

Защото истината щеше да предизвика нови неприятности, а на тях вече им се бяха струпали достатъчно беди.

Докато Ви се опитваше да измисли някакъв отговор, погледът му обходи останалите

братя. Фюри се беше разположил пред камината и под масивното му тяло бледосиният копринен диван изглеждаше миниатюрен. Пъстрата му коса беше пораснала и отново стигаше до яката му. Зи, неговият близък, се беше облегнал на камината и понеже беше бесен, очите му отново бяха почернели. Рейдж стоеше до вратата със заплашително изражение на красивото си лице, а раменете му потръпваха, което говореше, че и звярът в него е разярен.

И разбира се, Рот. Седнал зад изящното си бюро, Слепия крал имаше страховит вид. Суровото му лице беше безизразно, тъмни очила скриваха почти незрящите му очи. Масивните ръце, покрити с татуировки, които разкриваха чистокръвното му потекло, почиваха върху инкрустирано със злато преспание.

Отсъствието на Тор зееше като отворена рана.

— Ви? Отговори ми, ако не искаш да изкопча истината с бой.

— Просто знам как да го намеря.

— Какво криеш?

Ви отиде до бара, наля си няколко пръста „Сива гъска“ и ги изпи на един дъх.

Преглътна няколко пъти и най-сетне изстреля отговора си.

— Нахраних го.

Като по команда, всички в стаята рязко си поеа дъх. Докато кралят се изправяше, неспособен да повярва на ушите си, Ви си наля ново питие.

— *Какво* си направил? — изрева Рот.

— Дадох му да пие от кръвта ми.

— Вишъс... — Рот излезе иззад бюрото и с тежки стъпки, които отекваха като каменни колони по пода, застана на сантиметри от Ви. — Той е обикновен мъж. *Човек*. Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш?

Още водка. Определено имаше нужда от нова доза „Сива гъска“.

Ви изпразни третата си чаша и си наля четвърта.

— С моята кръв в тялото му мога да го открия навсякъде. Затова го накарах да пие.

Видях, че... че трябва да го сторя. Направих го и бих го направил отново.

Рот се отдръпна и закричи напред-назад из стаята, стиснал ръце в юмруци. Докато кралят им опитваше да се успокои, останалите от Братството погледнаха заинтригувано към Вишъс.

— Направих онова, което беше нужно — сопна се той и пресуши чашата си.

Рот спря пред един от френските прозорци. Тъй като беше ден, щорите бяха спуснати и в стаята не проникваше никаква светлина.

— От вената ти ли пи?

— Не.

Един-двама от братята се прокашляха, сякаш за да окуражат Вишъс да бъде откровен.

Ви изруга и си наля още водка.

— О, за бога! Изобщо не става дума за това. Сипах му в чаша. Той дори не знаеше какво пие.

— Майната ти, Ви — промърмори Рот. — Можеше да го убиеш...

— Беше преди три месеца. Той оцеля, така че какво толкова е станало...

Гласът на Рот раздра въздуха като вой на бомбардировачи.

— Нарушил си закона! Нахранил си човек! Боже! Какво да те правя сега!

— Ако искаш да ме предадеш на Скрайб Върджин, изобщо няма да се съпротивлявам.

Но да сме наясно — първо ще открия Бъч и ще го върна у дома, жив или мъртъв.

Рот свали очилата си и разтърка очи — напоследък често го правеше, когато особено много му омръзваше да бъде крал.

— Ако са го разпитвали, може да е проговорил. Възможно е да знаят всичко за нас.

Ви сведе поглед към чашата си и бавно поклати глава.

— Бъч по-скоро би умрял, отколкото да ни предаде. Гарантирам ви го. — Той вдигна чашата си и усети как течността се излива в гърлото му. — Такъв е моят човек.

Ривендж не ѝ се стори никак изненадан, когато му се обади, помисли си Мариса. Но пък той винаги беше притежавал почти свръхестествено умение да разчита мислите ѝ.

Повдигайки полите на черното си палто, тя излезе през задния вход на имението на брат си. Нощта току-що се беше спуснала и тя потрепери, но не от студ. Беше заради ужасния кошмар, който бе сънувала през деня. Летеше високо над земята, над някакво замръзнало езеро. На отсрещния му бряг се издигаха борове и когато достигна първите дървета, тя започна да лети по-бавно и погледна надолу. Върху заснежената земя, свит на кълбо и облян в кръв, лежеше... Бъч.

Ужасяващият образ не я напусна и след като се събуди, не я напусна и желанието да се свърже с Братството. Само че колко глупаво щеше да се почувства, когато воините, силно подразнени, ѝ върнеха обаждането, за да ѝ съобщят, че с Бъч всичко е наред! Сигурно щяха да си помислят, че го преследва или нещо такова. Само дето... Господи, не можеше да се отърве от образа на безпомощното му окървавено тяло, свито като зародиш върху замръзналата земя.

И все пак, това беше сън. Просто сън.

Мариса затвори очи, наложи си да се успокои и се дематериализира в центъра на града, на терасата на един апартамент на трийсетия етаж. В мига, в който прие формата си, Ривендж отвори една от шестте стъклени врати.

И се навъси.

— Разстроена си.

Мариса се насили да се усмихне, докато вървеше към него.

— Нали знаеш, че винаги ми е малко неловко.

Той махна с инкрустирания си със злато бастун.

— Не, този път е различно.

Господи, никога досега не беше срещала някой, който да е в такъв синхрон с емоциите ѝ.

— Ще се оправя.

Когато Рив я улови за лакътя и я въведе в апартамента си, Мариса усети, че я залива вълна от тропическа горещина. У Рив винаги беше много топло, а докато не се настаняха на дивана, той никога не сваляше самуреното си палто. Мариса не разбираше как понася тази жега, но той като че ли имаше нужда от нея.

Ривендж затвори вратата зад тях.

— Мариса, искам да знам какво става.

— Нищо, честна дума.

С плавно движение тя свали палтото си и го преметна през облегалката на един стол, издържан в сребристо и черно. Три от стените на апартамента бяха от стъкло. Навън, пресечен на две от тъмната извивка на река Хъдсън, Колдуел се простираше под звездното небе, изпълнен с потрепващи светлинки. За разлика от бляскавия пейзаж, интериорът на апартамента беше съвсем изчистен, елегантна симфония в абаносово и бяло... досущ като Рив с неговата черна коса, златиста кожа и съвършени дрехи.

Ако обстоятелствата бяха различни, Мариса може би щеше да се влюби в апартамента. Ако обстоятелствата бяха различни, може би щеше да се влюби и в Рив.

Виолетовите очи на Ривендж се присвиха, когато той пристъпи към нея, облегат на

бастуна си. Беше едър вампир, с телосложение като на някой от братята, а суровото изражение на красивото му лице можеше да уплаши всекиго.

— Не ме лъжи.

По устните на Мариса пробяга усмивка. Мъжките вампири като него имаха силно развит покровителствен инстинкт и макар двамата да не бяха обвързани, тя изобщо не се учудваше, че той изпитва гняв към всичко, което би могло да я разтревожи.

— Тази сутрин имах лош сън и още не съм се отърсила от него. Това е всичко.

Докато Рив я измерваше с изпитателен поглед, Мариса изпита странното усещане, че той пресява емоциите ѝ, опитвайки се да види връзката между тях.

— Дай ми ръката си — каза той.

Мариса се подчини без колебание. Ривендж винаги спазваше формалностите на *глимера*, а все още не я бе поздравил, както повеляваше обичаят. Само че този път, когато дланите им се срещнаха, той не докосна кокалчетата на пръстите ѝ с устни, а сложи палец върху китката ѝ и натисна леко. После — малко по-силно. Неочаквано, сякаш Ривендж бе отворил някакъв канал, страхът и тревогата ѝ потекоха по ръката ѝ и се вляха в него.

— Ривендж? — прошепна тя немошно.

В мига, в който той я пусна, чувствата отново я връхлетяха като внезапно отприщен извор.

— Тази нощ няма да си в състояние да бъдеш с мен.

Тя се изчерви и разтърка мястото, което той бе докоснал.

— Разбира се, че ще съм. Нали вече... е време.

И тя отиде до черния кожен диван, който използваша обикновено. Миг по-късно Ривендж се приближи и като свали самуреното си палто, го разстла, за да легнат на него. След това разкопча черното си сако и го съблече. Снежнобялата копринена риза се разтвори под пръстите му, разкривайки масивните му гърди без нито едно косъмче, върху които с червено мастило бяха татуирани две петолъчни звезди. Плоският му корем също беше покрит с татуировки.

Ривендж се настани на дивана и се облегна назад, при което мускулите на тялото му се напрегнаха. Вдигна очи към Мариса и погледът на аметистовите му очи я притегли. Той я повика с пръст.

— Ела при мен, *тали*. Мога да ти дам онова, от което се нуждаеш.

Мариса вдигна полите на роклята си и се покатери между краката му. Рив винаги настояваше тя да пие от шията му, но нито един от трите пъти, когато го бяха правили, не бе успяла да го възбуди. Което донякъде ѝ носеше облекчение, но в същото време ѝ напомняше, че и Рот никога не бе получавал ерекция от нея.

Когато погледна към гладката му мъжка гордост, тъпият глад, който чувстваше от няколко дни, я връхлетя като вълна. Тя сложи длани върху гърдите му и се наведе над него. Ривендж затвори очи, изви глава на една страна и прокара пръсти по ръцете ѝ. Както винаги, преди тя да заби зъби в него, от устните му се откъсна тих стон. При други обстоятелства би си помислила, че го прави от нетърпение, но не и в този случай. Тялото на Рив никога не се възбуждаше и тя не можеше да повярва, че чак толкова му харесва да бъде използван по този начин.

Мариса отвори уста, вампирските ѝ зъби се удължиха и тя се приведе над него...

Образът на Бъч в снега я накара да замръзне и тя трябваше да тръсне глава, за да го прогони и да се съсредоточи върху шията на Рив и своя глад.

„Пий“, заповяда си тя. „Вземи онова, което той ти предлага.“

Опита отново, но спря с устни върху врата му и затвори смутено очи. Рив сложи длан под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ.

— Кой е той, *тали*? — попита, докосвайки долната ѝ устна с палец. — Кой е този мъж, когото обичаш и който не иска да се храниш от него? Наистина ще ме заболи, ако не ми кажеш.

— О, Ривендж... не го познаваш.

— Той е глупак.

— Не, глупачката съм аз.

Най-неочаквано Рив я притегли към устата си с рязко движение. Мариса ахна от изненада, когато в чувствен изблик езикът му проникна в нея. Ривендж целуваше умело, с плавни, но настойчиви движения. Макар да не почувства никаква възбуда, Мариса можеше да си представи какъв любовник би бил той — доминиращ, могъщ... неуморим.

Тя леко се оттласна от него и Рив ѝ позволи да се откъсне от прегръдката му.

Докато той се облягаше назад, аметистовите му очи грееха — прекрасна, пурпурна светлина струеше от тях и се вливаше в нея. Макар Мариса да не усещаше ерекция там долу, спазмите, които пробягваха по мускулестото му тяло, красноречиво говореха, че жаждата за секс е в ума и във вените му. Това беше вампир, който определено искаше да проникне в нея.

— Изглеждаш толкова изненадана — провлечено каза той.

Като се имаше предвид как повечето мъже от расата ѝ гледаха на нея, Мариса наистина беше изненадана.

— Не го очаквах. Пък и не мислех, че ти...

— Мога да правя секс — увери я Рив, клепачите му се притвориха и за миг той придоби плашещ вид. — Стига обстоятелствата да са подходящи.

Шокиращ образ изскочи сякаш от нищото и нахлу в съзнанието на Мариса. Тя се видя гола, изтегната върху покрито със самурено палто легло, а Рив, гол и възбуден, разтваряше краката ѝ със своите. От вътрешната страна на бедрото си зърна белег от ухапване, сякаш той бе пил оттам.

Мариса рязко си пое дъх и закри очи. Видението мигновено изчезна.

— Съжалявам, *тали* — прошепна Рив. — Опасявам се, че фантазиите ми са твърде ярки. Но не е нужно да се тревожиш — те ще си останат в главата ми.

— Господи, Ривендж, никога не бих предположила. Може би, ако нещата бяха различни...

— Разбирам. — Той се взря в лицето ѝ и поклати глава. — Наистина ми се иска да срещна този твой мъж.

— Там е проблемът — отвърна Мариса. — Той не е мой.

Рив помилва косата ѝ.

— Значи бях прав — той е глупак. И колкото и да си гладна, ще трябва да го отложим за друг път, *тали*. Сърцето няма да ти позволи да го направим тази вечер.

Мариса се оттласна от него и се изправи. Погледът ѝ се зарея към прозорците и блещукащия град далеч под тях. Зачуди се къде ли е Бъч и какво прави, после погледна към Рив и се запита защо ли не я привлича. Беше красив като воин — могъщ, с гъста кръв, силен... особено сега, когато масивното му тяло бе изтегнато върху покрития с кожа диван, а краката му — разтворени в недвусмислено сексуална покана.

— Ще ми се да те желяех, Рив.

От устните му се откъсна сух смях.

— Интересно. Знам точно какво имаш предвид.

Ви прекоси вестибюла на имението и излезе на двора. Застанал в сянката на каменната сграда, той изпрати мислите си в нощта, като радар, търсещ сигнал.

— Няма да отидеш сам — изръмжа Рейдж в ухото му. — Когато откриеш къде го държат, ще ни повикаш.

Когато не получи отговор, Рейдж улови Ви за яката и го разтърси като парцалена кукла, въпреки че беше висок близо два метра. Доближи лице на сантиметри от лицето на брата, изражението му красноречиво говореше, че не се шегува.

— Вишъс. Чу ли какво ти казах?

— Да, добре.

Ви го отблъсна от себе си само за да осъзнае миг по-късно, че двамата не са сами. Останалите от Братството чакаха, въоръжени и гневни — заредено оръдие, което само чакаше някой да запали фитила. Но въпреки неприкритата им агресия, в погледите, насочени към него, се четеше искрена загриженост. И понеже тя го подлудяваше, Вишъс се извърна.

Подреди мислите си и продължи да търси в нощта, мъчейки се да открие мъничката частица от себе си, която бе оставил в Бъч. Прониквайки в мрака, той претърсваше поля и планини, замръзнали езера и шуртящи потоци... все по-надалеч и по-надалеч...

„О, Господи!“

Бъч беше жив. Почти. И се намираше... на североизток. Дванайсет, може би петнайсет мили оттук.

Ви извади своя „Глок“ и усети как нечии железни пръсти се сключват около ръката му. Рейдж отново се канеше да подхване старата песен.

— Няма да се изправиш срещу *лесърите* сам.

— Окей.

— Обещай ми — сопна се Рейдж, сякаш прекрасно знаеше, че Ви възнамерява собственоръчно да се разправи с онези, които бяха пленили Бъч, и да повика братята си само за да разчистят след него.

Но това тук беше лично. Този път не ставаше въпрос просто за войната между вампири и *лесъри*. Тези неживи копелета му бяха отнели... е, не знаеше какъв точно му е Бъч. Но определено отдавна не беше чувствал някого толкова близък.

— Вишъс...

— Ще ви се обадя, когато съм готов, дяволите да го вземат — изруга той и се дематериализира.

Придвижвайки се под формата на вихрушка от молекули, той се озова извън града, до една горичка, издигаща се на брега на сковано от лед езеро. Беше изчислил движението си така, че да се появи на около стотина метра от мястото на сигнала, който беше получил от Бъч, приклепнал и готов за битка.

Кое то беше добър план, защото с цялото си същество усещаше, че наоколо гъмжи от *лесъри*.

Ви затаи дъх и предпазливо се завъртя в полукръг, като този път разчиташе на очите и ушите, а не на инстинктите си. Не се виждаше нито един убиец. Не се виждаше абсолютно

нищо. Нито дори някоя колиба или ловджийска хижа.

Неочаквано Ви потръпна. Не, не беше прав. В гората имаше нещо! Някакъв чудовищен отпечатък, vyplътено зло, което го караше да потръпва неспокойно.

Омега.

Тъкмо когато Ви обръщаше глава към ужасяващата концентрация, силен порив на вятъра се надигна и обрули лицето му, сякаш дори природата му казваше да не се приближава.

Проклятие! Трябваше да измъкне ченгето оттам.

Ви се втурна към мястото, откъдето долавяше присъствието на Бъч, като разпръскваше мръсния сняг с тежките си ботуши. Насреща му пълната луна грееше ярко на беззвездното небе, но злото присъствие беше толкова плътно, че той можеше да го открие и със завързани очи. А Бъч се намираще съвсем близо до този мрак.

След около петдесетина метра Ви забеляза койотите. Обикаляха около нещо на земята и ръмжаха — не от глад, а неспокойно, сякаш усещаха някаква заплаха.

Онова, което беше привлякло вниманието им, явно бе толкова колосално, че те изобщо не усетиха приближаването на Ви. За да ги прогони, той вдигна пистолета над главата си и стреля във въздуха. Койотите се разбягаха и...

... Ви се закова на място. Когато видя какво лежи на земята, усети, че не е в състояние да преглътне. Но устата му и без това беше пресъхнала.

Бъч лежеше в снега гол, смазан от бой и окървавен. Лицето му беше посиняло и подпухнало. Бедрото му беше превързано, но превръзката беше подгизнала от кръв. Но не това беше най-страшното. Навсякъде около Бъч витаеше зло, тегнеше във въздуха над него... по дяволите, *той* беше скверният черен отпечатък, който Ви бе усетил.

„О, Скрайб Върджин!“

Вишъс бързо се огледа наоколо, след което коленичи и нежно положи ръката с ръкавицата върху приятеля си. Проряза го остра болка, сякаш го беше ударил ток. Инстинктите му нашепваха да се маха, защото онова, което беше докоснал, трябваше да бъде избягвано на всяка цена. *Зло*.

— Бъч, аз съм. Бъч?

Ченгето простена и се размърда, по окървавените му черти пробяга бледо подобие на надежда, сякаш беше вдигнал лице към слънцето, но миг по-късно се стопи.

Мили боже, не можеше да отвори очи, защото беше плакал и сълзите му бяха замръзнали.

— Не се тревожи, ченге. Аз ще...

Какво всъщност щеше да направи? Бъч умираше, но какво, по дяволите, му бяха сторили? Цялото му тяло беше пропито от мрак.

Бъч отвори уста. Дрезгавите звуци, които се откъснаха от гърлото му, може и да бяха думи, но Ви не ги разбираше.

— Ченге, не се опитвай да говориш. Аз ще се погрижа за теб...

Бъч поклати глава и се размърда. С покъртителна немощ той протегна ръце и впи пръсти в земята, мъчейки се да пропълзи в снега. Надалеч от Ви.

— Бъч, аз съм...

— Не... — Бъч забиваше нокти в земята като обезумял, влачейки израненото си тяло в снега. — Заразен съм... не знам как... заразен... не бива... да ме вземеш. Не знам защо...

Гласът на Ви изплющя като шамар, остър и силен.

— Бъч! Престани!

Ченгето спря, но дали заради нареждането на Ви, или защото силите му се бяха изчерпали напълно, не бе ясно.

— Какво са ти сторили, човече?

Ви извади одеяло от спасително фолио и уви съквартиранта си с него.

— Заразен... — Бъч с усилие се претърколи по гръб, отметна одеялото и сложи изранената си ръка върху корема. — За... разен.

— Какво, по дяволите...

На корема на Бъч тъмнееше черен кръг с размерите на юмрук. Приличаше на синина с ярко очертани ръбове, а в средата се виждаше нещо, което приличаше на... белег от операция.

— Проклятие!

Бяха сложили нещо в тялото му.

— Убий ме — каза Бъч със смразяващ дрезгав глас. — Убий ме още сега. Заразен съм. Нещо... в мен. Расте...

Ви приседна на пети и зарови пръсти в косата си. Изтласка чувствата си на заден план и принуди извънредно острия си ум да заработи на пълни обороти — сега само той можеше да го спаси. Бързо взе решение — радикално, но логично — и то му помогна да се успокои и съсредоточи. Ръката му не трепна, когато извади един от черните си кинжали и се наведе над съквартиранта си.

Онова, което нямаше място в тялото му, трябваше да бъде извадено. А като се имаше предвид какво зло се съдържаше в него, операцията трябваше да бъде извършена тук, на неутрална територия, а не у дома или в клиниката на Хавърс. Освен това смъртта вече дишаше във врата на ченгето и колкото по-бързо неутрализираше заразата, толкова по-добре.

— Бъч, приятелю, искам да си поемеш дълбоко дъх и да не мърдаш. Аз ще...

— Внимавай, боецо.

Ви рязко се обърна, както бе приклеknал. Зад себе си, рееща се над земята, видя Скрайб Върджин. Тя беше въплътена енергия, черните ѝ одежди, които дори силният вятър не бе в състояние да раздвижи, скриваха лицето ѝ, а гласът ѝ беше ясен като нощния въздух.

Вишъс отвори уста, но тя го прекъсна.

— Ще те изпреваря и ще ти отговоря, преди да си прекрачил границата и да си ме попитал — не, не мога да ти помогна. Това е нещо, в което не бива да се намесвам. Но едно ще ти кажа. Добре ще сториш, ако използваш проклятието, което така презираш. Ако се докоснеш до онова, което е скрито в него, ще се приближиш до смъртта повече от всякога. Но ти си единственият, който може да го премахне.

Сякаш прочела мислите му, тя се усмихна и добави:

— Да, този миг е една от причините за твоите видения. Но има и друга.

— Ще оживее ли?

— Залавяй се за работа, боецо — твърдо каза тя. — Ще направиш повече за неговото спасение, ако действаш, вместо да ме оскърбяваш с въпроси.

Ви се наведе над Бъч и вдигна ножа си. В корема на Бъч зейна дупка, а от напуканите му устни се откъсна стенание.

— Боже!

Вътре, обвито като пашкул в плътта, имаше нещо черно. Гласът на Скрайб Върджин долетя съвсем отблизо иззад рамото му.

— Не губи време, боецо, свали ръкавицата! Много бързо се разпространява!

Ви прибра кинжала в канията на гърдите си и смъкна ръкавицата. Посегна към Бъч, но спря с ръка във въздуха.

— Но аз не мога да докосвам никого с тази ръка.

— Заразата ще го предпази. Направи го сега, боецо. Докато го докосваш, нека бялата светлина, която се излъчва от дланта ти, те обгърне като втора кожа в мислите ти.

Вишъс протегна ръка, представяйки си как го обвива чисто, ослепително сияние. В мига, в който докосна черния пашкул, през тялото му сякаш премина ток и той потръпна конвулсивно. Нещото изпука и се разпадна със съскане, а Вишъс се почувства зле, сякаш го бе повалила тежка болест.

— Дишай — каза Скрайб Върджин. — Просто дишай.

Вишъс залитна и трябваше да се подпре на земята, за да не падне. Главата му се люлееше безсилно на раменете, гърлото му се сви.

— Мисля, че...

О, да, той повърна. Насред напъните, които го разтърсваха, усети как някой го подкрепя. Скрайб Върджин го държа през цялото време, а когато повръщането най-сетне спря, той се облегна безсилно на нея. За миг дори му се стори, че тя го милва по косата.

После сякаш от само себе си мобилният телефон се появи в ръката му, а гласът ѝ прозвуча в ухото му:

— Сега върви. Вземи този човек и знай, че истинското зло се крие не в тялото, а в душата. Освен това трябва да донесеш една от урните на своите врагове. Донеси я тук и сложи ръката си върху нея. Направи го, без да губиш и миг.

Ви кимна. Когато получиш съвет от Скрайб Върджин, без дори да си го искал, най-добре е да не го пренебрегваш.

— И нека твоят щит от светлина продължи да обгръща човека. Използвай ръката си, за да го изцелиш. Той все още може да умре, ако в тялото и сърцето му не се влее достатъчно светлина.

Ви усети как силата ѝ отслабва в същия миг, в който отново му прилоша. Докато се бореше с последиците от мимолетния си допир до онова скверно нещо, си помисли, че ако той се чувства така, не иска и да си представи какво му е на Бъч.

Телефонът в ръката му извъня и той внезапно си даде сметка, че от доста време лежи в снега.

— Ало? — замаяно каза той.

— *Къде си? Какво става?* — Басовият рев на Рейдж го изпълни с облекчение.

— При мен е. Той... — Ви хвърли поглед към окървавената купчина, която представляваше Бъч, после закри очите си с ръка и потрепери. — Някой трябва да дойде да ни вземе. Господи, Рейдж... ако знаеш какво са му направили...

Сякаш разбрал, че братът е на ръба, Рейдж продължи много по-меко:

— Окей, успокой се. Каж ми къде се намирате.

— Гора... Не съм сигурен... — Господи, умът му май беше дал накъсо. — Не можеш ли да ме намериш с GPS-а?

Нечий глас, най-вероятно на Фюри, извика:

— Открих го!

— Не! Мястото е заразено — каза Ви и като прекъсна въпросите, с които Рейдж го заливаше, добави: — Кола. Трябва ни кола. Аз ще го изнеса оттук. Не искам никой друг да се

приближава.

Последва дълга пауза.

— Добре. Тръгни на север, братко. След около половин миля ще излезеш на шосе 22.

Ще те чакаме там.

— Обадете се... — Ви избърса очи и се насили да овладее гласа си. — Обадете се на Хавърс. Кажете му, че ще му доведем пациент с тежка травма. И че ще трябва да го постави под карантина.

— Исусе! Какво са му направили?

— Побързай, Рейдж... Не, почакай! Донесете и урната на някой *лесър*.

— Защо?

— Нямаме време за обяснения. Просто го направи.

Ви мушна телефона в джоба си, нахлузи ръкавицата върху ръката си, която все още излъчваше светлина, и отиде до Бъч. След като се увери, че спасителното одеяло го покрива добре, той вдигна отпуснатото му тяло на ръце, при което Бъч изстена от болка.

— Няма да е лесно — каза Ви, — но трябва да те махнем отук.

После обаче погледът му попадна на земята и той се намръщи. Бъч вече почти не кървеше, но какво щяха да правят със следите, които щяха да оставят в снега? Ако някой *лесър* се върнеше, можеше да ги настигне, преди да са стигнали до шосето.

Неочаквано плътни облаци покриха небето и заваля гъст сняг.

По дяволите, Скрайб Върджин си я биваше.

Докато си пробиваше път през виелицата, Ви упорито си представяше как ослепителна бяла светлина обгръща и него, и мъжа в ръцете му.

— Ти дойде!

Мариса се усмихна, докато затваряше вратата на веселата болнична стая без прозорци. В леглото лежеше дребничко, крехко на вид момиченце. До него, малко по-голяма, но сякаш много по-крехка, седеше майка му.

— Нали снощи ти обещах, че отново ще те посетя.

Момиченцето се усмихна широко, едно от предните му зъбчета липсваше.

— И ето че дойде. Толкова си красива тази вечер.

— Ти също — отвърна Мариса и като приседна на ръба на леглото, взе малката ръчичка в своята. — Е, как си?

— *Мамен* и аз тъкмо гледахме „Изследователката Дора“^[1].

Бледо подобие на усмивка пробяга по невзрачното лице на младата майка, но очите ѝ си останаха все така безрадостни. Откакто бяха приели момиченцето преди три дни, майка му изглеждаше вцепенена, сякаш караше на автопилот. Е, ако не се броеше това, че подскачаше всеки път, когато някой влезеше в стаята.

— *Мамен* каза, че няма да останем още дълго. Вярно ли е?

Майката отвори уста, за да отговори, но Мариса я изпревари:

— Не се безпокой за това. Нека първо се погрижим за крака ти.

Момиченцето и майка му не бяха от богато семейство, но Хавърс никога не връщаше някой, който се нуждаеше от помощта му. Нито пък щеше да претупа лечението им.

— *Мамен* казва, че кракът ми е зле. Вярно ли е?

— Няма да е за дълго.

Мариса хвърли поглед към завивките. Хавърс всеки момент щеше да оперира фрактурата и с малко повечко късмет костта щеше да зарасне както трябва.

— *Мамен* каза, че ще остана в зелената стая цял час. Може ли да бъде по-малко?

— Брат ми ще те задържи там само толкова, колкото трябва.

Хавърс щеше да подсили костта ѝ с титаниев пирон, което нямаше да бъде просто, но иначе детето щеше да изгуби целия си крак. Докато растеше, то щеше да се нуждае от още операции, а ако се съдеше по изтощението в погледа на майката, тя отлично разбираше, че това е само началото.

— Не ме е страх — заяви момиченцето и притисна оръфан плюшен тигър до гърдите си. — Нали *Мастимон* ще е с мен. Сестрата каза, че може.

— *Мастимон* ще те брани. Той е свиреп, точно какъвто трябва да бъде един тигър.

— Аз му казах да не изяжда никого.

— Постъпила си много умно — похвали я Мариса и извади кожена кутийка от джоба на светлорозовата си рокля. — Имам нещо за теб.

— Подарък?

— Да.

Мариса обърна кутийката към момиченцето и я отвори. Вътре имаше златна плочка с размерите на чаена чинийка, така съвършено полирана, че блестеше като огледало и сияеше като слънчев лъч.

— Колко е красиво! — ахна детето.

— Това е моята плочка за желания. — Мариса извади скъпоценния предмет и го завъртя в ръката си. — Виждаш ли инициалите ми на гърба?

Момиченцето присви очи.

— Да. А това е моята буква!

— Нарочно накарах да я добавят. Плочката е за теб.

Откъм ъгъла, където се беше настанила майката, долетя приглушено ахване — тя очевидно знаеше колко струва златото.

— Наистина ли? — попита детето.

— Протегни ръце.

Мариса постави златния диск в малките ѝ ръчички.

— О, колко тежи!

— Знаеш ли как действат плочките за желания? — попита Мариса и когато момиченцето поклати глава, тя извади парче пергамент и химикалка. — Намисли си желание и аз ще го запиша. Докато ти спиш, *Скрайб Върджин* ще дойде и ще го прочете.

— А ако *Скрайб Върджин* не изпълни желанието ми, това означава ли, че съм била лоша?

— О, не! Означава само, че тя е намислила нещо още по-хубаво за теб. Е, какво ще си пожелаеш? Може да бъде всичко, за което се сетиш. Какво ще кажеш за сладолед, когато се събудиш? Или още епизоди на „*Дора*“?

Момиченцето сбърчи съсредоточено вежди.

— Искам *мамен* да не плаче повече. Тя се преструва, че не плаче, но откакто... откакто паднах по стълбите, е толкова тъжна.

Мариса с мъка преглътна. Отлично знаеше, че детето не си беше счупило крака, падайки по стълбите.

— Мисля, че това е хубаво желание. Ще го запиша.

И тя изрисува изящните букви на Древния език с червено мастило:

„Ако желанието ми не е оскърбително, бих била признателна, ако *мамен* си върне щастието.“

— Ето така. Как ти се струва?

— Прекрасно.

— Сега го съваме и го оставяме. Може би Скрайб Върджин ще ти отговори, докато си в операционната... в зелената стая.

Детето още по-здроаво прегърна плюшения си тигър.

— Би било чудесно.

В този миг в стаята влезе медицинска сестра и Мариса се изправи. Беше обзета от неустоймо желание да брани момиченцето, да го предпази от онова, което го бе сполетяло в дома му, както и от онова, което му предстоеше в операционната. Вместо това погледна към майката.

— Всичко ще бъде наред.

Мариса се приближи до младата жена и постави длан върху слабото ѝ рамо. Жената потрепери, после здраво стисна ръката ѝ.

— Нали той не може да проникне тук? — тихо попита майката. — Ако ни намери, ще ни убие.

Мариса също понижи глас:

— Никой не може да влезе в асансьора, без да се е идентифицирал пред камерите. Тук сте в безопасност. Имаш думата ми.

Майката кимна и Мариса си тръгна, за да може момиченцето да бъде поставено под упойка.

Когато излезе в коридора, тя се облегна на стената и усети как я залива вълна на ярост. Това, че майката и дъщерята в болничната стая бяха принудени да търпят нечия мъжка агресивност, беше достатъчно, за да ѝ се прииска да се научи да стреля.

Господи, просто не можеше да си представи как ще ги пусне да си отидат, когато бе сигурна, че техният *хелрен* ще ги открие още щом напуснат клиниката. Въпреки че повечето мъжки вампири пазеха своите партньорки като зеницата на окото си, в расата им открай време имаше едно малцинство от насилници. Грозната истина беше, че домашното насилие съществуваше.

Звук от затваряне на врата я накара да вдигне глава и тя видя Хавърс да се приближава по коридора, забил глава в един болничен картон. Странно... върху обувките си беше нахлузил жълти найлонови калцуни, от онези, които обуваше, когато носеше защитно облекло.

— От лабораторията ли идваш, братко? — попита тя.

Хавърс вдигна очи от картоната и намести очилата с рогови рамки на носа си. Веселата му червена папийонка бе изкривена на една страна.

— Какво каза?

Тя посочи краката му и се усмихна.

— Лабораторията.

— А... да. Бях в лабораторията — отвърна той и като свали найлоновите калцуни, ги смачка в ръката си. — Мариса, ще ми направиш ли услугата да се върнеш в къщата? За следващия понеделник съм поканил на вечеря председателя на Съвета на принцепсите, както и още седем от членовете. Менюто трябва да бъде свършено. Сам бих поговорил с Каролин, но ме чака операция.

— Разбира се.

Брат й стоеше неподвижно като статуя и Мариса свъси вежди.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Да, благодаря ти. Сега върви... върви. Да, тръгвай... моля те.

Мариса се изкуши да го поразпита, но беше време за операцията на момиченцето и тя не искаше да го задържа повече, така че просто го целуна по бузата, оправи папийонката му и се отдалечи. Когато стигна до двойната врата, която отвеждаше в приемното отделение, нещо я накара да хвърли поглед назад.

Хавърс тъкмо изхвърляше найлоновите калцуни в едно кошче за опасни отпадъци с обтегнато от напрежение лице. С дълбока въздишка той се овладя и бутна вратата към преддверието на операционната.

„Това беше значи“ — помисли си Мариса. Беше разстроен заради предстоящата операция. Кой би могъл да го вини!

Мариса отново се обърна към двойната врата... и в този миг чу тежки стъпки.

Замръзна на мястото си. Само един определен тип вампири вдигаха такъв шум, когато се движеха.

Тя рязко се обърна и видя Вишъс да се задава по коридора с клюмнала глава. Зад него, със също толкова мрачно заплашителен вид, крачеха Фюри и Рейдж. Въръжени до зъби, и тримата изглеждаха грохнали от умора, по дрехите на Вишъс имаше засъхнала кръв. Но какво бяха правили в лабораторията на Хавърс? Защото тя беше единственото помещение в тази част на клиниката.

Братята я забелязаха едва когато почти се блъснаха в нея. Те като един се заковаха на място и извърнаха очи. Несъмнено, защото бе изгубила благоволенieto на Рот.

О, Скрайб Върджин, отблизо имаха направо ужасен вид. Нездрав, макар че очевидно не бяха болни, ако в това изобщо имаше някакъв смисъл.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита тя.

— Всичко е наред — рязко отвърна Вишъс. — Извини ни...

„Сънят... тялото на Бъч в снега...“

— Някой да не е пострадал? Бъч...

Вишъс сви рамене, минавайки покрай нея, и блъсна вратата на приемната. Другите двама се усмигнаха насила и го последваха.

Мариса проследи с поглед как братята минават покрай сестринската стая и се насочват към асансьорите. Докато чакаха асансьора, Рейдж се пресегна и сложи ръка върху рамото на Вишъс, а той сякаш потрепери.

При тази гледка в главата на Мариса задрънчаха предупредителни звънци и в мига, в който вратата на асансьора се затвори зад тях, тя се отправи към онова крило на клиниката, от което бяха дошли. С бърза крачка мина покрай просторната, ярко осветена лаборатория, и надникна във всяка от шестте болнични стаи. Те до една бяха празни.

Какво тогава бяха търсили тук? Може би бяха дошли просто за да поговорят с Хавърс?

Тласкана от инстинкта си, тя отиде на регистратурата, включи компютъра и провери

всички приети пациенти. Не откри нищо нито за братята, нито за Бъч, но това не я успокои. Хавърс никога не въвеждаше воините в регистъра и най-вероятно би постъпил по същия начин и с Бъч, ако го беше приел в болницата. Онова, което Мариса искаше да види, беше колко от тридесет и петте легла бяха заети.

Записа си цифрата и обиколи стаите. Не откри нищо необичайно. Бъч не беше в клиниката, освен ако не се намираше в някое от помещенията в основната част на къщата. Понякога настаняваха там ВИП пациенти.

Мариса повдигна полите на роклята си и се втурна към задните стълби.

Бъч се сви на кълбо, макар че не му беше студено — може би, ако вдигнеш колене достатъчно високо, болката в стомаха му щеше да поотслабне.

Как ли пък не! Този план изобщо не подейства на нагорещения ръжен, който сякаш беше забит в корема му.

Той с мъка отвори подпухналите си очи, примига и като си пое дълбоко дъх, стигна до следните заключения: не беше мъртъв, намираше се в болница и във вената му се вливаше нещо, което без съмнение поддържаше живота му.

Много предпазливо се преобърна и стигна до още едно заключение — някой беше използвал тялото му вместо боксова круша. А, да... и в стомаха му имаше някаква гадост, сякаш за последно бе ял гранясало месо.

Какво, по дяволите, се беше случило с него?

В ума му се заредиха неясни образи. Видя как Вишъс го открива в гората, а той отчаяно настоява да го оставят да умре. После в съзнанието му изплува някакъв нож... ръката на Ви и някакво бяло сияние, с което бяха извадили онова гадно...

Бъч се преви надве и усети, че му се повръща само при спомена. Бяха скрили нещо зло в корема му. Чисто, неподправено зло. Черен ужас, който неумолимо пълзеше в тялото му.

С треперещи ръце той сграбчи болничната нощница, с която беше облечен, и я повдигна.

— Боже!

На корема му се открояваше черен белег, сякаш вече угаснал огън беше обгорил кожата му. Обзет от отчаяние, той напразно напрегна размътения си мозък, мъчейки се да си спомни какво и как му беше оставило този белег.

И така, прибягвайки до детективските си похвати, той се зае с огледа на местопрестъплението. Което в случая беше собственото му тяло. Вдигна едната си ръка и видя, че ноктите му са в ужасно състояние, сякаш някой беше забивал под тях пирон или пила. Пое си дълбоко въздух и разбра, че ребрата му са потрошени. А ако съдеше по подутите си очи, явно лицето му беше поело доста юмручни удари.

Бяха го измъчвали. Съвсем наскоро.

Той отново напрегна ума си и се зае да пресява спомените си. Кое беше последното място, където помнеште, че е бил? „Зироу Сам“. „Зироу Сам“ и... о, боже, онази жена-вампири. Животински, анонимен секс в тоалетната. После той си бе тръгнал и... *Лесъри*. Беше се бил с *лесъри*. Бяха го простреляли, а след това...

Спомените му спираха дотук, сякаш пътят, който следваха, рязко свършваше, стигнал до ръба на бездънна пропаст.

Беше ли пропял? Беше ли предал Братството? Изменил ли беше на онези, които му бяха

най-близки?

И какво, по дяволите, беше станало с корема му? От онова, което се разлагаше в тялото му, имаше чувството, че във вените му тече кал.

Бъч се отпусна и започна да диша през устата. Но покоят така и не идваше.

Дали защото не можеше да спре, или пък за да демонстрира геройство, мозъкът му започна да вади спомен след спомен от най-далечното му минало. Рождени дни, в които баща му го гледаше навъсено, а майка му пушеше цигара след цигара от напрежение. Коледи, в които братята и сестрите му получаваша подаръци, но за него нямаше нищо.

Душни юлски вечери, в които никакъв вентилатор не помагаше и баща му се бореше с жегата с ледена бира, под чието въздействие измъкваше Бъч от леглото с юмруци.

Като неканени гости го връхлетяха спомени, които не го бяха навестявали от години. Видя как братята и сестрите му си играят весело на моравата и си спомни как му се искаше да бъде с тях, вместо да стои отстрани, особнякът, чието място просто не беше там.

А после... О, господи, не! Не и това!

Твърде късно. Видя се на дванадесет години, мършав и размъкнат, застанал на тротоара пред къщата на семейство О'Нийл в Южен Бостън. Беше хубав есенен следобед и той гледаше как сестра му Джейни се качва в червения шевролет „Шевет“, изрисуван отстрани с ивици в цветовете на дъгата. Съвсем ясно си спомни как тя му маха през прозореца на задната седалка, докато колата се отдалечаваше.

Сега, когато вратата към миналото беше отворена, той не можеше да стори нищо, за да спре ужаса, който предстоеше. Спомни си посещението на полицаите същата вечер и видя как краката на майка му се подкосиха, когато спряха да говорят. Спомни си как го разпитваха, защото той последен бе видял Джейни жива. Чу как момчето, което беше някога, казва на мъжете със значки, че не е разпознал момчетата и че му се е искало да каже на сестра си да не се качва в колата им.

Но най-ясно си спомняше болката в очите на майка си, прекалено огромна, за да се излее в сълзи.

После сякаш някой натисна копчето за превъртане напред и той се намери двадесет и няколко години по-късно. Господи... кога за последен път беше видял родителите си или бе говорил с тях? Ами братята и сестрите си? Преди пет години? Може би. Боже, какво облекчение бе изпитало цялото му семейство, когато той се изнесе от вкъщи и започна да пропуска все повече празници.

Да, всички, които сядаха у дома на коледната трапеза, бяха замесени от едно и също тесто, а той беше като капката катран в кацата с меда. Накрая изобщо спря да се прибира вкъщи, оставяше им само телефонните номера, на които можеха да го открият. Номера, на които те никога не звъняха.

Сигурно дори нямаше и да разберат, ако той умреше. Без съмнение Вишъс знаеше всичко за семейство О'Нийл, включително номерата на социалните им осигуровки и банковите им сметки, но Бъч никога не беше говорил за тях. Дали Братството щеше да им се обади? И какво ли щяха да кажат?

Бъч се погледна, осъзнавайки прекрасно, че е много вероятно никога да не си тръгне оттук. Тялото му много приличаше на труповете, на които се бе нагледал, докато работеше в полицията. Онези, които обикновено намираха в гората. Всъщност — нали и него бяха намерили в гората. Използван и захвърлен. Оставен да умре. Като Джейни. Точно като Джейни.

Той затвори очи и се понесе върху вълните на болката, която го раздираше. Неочаквано от мътилката на агонията изплува прекрасно видение — образът на Мариса такава, каквато я бе видял за първи път. Картината беше толкова ярка, че той почти усети мириса на океан, който се излъчваше от нея, и я видя такава, каквато бе през онази вечер — ефирната жълта рокля, с която бе облечена... начина, по който косата падаше по раменете ѝ... лимоненожълтата стая, в която се бяха срещнали.

За него тя беше жената, която не можеше да забрави, която не бе имал и никога нямаше да има, но която въпреки това бе докоснала най-съкровената му същност.

Господи, толкова беше уморен.

Той отвори очи и преди да осъзнае какво прави, посегна към ръката си, махна прозрачната лепенка и извади иглата от вената си. Оказа се по-лесно, отколкото предполагаше, но пък болката в цялото му тяло беше толкова свирепа, че убождането от една игла беше като капка в морето.

Ако му беше останала поне мъничко сила, щеше да потърси по-сигурен начин да сложи край на живота си, но сега се налагаше да разчита единствено на времето, защото не разполагаше с нищо друго. А като се имаше предвид колко ужасно се чувстваше, със сигурност нямаше да продължи дълго. Почти можеше да усети как органите му спират.

Бъч затвори очи и се откъсна от всичко, което го заобикаляше. Сякаш от много далеч чу как машинариите над леглото му започнаха да пищят. Боец по природа, той се изненада от това, колко лесно се беше предал, после умората го заля като приливна вълна. Инстинктивно разбра, че това не е изтощението на съня, а забравата на смъртта, и беше щастлив, че е дошла толкова бързо.

Откъсвайки се от всичко земно, той се видя в началото на дълъг, ослепително ярък коридор. В другия му край имаше врата, пред която стоеше Мариса. С усмивка на уста, тя отвори вратата, разкривайки бяла стая, обляна в светлина.

Изведнъж усети как на душата му олеква и като си пое дълбоко дъх, той тръгна напред. Искаше му се да вярва, че отива в рая въпреки всички лоши неща, които беше сторил през живота си, така че присъствието ѝ тук бе съвсем логично.

Не би било истински рай без нея.

[1] „Изследователката Дора“ (англ. „Dora the Explorer“) — американска анимационна поредица. — Б.пр. ↑

Вишъс стоеше наред паркинга на болницата и гледаше как Рейдж и Фюри се отдалечават в черния мерцедес. Отиваха да приберат телефона на Бъч от уличката зад „Скриймърс“, след това щяха да вземат колата му от паркинга на „Зироу Сам“ и да се върнат у дома.

От само себе си се разбираше, че Ви е приключил с патрулирането за тази нощ. Все още усещаше в тялото си отпечатъка от злото, до което се беше докоснал, и то го караше да се чувства слаб. Но далеч по-пагубни бяха последиците от онова, което бяха сторили на Бъч. Нещо се бе прекършило у Вишъс, когато го видя смазан, на крачка от смъртта. Струваше му се, че някаква важна част от него се беше повредила, вратата към най-съкровената му същност зееше отворена и той малко по малко губеше себе си.

Всъщност чувстваше се така от известно време — откакто виденията му бяха престанали. Но тази нощ на ужасите беше направила всичко още по-непоносимо.

Уединение. Имаше нужда от уединение, но му прилявяше дори при мисълта да се върне в Дупката. Тишината там, празният диван, на който Бъч обикновено седеше, мъчителното усещане, че нещо липсва, щяха да бъдат нетърпими.

Така че той отиде в своето убежище. Приемайки физическия си облик високо във въздуха, той се материализира на терасата на своя апартамент на тридесетия етаж в „Комодор“. Пронизващият вятър му подейства добре — имаше нужда да усети нещо друго, освен празнотата, която се бе настанила в гърдите му.

Отиде до ръба на терасата, облегна се на парапета и зарея поглед към улиците далеч под себе си. Минаваха коли. Хора влизаха във фойето на хотела. Някакъв човек пъкна ръка през прозореца на едно такси и плати на шофьора. Нормално. Всичко бе така нормално...

А в същото време тук горе той умираше.

Бъч нямаше да оцелее. Частица от Омега беше проникнала в него — това бе единственото обяснение на случилото си. И макар че злото беше извадено от тялото му, заразата беше повече от смъртоносна и вредата вече бе нанесена.

Ви потърка лицето си. Какво, по дяволите, щеше да прави без нахакания кучи син, който не си мереше приказките и непрекъснато се наливаше с уиски? Коровото копеле някак си успяваше да притъпи ръбовете на живота, може би, защото беше като шкурка, която изглаждаше грапавините с неотстъпчивата си безцеремонност.

Ви се обърна и остави зад гърба си улицата, от която го дяляха близо сто метра, отиде до вратата, извади от джоба си златен ключ и го пъкна в ключалката. Апартаментът беше неговото лично пространство, запазено за частните му... занимания. Миризмата на жената от предишната вечер все още се долавяше в мрака.

Подчинявайки се на волята му, в стаята лумнаха черни свещи. Стените, подовете и таванът, които също бяха черни, мигновено абсорбираха светлината, погълнаха я, попиха я в себе си. Единствената истинска мебел в помещението беше огромно легло, застлано с черни сатенени чаршафи. Ви обаче не прекарваше много време върху него.

Онова, на което разчиташе, беше дибата^[1]. Дибата със своя корав плот и здравите окови. Освен това използваше и приспособленията, които висяха до нея — кожените ремъци, жилавите пръчки, наустниците, нашийниците с шипове, камшиците... и разбира се, неизменните маски. Жените задължително трябваше да останат анонимни, докато той връзваше телата им, лицата им трябваше да бъдат скрити. За него те не биваше да бъдат

нищо повече освен уреди в извратените му занимания.

По дяволите, предпочитанията му в секса бяха перверзни и той добре го знаеше, но след като беше опитал много други неща, най-сетне бе открил единственото, което му действаше. За щастие, имаше достатъчно женски вампири, които харесваха онова, което той им причиняваше, нещо повече, нуждаеха се от него така, както и той се нуждаеше да ги подчинява, сами или по двойки.

Само че тази вечер видът на всички тези приспособления и мисълта за перверзиите му го накараха да се почувства омърсен. Понеже идваше тук само когато беше в настроение да ги използва, никога досега не бе оглеждал мястото с трезв поглед.

Мобилният му телефон иззвъня и го извади от мислите му. Когато видя върху малкия екран да се изписва името на Хавърс, Ви усети, че се вцепенява.

— Мъртъв ли е?

Хавърс заговори с онзи тон, с който лекарите обикновено съобщаваха най-лошите новини. Недвусмислено доказателство, че животът на Бъч виси на косъм, нали така?

— Сърцето му спря, сър. Беше извадил иглата от ръката си и показателите му се сринаха. Успяхме да го реанимираме, но не знам колко дълго ще издържи.

— Не можеш ли да го вържеш?

— Направих го. Но искам да сте подготвен. Той е просто човек...

— Не, *не е*.

— Ъъ... разбира се, сър. Не исках да кажа това...

— По дяволите! Ей сега идвам. Искам да бъда до него.

— Бих предпочел да не го правите. Той започва да се вълнува всеки път, когато някой влезе в стаята, и това никак не му се отразява добре. В момента състоянието му е толкова стабилно, колкото изобщо е възможно, а ние се грижим да му е максимално удобно.

— Не искам да умре сам.

Пауза.

— Сър, всички умираме сами. Дори ако сте в стаята с него, той пак ще премине в Небитието сам. Необходимо му е спокойствие, за да може тялото му да реши дали ще се възстанови или не. Правим всичко по силите си за него.

Ви прокара ръка пред очите си. Чу гласа си, изтънял така, че на самия него му беше трудно да го познае, да казва:

— Не искам... не искам да го изгубя. Аз... ъъ... не знам какво бих правил, ако... — Той се прокашля. — По дяволите!

— Ще се грижа за него като за брат. Дайте му един ден, за да се стабилизира.

— До утре вечер, тогава. И ми се обади, ако състоянието му се влоши.

Ви затвори и се загледа в една от запалените свещи. Оковано за черното си восъчно тяло, мъничкото пламъче потрепваше от течението в стаята.

Гледката го накара да се замисли. Яркожълтият пламък му напомняше... напомняше му за руси коси.

Той отново извади телефона си. Хавърс грешеше, като казваше, че Бъч не се нуждае от посетители. Просто зависеше от посетителя.

Набра номера с нежелание. Осъзнаваше, че постъпката му най-вероятно ще създаде сума неприятности, но нямаше друг избор. Когато най-добрият ти приятел е на крачка от смъртта, останалите неща престават да имат значение.

— Господарке?

Мариса вдигна глава от бюрото на брат си. Опитваше се да реши кой къде ще седи на вечерята, която брат ѝ даваше за *принцесите*, но ѝ беше трудно да се съсредоточи. Беше претърсила и клиниката, и къщата, без да открие абсолютно нищо. Въпреки това всичките ѝ инстинкти крещяха, че нещо не е наред.

Тя се насили да се усмихне на *догена* на прага.

— Да, Каролин?

Прислужницата се поклони.

— Търсят ви по телефона. На първа линия.

— Благодаря ти.

Прислужницата отново се поклони и си тръгна, а Мариса вдигна слушалката.

— Ало?

— Той е в стаята до лабораторията на брат ти.

— Вишъс? — Мариса скочи на крака. — Какво...

— Мини през вратата с надпис „Обслужващ персонал“. Вляво има контролен панел, който трябва да натиснеш. Облечи си защитен костюм, преди да влезеш при него...

Бъч... мили боже, *Бъч!*

— Какво...

— Чу ли ме? Облечи си защитен костюм и не го сваляй.

— Какво е ста...

— Автомобилна злополука. Върви. Още сега. Той умира.

Мариса изпусна слушалката и изхвърча от кабинета на Хавърс толкова бързо, че едва не събори Каролин, която още беше в коридора.

— Господарке! Какво има?

Мариса прекоси на бегом трапезарията, блъсна вратата за прислугата и влетя в кухнята. Едната ѝ обувка се изхлузи, докато свиваше по коридора, отвеждащ до задното стълбище, но тя свали и другата и продължи да тича по чорапи. Въведе кода, отварящ задния вход на клиниката, и се втурна в чакалнята на спешното отделение.

Чу как медицинските сестри викат след нея, но не се обърна. Тичешком прекоси коридора, отвеждащ до лабораторията на Хавърс, мина покрай нея и блъсна вратата с надпис „Обслужващ персонал“.

Огледа се, едва поемайки си дъх... но не видя нищо. Само четки, празни кофи и работни дрехи. Но нали Вишъс каза...

„Почакай малко.“

Подът беше издраскан на едно място — едва забележими следи, несъмнено оставени от отварянето и затварянето на тайна врата. Тя разбута работните дрехи и откри плосък панел. Задраска с нокти, докато не го отвори... и се намръщи. От другата страна имаше слабо осветена стая за наблюдение, оборудвана с компютри и монитори, показващи различни жизнени показатели. На синкавото сияние, хвърляно от един от мониторите, видя болнично легло, а върху него, завързан по гръб и с безброй тръбички и жици, излизаци от тялото му, лежеше... *Бъч.*

Мариса мина на бегом покрай жълтите защитни костюми и хирургичните маски, които висяха по стените, и нахълта през херметичната врата, която се отвори с шумно свистене.

— О, Скрайб Върджин... — ахна тя и вдигна ръка към гърлото си.

Бъч умираше. Усещаше го с цялото си същество, но освен това усещаше и още нещо. Нещо ужасяващо, на което инстинктът ѝ за самосъхранение реагира така, сякаш някой я беше заплашил с пистолет. Тялото ѝ крещеше да се маха, да бяга, да се спасява.

Но сърцето ѝ нашепваше друго и тя се приближи до леглото.

— О, господи!

И ръцете, и краката му, които болничната нощница не скриваше, бяха покрити със синини. А лицето му... мили боже, та той беше смазан от бой!

От гърлото му се откъсна стон и тя посегна да улови ръката му... о, не, не и там. Върховете на пръстите му бяха подути, кожата имаше морав цвят, няколко от ноктите му липсваха.

Искаше ѝ се да го докосне, но по тялото му нямаше нито едно здраво място.

— Бъч?

При звука на гласа ѝ той трепна и отвори очи. Или поне едното от тях.

Погледът му се спря върху лицето ѝ и по устните му пробяга бледо подобие на усмивка.

— Върна се. Току-що... те видях пред вратата.

Гласът му беше неописуемо слаб и по нищо не приличаше на обичайния му бас.

— Аз... видях те... но после... те изгубих. Но ето че ти се върна.

Мариса предпазливо приседна на ръба на леглото, чудейки се за коя ли от медицинските сестри я вземаше.

— Бъч...

— Къде е... жълтата ти рокля?

Трудно му се разбираше, устата му се отваряше едва-едва, сякаш челността му беше строшена.

— Беше толкова красива... в жълтата рокля...

Определено я бъркаше с някоя от сестрите. Защитното облекло, което висеше до вратата, беше жъл... по дяволите! Напълно бе забравила за това. Мили боже, ако имунната му система беше отслабена, тя трябваше да го пази, нали така?

— Бъч, ще отида да си облека...

— Не... не си тръгвай... не ме изоставяй...

Ръцете му, привързани за леглото, се напрегнаха и кожените ремъци изскърцаха.

— Господи... моля те... не ме оставяй...

— Всичко е наред, веднага ще се върна.

— Не... жената, която обичам... жълтата рокля... *не ме оставяй...*

Не знаейки какво друго да стори, Мариса се приведе над него и нежно го помилва по лицето.

— Няма да те оставя.

Той долепи изранената си буза до дланта ѝ, напуканите му устни докоснаха кожата ѝ.

— Обещай ми.

— Аз...

Вратата се отвори със съскане и Мариса погледна през рамо.

Хавърс влетя в стаята като куршум и се олюля в защитното си облекло. Жълтата маска не можеше да скрие ужаса, изписан по лицето му, гласът му, макар и приглушен, беше като на обезумял.

— *Мариса!* Мили боже, какво... *защо не си със защитно облекло?*

Бъч се помъчи да се надигне, но тя нежно положи ръка върху рамото му.

— Шшшт... Тук съм.

Когато Бъч се успокои малко, Мариса се обърна към брат си:

— Веднага ще си облека...

— Нямаш представа... о, господи! — Хавърс потрепери конвулсивно. — Ти също си в опасност. Може би вече си заразена.

Мариса сведе поглед към Бъч.

— Заразена?

— Не го ли усети, когато влезе! — извика Хавърс и от устата му се заизлива порой от думи.

Но Мариса вече не го слушаше. Докато брат ѝ беснееше, тя подреждаше приоритетите си, една желязна воля в сблъсък с друга. Какво значение имаше, че Бъч няма представа коя е? Ако заблудата му дадеше сили да се бори, ако му спасеше живота, това ѝ стигаше.

— Мариса, чуваш ли какво ти казвам? Вече си зара...

Тя хвърли поглед през рамо.

— Е, ако вече съм заразена, значи нямам друг избор, освен да остана с него, не е ли така?

[1] Диба — средновековен уред за мъчение чрез разпъване. — Б.пр. ↑

Джон Матю зае отбранителна позиция и още по-здраво стисна дръжката на ножа. В другия край на залата, отвъд морето от сини постелки, имаше три боксови круши. Джон Матю се съсредоточи и в съзнанието му средната круша се превърна в *лесър*. Съвсем ясно си представи бялата коса, безцветните очи и бледата кожа, които населяваха кошмарите му, и се затича, а босите му крака шляпаха по пода.

Дребното му тяло не беше надарено нито със сила, нито с бързина, но за сметка на това волята му не знаеше предел. А в близката една година и мускулите му щяха да се изравнят по мощ с омразата му.

Нямаше търпение Преобразяването му да започне.

Вдигнал ножа над главата си, той отвори уста, за да издаде боен вик. Не последва никакъв звук, защото той беше ням, но във въображението си Джон крещеше оглушително.

В неговите очи *лесърите* бяха убили родителите му. Тор и Уелси го бяха приели в дома си, бяха му казали какъв е в действителност, бяха го дарили с единствената любов, която някога беше получил. И когато кучите синове убиха Уелси, а Тор изчезна, на Джон не му остана нищо друго, освен жаждата за възмездие... желанието да отмъсти не само за тях, но и за другия невинен живот, който в онзи януарски ден *лесърите* бяха отнели, още преди да е започнал.

Когато стигна до боксовата круша, вече тичаше с всички сили, вдигнал ножа във въздуха. В последния момент се сви на кълбо, претърколи се през глава и рязко се изправи, така че оръжието се заби в крушата изотдолу. Ако това бе истински двубой, острието щеше да потъне дълбоко в тялото на *лесъра*. Много дълбоко.

Джон Матю завъртя дръжката.

После скочи на крака и рязко се обърна, представяйки си как убиецът рухва на колене, стиснал с две ръце зейналата в корема му дупка. Джон заби ножа в горната част на крушата — в мислите му оръжието потъна в тила на...

— Джон?

Той се обърна запъхтян.

Той потрепери... и то не само защото се беше стреснал. Към него се приближаваше Бет Рандал, кралицата, която беше негова сестра или поне така показваха кръвните изследвания. Странно, всеки път, когато тя беше наблизо, мозъкът му сякаш блокираше и преставаше да действа. Но поне вече не припадале, както първия път, когато я видя.

Бет прекоси тренировъчната зала и дойде при него. Висока и стройна, тя беше облечена в дънки и бяло поло. Тъмната ѝ коса имаше съвсем същия цвят като неговата. Когато тя се приближи, Джон усети, че от нея се излъчва тъмната миризма на Рот. Предполагаше, че маркирането става чрез секс, тъй като миризмата беше най-силна по време на Първото хранене, когато и двамата идваха от спалнята си.

— Джон, ще се присъединиш ли към нас за Последното хранене?

— *Трябва да остана и да тренирам* — отвърна той на езика на жестовете.

Всички в къщата бяха научили жестомимичния език и това негласно признаване на неговата слабост, на неспособността му да говори, го дразнеше. Не искаше тяхното снизхождение. Искаше да е нормален.

— Ще ни бъде приятно да те видим. А и ти прекарваш толкова много време в залата.

— *Тренировките са важни.*

Тя хвърли поглед към ножа в ръката му.

— Има и други важни неща.

Той видя как тъмносините ѝ очи обходиха залата, сякаш в търсене на някой особено убедителен довод.

— Моля те, Джон, ние... тревожим се за теб.

Имаше време, преди около три месеца, когато нищо не би го зарадвало повече от това, да чуе подобни думи от устата ѝ. Да ги чуе от устата на когото и да било. Но това време беше безвъзвратно отминало. Не му беше притрябвала нейната загриженост. Искаше единствено да го оставят на мира.

Когато го видя да поклаща отрицателно глава, Бет въздъхна дълбоко.

— Добре тогава. Ще ти оставя храна в кабинета, окей? Моля те... хапни нещо.

Джон кимна, но когато тя вдигна ръка, сякаш се канеше да го докосне, той се отдръпна. Без да каже нищо повече, Бет се обърна и се отдалечи.

Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, Джон прекоси тренировъчната зала и приклекна. Вдигнал ножа във въздуха, той се хвърли напред, а омразата утрояваше силите му.

Господин Х. се залови за работа по обяд. Влезе в гаража на къщата, за да презареди, и се качи в невзрачния миниван, с чиято помощ успешно се сливаше с човешкия поток в Колдуел.

Не изпитваше никакъв интерес към възложената задача, но когато си водач на *лесърите* и господарят ти нареди нещо, нямаш друг избор, освен да се подчиниш. Или да бъдеш уволнен, разбира се — нещо, което господин Х. вече беше преживял и то никак не му бе харесало. Да бъдеш уволнен от Омега, беше също толкова приятно, колкото да обядваш салата от бодлива тел.

Това, че го бяха върнали на проклетата планета, и то в предишната му роля, все още му се струваше невероятно. Явно обаче на Омега му беше писнало водачите на *лесърите* да се сменят постоянно и искаше поне един да се задържи. И тъй като през последните петдесетина години не беше имало по-добър *лесър* от господин Х., отново го бяха вкарали в играта.

Изписан от ада.

Така че днес отиваше на работа. Докато пяхаше ключа в стартера и слушаше как двигателят запалва с анемична кашлица, господин Х. не изпитваше и капчица ентузиазъм. Вече не беше някогашният лидер. Но как би могъл да се чувства другояче, след като беше поставен в ситуация, в която можеше само да изгуби. Рано или късно Омега отново щеше да се вбеси за нещо и да си го изкара на своя главнокомандващ. Това беше неизбежно.

Огрян от ярките лъчи на обедното слънце, господин Х. подкара колата из улиците на новия лъскав квартал. Построени в края на деветдесетте години, евтините къщи, издържани в един и същ сладникав стил, покрай които минаваше, бяха като извадени от комплект за „Монополи“. Редици от веранди със семпла резба. Прозорци с пластмасови капаци. И истинско изобилие от великденска украса.

За един *лесър* нямаше нищо по-лесно от това, да остане незабелязан в този мравуняк от изтощени домакини и изнервени регионални мениджъри.

Господин Х. мина по „Лили Лейн“ и излезе на шосе 22, като не пропусна да спре на

знака СТОП.

С помощта на джипис навигатора откри мястото, което Омега му беше наредил да посети. Щяха да му трябват дванайсет минути, за да стигне дотам, което беше добре, тъй като господарят му нямаше търпение да разбере дали планът му да използва човека като троянски кон беше успял и дали вампирите от Братството си бяха прибрали обратно приятелчето.

Господин Х. се замисли за мъжа. Сигурен беше, че го е срещал и преди, само че не помнеше кога и къде. Не че това имаше значение, нито сега, нито докато го обработваше.

Беше дяволски кораво копеле. Не беше отронил нито дума за Братството, както и да го измъчваха. Господин Х. беше останал много впечатлен. Един такъв тип би бил страхотна придобивка, стига да успееш да го привлечат на своя страна.

А може би това вече беше станало. Може би човекът вече беше един от тях.

Не след дълго господин Х. паркира минивана в една отбивка на шосе 22 и пое през гората. Макар че вече беше март, миналата нощ се беше извила снежна буря и сега клоните на високите борове, натежали от сняг, изглеждаха така, сякаш бяха надянали подплатени екипи и се канеха да поиграят американски футбол. Всъщност беше красиво. В случай че си падаш по излети сред природата и разни такива глупости.

Колкото по-навътре в гората навлизаше, толкова по-малко му се налагаше да разчита на джиписа — усещаше присъствието на господаря си така ясно, сякаш Омега беше наблизо. Може би братята не бяха дошли за човека.

Я виж ти...

Господин Х. излезе на една поляна, наред която имаше тъмен кръг. Горещината, която бе изригнала там, беше успяла да разтопи снега и да размекне за кратко коравата пръст и макар че земята отново беше замръзнала, следите от взрива се виждаха съвсем ясно. Отпечатъкът от присъствието на Омега тегнеше наоколо така, както зловонието на боклук през лятото остава във въздуха дълго след като колата за смет е изпразнила кофите.

Господин Х. си пое дълбоко дъх. Да, усещаше се и мирис на човек.

Мили боже, бяха го убили! Братята бяха изличили човека от лицето на земята. Интересно. Само че... защо Омега не беше разбрал, че мъжът е мъртъв? Може би късчето от неговата плът, което беше скрил в тялото на човека, не се бе оказало достатъчно голямо, за да го върне обратно при него след смъртта му.

Новината никак нямаше да се понрави на господаря му. Омега не търпеше провали. Те го правеха раздражителен, а това не вощаеше нищо добро за водача на *лесърите*.

Господин Х. коленичи на обгорената земя и си помисли, че завижда на човека. Копелето беше извадило късмет. Когато някой *лесър* ритнеше камбаната, от другата страна го очакваше безкрайно мъчение, ужасяваща баня, пред която и най-страшните представи на християните за ада бледнееха.

Когато ги убиеха, *лесърите* се връщаха във вените на Омега, ставаха част от една злокобна помия, състояща се от безброй други *лесъри*, загинали преди тях, превръщаха се в кръвта, която Омега вливаше в телата на новите си роби. И тъй като оставаха в съзнание, *лесърите*, завърнали се в жилите на Омега, бяха обречени на една безкрайност, в която имаше единствено палещ мраз, смъртен глад и смазващ натиск. Завинаги.

Господин Х. потрепери. Атеист приживе, той никога не беше мислил за смъртта като за нещо друго, освен като за вечен сън. Сега, когато беше *лесър*, отлично знаеше какво го очаква, когато господарят му изгуби търпение и отново го „уволни“.

И все пак, надежда имаше. Господин Х. беше намерил вратичка, стига, разбира се, всичко да се развиеше както трябва.

Късметът му се беше усмихнал и той беше успял да открие изход от света на Омега.

На Бъч му трябваша три дълги, изпълнени с халюцинации дни, за да излезе от комата, подобно на шамандура, изскочила от дълбините на нищото и поклащаща се на повърхността на езеро от звуци и образи. Най-сетне той се съвзе достатъчно, за да си даде сметка, че пред себе си вижда бяла стена, а в ухото му звучи тихо жужене.

Болнична стая. Точно така. А ръцете и краката му вече не бяха вързани.

Просто за разнообразие той се обърна по гръб и се надигна от леглото. Остана полуседнал, защото му харесваше стаята да се върти около него — това отвличаше вниманието му от болката, която разкъсваше цялото му тяло.

Боже, какви прекрасни сънища му се бяха присънили! Мариса беше до леглото му и се грижеше за него. Милваше ръката, косата, лицето му. Шепнеше му да остане с нея. Именно нейният глас го беше накарал да остане в тялото си, не го бе пуснал да последва бялата светлина, която трябваше да го отведе в отвъдното, както бе известно на всеки идиот, гледал филма „Полтъргайт“. Беше издържал най-трудното единствено благодарение на нея и съдейки по силното, ритмично биене на сърцето си, явно щеше да се оправи.

Само дето това бяха просто сънища. Мариса не беше до него, а той отново беше в плен на тази торба кокали, която наричаше тяло. Поне докато някое друго чудовище не му видеше сметката.

Ама че шибан късмет беше извадил, по дяволите!

Той вдигна очи към стойката на венозната система, после погледна надолу към катетърната торбичка. След това се озърна и съгледа нещо, което приличаше на баня. Душ. О, господи, би дал някоя от топките си за един душ.

Давайки си сметка, че най-вероятно допуска огромна грешка, той с усилие раздвижи краката си. Поне стаята почти бе спряла да се върти, помисли си той, докато окачваше катетърната торбичка до банката на системата.

Пое си дълбоко въздух и се улови за стойката, използвайки я като бастун.

Стъпалата му докоснаха студения под и той бавно се изправи.

Коленете му веднага се огънаха и Бъч отново седна на леглото. Никога нямаше да успее да стигне до банята. Загубил всякаква надежда за топла вода, той обърна глава и жадно се загледа в душа...

Изведнъж ахна, сякаш някой го беше цапардосал по главата.

Свита на кълбо, в един ъгъл на пода спеше Мариса. Главата ѝ почиваше върху възглавница, красива рокля от светлосин шифон покриваше краката ѝ. Косата ѝ, този невероятен светлорус водопад, изваден сякаш от средновековен романс, се беше разпиляла около нея.

Мили боже!

Тя беше тук. Наистина го бе спасила.

Сила, дошла незнайно откъде, изпълни тялото му и той се втурна към нея. Искаше му се да коленичи, но знаеше, че после няма да може да се изправи, така че се задоволи просто да се надвеси над нея.

Какво търсеше Мариса тук? Доколкото Бъч знаеше, тя не искаше да има нищо общо с него. По дяволите, нали беше отказала дори да го види, когато миналия септември бе отишъл в дома ѝ с надеждата да получи... всичко.

— Мариса?

Гласът му беше съвсем слаб, но той се прокашля и опита отново:

— Мариса, събуди се.

Клепачите ѝ потрепнаха и тя рязко се изправи. Очите ѝ, невероятните ѝ светлосини очи с цвят на морско стъкло, се повдигнаха към неговите.

— Ще паднеш!

В мига, в който тялото му политна назад и стъпалата му се отделиха от пода, тя скочи на крака и го улови. Въпреки изящната си фигура, го удържа с лекота и Бъч си спомни, че не е човешка жена и най-вероятно е по-силна от него. Докато Мариса му помагаше да се върне в леглото и го завиваше с един чаршаф, той се почувства като малко дете и мисълта, че е принудена да се държи с него по този начин, го жегна болезнено.

— Какво търсиш тук? — рязко попита той.

Смущението го караше да се държи грубо, но когато Мариса извърна очи, той разбра, че тя изпитва същото неудобство.

— Вишъс ми каза, че си пострадал.

А, значи Ви се беше възползвал от чувството ѝ за вина и я бе накарал да се прави на Флорънс Найтингейл^[1]. Копелето знаеше, че Бъч си е изгубил ума по нея и че звукът на гласа ѝ е в състояние да го върне и от оня свят, както и беше станало. Но колко ли неприятно трябва да е било за нея да играе ролята на спасителен пояс.

Бъч простена, докато се наместваше на леглото колкото от болка, толкова и от наранена гордост.

— Как се чувстваш? — попита тя.

— По-добре.

Сравнително. От друга страна, ако го беше премазал автобус, пак щеше да е в много по-добро състояние от онова, в което го беше оставил *лесърът*.

— Така че няма защо да стоиш повече тук — добави той.

Мариса дръпна ръка от чаршафа му и бавно си пое дъх. Гърдите ѝ повдигнаха скъпия корсаж на роклята, в който бяха стегнати. Тя обви ръце около тялото си и то се изви в изящна линия.

Бъч извърна очи, засрамен, че част от него искаше да се възползва от съжалението ѝ и да я накара да остане.

— Наистина, Мариса, вече можеш да си вървиш.

— Всъщност не мога.

Той се намръщи и я погледна.

— Защо не?

Тя пребледня, но вирна брадичка.

— Защото ти си под...

Разнесе се шумно съскане и в стаята влезе извънземно... или поне така изглеждаше — с жълтото защитно облекло и кислородна маска. Макар да се виждаше, че лицето зад маската е женско, чертите му бяха неясни.

Бъч ужасено погледна към Мариса.

— Защо, по дяволите, не си облечена в една от тези чудесии?

Нямаше представа с какво бе заразен, но след като медицинският персонал беше принуден да се облича като в атомна централа, сигурно беше смъртоносно.

Мариса се сви, сякаш ѝ беше ударил шамар, и той се почувства като истински задник.

— Аз... е, ами просто не съм — заяви тя.

— Господине? — почитателно ги прекъсна сестрата. — Бих искала да ви взема малко кръв, ако не възразявате.

Бъч протегна ръка, без да сваля сърдит поглед от Мариса.

— Ти също трябваше да облечеш такъв костюм, преди да влезеш при мен, нали? *Нали?*

— Да.

— По дяволите! — изруга той. — И защо не го...

В този миг иглата се заби в сгъвката на ръката му и силата му изведнъж се изпари, сякаш сестрата беше спукала балона на енергията му със спринцовката си.

Зави му се свят и главата му тупна върху възглавницата. Но ядът му не изчезна.

— Трябва да си облечена в такъв костюм!

Мариса не отговори и закрачи напред-назад.

В настъпилата тишина Бъч погледна към малката епруветка, прикрепена към тръбичката, която излизаше от ръката му. Тя се напълни и когато сестрата я смени с нова, нямаше как да не забележи, че кръвта му изглежда по-тъмна от обикновено. Много по-тъмна.

— Мили боже... какво, по дяволите, е това, което излиза от мен?

— Вече е по-добре отпреди. Много по-добре — усмихна му се сестрата иззад маската.

— Какъв ли цвят е имала тогава! — промърмори Бъч, тъй като в момента кръвта му приличаше на кафява утайка.

Когато приключи с вземането на кръв, сестрата пхна един термометър под езика му и провери уредите над леглото.

— Ще ви донеса нещо за хапване.

— Тя яла ли е? — изломоти той.

— Не говорете — напомни му сестрата; миг по-късно термометърът изпиука и тя го извади от устата му. — Вече сте много по-добре. Мога ли да направя нещо за вас?

Бъч се замисли за Мариса, която, тласкана единствено от чувството за вина, рискуваше живота си заради него.

— Да, искам тя да се махне оттук.

При тези думи Мариса се закова на място. Облегна се на стената и сведе поглед към тялото си. Колко странно, че роклята все още й беше по мярка, след като се чувстваше толкова малка. Незначителна.

Сестрата си тръгна и лешниковите очи на Бъч я измериха с пламнал поглед.

— Още колко трябва да останеш тук?

— Докато Хавърс не ми каже, че мога да си вървя.

— Болна ли си?

Тя поклати глава.

— От какво ме лекуват?

— От нараняванията, които си получил при автомобилната злополука. Бяха много тежки.

— Автомобилна злополука? — объркано повтори той, после кимна към системата, сякаш искаше да смени темата. — Какво има вътре?

Мариса скръсти ръце пред гърдите си и изреди антибиотиците, хранителните вещества, болкоуспокояващите и антикоагулантите, които му вливаха.

— Вишъс също помага.

Мисълта й се насочи към война с обезоръжаващите диамантени очи, татуировките на

слепоочието... и неприкритата му антипатия към нея. Той се отбиваше по два пъти на ден, сутрин и вечер, и беше единственият, който влизаше в стаята на Бъч без защитно облекло.

— Ви е идвал на свиждане?

— Всеки път поставя ръка над корема ти. От това винаги ти олеква.

Първия път, когато воинът беше отметнал чаршафите от тялото на Бъч и бе повдигнал нощницата му, Мариса беше останала без думи както от гледката на голото му тяло, така и от властното държание на Вишъс. Раната на Бъч беше чудовищна, а Ви беше свалил ръкавицата, която винаги носеше, разкривайки покрита с татуировки длан, от която се излъчваше ярка светлина.

Мариса с ужас беше гледала какво ще последва, но Вишъс просто бе поставил ръката си на няколко сантиметра над страховитата рана. И макар Бъч да бе в кома, от устните му почти незабавно се беше откъснала задавена въздишка на облекчение.

После Вишъс беше оправил нощницата и чаршафите му и се беше обърнал към Мариса. Беше й казал да затвори очи и въпреки че се боеше от него, тя се беше подчинила. Начаса беше усетила как я обзема невероятен покой, сякаш бе окъпана в бяла умиротворяваща светлина. Вишъс продължаваше да прави това всеки път, преди да си тръгне, и Мариса знаеше, че така я предпазва, макар да не бе сигурна защо си дава труда, при положение че очевидно я презираше.

Тя отново насочи вниманието си към Бъч и се замисли за раните му.

— Не е било автомобилна злополука, нали?

Той затвори очи.

— Ужасно съм уморен.

Отблъсната по този начин, Мариса седна на голия под и обви ръце около коленете си. Хавърс искаше да й донесат някои неща — легло или поне удобен стол — но тя се тревожеше, че ако сърцето на Бъч отново спре, медицинският персонал няма да успее да докара необходимите уреди до леглото му толкова бързо, колкото бе необходимо. Брат й не беше настоял.

След Бог знае колко дни, прекарани на пода, гърбът й се бе схванал, клепачите й дращеха като шкурка, но докато се бореше за живота на Бъч, нито веднъж не почувства умора. Не забелязваше как часовете отлитат и се учудваше всеки път, когато Хавърс наминеше или някоя от сестрите донесеше храна. Или пък, когато дойдеше Вишъс.

До този момент тя самата не се беше разболяла. Всъщност беше й станало лошо преди първото посещение на Вишъс, но откакто той беше започнал да прави онова, което всъщност правеше с ръката си, тя се чувстваше отлично.

Мариса хвърли поглед към леглото. Все още й се искаше да разбере защо Вишъс я беше повикал в стаята. Та нали неговите посещения помагаха на Бъч много повече от нейното присъствие.

Уредите жужаха успокояващо, вентилаторът на тавана се включи с тихо бръмчене. Мариса плъзна поглед по неподвижното тяло на Бъч и усети как се изчервява при мисълта за онова, което беше скрито под завивките.

Защото тя знаеше точно как изглежда всеки сантиметър от тялото му.

Гладка кожа покриваше яките му мускули, в основата на кръста му имаше татуировка, изрисувана с черно мастило — редица от черти, групирани по четири и пресечени от друга, наклонена черта. Общо двайсет и пет, ако беше пресметнала правилно. Някои бяха избелели, сякаш бяха направени много отдавна. Тя се зачуди какво ли символизираха.

Тъмното окосмяване по гърдите му я беше изненадало — не знаеше, че кожата на хората не е като тази на вампирите, по която нямаше нито едно косъмче. Не че той имаше много косми, а и те постепенно оредяваха, докато накрая се превръщаха в едва забележима тъмна ивица, която се спускаше към долната част на корема му.

А там... Колкото и да се срамуваше от себе си, Мариса бе разгледала мъжките му органи. Окосмяването там, където започваха краката му, беше тъмно и гъсто, и обгръщаше парче месо, дебело почти колкото китката ѝ. Под него имаше голяма, тежка торбичка.

Бъч беше първият мъж, когото Мариса бе видяла гол, а актовете творби, които познаваше от часовете по история на изкуството, просто не бяха същото. Тялото му беше толкова красиво. Толкова вълнуващо.

Мариса облегна глава на стената и зарея поглед към тавана. Колко грозно бе постъпила, надзъртайки към най-интимните му части. И колко противно бе, че се разтреперваше само при спомена.

Господи, кога най-после щеше да може да си тръгне оттук?

Пръстите ѝ си играеха разсеяно с фината материя на роклята и тя обърна глава на една страна, за да погледне водопада от светлосин шифон. Прекрасното творение, излязло изпод ръцете на Нарсисо Родригес^[2], би трябвало да е изключително удобно, но корсетът, който тя неизменно носеше (както повеляваше доброто възпитание), вече много ѝ пречеше. Само че тя държеше да изглежда възможно най-добре пред Бъч. Не че той щеше да се впечатли, и то не само защото беше болен. Той просто не я харесваше вече. Дори не я искаше близо до себе си.

Въпреки това тя щеше да продължи да се облича добре, когато ѝ донесяха чисти дрехи.

Жалко, че онова, което носеше, щеше да свърши в инсинератора и всички тези красиви рокли щяха да изгорят.

[1] Флорънс Найтингейл (1820–1910) — английска милосърдна сестра, основоположник на съвременната професия на медицинската сестра. — Б.пр. ↑

[2] Известен американски моделиер от кубински произход; сред клиентите му са много холивудски звезди, както и първата дама Мишел Обама, която се появи с негова рокля при встъпването в длъжност на съпруга ѝ Барак Обама. — Б.пр. ↑

„Светлокосото копеле пак е тук“, помисли си Ван Дийн, докато надзърташе през телената мрежа.

Вече трета седмица поред го виждаше в нелегалния боен клуб на Колдуел. Насред крещящата тълпа, която заобикаляше клетката, той изпъкваше като неонova реклама, макар Ван сам да не знаеше защо.

В този миг противникът му заби коляно в стомаха му и Ван отново насочи вниманието си към онова, което правеше. Той замахна и стовари голия си пестник в лицето на другия мъж. От носа му рухна кръв, яркочервен фонтан, който опръска тепиха миг преди тялото на мъжа да рухне на земята.

Ван застана широко разкрячен и изгледа падналия си противник. Пот се стичаше от него и капеше върху поваления мъж. В клетката нямаше съдия, който да попречи на Ван да забие още няколко крошета в лицето на съперника си или да го нарича в бърбреците, така че копелето да прекара остатъка от живота си на хемодиализа. И той наистина щеше да го стори, ако противникът му помръднеше дори едно мускулче на тялото си.

Онази особена част от него жадуваше именно за това — да убива с голи ръце. Ван винаги се беше различавал от другите, не само от своите противници, но и от всички хора, които бе срещал през живота си. Той носеше душа не просто на боец, а на древноримски воин. Копнееше да се бе родил във времената, когато победителите са изкормвали падналите си врагове, след което изнасилвали жените им и избивали децата им, а накрая са плячкосвали домовете им и са ги изгаряли до основи.

Само че бе принуден да живее тук и сега. На всичкото отгоре напоследък се бе появило още едно усложнение — тялото, в което беше заключена тази „особена“ част, бе започнало да остарява. Изпитваше болка в рамото, колената също го боляха, макар да внимаваше никоой да не разбере, нито в клетката, нито извън нея.

Протегна едната си ръка и чу как нещо изпука. Той потръпна от болка, но се постара никоой да не забележи. В същото време петдесетимата зрители от другата страна на металната мрежа ревяха гръмогласно и от възторга им високата три метра клетка се люлееше. Господи, феновете го боготворяха! Крещяха името му. Искаха да им покаже още от това, на което бе способен.

Само че за онова, особеното в него, те нямаха никакво значение.

Насред ликуващата тълпа Ван улови погледа на светлокосия мъж. Боже, очите му бяха плашещи! Безстрастни. Без искрица живот. Освен това мъжът не го аплодираше.

Все тая.

Ван побутна падналия противник с босия си крак. Мъжът простена, но не отвори очи. Играта беше свършила.

Петдесетимата зрители около клетката направо обезумяха от възторг.

Ван подскочи, улови се за мрежата и прехвърли стокилограмовото си тяло над ръба ѝ. Тълпата зарева още по-гръмогласно, когато той се приземи и се раздели, за да му направи път. Миналата седмица един от тях не се беше отдръпнал навреме и след кратък полет във въздуха се беше приземил, плюейки собствените си зъби.

„Арената“ на битката, доколкото изобщо можеше да се нарече така, се намиреше в един изоставен подземен паркинг, чийто собственик организираше цялата тази съмнителна операция, в която Ван и противниците му не бяха нищо повече от бойни петли в човешки

образ. За сметка на това заплащането си го биваше, а и досега не ги бяха арестували, макар че винаги имаше опасност полицията да нахлуе внезапно. На ченгетата нямаше да им се понравят нито битките, нито залаганията, които се организираха там, така че мястото беше нещо като частен клуб, в който се допускаха само членове. Ако някой пропееше, на часа биваше изхвърлен. Буквално. Собственикът държеше шестима главорези, на които плащаше именно за да държат нещата под контрол.

Ван се отправи към човека с мангизите, взе си петте стотачки и якето и се отправи към пикапа си. Тениската му беше оцапана с кръв, но него не го беше грижа. Онова, което го тревожеше, беше болката в ставите. Както и проклетото ляво рамо.

Мамка му. С всяка изминала седмица трябваше да дава все повече и повече от себе си, за да задоволява онази своя особена част и да поваля противниците си. Факт беше, че годините му напредваха. За подобни двубои тридесет и девет си беше направо преклонна възраст.

— Защо спря?

Ван, който междувременно беше стигнал до колата си, хвърли поглед към отражението в прозореца откъм шофьорското място. Изобщо не остана изненадан, когато видя, че светлокосият мъж го бе последвал.

— Не дължа никакви обяснения на феновете, приятелю.

— Аз не съм ти фен.

Двамата продължиха да се взират един в друг в прозореца на колата.

— Защо тогава толкова често посещаваш двубоите ми?

— Защото искам да ти направя предложение.

— Нямам нужда от мениджър.

— И мениджър не съм.

Ван хвърли поглед през рамо. Типът зад него беше едър и имаше стойка на боец. Раменете му бяха изпънати, а ръцете, отпуснати покрай тялото, изглеждаха така, сякаш само за миг можеха да се свият в пестници с големината на топка за боулинг.

Значи такава била работата.

— Ако искаш да се биеш с мен, ще трябва да го уредиш с онзи там — каза Ван и посочи към човека с парите.

— Не е и това.

Ван се обърна към него. Беше му дошло до гуша от тази игра на въпроси и отговори.

— Е, какво искаш?

— Първо искам да знам защо спря.

— Той беше паднал.

По лицето на светлокосия пробяга раздразнение.

— Така значи.

— Знаеш ли какво? Започваш да ми лазиш по нервите.

— Добре. Търся човек, който отговаря на твоето описание.

Сякаш това означаваше нещо. Имаше най-обикновено лице с чупен нос и военна подстрижка. Пълна скука.

— Много хора изглеждат като мен.

Е, изключение правеше дясната му ръка, разбира се.

— Каж ми нещо — попита непознатият. — Махали ли са ти апендикса?

Ван присви очи и прибра ключовете на пикапа в джоба си.

— Предлагам ти две възможности. Или се пръждосваш още сега и ме оставяш да се кача в колата си. Или продължаваш да дрънкаш и положението се сговнява.

Бледият мъж дойде още по-близо. Боже, ама че странна миризма. Като... бебешка пудра?

— Не ме заплашвай, момче.

Гласът му беше нисък, тялото — готово за нападение. Я виж ти! Направо да не повярваш! На това му се казваше достоен съперник.

В отговор Ван доближи лице до лицето на непознатия.

— Майната ти, давай по същество.

— Апендикс?

— Вече не.

Мъжът се усмихна. И отстъпи назад.

— Какво ще кажеш, ако ти предложи работа?

— Вече си имам работа. Както и това тук.

— Бъхтиш се по строежи. И се биеш за пари.

— И в двата случая си изкарвам честно парите. А ти откога си вреш носа в моите работи?

— Доста отдавна — отвърна непознатият и протегна ръка. — Джоузеф Хавиер.

Ван остави ръката му да увисне във въздуха.

— Не съм приритал да се запознавам с теб, Джо.

— За теб съм господин Хавиер, синко. И не виждам нищо лошо в това, да чуеш какво ти предлагам.

Ван наклони глава на една страна.

— Знаеш ли какво? Аз съм като курвите — харесва ми да ми плащат разни боклуци. Бръкни се с една стотачка, Джо, и тогава може и да чуя предложението ти.

Светлокосият го изгледа безмълвно и Ван усети, че го жегва страх. Нещо у този тип изобщо не бе наред.

Когато кучият син най-сетне проговори, гласът му бе станал още по-нисък:

— Първо ми кажи името както трябва, синко.

Все тая. За сто долара можеше да си позволи да любезничи дори с тип като този.

— Хавиер.

Устните на светлокосия се извиха в хищна усмивка, която показваше само зъби и нито помен от веселие.

— *Господин* Хавиер — поправи го той. — Хайде, синко, да те чуя.

Гласкан от някакъв необясним импулс, Ван отвори уста. Миг преди да изрече думите, пред очите му изникна ярък спомен. Беше на шестнайсет години и тъкмо скачаше в река Хъдсън. Беше вече във въздуха, когато видя огромния подводен камък, в който щеше да се удари само след миг. Твърде късно, за да направи каквото и да било. Беше се хвърлил с главата напред, сякаш сблъсъкът бе предопределен открай време, сякаш около врата му имаше невидимо въже, с което камъкът го беше издърпал. Но усещането изобщо не се беше оказало страшно. Поне не в началото. В първите мигове след удара беше изпаднал в безтегловност и бе почувствал приятно, умиротворяващо задоволство, като че ли нещо отдавна предначертано най-сетне се беше сбъднало. Инстинктивно бе разбрал, че обзелото го чувство е предвестник на смъртта.

Странно, сега се чувстваше по същия начин — зашеметен и дезориентиран. И този мъж

с тебеширенобялата кожа беше неизбежен като смъртта. И бе дошъл за него.

— Господин Хавиер — прошепна той.

Когато стотачката се появи пред него, той протегна четирипръстата си десница и я взе. Но вече знаеше, че щеше да го изслуша и без нея.

Часове по-късно Бъч се обърна и първото, което стори, беше да потърси с поглед Мариса.

Откри я седнала в ъгъла. Пред нея имаше разтворена книга, но тя не четеше. Очите ѝ бяха сведени надолу, дългият ѝ, свършен пръст разсеяно се плъзгаше по плочките на пода.

Изглеждаше толкова нещастна и беше толкова красива, че на Бъч му причерняваше от болка, докато я гледаше. Господи, от самата мисъл, че може да я зарази или по някакъв друг начин да я изложи на опасност, му идеше да си пререже гърлото.

— Ще ми се да не беше идвала — дрезгаво каза той.

Мариса потръпна и той внезапно си даде сметка как бяха прозвучали думите му.

— Искан да кажа...

— Знаем какво искаше да кажеш — прекъсна го тя студено. — Гладен ли си?

— Да — отвърна той, мъчейки се да се надигне. — И много ми се иска да се изкъпя.

Мариса се изправи, ефирна като мъгла, стелеща се над земята, и Бъч усети как дъхът му секва, когато я видя да идва към него. Господи, светлосинята ѝ рокля имаше същия цвят като очите ѝ.

— Нека ти помогна.

— И сам ще се справя.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Ако се опиташ да стигнеш до банята сам, ще паднеш и ще се нараниш.

— Тогава повикай някоя сестра. Не искам да ме докосваш.

Мариса се вгледа в него. После примигна веднъж. И още веднъж.

— Ще ме извиниш ли за момент? — каза тя с равен тон. — Трябва да използвам банята за малко. Сестрата ще дойде, ако натиснеш червения бутон на дистанционното ето там.

И тя влезе в банята, затваряйки вратата след себе си. Миг по-късно отвътре се разнесе шуртене на вода.

Бъч посегна към червения бутон, но спря с ръка във въздуха, тъй като иззад вратата продължаваше да долита шум на течаща вода. Монотонен, ненарушаван от нищо звук, който едва ли би звучал така, ако някой си миеше ръцете или си наливаше вода.

Звук, който не спираше.

От устните му се откъсна болезнена въздишка, но той се изправи и се облегна на стойката със системата, докато тя не се заклати под тежестта на тялото му. Бавно и мъчително, той се затътри през стаята. Когато най-сетне се добра до вратата на банята, долепи ухо до нея и се заслуша. Единственото, което чуваше, беше шуртенето на вода.

Без сам да знае защо, почука предпазливо. После пак. Направи един последен опит, след което завъртя дръжката, макар да знаеше, че и двамата може да изпаднат в ужасно неловко положение...

Завари я седнала върху тоалетната чиния, но капакът беше спуснат.

Тя плачеше. Ридаеше горчиво и раменете ѝ се тресяха.

— Господи... Мариса!

Тя изписка стреснато, сякаш той беше последното нещо, което искаше да види в този момент.

— Махай се!

Той с усилие прекрачи прага и коленичи пред нея.

— Мариса...

Тя зарови лице в ръцете си, но гласът ѝ прозвуча рязко:

— Бих искала да остана сама, ако не възразяваш.

Бъч се пресегна и спря чешмата. Умивалникът се изпразни с тихо бълбукане, което бързо отстъпи място на задавените хлипове на Мариса.

— Всичко ще бъде наред — каза Бъч. — Скоро всичко ще свърши и ти ще си тръгнеш...

— Млъкни! — Мариса свали ръце от лицето си и го изгледа гневно. — Просто се върни в леглото и повикай сестрата, ако още не си го направил.

Бъч приседна на пети, замаян, ала изпълнен с решимост.

— Съжалявам, че си била принудена да стоиш при мен през цялото това време.

— Обзалагам се, че е така.

Той се намръщи.

— Мариса...

В този миг вратата на стаята се отвори със свистене и той не можа да довърши.

— Ченге? — разнесе се гласът на Ви, незаглушаван от защитно облекло.

— Ей сега идвам — отвърна Бъч.

На Мариса не ѝ трябваше още публика.

— Къде си, ченге? Нещо не е наред ли?

Бъч възнамеряваше да се изправи. Наистина. Но когато се улови за стойката и се опита да стане, тялото му поддаде, сякаш беше гумено. Мариса се опита да го задържи, но не можа и той се свлече върху плочките на пода, с буза, долепена до тоалетната чиния. Като в някаква мъгла, чу Мариса да говори бързо и разтревожено, после пред очите му се мярна козята брадичка на Ви.

Бъч спря поглед върху лицето на своя съквартирант и... по дяволите, толкова се радваше да го види, че очите му се замъглиха. Вишъс си беше все същият — тъмната му брада си беше на мястото, татуировките по слепоочието също, диамантените му очи искряха както винаги. Беше му така близък. Така скъп. Дом и семейство, събрани в един вампир.

Бъч не заплака. Бездруго вече беше изваден от строя — лежеше с глава до тоалетната чиния! Ако се разревеше като малко дете, щеше да забие последния пирон в ковчега на гордостта си.

Примигвайки яростно, той каза:

— Къде ти е защитното облекло? Нали се сещаш, жълтият костюм.

Ви се усмихна, в очите му проблясваше влага, сякаш и той се опитваше да сподави сълзите си.

— Не се тревожи, аз си имам защита. Е, виждам, че отново си на крака, така ли?

— На крака и готов за нови подвизи.

— Така значи?

— И още как. Обмислям дали да не навляза в строителния бизнес, та реших да поразгледам банята. Превъзходна работа са свършили с плочките. Трябва и ти да ги погледнеш.

— Какво ще кажеш да те заведе в леглото?

— Първо искам да хвърля едно око на тръбите.

Зад усмивката на Ви ясно се четяха респект и възхищение.

— Нека поне ти помогна да се изправиш.

— И сам мога.

Бъч отново безуспешно се опита да се изправи и се отпусна на пода със стон. Не можеше дори да повдигне глава, без да му се завие свят. Но ако му дадяха достатъчно време... седмица или десетина дни...

— Хайде, ченге. Предай се и ме остави да ти помогна.

Изведнъж Бъч почувства, че е прекалено уморен, за да спори. Докато и последната капчица сила се отцеждаше от тялото му, той усети, че Мариса го гледа. Дали изобщо беше възможно да изглежда по-немошен! По дяволите, пак добре, че задникът му не замръзваше.

Което означаваше, че нощницата му не се беше разтворила. Слава на бога!

Ви подпъкна яките си ръце под тялото му и с лекота го вдигна. Докато прекосяваха стаята, Бъч упорито отказваше да облегне глава на рамото му, макар че от усилието да я държи изправена го обливаше пот. Когато най-сетне се озова в леглото си, целият трепереше, а стаята се въртеше пред очите му.

Преди Ви да успее да се изправи, Бъч го сграбчи за ръката и прошепна:

— Трябва да говоря с теб. Насаме.

— Какво има? — също толкова тихо попита Ви.

Бъч хвърли поглед към Мариса, която беше застанала наблизко.

Когато улови погледа му, тя се изчерви, очите ѝ се стрелнаха към банята и като вдигна две големи хартиени торби от пода, заяви:

— Ще си взема душ, ако ме извините.

Без да дочака отговор, тя изчезна в банята. Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, Ви приседна на ръба на леглото.

— Казвай.

— Мариса в опасност ли е?

— Погрижих се за нея. Минали са три дни, а тя изглежда съвсем здрава. Най-вероятно скоро ще може да си тръгне оттук. Вече сме почти сигурни, че не се е заразила.

— На какво е била изложена? На какво бях изложен аз?

— Нали знаеш, че *лесърите* те отвлякоха?

Бъч повдигна изранената си ръка.

— А пък аз си мислех, че съм бил в някой спа център.

— Ха-ха, много смешно. Бил си в ръцете им около един ден...

Бъч рязко го сграбчи.

— Не можах да ме пречупят. Каквото и да са ми причинили, не съм им казал нито думичка за Братството. Кълна се!

Ви сложи ръка върху неговата и я стисна.

— Знам, че не си, приятелю. Знам, че не би го сторил.

— Добре.

Ви свали ръката си, но погледът му се задържа върху пръстите на Бъч, сякаш си представяше какво са правили с тях *лесърите*.

— Какво си спомняш?

— Само какво изпитвах. Болка... и ужас. Страх. Гордост... именно заради нея знам, че

не съм пропял, че не са успели да ме пречупят.

Ви кимна и извади от джоба си ръчно свита цигара. Тъкмо се канеше да я запали, когато погледът му попадна върху бутилката с кислород. Той изруга и прибра цигарата обратно в джоба си.

— Слушай, човече, трябва да те попитам... как ти е главата? Искам да кажа, да преживееш нещо такова...

— Добре съм. Винаги съм бил прекалено тъп, за да страдам от посттравматичен стрес или някоя подобна глупост, пък и бездруго не помня какво точно се е случило. Стига само Мариса да може да си тръгне, аз ще съм добре.

Той потърка лице, тъй като неколкодневната брада го сърбеше, и отпусна ръка върху корема си, при което изведнъж се сети за черната рана.

— Имаш ли някаква представа какво са ми сторили?

Ви поклати глава и Бъч изруга. Вишъс беше като подвижна връзка с интернет, така че щом дори той не знаеше, положението не беше добро.

— Обаче работя по въпроса, ченге. Ще открия истината, обещавам ти — увери го той и кимна към корема му. — Е, как изглежда?

— Не знам. Бях прекалено зает с това, да съм в кома, за да се тревожа за плочките на корема си.

— Ще ми позволиш ли?

Бъч сви рамене и отметна завивките. Ви повдигна нощницата и двамата погледнаха към раната. Кожата около нея не изглеждаше добре, беше сива и набръчкана.

— Боли ли те? — попита Ви.

— Ужасно. Освен това ми е... студено. Сякаш отдолу има сух лед.

— Ще ми разрешиш ли да направя нещо?

— Какво?

— Просто една доза от лечението, което ти прилагам през последните дни.

— Окей — съгласи се Бъч, ала когато видя вампира да вдига ръката с ръкавицата, неволно се отдръпна. — Какво смяташ да правиш с това нещо?

— Нали ми имаш доверие?

Бъч се изсмия дрезгаво.

— Последния път, когато ме попита същото, се озовах с вампирски коктейл в ръка, забрави ли?

— И това ти спаси задника. Как мислиш, че те намерих?

Аха, ето защо го бе направил.

— Е, действай тогава.

Въпреки това, когато Ви свали ръкавицата си, Бъч потръпна.

— Отпусни се, ченге. Няма да боли.

— Виждал съм те да изпепеляваш цяла къща с това чудо.

— Не отричам. Но днес няма да минаваме на режим „подпалване“.

Ви постави татуираната си, обвита в светлина длан над раната и от устните на Бъч се отрони въздишка на облекчение. Имаше чувството, че някой обля раната му с бистра топла вода, която потече по цялото му тяло, отмивайки всички нечистотии в него.

— О, господи... толкова е приятно...

Тялото му олекна, болката започна да отшумява и Бъч сякаш се понесе във въздуха, потъвайки в сънливо забвение. Той се отпусна и се остави на течението.

Буквално усещаше как оздравява, сякаш възстановителните му сили бяха минали на най-висока предавка. Докато секундите се превръщаха в минути, а времето сякаш преставаше да съществува, на Бъч му се струваше, че са минали дни, изпълнени с покой и питателна храна, дни, които с гигантски крачки го приближаваха към изцелението.

Застанала под душа, Мариса изви глава назад и остави водата да се стича по тялото ѝ. Все още се чувстваше разтърсена и уязвима, особено след като бе видяла Вишъс да отнася Бъч в леглото. Двамата бяха толкова близки, връзката помежду им си личеше във всичко, четеше се в очите им, когато погледите им се срещнеха.

Мина много време, преди най-сетне да излезе изпод душа, да се избърше набързо и да изсуши косата си. Докато си вземаше чисто бельо, погледът ѝ падна върху корсета. Да върви по дяволите, помисли си тя и отново го натъпка в торбата. Точно в този момент мисълта за железната му хватка около тялото ѝ се струваше непоносима.

Чувстваше се странно, докато нахлузваше прасковената рокля върху голите си гърди, но вече ѝ бе дошло до гуша от неудобни дрехи. Поне за известно време нямаше да го носи. Пък и кой щеше да забележи?

Тя сгъна светлосинята рокля „Родригес“ и я постави в плик за биологични отпадъци заедно с бельото, което беше носила. После се стегна и отвори вратата към болничната стая.

Бъч се беше изпънал върху леглото, нощницата беше вдигната до гърдите му, чаршафите бяха отметнати настрани. Обвита в светлина, ръката на Вишъс почиваше на няколко сантиметра над черната рана.

В тишината, която се беше възцарила между двамата, Мариса се почувства като натрапница. Без път за бягство.

— Заспа — изръмжа Ви.

Тя се прокашля, но не можа да измисли какво да каже. Най-сетне, след дълго мълчание, промърмори:

— Каж ми... семейството му знае ли за случилото се?

— Да, всички в Братството знаят.

— Не, имах предвид човешкото му семейство.

— Те са без значение.

— Но не трябва ли...

Ви подразнено вдигна поглед, диамантените му очи бяха сурови и дори зли. Без сама да знае защо, Мариса внезапно си спомни, че той е въоръжен до зъби.

От друга страна, кинжалите, препасани през масивните му гърди, подхождаха прекрасно на острия му поглед.

— „Семейството“ на Бъч не го иска — рязко каза той, сякаш това изобщо не беше нейна работа, но ѝ обясняваше просто за да ѝ затвори устата. — Така че те са без значение. Сега ела тук. Той има нужда да си близо до него.

Противоречието между изражението му и нареждането да се приближи, я обърка. Очевидно неговата ръка беше онова, което най-много помагаше на Бъч.

— Той определено не се нуждае от мен. Дори не иска да съм тук — промърмори тя и за кой ли път се зачуди защо Ви изобщо я беше накарал да дойде.

— Безпокои се за теб. Затова иска да се махнеш.

Мариса се изчерви.

— Грещиш, боецо.

— Аз никога не греша.

Едно мълниеносно движение и обрамчените в синьо диамантени ириси се доближиха на сантиметри от лицето ѝ. Очите му бяха толкова ледени, че Мариса неволно отстъпи назад, но той поклати глава.

— Хайде, докосни го. Нека почувства допира ти. Има нужда да знае, че си до него.

Тя се намръщи. Вишъс трябва да беше луд. Въпреки това отиде до леглото и погали Бъч по косата. В мига, в който го докосна, той обърна глава към нея.

— Видя ли? — Вишъс отново насочи вниманието си към раната. — Бъч копнее за теб.

„Ще ми се да беше вярно“, помисли си тя.

— Наистина ли?

Мариса настръхна.

— Недей да четеш мислите ми, ако обичаш. Не е възпитано.

— Не съм. Каза го на глас.

Тя се вцепени с ръка върху главата на Бъч.

— О! Съжалявам.

Двамата замълчаха, насочили вниманието си към Бъч. Внезапно резкият глас на Вишъс наруши тишината.

— Защо го отблъсна, Мариса? Когато миналата есен дойде да те види, защо го отхвърли?

Тя сбърчи вежди.

— Не е идвал да ме види.

— Напротив.

— Моля?

— Чу ме.

Докато се взираха един в друг, Мариса внезапно си даде сметка, че колкото и да беше страшен, Вишъс не беше лъжец.

— Кога? Кога е идвал да ме види?

— Около две седмици след като прострелях Рот. Отиде у вас, а когато се върна, каза, че дори не си поискала да го видиш. Това се казва безчувствие! Знаеше, че е хлътнал по теб, и въпреки това накара прислугата да го отпрати. Изтънчено, няма що.

— Не... не съм го направила... Той не е идвал... той... Никой не ми е казал, че...

— *О, моля ти се!*

— Не ми дръж такъв тон, боецо!

Вишъс я погледна изненадано, но в този миг Мариса беше твърде ядосана, за да я е грижа кой или какъв бе той.

— В края на миналото лято бях на легло с грип, изтощена от честите хранения на Рот и работата ми в клиниката. Когато Бъч не ми се обади, предположих, че е размислил. Тъй като не съм... не съм имала кой знае какъв късмет с мъжете, ми трябваше доста време, докато събера куража да го заговоря. Когато най-сетне го сторих, преди около три месеца, тук, в болницата, той ми даде да разбере, че не иска да ме вижда. Така че бъди така добър да престанеш да ме обвиняваш за нещо, което не съм направила!

Последва дълго мълчание, после Вишъс направи нещо, което я свари напълно неподготвена. Усмихна ѝ се.

— Я виж ти!

Смутена, Мариса сведе очи към Бъч и отново се залови да го милва по косата.

— Кълна ти се, ако знаех, че е той, щях да се измъкна от леглото и лично да отворя вратата.

— Много добре, момиче... много добре.

В последвалата тишина мислите на Мариса се върнаха към отминалото лято. Тежкият възстановителен период, през който беше преминала, не беше само заради грипа. Беше дълбоко потресена от покушението над Рот, което Хавърс беше замислил, от факта, че брат ѝ, уравновесеният, спокоен лечител, беше стигнал дотам, да издаде местонахождението на краля им на един *лесър*. Вярно, беше го направил, за да отмъсти за нея и за начина, по който Рот я беше захвърлил, за да я замени със своята кралица, но дори това не можеше да оправдае постъпката му.

О, Скрайб Върджин, защо никой не ѝ беше казал, че Бъч е идвал да я види?

— Никога не разбрах, че си идвал — прошепна тя, пригласяйки косата му назад.

Вишъс най-сетне отмести ръката си и придърпа завивките нагоре.

— Затвори очи, Мариса. Твой ред е.

Тя го погледна.

— Наистина не знаех.

— Вярвам ти. А сега затвори очи.

След като се погрижи за нея, Ви се отправи към вратата, а масивните му рамене се поклащаха.

Преди да излезе, той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Не си мисли, че изцелението му се дължи единствено на мен. Ти си светлината на живота му, Мариса. Никога не го забравяй — каза Ви и като присви очи, добави: — Помни и още нещо — ако някога го нараниш умишлено, ще трябва да отговаряш пред мен.

Джон Матю се намираше в класна стая, която беше като извадена от Колдуелската гимназия. Имаше седем чина, обърнати към дъската, и на всички, с изключение на един, седяха по двама ученици.

Джон беше сам в дъното на стаята. Кое то също беше точно като в гимназията.

За разлика от часовете в училище обаче, сега Джон си водеше подробни записки и не сваляше поглед от черната дъска, сякаш някой прожектираше върху нея всички филми от поредицата „Умирай трудно“.

От друга страна, тук никога не преподаваха геометрия.

Този следобед часовете се водеха от Зейдист, който крачеше напред-назад и обясняваше химическия състав на пластичния експлозив С4. Както обикновено носеше черно поло и широк анцуг. Лицето му беше пресечено от белег. Външният му вид сякаш потвърждаваше онова, което се разказваше за него — че убива жени, че се гаври с телата на *лесърите* и че дори се нахвърля на останалите от Братството, без да е бил предизвикан.

Но колкото и да беше странно, той беше страхотен учител.

— Така стигаме до детонаторите — тъкмо казваше той. — Лично аз предпочитам дистанционните детонатори.

Джон отгърна нова страница в тетрадката си, а Зи се зае да чертае на дъската модел на някакъв механизъм с електрически вериги. Всеки път, когато Зейдист рисуващо нещо, то изглеждаше толкова реалистично, сякаш бе достатъчно да протегнеш ръка, за да го

докоснеш.

Когато Зи замълча за миг, Джон си погледна часовника. Още петнайсет минути, след което щеше да хапне нещо леко и да отиде в тренировъчната зала. Нямаше търпение.

Когато за първи път започна да посещава школата, Джон мразеше бойните изкуства, които трябваше да изучава. Сега ги обожаваше. Все още беше последен в класа, когато ставаше дума за технически умения, но напоследък беше започнал да компенсира слабостта си с ярост и в резултат на агресията му социалната динамика в класа се беше променила.

В началото, преди три месеца, останалите му се надсмиваха. Обвиняваха го, че се подмазва на братята. Подиграваха му се заради родилното петно на гърдите му, защото приличаше на белезите с форма на звезда, които имаха воините от Братството. Сега много внимаваха как се държат с него. Всички, с изключение на Леш. Той все още се заяждаше с Джон, предизвикваше го и го оскърбяваше.

Не че на Джон му пукаше. Може и да беше част от класа, може и да живееше в имението заедно с братята, може би дори беше свързан с тях чрез кръвта на баща си, но откакто изгуби Тор и Уелси, в собствените си очи той беше свободен електрон. Необвързан с никого.

Така че останалите в стаята изобщо не го интересуваха.

Погледът му се спря върху тила на Леш. Вързана на опашка, дългата му руса коса падаше меко върху скъпото му дизайнерско яке. Откъде Джон знаеше, че якето му е дизайнерско? Знаеше, защото не минаваше нито ден, в който Леш да не обяви на всеослушание с какви дрехи е облечен.

Тази вечер например беше подхвърлил, че новият му часовник е дело на бижутера Джейкъб Арабо.

Джон присви очи. Настървяваше се само при мисълта за спаринга, който им предстоеше в тренировъчната зала. Сякаш усетил парещата му неприязън, Леш се обърна, при което диамантената му обица проблесна. Преди да изпрати въздушна целувка на Джон, по устните му пробяга неприятна усмивчица.

— Джон? — Гласът на Зейдист изтрещя като удар с чук. — Не мислиш ли, че заслужавам малко повече уважение?

Джон почервеня и побърза да насочи вниманието си към дъската. Зейдист се върна към урока.

— Веднъж активиран, един такъв механизъм може да бъде задействан по различни начини, най-често от звукови вълни. Може да използвате мобилен телефон, компютър или радиосигнал.

Зейдист отново се залови да чертае по дъската и в стаята се разнесе скърцане на тебешир.

— Ето друг вид детонатор — каза той и отстъпи от дъската. — Той най-често се използва при бомби, поставени в автомобил. При него трябва да свържете устройството с електрическата система на колата. Когато бомбата бъде активирана, щом двигателят на колата заработи — *тик-так бум!*

Изведнъж Джон усети, че му призлява, пръстите му стиснаха химикалката с всичка сила и той запримигва. Червенокосият ученик на име Блейлок попита:

— Значи бомбата избухва в мига, в който колата запали?

— Има забавяне от няколко секунди. Освен това, тъй като жиците са пренасочени, двигателят не стартира. След като шофьорът завърти ключа, в продължение на няколко

секунди не се чува нищо, освен поредица от тихи изщраквания.

Мозъкът на Джон заработи трескаво.

Дъжд... черен дъжд върху стъклото на колата.

Ръка, която посяга към стартера.

Ключ, който се завърта, но двигателят не запалва. Ужасното усещане, че някой е обречен. После ярка светлина...

Джон се свлече от стола и падна на пода, макар да не си даваше сметка, че е получил пристъп. Физически не изпитваше нищо, беше погълнат от крясъците, които ехтяха в главата му.

Някой беше изгубен! Някой... бе изоставен. Беше изоставил някого...

Докато слънцето изгряваше и навсякъде из имението стоманени щори закриваха прозорците, Вишъс захапа сандвича с говеждо, който си беше купил от веригата за сандвичи „Арбис“. Имаше чувството, че дъвче картон, но проблемът не беше в качеството на продуктите.

Мекото потракване на билиардни топки го накара да вдигне глава. Бет, тяхната кралица, тъкмо се изправяше с щека в ръка.

— Блестящ удар — подхвърли Рейдж, облягайки се на тапицираната с коприна стена.

— Добра подготовка.

Бет заобиколи масата и преценяващо огледа топките. Когато отново се наведе и улови щеката с лявата си ръка, рубиненият пръстен върху средния ѝ пръст проблесна.

Ви избърса уста с хартиената салфетка.

— Пак ще те победи, Холивуд.

— Най-вероятно.

Само че така и не ѝ се удаде възможност, тъй като Рот нахлу в стаята, очевидно сърдит. Дългата черна коса, която стигаше до кръста му, се развя зад него, после отново се разпиля по гърба му.

Бет остави щеката на масата.

— Как е Джон?

— Сякаш някой изобщо би могъл да каже!

Рот се приближи до нея и я целуна първо по устата, а после от двете страни на врата — там, където минаваха вените ѝ.

— Отказва да отиде на преглед при Хавърс. Не иска дори да припари до клиниката.

Сега спи в кабинета на Тор, беше изтощен.

— Какво предизвика припадък този път?

— Зи преподавал урок за експлозивите. На хлапето му станало нещо и просто се свлякло на пода. Точно както преди, когато те видя.

Бет обвини ръце около кръста на Рот и се долепи до тялото на своя *хелрен*. Черните им коси се смесиха, неговата — права, нейната — на вълни. Господи, косата на Рот беше станала толкова дълга! Говореше се, че Бет харесвала дългите коси, така че Рот бе оставил своята да израсте.

Ви отново си избърса устата.

„Странно на какво са готови мъжете.“

Бет поклати глава.

— Ще ми се Джон да се премести при нас, в къщата. Не да спи на онзи фотьойл там, в кабинета... Твърде много време прекарва сам, а напоследък не се храни достатъчно. Освен това Мери казва, че изобщо не говори за случилото се с Тор и Уелси. Отказва да сподели какво изпитва с когото и да било.

— Не ме интересува за какво говори, стига само да отиде при проклетия доктор — изруга Рот и обърна поглед, скрит зад черните му очила, към Ви. — Как е другият ни пациент? По дяволите, започвам да си мисля, че няма да е лошо в къщата да заживее лекар.

Ви посегна към плика от „Арбис“ и извади втория сандвич.

— Ченгето се оправя. Според мен ще го изпишат до ден-два.

— Искам да знам какво са му направили. Скрайб Върджин не ми казва нищо по

въпроса. И дума не обелва.

— Вчера се залових да проуча въпроса. Започнах с Летописите.

Които представляваха историята на вампирите в осемнайсет тома. Бяха написани на Древния език и можеха да приспят и слон. Проклетите книги бяха почти толкова интересни, колкото и инвентарният опис на някоя железария.

— Ако не открия нищо в тях, ще опитам и на други места. Сборниците с устни предания, които някой се е постарал да запише. Такива работи. Малко вероятно е подобно нещо да се случва за първи път през двадесетте хиляди години, откакто сме на тази планета. Смятам да посветя днешния ден на това.

Както обикновено, за него нямаше да има сън. Вече цяла седмица не бе спал и едва ли днес нещата щяха да са по-различни.

Осем дни безсъние определено не се отразяваха добре на умствените му способности. Без редовни порции сън мозъкът може да даде накъсо и да стане жертва на продължителна психоза. За учудване си беше, че все още не беше изперкал.

— Ви? — повика го Рот.

— Извинявай, какво?

— Добре ли си?

Вишъс заби зъби в сандвича с говеждо.

— Добре съм. Съвсем добре.

Когато нощта се спусна дванадесет часа по-късно, Ван Дийн паркира пикапа си под един явор на тихата спретната уличка. Положението никак не му харесваше.

На пръв поглед постройката от другата страна на моравата беше съвсем обикновена — поредната къща в не-знам-какъв-си стил в не-знам-кой-си квартал. Проблемът идваше от броя на колите, паркирани пред нея. Цели четири.

Бяха му казали, че ще се срещне с Хавиер насаме.

Без да слиза от пикапа, Ван изпитателно огледа мястото. Щорите бяха спуснати. Вътре горяха само две лампи. Осветлението на верандата не беше включено.

Твърде много зависеше от тази среща. Ако се заемеше с работата, която му предлагаша, можеше да зареже строежите, което щеше да намали амортизацията на тялото му. Освен това щеше да печели двойно повече, отколкото изкарваше сега, така че можеше да спести нещичко, с което да се издържа, когато вече няма да е в състояние да се бие.

Той слезе от колата и се отправи към верандата. Върху изтривалката под ботушите му бяха изрисувани бръшлянови листа — направо да те полазят тръпки.

Вратата се отвори, преди да успее да натисне звънеца. От другата страна стоеше Хавиер, едър и безцветен.

— Закъсня.

— А ти каза, че ще се срещнем насаме.

— Боиш се от малко компания?

— Зависи от компанията.

Хавиер се отдръпна от вратата.

— Защо не влезеш и не провериш сам?

Ван си остана върху изтривалката.

— Само да те предупредя, че казах на брат си къде отивам. Дадох му адреса и всичко

останало.

— На кого от двамата — по-големия или по-малкия? — Хавиер се усмихна, когато Ван присви очи. — Да, знаем за тях. Както се изрази преди малко, адреси и всичко останало.

Ван пъкна ръка в джоба на анорака си. Сякаш само това чакаше, деветмилиметровият пистолет, който носеше, се плъзна в ръката му.

„Пари, мисли за парите.“

След миг каза на глас:

— Е, ще се залавяме ли за работа, или ще си чешем езиците на това течение?

— Не аз отказвам да вляза, синко.

Ван прекрачи прага, без да изпуска Хавиер от очи. Вътре беше студено, сякаш отоплението едва-едва работеше или пък къщата беше необитаема. Липсата на мебели навеждаше на второто предположение.

Хавиер посегна към задния си джоб и Ван се напрегна. Онова, което Хавиер извади, в действителност си беше същинско оръжие — десет чисто новички стодоларови банкноти.

— Е, споразумяхме ли се? — попита той.

Ван се огледа, после взе парите от ръката му и ги прибра.

— Да.

— Добре. Започваш тази вечер.

Хавиер се обърна и тръгна към вътрешността на къщата.

Ван го последва, все така нащрек, особено когато слязоха в мазето и видя в дъното на стълбището да ги чакат шестима мъже, които досущ приличаха на Хавиер. Те до един бяха високи, имаха бели коси и от тях се носеше миризма на старост.

— Май и ти имаш братя — нехайно подхвърли Ван.

— Не са ми братя. И не използвай тази дума тук. — Хавиер хвърли поглед към шестимата здравеняци. — Това са учениците ти.

Без чужда помощ, макар и под зоркия поглед на медицинска сестра в защитно облекло, Бъч се върна в леглото, след като най-сетне беше взел душ и се беше обръснал. Катетърът и системата вече ги нямаше, беше успял и добре да похапне. Освен това беше прекарал единадесет от последните дванадесет часа в непробуден сън.

Боже, най-после отново започваше да се чувства като човек, а бързината, с която се възстановяваше, беше истинско чудо.

— Справихте се отлично, господине — похвали го сестрата.

— Следваща спирка — олимпийските игри — отвърна той и придърпа завивките нагоре.

Когато сестрата си тръгна, Бъч погледна към Мариса. Тя седеше на второто болнично легло, което той беше настоял да донесат за нея, свела глава над бродерията в ръцете си. Откакто се беше събудил преди час, тя се държеше някак странно, сякаш на устните ѝ напиреха думи, които не знаеше как да изрече.

Очите на Бъч се плъзнаха от върха на русата ѝ коса, по нежните ѝ ръце и надолу към прасковената рокля, разпиляна върху импровизираното легло... после се върнаха обратно върху корсажа на роклята. Изящни копчета се спускаха по предницата му. Сигурно бяха поне стотина.

Внезапно Бъч почувства, че не го свърта на едно място, и се размърда. Усети, че си

мисли колко ли време ще му отнеме да разкопчае всички перлени копчета.

Тялото му потръпна, а кръвта се стече между краката му и изду нощницата му.

Я виж ти. Май наистина беше по-добре.

И освен това беше такава гадно копеле!

Той се обърна с гръб към Мариса и затвори очи. Проблемът беше, че когато го направи, съвсем ясно си представи как я целува на верандата в дома на Дариъс през онази вечер миналото лято. По дяволите, картината беше толкова ярка, сякаш гледаше снимка. Той седеше, Мариса беше между краката му, а езикът му бе в устата ѝ. Бяха се озовали на пода, когато столът под него се счупи...

— Бъч?

Той отвори очи и рязко се дръпна. Мариса се беше привела над него, така че лицето ѝ беше на едно ниво с неговото. Ужасен, той хвърли поглед надолу, за да се увери, че чаршафите скриват онова, което се случваше между краката му.

— Да? — каза той толкова хрипливо, че се наложи да повтори. Гласът му открай време си беше дрезгав, но ако имаше нещо, от което съвсем пресипваше, то бе мисълта за секс. Особено с нея.

Очите ѝ обходиха лицето му и той изпита неприятното чувство, че е като отворена книга за нея и че тя прониква до най-съкровени кълчетата на сърцето му. Там, където страстта му към нея беше най-силна.

— Мариса, мисля, че ще е най-добре да поспя. Нали се сещаш, покой и всичко останало.

— Вишъс каза, че си идвал да ме видиш. След като Рот беше прострелян.

Бъч отново затвори очи. Първата му мисъл бе да измъкне задника си от проклетото легло, да намери съквартиранта си и да му дръпне един хубав бой. По дяволите, Ви...

— Аз не знаех — продължи Мариса и когато той отвори очи и я погледна, тя поклати глава. — Не знаех, че си идвал, докато Вишъс не ми каза снощи. Кого видя, когато дойде? Какво стана?

Не е знаела?

— Аз... въъ... отвори ми една прислужница. Качи се да провери и когато се върна, ми каза, че не приемаш посетители и че ще ми се обадиш. Когато не го направи... е, не възнамерявах да те преследвам или нещо такова.

Добре де... известно време я беше следил, но тя не знаеше за това, слава на бога. Освен, разбира се, ако онова копеле Ви, което не можеше да си държи езика зад зъбите, не ѝ бе издрънкал и това. *Кучи син!*

— Бъч, бях болна и се нуждаех от време, за да се съвзема. Но наистина исках да те видя. Затова те помолих да ми се обадиш, когато през декември се срещнахме случайно. Ти ми отказа и аз реших, че... че си изгубил интерес.

Искала е да го види? Това ли бе казала наистина?

— Бъч, исках да те видя отново.

Да, точно това беше казала. Два пъти.

Е, и това ако не бе в състояние да ободри човек...

— По дяволите — прошепна той, срещайки погледа ѝ. — Имаш ли представа колко пъти минавах покрай къщата ти с колата?

— Наистина ли?

— На практика всяка вечер. Бях направо жалък.

По дяволите, все още беше.

— И въпреки това искаше да се махна от стаята. Ядоса се, когато ме видя тук.

— Кипна ми... въз... ядосах се, задето не носеше защитно облекло. Освен това предположих, че са те изнудили да стоиш при мен — обясни той и с разтреперани пръсти докосна кичур от косата ѝ. Господи, толкова бе мека! — Вишъс може да бъде страшно убедителен. А не ми беше приятна мисълта, че си принудена да правиш нещо, което не искаш, само от съжаление.

— Но аз исках да бъда тук. *Искам да бъда тук.*

Тя сграбчи ръката му и я стисна.

В опияняващото мълчание, което последва, Бъч се опита да пренареди в мислите си събитията от последните шест месеца, да проумее тази нова действителност, която някак бе успяла да му се изплъзне. Той я желаше. Тя също го желаше. Възможно ли бе да е истина?

Така изглеждаше. Изглеждаше...

От устните му се откъснаха непредпазливи, забързани думи:

— Луд съм по теб, Мариса. Изгубил съм си шиба... изгубил съм си ума. По теб.

Светлосините ѝ очи плувнаха в сълзи.

— Аз също. По теб.

Бъч дори не разбра, че го е направил, но в един момент въздухът ги разделяше, а в следващия устните му се впираха в нейните. Тя ахна и той побърза да се отдръпне.

— Съжалявам...

— Не... аз... аз... изненада ме — каза тя, без да отделя устни от неговите. — Искам го...

— Добре тогава. — Той наклони глава на една страна и докосна устните ѝ. — Ела поблизо.

И като я улови за ръката, той я дръпна върху леглото, привличайки я върху себе си. Ефирното ѝ тяло не тежеше много повече от топлия въздух и усещането му харесваше, особено когато русата ѝ коса се разпиля около него. Бъч улови лицето ѝ между дланите си и я погледна.

Устните ѝ се разтвориха в нежна усмивка, предназначена само за него, и той зърна връхчетата на вампирските ѝ зъби. Господи, трябваше да проникне в нея по някакъв начин, затова той се надигна и започна с езика си. Тя простена, когато той плъзна език между устните ѝ, миг по-късно двамата се целуваха страстно, докато той прокараше пръсти през косата ѝ, положил ръка на тила ѝ. Бъч разтвори крака и тя се намести между тях, увеличавайки натиска там, където тялото му туптеше, набъбнало и горещо.

Сякаш дошъл от нищото, в главата му се появи въпрос, който той знаеше, че няма право да ѝ зададе. Въпрос, който го смуги и го накара да изгуби ритъма си.

— Бъч, какво има? — попита Мариса, когато той се отдръпна.

Той прокара палец по устните ѝ, чудежки се дали междуременно бе имала друг мъж. Дали не си беше намерила любовник през деветте месеца, изтекли, откакто той я беше целунал за последен път? Може би дори повече от един?

— Бъч?

— Нищо — отвърна той, пренебрегвайки яростния собственически порив, който се надигна в гърдите му.

И отново я целуна, властно, сякаш тя му принадлежеше, макар да знаеше, че не е така. Ръката му се плъзна към кръста ѝ, притискайки я към нарастващата му възбуда. Обзе го

неустано желание да я бележи като своя, така че всички същества от мъжки пол да знаят кому принадлежи. Кое то беше направо откачено.

Изведнъж тя рязко се отдръпна и объркано подуши въздуха.

— Хората обвързват ли се?

— Тъбъ... да, привързваме се емоционално.

— Не, имам предвид обвързвате ли се?

Тя зарови лице в шията му и вдъхна дълбоко, после потърка кожата му с носа си.

Той я сграбчи за бедрата, чудейки се колко далеч щяха да стигнат. Не бе сигурен, че е достатъчно силен, за да прави секс, въпреки че беше получил ерекция. А и не искаше да си позволява твърде много с нея. Но как само копнееше за това!

— Харесва ми миризмата ти, Бъч.

— Сигурно е сапунът, който използвах преди малко...

Мариса прокара вампирските си зъби по шията му и той простена:

— О, господи... не спирай...

Вишъс пристигна в клиниката и се насочи право към изолационното. Никой не си и помисли да оспорва правото му да нахлуе безцеремонно в сестринската стая на път за там, тъкмо обратното — всички се запрепъваха в бързината да се отдръпнат от пътя му.

Което беше разумно. Защото Ви беше въоръжен до зъби и адски изнервен.

Денят се беше оказал пълна загуба на време. В Летописите нямаше нищо, което дори малко да наподобява онова, което се бе случило с Бъч. Нито пък в устните предания. А най-лошото беше, че усещаше бъдещето, чувстваше как различните съдби се променят, но не бе в състояние да види нищо от онова, което инстинктът му подсказваше, че се случва. Беше като да се опитва да гледа театрално представление през спуснатата завеса — виждаше как кадифеният плат помръдва, когато от другата страна някой го докоснеше, чуваше приглушени гласове, но не можеше да различи думите, от време на време изпод ресните на завесата се процеждаше лъч светлина, ала това бе всичко. Не знаеше никакви подробности, сивите му клетки стреляха с халосни патрони.

Мина покрай лабораторията на Хавърс и влезе в помещението със защитното облекло. Прекрачи прага на скритата врата и видя, че стаята за наблюдение е празна — компютрите и мониторите бдяха сами.

После се закова на място.

На най-близкия монитор видя Мариса да лежи върху Бъч, който я беше обгърнал с ръце. Голите му колена бяха широко разтворени, така че тя да се намести между тях. Притиснати едно в друго, телата им се движеха ритмично. Макар Вишъс да не виждаше лицата им, беше очевидно, че устните им са като залепнали, а езиците им — преплетени.

Ви потри брадичката си, усещайки смътно, че под оръжията и кожените дрехи кожата му пламти. Господи... Ръката на Бъч бавно се плъзна нагоре, потъна под изобилието от руса коса и помилва Мариса по шията.

Възбудата му беше очевидна, но въпреки това беше толкова внимателен с нея. Толкова нежен.

Ви се замисли за секса, който беше правил в нощта, когато отвякоха Бъч. В него нямаше нищо нежно. Точно както искаха и двамата участници.

Бъч се завъртя и положи Мариса на леглото, така че сега той беше отгоре. От движението връзките на болничната му нощница се скъсаха и тя се разтвори, разкривайки мускулестото му тяло. Татуировката в основата на кръста му заподскача, когато бедрата му си запроправяха път през полите на Мариса, опитвайки се да стигнат до целта си. Докато ерекцията му, без съмнение корава като камък, се стремеше към нея, дългите ѝ, елегантни ръце се обвиха около него и пръстите ѝ се впиха в голия му таз.

Тя заби нокти в кожата му и Бъч повдигна глава, несъмнено за да простене от удоволствие. Ви съвсем ясно си представи звука, макар да не го чу... Изпълни го странен копнеж, появил се сякаш от нищото. *По дяволите*. Какво точно от сцената, която се разиграваше пред него, искаше за себе си?

Бъч отново отпусна глава върху шията на Мариса, бедрата му започнаха да се надигат и да се спускат отново и отново. Мускулите по гърба му се вълнуваха, мощните му рамене ту се свиваха, ту се разтваряха, намирайки ритъм, който накара Ви да примигне няколко пъти. А после да замре с широко отворени очи.

Гърбът на Мариса се изви като дъга, тя вирна лице нагоре, устните ѝ се разтвориха.

Господи, каква гледка представляваше под своя мъж! Косата ѝ се беше разпиляла по леглото, някои от кичурите се бяха увили около яките ръце на Бъч. В своята страст и в прекрасната си прасковена рокля тя беше като слънчев изгрев, като нежна зора, която вещае топлина, и Бъч се къпеше в лъчите на онова, до което имаше щастието да се докосва.

Вратата на помещението зад Ви се отвори и той се обърна рязко, закривайки монитора с тялото си.

Хавърс остави болничния картон на Бъч на една полица и посегна към един комплект защитно облекло.

— Добър вечер. Дошли сте, за да продължите с лечението, нали?

— Да — отвърна Ви пресипнало и побърза да се прокашля. — Но моментът не е подходящ.

Хавърс спря със защитния костюм в ръка.

— Почива ли си?

„Ни най-малко“, помисли си Ви, но отвърна:

— Да. Така че двамата с теб ще го оставим на мира.

Зад очилата с рогови рамки веждите на лекаря подскочиха високо.

— Моля?

Ви сграбчи болничния картон, бутна го в ръцете на Хавърс, след което взе защитното облекло и го върна на закачалката.

— По-късно, докторе.

— Аз... трябва да го прегледам. Смятам, че е възможно да го изпишем още днес.

— Страхотно. Сега обаче си тръгваме оттук.

Хавърс отвори уста, за да възрази, но на Ви вече му беше омръзнал разговорът, затова просто сложи ръка на рамото му, погледна го право в очите и със силата на волята си го накара да отстъпи.

— Да... — промърмори Хавърс. — По-късно. Ут-тре?

— Да, утре става.

Докато вървеше към коридора, побутвайки брата на Мариса пред себе си, Ви не можеше да мисли за нищо друго, освен за образите на онзи монитор. Не беше редно да ги гледа.

Не беше редно... да желае.

Мариса имаше чувството, че гори.

„Бъч... о, Господи, Бъч.“

Беше тежък и едър, толкова едър, че тя трябваше да разтвори краката си колкото може по-широко, за да го приюти при себе си. А и начинът, по който се движеше... ритъмът на бедрата му направо я подлудяваше.

Когато най-сетне откъсна устни от нейните, Бъч дишаше тежко, а в лешниковите му очи гореше сексуален глад. Мариса навярно трябваше да е притеснена, защото нямаше никаква представа какво прави, но вместо това се чувстваше силна.

Тишината се проточи, докато най-сетне тя я наруши.

— Бъч? — каза, макар и сама да не знаеше за какво иска да го помоли.

— О, господи... мила!

Ръката му се плъзна от шията към ключицата ѝ. Когато докосна ръба на роклята ѝ, той

спря — очевидно искаше разрешение да я свали.

Което ѝ подейства като студен душ. Тя намираше гърдите си за съвсем обикновени, но пък никога не беше виждала гърдите на друга жена, та да направи сравнение. Просто не можеше да понесе отново да види отвращението, с което мъжете от нейната раса я гледаха. Не и върху лицето на Бъч, още по-малко — ако беше гола. Достатъчно трудно ѝ беше да го търпи, когато бе облечена, при това ставаше дума за мъже, които не я интересуваха.

— Всичко е наред — каза Бъч и свали ръка от роклята ѝ. — Няма да бързаме.

И като я целуна нежно, той се надигна, придръпвайки един чаршаф нагоре, и легна до нея. След това закри лицето си с ръка, гърдите му се повдигаха и спускаха, сякаш бе тичал.

Мариса сведе поглед надолу и видя, че кокалчетата на пръстите ѝ са побелели — толкова силно беше стиснала корсажа на роклята си.

— Бъч?

Той свали ръка от очите си и я погледна. Лицето му все още беше отекло на места, около едното му око имаше синина. Носът му беше чупен, макар и не наскоро. Въпреки това в очите на Мариса той беше красив.

— Какво има, скъпа?

— Много... много любовници ли си имал?

Бъч се намръщи. После си пое дълбоко дъх. Май не му се искаше да отговори.

— Да. Доста.

Гърдите на Мариса се вледениха, когато си го представи как целува други жени, как ги съблича и прави любов с тях. Готова беше да се обзаложи, че мнозинството от любовниците му не са били неопитни девственици.

Господи, имаше чувството, че ще повърне.

— Което е още една причина да спрем.

— Защо?

— Не казвам, че щяхме да стигнем толкова далеч, но ще ми трябва презерватив.

Е, поне това Мариса знаеше какво е.

— Но защо? В момента не мога да зачена.

Дългата пауза, която последва, изобщо не ѝ вдъхна увереност. Нито пък тихата ругатня, която се откъсна от устните му.

— Невинаги съм внимавал достатъчно.

— С какво?

— Със секса. Правил съм... правил съм секс с немалко жени, които може и да са били заразени с нещо. И то без презерватив. — По врата и по лицето на Бъч плъзна червенина. Той сякаш се срамуваше от себе си. — Така че ще ми трябва презерватив. И представа нямам какви зарази може да нося.

— Защо си толкова небрежен към себе си?

— Защото не ми пукаше на оная... ъъ... — Той се протегна и улови кичур от косата ѝ. Докато го поднасяше към устните си и го целуваше, прошепна: — А сега ми се иска никога да не бях правил секс.

— Човешките вируси не могат да ме заразят.

— Бил съм не само с жени от моята раса, Мариса.

Този път цялото ѝ тяло се вледени. По някаква причина това, че бе правил секс с жени от неговия вид, ѝ се струваше различно. Но с жена-вамфир?

— Коя? — попита тя. Гърлото ѝ се беше стегнало.

— Съмнявам се, че я познаваш — отвърна Бъч и като пусна кичура от косата ѝ, отново закри очите си с ръка. — Господи, ще ми се да можех да върна времето назад. Да променя толкова много неща.

О, господи.

— Било е наскоро, нали?

— Аха.

— Обичаш ли я?

Бъч се намръщи и я погледна.

— О, боже, не! Дори не я познавах... По дяволите, това май прозвуча още по-гадно, нали?

— В леглото си ли я отведе? След това заспа ли до нея?

Защо, по дяволите, му задаваше всички тези въпроси? Все едно бъркаше в отворена рана с кухненски нож.

— Не, направихме го в един клуб.

Явно не бе могла да скрие потресеното си изражение, защото той отново изруга.

— Мариса, животът ми не е за пример. В твоите очи аз съм винаги изтупаният човек, който се движи с Братството, но не бях такъв преди. Всъщност и сега не съм такъв.

— Кой си тогава?

— Никой, с когото би имала нещо общо. Дори ако бях вампир, пътищата ни никога нямаше да се пресекат. Аз съм просто един плебей — отвърна той и при вида на объркването ѝ поясни: — Представител на низшите класи.

Тонът му бе съвсем равнодушен, сякаш ѝ казваше колко е висок или колко тежи.

— Аз не мисля за теб по този начин, Бъч.

— Както казах, ти всъщност не ме познаваш.

— Когато си така близо до мен, когато усещам мириса на тялото ти и чувам гласа ти, знам всичко, което ми трябва. — Погледът на Мариса се плъзна по тялото му. — Ти си мъжът, с когото искам да бъда. Ето кой си.

Плътно, наситено ухание обгърна тялото му — ако той беше вампир, Мариса би го сметнала за неговата миризма на обвързване. Тя вдъхна с пълни гърди и несъзнателната му реакция я окуражи.

С треперещи пръсти тя се залови с първото копче на роклята си, но Бъч взе ръцете ѝ в своите.

— Не го прави насила, Мариса. Желая те, но не бързам.

— Но аз го искам. Искам да бъда с теб. — Тя бутна ръцете му и отново се залови с копчетата, но не стигна далече, тъй като пръстите ѝ трепереха прекалено силно. — Мисля, че ти ще трябва да го направиш.

От устните на Бъч се откъсна чувствена въздишка.

— Сигурна ли си?

— Да — увери го Мариса и когато той се поколеба, тя кимна към корсажа на роклята си. — Моля те. Свали го от мен.

Бавно и методично, Бъч се зае да разкопчава перлените копчета. Под сигурните движения на изранените му пръсти, роклята започна да се отваря, разкривайки голата ѝ, непокрита от корсет кожа.

Когато Бъч стигна до последното копче, тялото на Мариса затрепери.

— Мариса, ти се боиш.

— Не, просто... никой мъж не ме е виждал досега.

Бъч се вцепени.

— Ти си...

— Недокосната — довърши тя, изричайки омразната дума.

Сега беше негов ред да се разтрепери. Плътният аромат започна да струи още по-силно от порите му.

— Нямаше да има никакво значение, дори и да не беше. Искам да го знаеш.

Тя се усмихна.

— Вярвам ти. А сега ще...

Бъч вдигна ръце и тя прошепна:

— Ще бъдеш мил, нали?

— Всяка частица от тялото ти ще ми хареса, защото това си ти — увери я Бъч; когато Мариса избегна погледа му, той се наведе към нея: — Мариса, за мен ти си прекрасна.

Нетърпелива, тя сграбчи корсажа на роклята и откри гърдите си. Затвори очи и усети, че ѝ е трудно да диша.

— Мариса. Ти си красива.

Окуражена, тя отвори очи. Само че той не гледаше към онова, което тя му разкриваше.

— Дори не си ме погледнал, нали?

— Не е нужно.

В ъгълчетата на очите ѝ се появиха сълзи.

— Моля те... просто ме погледни.

Бъч сведе очи и рязко си пое дъх, въздишката му отекна в стаята. По дяволите, знаеше си, че нещо с нея не е наред.

— Господи, свършена си — прошепна той и прокара език по долната си устна. — Може ли да те докосна?

Прекалено развълнувана, за да говори, Мариса кимна и ръката му се пъхна под мекия плат, плъзна се по корема ѝ и помилва гърдта ѝ, нежно като въздишка. Мариса подскочи под допира му, после отново се отпусна. Поне докато палецът му не докосна зърното ѝ.

Тялото на Мариса се изви в дъга.

— Ти си... така свършена — дрезгаво прошепна той. — Красотата ти ме заслепява.

И като се приведе над нея, той погали с устни местенцето между гърдите ѝ, после плъзна език по едната ѝ гърд. Зърното ѝ се напрегна, сякаш се стремеше към... да, към устата му. *О... господи... да... устата му.*

Без да откъсва очи от нейните, той пое зърното ѝ с устни и нежно го подръпна. Задържа го в устата си в продължение на един дълъг миг, после го пусна и духна върху влажната кожа. Между краката на Мариса се разлива замайваща топлина.

— Добре ли си? — попита той. — Харесва ли ти?

— Не знаех... че мога да почувствам нещо такова там.

— Не? — Бъч отново докосна зърното ѝ с устни. — Нима никога не си докосвала сама това прекрасно място? Нито веднъж?

На Мариса ѝ беше трудно да мисли трезво.

— Жените от моята класа... учат ни, че не бива... да правим такива неща. Освен ако не сме със своя партньор и дори тогава...

Господи, за какво говореха?

— Е, аз съм тук, нали? — Бъч отново близна връхчето на зърното ѝ. — Да, тук съм.

Дай ми ръката си, Мариса.

Тя го стори и той целуна дланта ѝ.

— Нека ти покажа какво е да почувстваш допира на истинско съвършенство.

Той пъкна показалеца ѝ в устата си и го засмука, после го освободи и го насочи към набъбналото ѝ зърно. Докосвайки я със собствената ѝ ръка, той започна да описва кръгове около него.

Без да откъсва очи от лицето му, Мариса отпусна глава на леглото.

— Толкова е...

— Меко и в същото време стегнато, нали?

Той се наведе над нея и покри зърното и пръста ѝ с устата си, обгръщайки ги във влажна топлина.

— Харесва ли ти?

— Да... о, Скрайб Върджин, да!

Ръката му се плъзна към другата ѝ гърда, подръпна зърното ѝ и се зае с меката извивка отдолу. Колко беше едър, надвесен над нея по този начин! Болничната нощница се беше свлякла от напрегнатите му рамене, мускулите на ръцете му бяха издути от усилието да се задържи над нея. Когато наклони глава и се зае с другата ѝ гръд, Мариса усети коприненомекия допир на тъмната му коса върху бялата си кожа.

Обгърнатата от топлина и обзета от някакво неясно безпокойство, Мариса дори не забеляза, че полите на роклята ѝ се раздвижиха... поне докато не ги усети вдигнати около бедрата си.

— Ще ми позволиш ли да стигна малко по-далеч? — попита Бъч, усетил как тя настръхва. — Кълна се, че ще спра веднага щом поискаш.

— Аз... добре.

Ръката му погали голото ѝ коляно и тя подскочи, но бързо забрави страха си, когато той отново се зае с гърдите ѝ. Като описваше бавни, лениви кръгове, дланта му се плъзгаше все по-нагоре и по-нагоре, докато накрая се пъкна между бедрата ѝ...

Изведнъж Мариса чувства как нещо се излива от нея. Ужасена, тя затвори крака и го отблъсна.

— Какво има, скъпа?

Пламнала като божур, тя промърмори:

— Усетих нещо... различно.

— Къде? Тук долу ли? — Бъч поглади вътрешната страна на бедрото ѝ.

Тя кимна и по устните му се разля чувствена усмивка.

— Наистина ли?

Той я целуна и продължи да ѝ говори, без да откъсва устни от нейните:

— Искаш ли да ми кажеш какво?

Мариса се изчерви още по-силно, а Бъч продължи да я гали.

— Различно как?

— Аз...

Просто не можеше да го изрече на глас.

— Влажна ли си? — прошепна Бъч в ухото ѝ и когато тя кимна, от гърдите му се откъсна гърлен стон. — Това е добре... точно това искам да чувстваш.

— Така ли? Защо...

С едно бързо, плавно движение, той я докосна между краката. Допирът накара и

дватамата да подскочат.

— О, господи! — простена той и положи глава на рамото ѝ. — Ти го искаш точно толкова, колкото и аз.

Ерекцията на Бъч затуптя, докато пръстите му почиваха върху топлия, влажен сатен, който все още закриваше сърцевината на Мариса. Знаеше, че ако свали бикините ѝ, го очаква море от меден нектар, но не искаше да я изтръгва от мига.

С пръсти, проследяващи формата на нейните извивки, той потърка с длан горния край на цепката ѝ, там, където знаеше, че удоволствието ще е най-голямо. От устните ѝ се откъсна стон, бедрата ѝ се вдигнаха нагоре, после последваха бавния му ритъм. Кое то, естествено, едва не го накара да изригне. За да запази контрол, той изви бедра, така че възбудата му да бъде уловена като в капан между корема му и матрака.

— Бъч, искам... нещо... аз...

— Скъпа, някога...

О, по дяволите, разбира се, че никога не се беше задоволявала сама. Та тя беше изумена дори от усещането при докосването на гърдите си.

— Какво?

— Нищо.

Бъч остави сърцевината ѝ и прокара пръсти по сатененото бельо.

— Аз ще се погрижа за теб. Имай ми доверие, Мариса.

Той впи устни в нейните и я целува, докато тя се понесе на вълните на екстаза. После пъхна ръка под сатена, покриващ сърцевината ѝ.

И изруга задъхано, молейки се Мариса да е прекалено замаяна, за да го чуе.

Тя опита да се отдръпне.

— Какво не е наред с мен?

— Спокойно, спокойно.

Той я задържа, като затисна краката ѝ с бедро... и се уплаши, че е получил оргазъм — толкова мощно беше усещането, което го разтърси.

— Всичко е наред. Просто... ти си... о, господи, ти си съвсем гладка тук долу.

Бъч раздвижи ръка и пръстите му потънаха в гънките ѝ. Мили боже, толкова беше гладка! Копринена. Гореща.

Почти се беше изгубил в кадифената ѝ плът, когато усети объркването ѝ.

— Нямаш нито едно косъмче там долу — обясни той.

— Това лошо ли е?

Бъч се разсмя.

— Красиво е. Ужасно вълнуващо за мен.

Вълнуващо? По-скоро секващо дъха. Единственото, което искаше, беше да се пъхне под полата ѝ и да я вкуси, да я почувства, но този миг определено беше още много далеч.

Освен това, въпреки че се чувстваше като неандерталец, мисълта, че е първият мъж, сложил ръка там долу, беше невероятно възбуждаща.

— Харесва ли ти така? — попита той, засилвайки малко темпото.

— Господи... *Бъч!*

Мощна вълна разтърси тялото на Мариса и го повдигна от леглото. Шията ѝ се изви в изящна дъга и прикова погледа на Бъч. Изведнъж той почувства странен порив — искаше да

я ухапе. Устата му се отвори, сякаш се канеше да направи точно това.

Той изруга и пропъди необикновения импулс.

— Бъч... боли ме.

— Знам, скъпа. Ще се погрижа за това.

Той продължи да целува гърдите ѝ и засили ритмичната милувка на пръстите си, като внимаваше да стои от външната страна, да не би някоя по-силна конвулсия да я запрати на пода.

Оказа се, че трябва да се тревожи повече за себе си. Триенето и усещането на меката ѝ плът, както и уханието ѝ, изпълващо ноздрите му, се оказа твърде много за него и той внезапно си даде сметка, че бедрата му се движат в синхрон с ръката му и ерекцията му се търка в матрака. Когато главата му падна между гърдите ѝ, защото нямаше сили да я държи изправена, Бъч разбра, че трябва да спре масажа, който сам правеше на пениса си. Трябваше да отдаде цялото си внимание на Мариса.

Той вдигна поглед към лицето ѝ. В широко отворените ѝ очи проблясваше страх. Беше на ръба и това я плашеше.

— Всичко е наред, скъпа, всичко е наред — прошепна той, докато ръката му продължаваше работата си между бедрата ѝ.

— Какво се случва с мен?

Той допря устни до ухото ѝ.

— Всеки момент ще свършиш. Отпусни се и се отдай на усещането. Аз съм до теб, няма да те оставя. Просто се дръж за мен.

Пръстите ѝ се вкопчиха в ръцете му и когато ноктите ѝ го одраха до кръв, той се усмихна. Всичко беше така свършено. Тазът ѝ рязко подскочи нагоре.

— Бъч...

— Точно така. Искам да свършиш. За мен.

— Не мога... не мога...

Тя поклати глава, уловена като в капан между онова, което тялото ѝ жадуваше, и онова, с което мозъкът ѝ не знаеше как да се справи. Ако той не стореше нещо много бързо, възбудата на Мариса щеше да пресъхне.

Без дори да се замисли, без сам да знае как това би могло да ѝ помогне, Бъч зарови лице в шията ѝ и я ухапа. Това се оказа напълно достатъчно. Мариса извика името му, тазът ѝ се вдигна нагоре, мощни спазми разтърсиха тялото ѝ и плъзнаха по гръбнака ѝ. С огромна радост, Бъч остана до нея, докато пулсациите на оргазма постепенно утихваха, като ѝ говореше през цялото време, макар че само Господ знаеше какво ѝ казва.

Когато тялото ѝ се отпусна на леглото, той вдигна глава от врата ѝ. Между полуотворените ѝ устни зърна връхчетата на вампирските ѝ зъби и внезапно усети как го обзема желание, на което не можеше да устои. Той проникна с език в устата ѝ и близна острите връхчета, наслаждавайки се на допира им върху плътта си. Искаше да ги почувства върху кожата си... искаше тя да пие от него, да напълни стомаха си с неговата кръв, да живее от нея.

Насили се да спре и изведнъж се почувства ужасно празен. Беше омаломощен от незадоволени нужди, не всички от които бяха сексуални. Искаше от нея... неща, които и сам не разбираше.

Очите ѝ се отвориха.

— Не знаех, че... усещането ще бъде такова.

— Хареса ли ти?

Усмивката, която се разля по лицето ѝ, беше достатъчна, за да го накара да забрави и собственото си име.

— О, да.

Той я целуна нежно, после оправи полите на роклята ѝ и закопча копчетата на корсажа ѝ, сякаш опаковаше невероятния дар на тялото ѝ. После ѝ помогна да се намести в сгъвката на ръката му и се отпусна до нея. Тя бързо потъваше в сън и за него беше неописуемо удоволствие да я гледа как заспива. Струваше му се най-естественото нещо на света, да стои буден до нея и да бди над съня ѝ.

Макар че, по някаква неизвестна причина, му се искаше да е въоръжен.

— Не мога да си държа очите отворени — промълви тя.

— Не се и опитвай.

Бъч я погали по косата и макар да знаеше, че след десетина минути топките щяха да го болят както никога преди, почувства, че всичко в неговия свят е наред.

„Бъч О’Нийл, помисли си той, най-сетне откри своята жена.“

— Толкова прилича на дядо си.

Джойс О'Нийл Рафърти се наведе над детското креватче и оправи одеялцето на тримесечния си син. Водеха този разговор от деня, в който детето се бе родило, и на нея започваше да ѝ писва. Беше очевидно, че синът ѝ се е метнал на баща си.

— Не, прилича на теб.

Джойс усети как ръцете на мъжа ѝ се обвиват около кръста ѝ и внезапно я обзе желание да се отдръпне. Той явно нямаше нищо против килограмите, които беше качила по време на бременността, но тя доста се тревожеше заради тях.

С надеждата да насочи мислите му в друга посока, тя каза:

— Изборът за другата неделя е твой. Можеш да се грижиш за Шон сам или да докараш мама. Кое предпочиташ?

Той я пусна.

— Защо баща ти не я вземе?

— Нали познаваш татко. Не се оправя много добре с нея, особено когато са затворени натясно в колата. Тя ще започне да става неспокойна, той ще се изнерви и когато пристигнат, ще намерят начин да провалят кръщенето.

Майк въздъхна.

— Смятам, че е по-добре ти да отидеш да вземеш майка си. Ние с Шон ще се оправим. Може би някоя от сестрите ти би могла да дойде с нас.

— Да. Може би Колийн.

Известно време двамата мълчаливо гледаха как Шон диша.

— Ще го поканиш ли?

На Джойс ѝ се прииска да изругае. В семейство О'Нийл говореха така само за един човек. Брайън. Бъч. „Той.“ Еди и Одел О'Нийл бяха създали шест деца. Две от тях бяха загубили. Джейни беше убита, а след гимназията Бъч просто си беше тръгнал от живота им. Второто беше благословия, първото — проклетие.

— Той няма да дойде.

— Въпреки това трябва да го поканим.

— Ако се появи, мама съвсем ще се обърка.

В резултат на бързо напредващата деменция, от която страдеше, Одел О'Нийл понякога мислеше, че Бъч е мъртъв и затова не идва да ги вижда. Другият начин, по който се справяше с отсъствието му, беше, като си измисляше абсурдни истории за него. Като например, че се бил кандидирал за кмет на Ню Йорк. Или пък следвал медицина. Или че не бил син на баща си и затова Еди не можел да го понася. И трите неща бяха пълни глупости. Първите две — по очевидни причини, а третата, понеже Еди никога не беше харесвал особено никое от децата си, не само Бъч.

— Въпреки това трябва да го поканиш, Джойс. Това е неговото семейство.

— Вече не е.

За последен път беше говорила с брат си... Господи, май беше на сватбата ѝ, преди пет години! Оттогава никой от тях не беше чувал почти нищо за него. В семейството се говореше, че баща им бил получил съобщение от Бъч през... август? Да, към края на лятото. Оставил му телефонен номер, на който можели да го открият, и това бе всичко.

Въздухът излезе от нослето на Шон с тихо свистене.

— Джойс?

— О, хайде де, дори и да го поканя, той няма да се появи.

— Е, в такъв случай ще си спечелиш признание, задето си го поканила, без да ти се налага да се занимаваш с него. А може би той ще те изненада.

— Майк, нямам намерение да му се обаждам. Сякаш си нямаме достатъчно грижи и без него!

Сякаш не ѝ стигаше това, че майка ѝ беше луда и страдаше от Алцхаймер.

Джойс демонстративно си погледна часовника.

— Хей, „От местопрестъплението“ трябва да е започнал.

И тя решително изведе мъжа си от детската стая, отклонявайки мислите му от нещата, които изобщо не бяха негова работа.

Когато се събуди, Мариса не беше сигурна колко е часът, но знаеше, че е спала дълго. Когато отвори очи, видя, че Бъч спи дълбоко, плътно притиснат до гърба ѝ; мускулестото му бедро бе между краката ѝ, пръстите му лежах на гърдата ѝ, главата му почиваше върху шията ѝ.

Тя предпазливо се отдръпна и се обърна с лице към него. Погледът ѝ се спусна по тялото му. Чаршафът, който той бе придърпал по-рано, се бе смъкнал надолу и в основата на бедрата му, скрито под тънката болнична нощница, тя видя нещо плътно. Мили боже... ерекция. Той беше възбуден.

— Какво гледаш, любима? — дрезгаво попита Бъч.

Мариса подскочи и вдигна поглед нагоре.

— Не знаех, че си буден.

— Изобщо не съм заспивал. Съзерцавах те часове наред.

Той придърпа чаршафа нагоре и ѝ се усмихна.

— Е, как се чувстваш?

— Добре.

— Искаш ли да кажа да ни донесат зак...

— Бъч — прекъсна го тя, макар да не знаеше как точно да изрази онова, което си мислеше. — Мъжете също правят онова, което ти направи с мен, нали? Имам предвид снощи, когато ме докосваше.

Той почервеня и подръпна чаршафа.

— Да, правим го. Но ти няма защо да се тревожиш за това.

— Защо?

— Просто не е нужно.

— Ще ми позволиш ли да те погледам — попита тя и кимна към бедрата му. — Там долу?

Бъч се закашля.

— Наистина ли го искаш?

— Да. Господи, да... Искам да те докосна там.

Бъч изруга тихо и прошепна:

— Онова, което ще се случи, може да те стресне.

— Стреснах се и когато ръката ти беше между бедрата ми. Нещо подобно ли ще изпиташ? Също толкова прекрасно?

— Да...

Бедрата на Бъч потръпнаха конвулсивно.

— Господи... Мариса...

— Искам да те видя гол.

Тя се надигна на колене и посегна към нощницата му.

— И искам аз да те съблека.

Бъч улови ръцете ѝ в своите.

— Аз... въз... Мариса, имаш ли представа какво се случва, когато един мъж свърши?

Защото точно това ще стане, ако започнеш да ме докосваш. И няма да отнеме много дълго.

— Искам да го разбера. С теб.

Той затвори очи. И си пое дълбоко дъх.

— Мили боже.

После се понадигна и се наведе напред, така че Мариса да плъзне двете половини на нощницата надолу по ръцете му. След това се отпусна върху леглото и тялото му се разкри пред очите ѝ — силният врат и широките рамене... очертаните мускули на гърдите, покрити от тъмен мъх... плоският корем... и...

Мариса отметна чаршафа. Господи, пенисът му беше...

— Станал е толкова... огромен.

Бъч се изсмя дрезгаво.

— Всеки мъж би искал да чуе точно това.

— Видях го, когато беше... не знаех, че става...

Тя просто не беше в състояние да откъсне очи от ерекцията, която почиваше върху корема му. Беше с цвета на устните му и бе поразително красива; главичката беше разделена от изящна резка, стволът беше със съвършено цилиндрична форма и много дебел в основата. А двете тежести отдолу бяха огромни, безсрамни, мъжествени.

Може би мъжете от неговата раса бяха по-големи от вампирите?

— Как ти харесва да те докосват?

— Ако си ти — всякак.

— Не, покажи ми.

Той затвори очи за миг и гърдният му кош се разшири. После повдигна клепачи и с полуотворена уста плъзна ръка надолу по тялото си. Отмествайки единия си крак настрани, той го взе в ръка, която бе достатъчно голяма, за да обгърне тъмнорозовата плът. С бавно, плавно движение, той погали възбудата си, от основата чак до върха.

— Или нещо такова — хрипливо каза той, задържайки го изправен. — Мили боже, виж само... готов съм да свърша още сега.

— Не. — Мариса бутна ръката му настрани и ерекцията му тупна тежко върху корема му. — Искам аз да те накарам да го направиш.

Когато тя го пое в дланите си, Бъч простена и по тялото му пробяга мощен спазъм.

Беше топъл. И твърд. И в същото време — мек. Беше толкова дебел, че ръката ѝ не можеше да го обхване.

Малко колебливо в началото, тя последва примера му и прокара длан по протежение на члена му, учудвайки се на начина, по който копринената му кожа се плъзгаше по коравата сърцевина.

Когато го видя да стисва зъби, спря:

— Така добре ли е?

— Да... Господи...

Брадичката му беше вдигната нагоре, вените по врата му — изпъкнали.

— Още...

Мариса го улови с две ръце и започна да ги движи заедно. Устата му се отвори широко, очите му се извиха нагоре, капчици пот оросиха цялото му тяло.

— Харесва ли ти така, Бъч?

— Толкова съм близо...

Той рязко затвори уста и задиша през стиснати зъби. После изведнъж сграбчи ръцете ѝ и ги спря.

— Почакай! Недей още...

Ерекцията му пулсираше, туптеше под пръстите им. На върха се появи кристална капчица. Бъч с мъка си пое дъх.

— Удължи го, Мариса. Накарай ме да се потрудя за това. Колкото по-дълго горя така, толкова по-невероятен ще е краят.

Като се водеше по неговите стонове и спазмите на тялото му, Мариса се научи да разпознава върховете и спадовете на еротичния му отклик, разбра кога беше близо и точно как да го задържи на ръба на екстаза.

Господи, в секса се криеше толкова много власт и в този момент тя я държеше. Бъч беше беззащитен, уязвим... точно както тя предишната нощ. *И на нея това ѝ харесваше.*

— Моля те... скъпа...

Харесваше ѝ накъсаното му, дрезгаво дишане. Харесваша ѝ опънатите жили на врата му. Харесваше ѝ контролът, който имаше над него, докато го държеше в ръцете си.

Кое то я накара да се замисли. Тя го пусна и се зае с торбичката — подпъхна ръце под нея и я улови в шепата си. Бъч изруга задавено, пръстите му се вкопчиха в чаршафа под него и се свиха в пестници, толкова яростно, че кокалчетата му побеляха.

Мариса не спря, докато мощни спазми не връхлетяха тялото му и то се покри с пот. Тогава тя се наведе и впи устни в неговите. Той жадно отвърна на целувката ѝ, сграбчи я за врата и я притисна към себе си, езикът му проникна дълбоко в нея, от устата му се ронеха неразбираеми думи.

— Сега? — попита тя наскоро целувката.

— *Сега.*

Тя отново го взе в ръцете си и започна да ги плъзга нагоре-надолу все по-бързо и по-бързо, докато лицето му се сгърчи в маска на блажена агония, а тялото му се изпъна като метално въже.

— *Мариса...*

Без никаква координация, той сграбчи болничната нощница и я метна върху бедрата си, скривайки ги от погледа ѝ. И тогава Мариса усети как стихията спазъм разтърси тялото му, той потрепери и нещо гъсто и топло се изля на талази от него и покри ръката ѝ. Инстинктивно, Мариса продължи в същия ритъм, докато всичко свърши.

Когато Бъч най-сетне отвори очи, те бяха замъглени. Задоволени. Пълни с боготворяща топлина.

— Не искам да те пусна.

— Тогава недей. Никога.

Той започна да омеква в дланите ѝ, постепенно отстъпление от твърдостта, която представляваше доскоро. Мариса го целуна и като извади ръка изпод нощницата му, сведе

поглед към пръстите си, любопитна да види какво се беше изляло от него.

— Не знаех, че ще бъде черно — промълви тя и се усмихна.

Лицето на Бъч се изкриви от ужас.

— Боже!

Хавърс вървеше по коридора, водещ към изолационното отделение.

Пътьом не пропусна да провери как се чувства момиченцето, което беше оперирал преди няколко дни. То се възстановяваше бързо, но Хавърс се тревожеше за деня, в който щеше да му се наложи да го изпише и да го изпрати заедно с майка му обратно в света, от който бяха дошли. Техният *хелрен* беше агресивен и имаше голяма вероятност двете отново да се върнат в клиниката. Но какво можеше да стори? Нямаше как да стоят в болницата до безкрай. Леглото му трябваше.

Той продължи по пътя си, мина покрай лабораторията, помахна на една сестра, която обработваше някакви проби. Когато стигна до вратата с надпис „Обслужващ персонал“, се поколеба.

Никак не му харесваше, че Мариса е заключена с онзи човек.

Все пак, важното беше, че не е заразена. Вчерашният преглед беше показал, че е съвсем добре — явно глупавата ѝ грешка нямаше да ѝ струва живота.

Що се отнася до човека — той си отиваше вкъщи. Последната му кръвна проба беше почти нормална, а силите му укрепваха с такава забележителна бързина, че вече можеха да го пратят да си ходи, далеч от Мариса. Хавърс вече се беше обадил на Братството и им бе казал да дойдат да си го приберат.

Бъч О'Нийл беше опасен, и то не само заради заразата, която носеше. Той желаше Мариса — четеше се в очите му. А това беше просто недопустимо.

Хавърс поклати глава, мислейки си как миналата есен се беше опитал да ги раздели. Първоначално беше предположил, че Мариса просто ще пие от кръвта му, и нямаше нищо против. После обаче беше станало очевидно, че в болестта си тя копнее за него, и Хавърс трябваше да се намеси.

Господи, наистина се надяваше един ден тя да се омъжи, но определено нямаше предвид някакъв недодялан човек, който беше толкова по-нисш от тях. Тя се нуждаеше от достоен партньор, макар че това надали щеше да стане скоро, като се имаше предвид мнението на *глимера* за нея.

Освен ако... от вниманието на Хавърс не беше убягнал начинът, по който Ривендж я гледаше. От това можеше и да излезе нещо. Рив произхождаше от много добро семейство както по бащина, така и по майчина линия. Вярно, като че ли беше малко... суров, но в очите на обществото беше напълно подходящ.

Дали Хавърс не трябваше да насърчи подобна връзка? В края на краищата, Мариса беше недокосната, така чиста, както и в деня, в който се бе родила. Освен това Ривендж имаше купища пари, макар никой да не знаеше откъде. И най-важното — мнението на *глимера* изобщо не го интересуваше.

Да, каза си Хавърс, това би било една добра връзка. Най-доброто, на което Мариса можеше да се надява.

Поуспокоен, той бутна вратата на помещението за персонала. Много скоро човекът щеше да напусне клиниката и никой нямаше да разбере, че двамата с Мариса дни наред са

били заключени в една стая. За щастие, персоналът на Хавърс беше забележително дискретен.

Господи, не можеше дори да си представи как би реагирала *глимера*, ако научеше, че Мариса е била в толкова тесен контакт с мъж от човешката раса. Бездруго пострадалата ѝ репутация не беше в състояние да издържи още скандали, а честно казано, Хавърс също нямаше да го понесе. Беше напълно изтощен от социалните ѝ провали.

Обичаше я, но просто не можеше повече.

Мариса нямаше никаква представа защо Бъч я тегли към банята така припряно.

— Бъч! Какво правиш?

Той завъртя кранчето на чешмата, тикна ръцете ѝ под струята и посегна за сапун. Докато я сапунисваше усърдно, ужасът опъваше чертите на лицето му, очите му сякаш щяха да изскочат, устните му едва се виждаха, толкова силно ги бе стиснал.

— *Какво, по дяволите, става тук?*

Мариса и Бъч рязко се обърнаха. На прага, без защитно облекло, стоеше Хавърс и изглеждаше по-яръст, отколкото Мариса го бе виждала някога.

— Хавърс...

Брат ѝ я прекъсна, като се хвърли напред и я издърпа от банята.

— Престани! Ох! Хавърс, причиняваш ми болка!

Онова, което последва, стана прекалено бързо, за да може тя да осъзнае какво се случва. В един момент Хавърс я теглеше през стаята, а тя се съпротивляваше, в следващия Бъч го беше притиснал с лице към стената.

— Не ме интересува, че си неин брат — каза Бъч, натъртвайки всяка дума. — Няма да се отнасяш с нея по този начин. *Никога.*

И той завря лакът в тила му, за да подсили ефекта от думите си.

— Бъч, остави го...

— Разбрахме ли се? — Ръмженето на Бъч заглуши думите ѝ.

Когато брат ѝ с мъка си пое дъх и кимна, Бъч го пусна, след което най-спокойно отиде до леглото и уви един чаршаф около кръста си, сякаш току-що не се беше нахвърлил върху един вампир.

Хавърс се олюля и трябваше да се опре на леглото, докато си оправяше очилата, иззад които обезумелите му очи я гледаха яръстно.

— Искам да се махнеш от тази стая. *Веднага.*

— Не.

Челюстта на Хавърс увисна.

— Моля?

— Оставам с Бъч.

— В никакъв случай.

Тя отвърна на Древния език:

— *Ако той ме иска, ще остана до него като негова шелан.*

Хавърс я изгледа така, сякаш му бе ударила шамар — слисан и отвратен.

— *Забранявам ти. Нямаш ли достойнство?*

Бъч не ѝ даде възможност да отговори:

— Наистина е най-добре да си вървиш, Мариса.

Двамата с Хавърс се обърнаха към него.

— Бъч? — каза тя.

Суровото лице, което тя обожаваше, омекна за миг, после отново помръкна.

— Ако той те пуска, най-добре е да си тръгнеш.

И никога вече да не се връщаш, казваше изражението му. Сърцето на Мариса заби учестено и тя се обърна към брат си:

— Остави ни сами.

Хавърс поклати глава и тя изкрещя:

— *Махай се оттук!*

Има моменти, в които женската истерия привлича вниманието на всички, и това беше един от тях. Бъч замълча, а Хавърс изглеждаше напълно поразен.

После бавно отмести поглед към Бъч и присви очи.

— Братството идва да те прибере, човеко. Обадих им се и им съобщих, че можеш да си тръгваш.

С тези думи той хвърли медицинския картон на леглото, сякаш отказваше да се разправя повече, и добави:

— И никога повече не се връщай! Никога!

Когато брат й си тръгна, Мариса дълго се вира в Бъч, но преди каквито и да било думи да успеят да излязат през стиснатото й гърло, той я изпревари:

— Скъпа, моля те, разбери ме. Не съм добре. В мен все още има нещо.

— Не се боя от теб.

— Но аз се боя.

Тя обвини ръце около тялото си.

— Какво ще стане с нас, ако сега си тръгна?

„Лош въпрос“, помисли си тя във възцарилата се тишина.

— Бъч...

— Трябва да разбера какво са ми сторили — отвърна Бъч и сведе поглед надолу, докосвайки черния белег на корема си. — Трябва да знам какво се крие в тялото ми. Искам да бъда с теб, но не по този начин. Не и докато съм в това състояние.

— С теб съм от четири дни и съм добре. Защо да спираме...

— Върви си, Мариса — глухо каза Бъч; в гласа и в очите му се четеше безкрайна тъга. — Ще дойда за теб веднага щом мога.

„Друг път ще дойдеш“, помисли си тя.

За бога, ето че историята с Рот се повтаряше и тя отново трябваше да чака, да чака до безкрай, докато един мъж, за когото имаше по-важни неща от нея, беше някъде другаде.

Вече бе изгубила триста години в подобно безплодно очакване.

— Няма да го направя — прошепна тя, после повтори, вече по-уверено: — Не искам да чакам повече. Дори теб. Почти половината ми живот отмина, пропилян в седене у дома с надеждата, че някой мъж ще дойде за мен. Повече не мога да го правя... независимо колко... държа на теб.

— Аз също държа на теб. Затова те моля да си вървиш. За да те защитя.

— За да ме защитиш?

Мариса го огледа от главата до петите — отлично знаеше, че беше успял да откъсне Хавърс от нея само защото го бе изненадал. А и Хавърс беше цивилен — ако брат й беше воин, Бъч щеше да бъде смлян от бой.

— Правиш го, за да ме *защитиш*? За бога, та аз мога да те вдигна във въздуха само с една ръка, Бъч. Всичко, което можеш да направиш, аз мога да направя по-добре. Така че си задръж помощта.

Което, разбира се, беше най-глупавото нещо, което можеше да каже.

Бъч извърна очи и като сви устни, скръсти ръце пред гърдите си.

О, господи!

— Бъч, не исках да кажа, че си слаб...

— Радвам се, че ми напомни за нещо.

О, господи!

— За какво?

Неестествената му усмивка беше ужасяваща.

— Че съм на дъното — както в социално, така и в еволюционно отношение. Така че си върви. — При тези думи той кимна към вратата. — Още сега. Много си права — не бива да ме чакаш.

Мариса понечи да го докосне, но студеният, празен поглед на очите му я възпря. По дяволите, беше развалила всичко.

Не, поправи се тя веднага. Изобщо не беше имало какво да разваля. Не и ако той беше възнамерявал да я изключи от тъмната страна на живота си. Не и ако беше възнамерявал да си тръгне и да я изостави, уж за да се върне в някой неопределен момент, който може би никога нямаше да настъпи.

Мариса отиде до вратата, но не можа да се сдържи да го погледне за последен път. Образът му, както стоеше до леглото, гол до кръста, с чаршаф, увит около бедрата, и с тяло, все още насинено и подуто, беше образ, който напразно щеше да се надява да изтрие от съзнанието си.

Тя излезе и херметичната врата се затвори със съскане зад нея.

* * *

„Мамка му“, помисли си Бъч, докато се свличаше на пода. Значи това чувстваш, когато те одират жив.

Потривайки брадата си, той просто си седеше там, загледан в нищото. Изгубен, макар да знаеше точно къде се намира. Сам с останките от злото в себе си.

— Бъч, човече.

Той рязко вдигна глава и видя Вишъс да стои на прага, облечен като за битка — огромна бойна машина с кожени дрехи. Спортният сак „Валентино“, който се поклащаше от ръката с ръкавицата, изглеждаше съвсем не на място, също толкова смахнато, колкото би изглеждал някой иконом с автомат „Калашников“ в ръка.

— Мамка му, Хавърс трябва съвсем да е изперкал, щом е решил да те изписва в това състояние. Изглеждаш ужасно.

— Кофти ден, това е всичко.

И определено нямаше да е последният, така че най-добре беше да свиква.

— Къде е Мариса?

— Тръгна си.

— Тръгна си?

— Не ме карай да го повтарям.

— О! По дяволите! — Вишъс си пое дълбоко дъх и метна чантата на леглото. — Е, донесох ти малко дрехи и нов телефон...

— Все още е вътре в мен, Ви. Чувствам го. Усещам... вкуса му.

Ви го огледа от глава до пети, после се приближи и му протегна ръка.

— Останалата част от теб се възстановява. И то бързо.

Бъч пое ръката му и се надигна от пода.

— Може би, след като се махна от това място, двамата с теб ще открием истината.

Освен ако вече не си...

— Все още не разполагам с нищо. Но не съм изгубил надежда.

— Е, значи си единственият.

Бъч разкопча ципа на сака, пусна чаршафа и нахлузи чифт боксерки. След това облече черен панталон и копринена риза.

Дрехите го накараха да се почувства като измамник, защото истината беше, че е болен, нечист, омърсен. Боже... какво се бе изляло от него, когато свърши? А и Мариса... поне беше измил ръцете й възможно най-бързо.

— Резултатите от изследванията ти са добри — каза Ви, преглеждайки болничния картон, който Хавърс беше метнал върху леглото. — Всичко изглежда наред.

— Преди около десет минути еякулирах черна сперма. Така че не всичко е наред.

Това жизнерадостно съобщение беше посрещнато с пълно мълчание. Ви надали щеше да е по-изумен, ако Бъч му беше стоварил някое кроше в носа.

— По дяволите — промълви Бъч, след като нахлузи чифт мокасини „Гучи“ и посегна към черното кашмирено сако. — Да се махаме оттук.

Докато се отправяха към вратата, погледът му се плъзна по леглото. След сексуалните му подвизи с Мариса чаршафите бяха на топка.

Той изруга и излезе в стаята за наблюдение, а след това последва Ви през някакво помещение, пълно с почистващи препарати. Щом се озоваха навън, двамата тръгнаха по коридора, минаха покрай някаква лаборатория и най-сетне стигнаха същинската клиника. Бъч надничаше във всяка от болничните стаи по пътя им, докато онова, което видя в една от тях, не го накара да се закове на място.

През стъклената врата зърна Мариса, приседнала на ръба на едно легло. С разпиляна около себе си прасковена рокля, тя държеше ръката на някакво момиченце и му говореше нежно, докато една жена, навярно майката на момиченцето, ги наблюдаваше от ъгъла.

Именно майката беше тази, която вдигна поглед. При вида на Бъч и Ви тя се сви, притисна евтиния си пуловер към тялото си и сведе очи към земята.

Бъч преглътна мъчително и продължи напред.

Вече чакаха пред асансьорите, когато той проговори:

— Ви?

— Да?

— Макар да не е нищо конкретно, все пак имаш някаква представа какво са ми сторили, нали?

Никой от двамата не погледна към другия.

— Може би. Но не тук, не сме сами.

Асансьорът дойде, разнесе се електронен звън и вратите се отвориха. Двамата се качиха, без да говорят.

Когато излязоха в нощта навън, Бъч отново се обади:

— Известно време кръвта ми беше черна, знаеш ли?

— В картоната ти пишеше, че си е възвърнала нормалния цвят.

Бъч го улови за рамото и го накара да се обърне.

— Сега *полулесър* ли съм?

Ето. Беше го изрекъл на глас. Най-големия си страх, причината да избяга от Мариса, ада, с който щеше да му се наложи да живее оттук нататък.

Ви го погледна право в очите.

— Не.

— Откъде знаеш?

— Защото отказвам да го приема.

Бъч го пусна.

— Опасно е да живееш с глава, заровена в пясъка, вампире. Възможно е вече да съм един от враговете ти.

— Пълни глупости.

— Вишъс, може да съм...

Ви го сграбчи за реверите на сакото и го придърпа към себе си. Целият трепереше, а очите му искряха като кристали в мрака.

— *Не си ми враг.*

Обзет от гняв, Бъч го стисна за раменете толкова силно, че коженото яке се набръчка под пръстите му.

— *Как можем да сме сигурни?*

Ви оголи вампирските си зъби и изсъска, черните му вежди се склочиха заплашително. Бъч отвърна с не по-малка агресия, като се надяваше, дори се молеше да се сбият. Испитваше неистово желание да удря и да го удрят, искаше му се кръв да облее и двамата.

Дълго останаха на ръба, вкопчени един в друг, напрегнали мускули и плувнали в пот.

После гласът на Вишъс се врязва между тях, хриплив и глух, сякаш гърлото му бе твърде свито, за да си поеме дъх:

— Ти си единственият ми приятел. Никога не би могъл да бъдеш мой враг.

Трудно беше да се каже кой кого прегърна първи, но желанието да се пребият един друг се бе изпарило, оставяйки след себе си единствено близостта, която ги свързваше. Двамата се прегърнаха крепко и дълго стояха така, брулени от студения вятър. Когато се отдръпнаха един от друг, направиха го някак неловко, обзети от смущение.

След като се прокашляха няколко пъти, Ви извади една ръчно свита цигара и я запали. Всмукна, издиша струя дим и каза:

— Не си *лесър*, ченге. За това трябва да ти извадят сърцето, а твоето още си е на мястото.

— Може би е недовършена работа. Нещо им е попречило?

— Това не знам. Прегледах архивите на нашата раса с надеждата да открия нещо, каквото и да било. Първия път не намерих нищо, така че сега чета Летописите за втори път. По дяволите, проверявам даже в света на хората — проучвам всякакви откачени шуротии по интернет. — Ви издуха още едно облаче дим. — Ще открия нещо. Още не знам как, но ще го направя.

— Опита ли се да видиш какво предстои?

— Имаш предвид бъдещето?

— Да.

— Естествено, че се опитам.

Ви хвърли цигарата си на земята и я настъпи с тежкия ботуш, после се наведе и вдигна угарката. Докато я пяхаше в задния си джоб, добави:

— Но все още не виждам абсолютно нищо. Мамка му... имам нужда от едно питие.

— И аз. „Зироу Сам“?

— Сигурен ли си, че си готов за това?

— Ни най-малко.

— Добре тогава. Отиваме в „Зироу Сам“.

Отидоха до кадилака „Ескалейд“ и се качиха. Бъч се настани на мястото до шофьора, сложи си предпазния колан и докосна корема си. След всичкото това движение болката беше ужасна, но тя нямаше значение. Всъщност май нищо нямаше значение.

Тъкмо излизаха от алеята за коли на Хавърс, когато Ви подхвърли:

— Между другото, търсиха те по телефона. Късно миналата вечер. Някакъв тип на име Майк Рафърти.

Бъч сбърчи вежди. Защо ли му се обаждаше зет му? И то точно Майк? От всичките братя и сестри на Бъч, Джойс хранеше най-голяма неприязън към него. Кое то значеше много, като се имаше предвид отношението на останалите. Да не би баща му най-сетне да беше получил сърдечния удар, който отдавна го дебнеше?

— Какво каза?

— Кръщене. Искаше да ти съобщи, за да можеш да отидеш, в случай че имаш желание.

Тази неделя е.

Бъч погледна през прозореца. Още едно бебе. Е, за Джойс то бе първото, но иначе беше внуче номер... кой точно? Седем? Не, осем.

Мълчаливо подкараха към центъра на града. Фаровете на колите в насрещната лента час по час ги осветяваха, само за да отминат миг по-късно. Покрай тях се нижеха редици от къщи. После се появиха и магазини. След това — офис сгради, строени в началото на миналия век. Бъч се замисли за всички хора, които живееха в Колдуел.

— Мислил ли си дали искаш да имаш деца, Ви?

— Не. Нямам никакво желание.

— Аз някога исках.

— А сега?

— Няма да го бъде, но то е без значение. Без друго на света вече има достатъчно О'Нийловци. Даже предостатъчно.

Петнадесетина минути по-късно паркираха зад „Зироу Сам“, но Бъч установи, че му е трудно да слезе от колата. Всичко му бе толкова познато — кадилакът, съквартирантът му, барът, в който пиеше най-редовно — и точно това го правеше неспокоен. Защото, макар всичко друго да си беше съвсем същото, той се беше променил.

Изнервен и напрегнат, Бъч извади от жабката на колата шапка на „Ред Сокс“ и я нахлупи. След това отвори вратата, като си казваше, че драматизира и че всичко е наред.

Излезе от кадилака и се вцепени.

— Бъч? Какво има, човече?

Е, точно това беше големият въпрос. Тялото му сякаш се беше превърнало в антена. Някаква енергия пулсираше през него... викаше го...

Той се обърна и забързано тръгна по Десета улица. Трябваше да разбере какво е това, този магнит, този сигнал, който го зовеше като фар в нощта.

— Бъч? Къде отиваш, ченге?

Ви го сграбчи за ръката, но той се изтръгна и се затича. Имаше чувството, че е завързан за края на някакво въже и нещо го притегляше към себе си.

Като през мъгла си даваше сметка, че Ви тича до него и говори в мобилния си телефон.

— Рейдж? Имаме проблем. Десета улица. Не, Бъч е.

Сега вече Бъч бягаше колкото го държаха краката, а кашмиреното му сако се развяваше зад него. Изведнъж масивното тяло на Рейдж се материализира пред него от нищото и той свърна встрани, с намерението да го заобиколи.

Рейдж обаче беше по-бърз и отново му препречи пътя.

— Бъч, къде отиваш?

Когато вампирът посегна към него, Бъч го блъсна толкова силно, че той политна назад и се удари в тухлената стена.

— Не ме докосвай!

След двестатина метра галопиране Бъч най-сетне видя какво го беше повикало — трима *лесъри* тъкмо излизаха от една странична уличка.

Бъч спря. *Лесърите* — също. Последва ужасяващ миг на безмълвно общуване и в очите на Бъч, разпознал в тях онова, което усещаше в себе си, се появиха сълзи.

— Ти ли си новобранецът? — попита един от тях.

— Разбира се, че е той — отвърна друг. — Пропусна вечерната проверка, идиот такъв. „Не... не... о, господи, не...“

Като един, тримата *лесъри* погледнаха над рамото му — несъмнено към Ви и Рейдж, които се показваха иззад ъгъла. Тримата убийци се приготвиха за нападение — заеха бойна позиция и вдигнаха юмруци.

Бъч направи крачка към тях. После — още една.

— Бъч...

Изпълненият с болка глас, разнесъл се зад него, принадлежеше на Вишъс.

— Господи... *не!*

Джон обърна дребното си тяло на другата страна и отново затвори очи. Свит в протритото грозно кресло с цвят на авокадо, той усещаше мириса на Тор с всяко вдишване. Този кошмар за всеки интериорен дизайнер беше любимата вещ на Тор, но Уелси не можеше да го гледа. Поради тази причина то бе заточено в кабинета на Тор в тренировъчния център, където той бе прекарал часове наред в него, вършейки административната си работа, докато Джон учеше наблизно.

От деня на убийствата Джон беше превърнал креслото в свое легло.

Подразнен, той се извъртя и провеси крака през едната облегалка, докато главата и раменете му почиваха в горната половина на стола. После здраво стисна очи, молейки се за малко отдих. Проблемът беше, че кръвта му препускаше бясно във вените, а главата му се пръскаше от безброй мисли, нито една от тях — ясна и определена, и всички до една — неотложно важни.

Господи, занятията бяха свършили преди два часа, а той беше останал да тренира дори след като другите ученици си тръгнаха. На всичкото отгоре от цяла седмица не беше спал добре. Логично беше да заспи като къпан.

Само че все още бе адски вбесен заради Леш. Копелето го беше спукало от подигравки, задето беше припаднал пред всички. Господи, как го мразеше! Ненавиждаше това арогантно, богато, безочливо...

— Отвори очи, момче. Знам, че си буден.

Джон подскочи и едва не падна на пода. Когато си възвърна равновесието, видя Зейдист на прага на кабинета, облечен в обичайната си униформа от прилепнало по якото му тяло поло и широк анцуг.

На лицето му беше изписано обичайното сурово изражение.

— Чуй ме внимателно, защото ще го кажа само веднъж.

Джон сграбчи облегалките на креслото. Май се досещаше за какво става въпрос.

— Не искаш да ходиш при Хавърс — окей. Но престани с останалите глупости.

Пропускаш храненията, изглеждаш така, сякаш дни наред не си спал, а държанието ти започва яко да ми лази по нервите.

Това не приличаше на никоя родителска среща, на която Джон беше присъствал някога. Забележките определено не му понасяха добре, в гърдите му се надигна раздразнение.

Зи размаха пръст във въздуха.

— Престани да се разправяш с Леш. Остави копелето на мира. И отсега нататък ще идваш в голямата къща за всяко хранене.

Джон се намръщи, после посегна към малкия си бележник, за да е сигурен, че Зи ще го разбере.

— Задръж си отговора, момче. Не ме интересува.

Джон започваше да се вбесява, но Зи се усмихна, разкривайки чудовищните си вампирски зъби:

— Мисля, че си достатъчно разумен, за да не ми се опъваш, нали?

Джон извърна поглед. Прекрасно си даваше сметка, че Зи може да го прекърши надве без никакво усилие. И това още повече засилваше раздразнението му.

— Ще оставиш Леш на мира, ясен ли съм? Не ме карай да се намесвам. На никого от

вас няма да му хареса. Кимни, за да съм сигурен, че разбираш.

Джон кимна, обзет от срам. И гняв. И изтощение.

Давейки се в агресията, която напираше в гърдите му, той изпусна шумно дъха си и разтърка очи. Господи, винаги досега беше толкова спокоен, може би дори — плах. Защо напоследък всичко го дразнеше?

— Преобразяването ти наближава. Ето защо.

Джон бавно вдигна глава. Правилно го беше чул, нали?

— *Така ли?* — попита той на езика на знаците.

— Да. Ето защо е от жизненоважно значение да се научиш да се контролираш. Ако издържиш преобразяването, ще се сдобиеш с тяло, способно на неща, които ще те смаят. Говоря ти за невъобразима сила. Свирепа, животинска сила, която убива. Мислиш, че сега имаш проблеми? Само почакай, докато дойде моментът, в който на плещите ти ще легне и този товар. Ето защо трябва да се научиш на самоконтрол сега.

Преди да излезе от стаята, Зейдист поспря и го погледна през рамо, при което светлината падна върху белега, който прорязваше лицето му и разкривяваше горната му устна.

— И още нещо. Имаш ли нужда да поговориш с някого? За... каквото и да било?

„Как ли пък не“, помисли си Джон. Само през трупа му щяха да го накарат да отиде при терапевта, при който го бе пратил Хавърс. Последния път, когато беше имал вземане-даване с учителя на Братството, той го беше изнудил да отиде на психотерапевт, нещо, което Джон не беше искал и което нямаше никакво намерение да повтаря. След всичко, което се беше случило напоследък, щеше да се върне в онази клиника само ако кръвта му изтичаше.

— Джон? Имаш ли нужда да поговориш с някого?

Той поклати глава и Зейдист присви очи.

— Добре тогава. Но се разбрахме за теб и Леш, нали?

Джон сведе поглед и кимна.

— Отлично. А сега си замъкни задника в къщата. Фриц ти е приготвил вечеря и искам да видя как я изяждаш до последната хапка. Трябва да си силен за преобразяването.

Лесърите изобщо не изтълкуваха приближаването на Бъч като заплаха. По-скоро изглеждаха раздразнени, сякаш той не си вършеше работата.

— Зад теб, тъпанар такъв — каза онзи в средата. — Врагът е зад теб. Двама от Братството.

Бъч бавно ги заобиколи, като надникваше в същността на всеки от тях, без сам да знае как. Почувства, че най-високият от тримата е бил приет в редиците на *лесърите* преди не повече от година — у него все още се долавяха следи от човешката му природа, макар Бъч да не бе сигурен откъде го е разбрал. Другите двама бяха в Обществото далеч по-отдавна — Бъч бе убеден в това, и то не само защото косата и очите им вече бяха изгубили цвета си.

Той спря зад *лесърите* и се загледа във Ви и Рейдж... които имаха такъв вид, сякаш техен близък приятел току-що бе издъхнал в ръцете им.

Бъч знаеше точно кога *лесърите* ще се хвърлят в атака и тръгна напред едновременно с тях. В мига, в който Рейдж и Ви заеха бойни позиции, Бъч сграбчи средния *лесър* за врата и го тръшна на земята.

Убиецът изрева, а Бъч скоочи отгоре му, макар да си даваше сметка, че не се чувства достатъчно добре, за да се бие. Оказа се прав — копелето бързо се откопчи от хватката му и взе нещата в свои ръце. Много скоро Бъч се намери под него, борейки се за глътка въздух. Кучият син беше извънредно силен и адски свиреп — като сумист, заразен с бяс.

Макар и погълнат от усилието да не позволи да му откъснат главата, Бъч все пак забеляза ярката светлина, която лумна до него, съпроводена от силно изпукване. Миг покъсно това се повтори — очевидно Рейдж и Ви се бяха разправили със своите противници. До ушите на Бъч достигна шум от стъпки, които се приближаваха на бегом. Слава богу!

Само дето те пристигнаха тъкмо когато шибаното представление започваше.

Бъч за първи път погледна *лесъра* право в очите и в същия миг нещо сякаш си дойде на мястото. Двамата се вцепениха, като че ли яки метални решетки оковаха телата им. Докато убиецът стоеше съвършено неподвижен, Бъч усети как го връхлита непреодолим импулс да... Всъщност той и сам не знаеше към какво точно го подтиква този импулс, но беше достатъчно силен, за да го накара да отвори уста.

И да си поеме дълбоко дъх. Преди Бъч да разбере какво прави, дългото упорито вдишване вече изпълваше дробовете му.

— Не... — прошепна *лесърът* и затрепери.

Нещо премина между тях, някакъв черен облак напусна тялото на убиеца и се вля в Бъч.

Брутална атака сложи край на връзката между двамата. Вишъс сграбчи *лесъра*, откъсна го от ченгето и го запрати във въздуха с такава сила, че убиецът се блъсна с главата напред в тухлената стена. Преди копелето да успее да се съвземе, Ви се нахвърли отгоре му с черния кинжал в ръка.

Когато лумналата за миг светлина угасна и всичко утихна, Бъч безсилно отпусна ръце на асфалта, а после се обърна на една страна и се сви на кълбо, притискайки стомаха си. Болката беше раздираща, освен това ужасно му се гадеше — усещането ужасно приличаше на онова, с което се бе борил в най-тежките дни от болестта си.

Пред очите му се мярнаха чифт ботуши, но той просто не беше в състояние да срещне погледа на нито един от братята. Нямаше представа какво се бе случило току-що. Единственото, което знаеше, беше, че между него и *лесърите* има някаква връзка.

— Добре ли си? — попита Ви с изтънял до неузнаваемост глас.

Бъч стисна очи и поклати глава.

— Май е най-добре да ме отведете отгук. И да не сте посмели да ме върнете в имението.

Вишъс отключи апартамента си и внесе Бъч вътре, докато Рейдж държеше вратата отворена. Бяха се качили с товарния асансьор — разумно решение, като се имаше предвид, че трябваше да носят Бъч, който се оказа по-тежък, отколкото изглеждаше, сякаш гравитацията бе решила да му обърне специално внимание.

Когато двамата вампири го сложиха да легне, той се обърна на една страна и присви колене към гърдите си.

Последва дълго мълчание, Бъч като че ли бе изгубил съзнание.

Може би, за да прогони тревогата си, Рейдж неспокойно закрачи напред-назад. След току-що състоялата се битка, Ви също беше на ръба. Той извади цигара и я запали.

Холивуд се прокашля.

— Е, Ви... значи тук водиш жените?

Той се доближи до стената и подръпна веригите, които висяха от нея.

— Разбира се, бяхме чували разни истории — добави той. — Май ще се окаже, че са били верни.

— Зарежи това. — Ви се насочи към барчето и си наля щедра доза „Сива гъска“. — Трябва да отидем по домовете на онези *лесъри* още тази вечер.

Рейдж кимна по посока на леглото.

— Ами той?

Чудо на чудесата, ченгето повдигна глава.

— Точно сега никъде нямам желание да ходя. Повярвайте ми.

Ви го погледна с присвити очи. По лицето на Бъч, което след всяко по-голямо физическо усилие се зачервяваше типично по ирландски, сега нямаше и помен от руменина. Освен това от него се излъчваше някаква... сладникава миризма. Като бебешка пудра.

Близостта на *лесърите* сякаш беше извадила на повърхността нещо скрито... късче от Омега, спотаено в тялото му.

— Ви? — Гласът на Рейдж беше мек. И идваше от много близо. — Искаш ли да останеш тук? Или да го заведеш обратно в клиниката?

— Добре съм — хрипливо каза Бъч.

„Как ли пък не!“, помисли си Ви, след което пресуши чашата си и погледна към Рейдж.

— Идвам с теб. Ченге, ще се върнем и ще ти донесем нещо за хапване.

— Не. Никаква храна. И не се връщайте тази вечер. Заклучете, за да не мога да изляза, и ме оставете.

По дяволите!

— Ченге, ако се обесиш в банята, кълна се, че ще те убия собственоръчно, дори и да си мъртъв, чуваш ли ме?

Помътнелите лешникови очи се отвориха.

— Не се безпокой. Наистина ми се иска да се обеса, но много повече искам да знам какво са ми направили.

Бъч отново затвори очи и миг по-късно Вишъс и Рейдж излязоха на балкона. Докато заключваше вратите, Ви си даде сметка, че повече се тревожи за това, как да задържи Бъч вътре, отколкото как да го предпази.

— Къде отиваме? — обърна се той към Рейдж. Въпреки че обикновено сам измисляше плановете.

— В първия портфейл открих адрес на улица „Уичита“, номер 459, апартамент С-4.

— Да вървим.

Когато отвори вратата на спалнята си, Мариса се почувства като натрапница в собствената си стая — съкрушена, нещастна, изгубена... непозната.

Огледа се безцелно наоколо, мислейки си колко красива бе стаята. С белите си стени и голямото легло с балдахин, с отоманката, старинните тоалетки и малките масички. Всичко беше толкова женствено, с изключение на картините по стените. Колекцията ѝ от гравюри на Албрехт Дюрер^[1] не се връзваше с останалата част от обзавеждането — изчистените им строги линии като че ли повече прилягаха на мъжка стая и мъжки вкус. Само че те ѝ говореха.

Докато се приближаваше до една от тях, Мариса си спомни, че Хавърс никога не ги беше одобрявал. Според него романтичните, приказни сцени, излезли изпод ръката на Максфийлд Париш^[2], бяха по-подходящи за жена от нейната класа.

Никога не бяха споделяли едни и същи възгледи за изкуството и все пак той ѝ беше купил гравюрите, защото тя се беше влюбила в тях.

Мариса си наложи да действа и като затвори вратата след себе си, тръгна към банята. Нямаше много време до редовното заседание на Съвета на принцепсите, а тя знаеше, че Хавърс обича да пристига по-рано.

Когато застана под душа, неволно се замисли за това, колко странен беше животът. Докато беше в болничната стая заедно с Бъч, напълно беше забравила за Съвета, за *глимера*, за... всичко. Но ето че той си бе отишъл и всичко потече постарому.

Кое то ѝ се стори истинска трагедия.

След като си изсуши косата, тя облече синьо-зелена рокля на „Ив Сен Лоран“ от шейсетте години, отвори кутията за бижута и си избра скъп диамантен комплект. Камъните около шията ѝ бяха студени, обиците тежаха на ушите ѝ, гривната стягаше китката ѝ като окова. Докато се взираше в отражението си, неволно си каза, че жените във вампирската аристокрация не бяха нищо друго освен манекени, върху които семействата им излагаха на показ богатството си. Особено пък на събранията на Съвета.

Слизайки по стълбите, Мариса усети, че изпитва ужас от предстоящата среща с Хавърс. Все пак, колкото по-скоро се видеше с него, толкова по-добре. Не го откри в кабинета му, така че се запъти към кухнята, предполагайки, че може да е решил да хапне нещо, преди да тръгнат. Тъкмо надникваше в помещението за прислугата, когато видя Каролин да излиза от мазето, понесла същинска камара изпомачкани картонени кутии.

— Нека ти помогна — възкликна Мариса и се втурна към нея.

— Не, благодаря ви... господарке.

Прислужницата се изчерви и извърна поглед — нещо съвсем обичайно за *догените*. Те мразеха да приемат помощ от онези, на които служеха.

Мариса се усмихна мило.

— Сигурно подготвяш библиотеката за предстоящото пребоядисване. О! Тъкмо се сетих! Сега нямам много време, но трябва да обсъдим менюто за утрешната вечеря.

Каролин се поклони ниско.

— Прощавайте, но господарят спомена, че вечерята с председателя на Съвета е отменена.

— Кога го каза?

— Току-що, преди да тръгне за събранието.

— Нима вече е излязъл?

Навярно беше решил, че тя ще иска да си почине.

— Май е най-добре да побързам... Каролин, зле ли ти е? Не изглеждаш добре.

Прислужницата се наведе толкова ниско, че кутиите докоснаха пода.

— Добре съм, господарке. Благодаря ви.

Мариса забързано излезе навън и се дематериализира пред къщата в стил „Тюдор“, в която живееше настоящият председател на Съвета. Почука на вратата, като се надяваше на Хавърс да му беше минало. Разбираше защо онова, което бе видял в болничната стая, го бе разгневило, но всъщност опасенията му бяха безпочвени — нали Бъч вече не беше част от живота ѝ.

Господи, прилошаваше ѝ всеки път, щом се сетеше за това.

Един *доген* ѝ отвори вратата и я съпроводи до библиотеката.

Когато Мариса влезе, деветнайсетимата вампири, които се бяха разположили около полираната маса, с нищо не показаха, че са забелязали появата ѝ. Което изобщо не беше необичайно. Само че този път брат ѝ също не вдигна очи. Нито ѝ бе запазил стол до себе си. Нито се приближи, за да ѝ помогне да седне.

На Хавърс въобще не му беше минало. Ни най-малко.

Все едно, тя щеше да поговори с него след заседанието и да го успокои, колкото и да я болеше, защото в момента наистина се нуждаеше от подкрепата му.

Настани се в края на масата, на средния от три празни стола. В този миг пристигна и последният вампир и направо се вцепени, виждайки, че единствените свободни места са тези от двете ѝ страни. Последва неловка пауза, докато един *доген* не се втурна с още един стол и новодошият се настани на него.

Председателят, изискан белококс вампир с изключително древно потекло, оправи купчинката документи пред себе си, потропа по масата със златната си писалка и се прокашля.

— Обявявам заседанието за открито и поставям на обсъждане дневния ред, копие от който всички сте получили. Един от членовете на нашия съвет е изготвил добре обоснован проект на искане към краля, искане, което смятам, че трябва незабавно да разгледаме.

Той вдигна лист кремава хартия и зачете:

— *С оглед на жестокото убийство на принцес Уелесандра, обвързана с война от Братството на черния кинжал Тормент, син на Харм, и кръвна дъщеря на принцес Реликс, както и с оглед на отвличането на принцес Бела, обвързана с война от Братството на черния кинжал Зейдист, син на Агони, кръвна дъщеря на принцес Ремпун и кръвна сестра на принцес Ривендж, и освен това с оглед на многобройните убийства на вампири от глимерата, покосени в тяхната младост от членове на Обществото на лесърите, смятам за очевиден факта, че заплахата, надвиснала над нашата раса, напоследък става все по-непосредствена. Ето защо, долуподписаният член на Съвета най-почтително настоява за възобновяване на практиката на задължителна изолация за всички необвързани жени от аристокрацията, за да бъдат опазени кръвните линии на нашата раса. В допълнение към това, тъй като едно от задълженията на Съвета е закрилата на всички членове на расата ни, долуподписаният член на Съвета най-почтително моли тази практика да обхване всички класи.*

Когато свърши с четенето, председателят вдигна глава и продължи:

— Според утвърдените правила на Съвета на принцепсите, внасям искането за

обсъждане.

Предупредителни камбани зазвънтяха в главата на Мариса, когато погледът ѝ обходи стаята. Шест от присъстващите на днешното заседание бяха жени, но Мариса бе единствената, която предлаганата заповед щеше да засегне. Въпреки че някога беше *шелан* на Рот, той никога не я бе взел за своя жена, така че тя си оставаше необвързана.

Докато в библиотеката се надигаше вълна на одобрение, Мариса погледна към брат си. Хавърс щеше да получи пълна власт над нея. Хитър ход от негова страна, без съмнение.

Ако той станеше неин попечител, тя нямаше да има правото да напуска къщата без негово разрешение. Нямаше да може да остане член на Съвета, ако той не беше съгласен. Нямаше да ѝ бъде разрешено да ходи никъде, нито да прави каквото и да било, защото на практика щеше да се превърне в негова собственост.

Не съществуваше особена надежда Рот да отхвърли искането, ако Съветът го одобри. Като се имаше предвид положението с *лесърите*, нямаше никаква рационална причина за налагането на вето и макар по закон никой да не можеше да свали Рот от престола, липсата на доверие в неговото водачество можеше да доведе до гражданско неподчинение. А това беше последното, от което расата им се нуждаеше в този момент.

Добре, че Ривендж го нямаше — поне тази вечер не можеха да сторят нищо. Отколешните правила на Съвета повеляваха, че макар право на глас да имат единствено представителите на шестте рода основоположници, може да се гласува само в присъствието на всички членове на Съвета. Ето защо, въпреки че и шестте най-стари рода бяха представени тази вечер, въпросът не можеше да бъде решен поради отсъствието на Рив.

Докато членовете на Съвета ентусиазирано обсъждаха искането, Мариса поклати глава. Как можа Хавърс да разбуни този кошер! И то без никакъв повод, тъй като между нея и Бъч нямаше нищо. По дяволите, трябваше да поговори с брат си и да го убеди да се откаже от това абсурдно предложение. Да, убийството на Уелесандра беше истинска трагедия, но да принудят всички жени да се крият, би било стъпка назад.

Завръщане към средновековните нрави, когато жените прекарваха живота си далеч от чуждите очи, и бяха по-скоро вещи, отколкото личности.

С кристална яснота Мариса си представи момиченцето със счупения крак и неговата майка. Онова, което Хавърс предлагаше, бе не просто потисническо, но и опасно, ако някое семейство се озовеше под контрола на погрешния *хелрен*. От гледна точка на закона, *попечителят* на жена в изолация можеше да прави с нея каквото си поиска и никой не можеше да му потърси сметка.

Ван Дийн се намираше в мазето на друга къща, в друг квартал на Колдуел. В устата му имаше свирка, погледът му следеше движенията на светлокосите мъже пред него. Шестимата му „ученици“ бяха застанали в редица, с леко присвити колене и вдигнати юмруци, и нанасяха мълниеносни удари ту с лявата, ту с дясната ръка. Въздухът беше пропит със сладникавия им мирис, но Ван Дийн беше свикнал с него и не го усещаше.

Наду свирката два пъти. Като един, шестимата мъже вдигнаха и двете си ръце, сякаш сграбчваха главата на невидимия противник като баскетболна топка, и започнаха да нанасят удари с дясното си коляно. Ван отново наду свирката и те смениха крака.

Неприятно му беше да го признае, защото това означаваше, че вече е минал разцвета на силите си, но да обучава други мъже да се бият, беше много по-лесно, отколкото сам да

излезе на ринга. Така че наистина оценяваше възможността, която му се беше открила най-неочаквано.

Пък и се оказа, че го бива в преподаването. Освен това тези гангстери усвояваха бързо и удряха здраво, така че задачата му още повече се улесняваше.

А те определено бяха гангстери. Носеха еднакви дрехи. Боядисваха косите си в един и същи цвят. Използваха едни и същи оръжия. Далеч не толкова очевидни бяха целите им. Тези момчета притежаваха желязната дисциплина на войници. Нищо общо с немарливостта, която повечето улични бандити прикриваха с глупашко перчене и куршуми. По дяволите, приличаха на служители на някаква специална държавна агенция. Бяха организирани в отряди. Екипировката им беше първокласна. Самоотвержеността им — забележителна. Освен това бяха страшно много.

Ван беше започнал едва преди седмица, като водеше курсове по пет часа на ден и всеки път учениците му бяха различни. Шестимата пред себе си, например, виждаше едва за втори път.

Само че защо им трябваше на федералните да използват такъв като него за обучение? Той наду свирката продължително, за да ги накара да спрат.

— Това е всичко за днес.

Те развалиха строя и отидоха да вземат саковете с екипировката си. Не казаха нищо. Не общуваха помежду си. Нямаше и помен от обичайното перчене и грубоватите шеги, типични за група мъже.

Докато излизаха един по един, Ван бръкна в своя сак и извади бутилка вода. Отпи няколко глътки, като си мислеше, че трябва да тръгва. След час го очакваше битка в другия край на града. Нямаше да има време да хапне нещо, но и без това не беше гладен.

Той си облече якето, изкачи на бегом стълбите, извеждащи от мазето, и направи една бърза обиколка на къщата. Беше празна. Нямаше никакви мебели. Нито храна. Абсолютно нищо. Всички останали къщи, в които беше преподавал досега, бяха съвсем същите. Кухи фасади, които отвън изглеждаха жизнерадостно нормални.

Дяволски странно.

Излезе навън, като не пропусна да заключи след себе си, и се отправи към пикапа си. Всеки ден се бяха срещали на различно място и той подозираше, че и занапред ще е така. Всяка сутрин, точно в седем часа, му съобщаваха новия адрес по телефона и той тръгваше. Часовете, в които преподаваше смесица от различни бойни изкуства, траеха по сто и двамайсет минути, след което пристигаше нова група ученици. Програмата се спазваше съвършено точно.

А може би бяха някаква паравоенна групировка?

— Здравей, синко.

Ван се вцепени за миг, после погледна над капака на автомобила. От другата страна на улицата беше паркиран миниван и до него, небрежно облегат като домакиня, която се кани да откара децата си на футболната им тренировка, стоеше Хавиер.

— Какво има? — попита Ван.

— Справяш се добре с учениците — отвърна Хавиер. Студената му усмивка прекрасно подхождаше на също толкова студените му бледи очи.

— Благодаря. Трябва да вървя.

— Само за момент — спря го Хавиер и Ван усети как настръхва, когато онзи се отдръпна от колата и пресече улицата. — Е, синко, мислех си, че може би ще поискаш да се

обвържеш по-тясно с нас.

По-тясно, а?

— Съжалявам, нямам желание да се забърквам в престъпна дейност.

— Защо мислиш, че онова, което вършим, е незаконно?

— Я стига, Хавиер. Веднъж вече съм бил в затвора. Беше отегчително.

Хавиер мразеше, когато Ван се обръщаше към него толкова свойски, затова го правеше при всеки удобен случай.

— А, да, онази банда за кражба на коли, с която си се движил известно време. Бас държа, че брат ти ти е чел доста конско по този въпрос, нали? Нямам предвид онзи брат, с когото сте крали заедно. Говорех за съвестния член на семейството. Онзи, който съблюдава законите. Ричард, нали така?

Ван се намръщи.

— Слушай какво ще ти кажа. Ти няма да замесваш семейството ми в това, а в замяна аз няма да пропея пред ченгетата и да им издам местонахождението на къщите, които използвате. Така де, сигурен съм, че момчетата от полицейското управление с огромно удоволствие ще заповядат на неделна вечеря. Хич няма и да чакат втора покана.

„Да те видим сега“, помисли си Ван, когато лицето на Хавиер придоби безстрастно изражение. После обаче копелето се усмихна.

— Чуй пък аз какво ще ти кажа. Мога да ти направя уникално предложение.

— Нима?

— Абсолютно.

Ван поклати глава с безразличие.

— Не е ли малко рано да ми предлагате да ме посветите в тайните си? Ами ако се окаже, че не заслужавам доверие?

— Няма такава опасност.

— Вярата ти в мен е направо трогателна, но отговорът ми си остава „не“. Съжалявам.

Ван очакваше да му възразят. Но Хавиер просто кимна.

— Както искаш.

С тези думи той се обърна и се запъти към минивана си.

„Странно“, помисли си Ван, докато се качваше в пикапа. Тези момчета бяха дяволски странни.

Но поне плащаха навреме. И то — щедро.

В другия край на града Вишъс се материализира пред моравата на един добре поддържан блок. Рейдж го последва миг по-късно, приемайки в сенките до него формата си от плът и кръв.

„По дяволите“, помисли си Ви. Прииска му се да беше изпушил още една цигара, преди да дойдат. Имаше нужда от цигара. Имаше нужда от... нещо.

— Ви, братко, добре ли си?

— Да. Страхотно. Да се захващаме за работа.

След като я отключиха със силата на волята си, те отвориха входната врата и прекрачиха прага. Мястото миришеше на освежител за въздух, изкуствена портокалова воня, която полепваше по ноздрите като боя.

Отказаха се от асансьора, защото някой вече го беше повикал, и тръгнаха по стълбите.

Когато стигнаха до втория етаж, подминаха апартаменти С-1, С-2 и С-3. Ви не сваляше ръка от пистолета, скрит под сакото му, макар да беше почти сигурен, че най-лошото, което можеше да очакват, е да се натъкнат на портиера. Мястото беше като излязло от кутийка и толкова сладникаво, че да ти прилошее. Букети от изкуствени цветя украсяваха вратите, пред които имаше постелки със сърчица или бръшлян. Прасковенорозови залези в рамки се редуваха със снимки на пухкави кученца и котенца.

— Леле — промърмори Рейдж, — това място добре са го захаросали.

— Да, направо лепне.

Ви спря пред вратата с табелка С-4 и я отключи с ума си.

— Какво правите?

Двамата с Рейдж рязко се обърнаха.

По дяволите, и това ако не беше едно от шибаните Златни момичета^[3]! Пред тях стоеше дребничка старица с истински венец от къдрава бяла коса и набръчкан ватиран халат, който приличаше на покривка за легло.

Проблемът беше, че имаше очи на питбул.

— Попитах ви нещо, младежи.

Рейдж пое нещата в свои ръце, което беше добре — него повече го биваше в очароването.

— Дойдохме да посетим един приятел, госпожо.

— Значи познавате внука на Доти?

— О, да, госпожо, познаваме го.

— Така и изглеждате — заяви старицата, което очевидно не беше комплимент. — Между другото, смятам, че трябва да се изнесе оттук. Доти почина преди четири месеца, а той изобщо не подхожда на това място.

„Нито пък вие“, добавиха очите ѝ.

Макар и да внимаваше да не разкрие зъбите си, усмивката на Рейдж беше очарователна.

— А, той се изнася. Всъщност — вече го направи. Тази вечер.

— Извинете ме — намеси се Ви, — ей сега се връщам.

И докато Рейдж му хвърляше поглед, който красноречиво казваше „да не си посмял да ме оставиш аз да се оправям с този горещ картоф“, Ви прекрачи прага на апартамента и затвори вратата под носа му. Ако не успееше да се справи с бабката, Рейдж щеше да изтрие спомените ѝ, макар и само в краен случай. Изтриването на спомени понякога не понасяше добре на по-възрастните хора, чийто ум вече не беше достатъчно устойчив, за да се справи с чуждото проникване.

Така че, да, Холивуд и съседката на Доти щяха да имат възможност да се сблизат, докато Ви претършуваше мястото.

С насмешлива усмивка, Вишъс се огледа наоколо. Боже, как само вонеше на *лесър*. Отвратително сладникаво. Като Бъч.

„По дяволите. Не мисли за това.“

Ви се насили да насочи вниманието си към апартамента. За разлика от повечето жилища на *лесъри*, в които беше влизал, в този имаше мебели, макар да бе очевидно, че е бил обзаведен от предишната си обитателка. А тя явно беше имала слабост към цветни десени, плетени покривчици и порцеланови котенца. Тя бе подхождала отлично на мястото.

Нищо чудно *лесърите* да бяха прочели за кончината ѝ във вестника и да се бяха

възползвали. Възможно беше дори внукът ѝ наистина да се беше настанил тук след въвеждането си в обществото им.

Ви надникна в кухнята и никак не се изненада, когато не откри нищо за ядене — както в хладилника, така и в шкафовете.

Докато отиваше към другата част на апартамента, се зачуди защо ли *лесърите* никога не криеха къде живеят. Повечето от тях умираха, носейки документи за самоличност, които дори не бяха фалшиви. От друга страна, те всячески се стараеха да разпалват конфликта между двете раси.

Какво имаме тук?

Ви отиде до розово-бяло писалище, върху което беше отворен един лаптоп „Дел“. Той прокара пръст по мишката и набързо прегледа съдържанието му. Криптирани файлове. Всяко късче информация беше защитено.

Макар да не полагаха никакви усилия да скрият къде живеят, *лесърите* адски се стараеха да пазят хардуера си. Повечето от тях притежаваха компютри, за чиято сигурност обществото се грижеше така, както Ви за компютрите на Братството. Така че защитата им беше, общо взето, непробиваема.

Добре, че за Ви думата „непробиваем“ не съществуваше.

Той затвори лаптопа, издърпа електрическия кабел и го прибра в джоба си, след което пъкна машината под якето си и вдигна ципа. После продължи с претърсването. Спалнята изглеждаше така, сякаш в нея беше избухнала същинска бомба от кретон, разпръсквайки водопад от цветчета и волани върху леглото, прозорците и стените.

И точно там я откри. Върху малка масичка до леглото, между телефона, стар брой на „Рийдърс Дайджест“ и същинска армия от шишенца с лекарства, стоеше керамична урна с вместимост около литър.

Ви отвори капачето на телефона си и набра номера на Рейдж.

— Аз изчезвам. Намерих един лаптоп и урната.

След това затвори, взе урната и я притисна до компютъра. Дематериализира се в Дупката, като си мислеше колко е удобно, че хората не облицоват стените си със стомана.

[1] Албрехт Дюрер (1471–1528) — немски художник, изкуствовед и математик, един от най-прочутите представители на Северния Ренесанс. — Б.пр. ↑

[2] Максфийлд Париш (1870–1966) — американски художник и илюстратор, известен най-вече с фантастичните си картини. — Б.пр. ↑

[3] „Златните момичета“ (англ. „The Golden Girls“) — американски комедиен сериал от осемдесетте години на миналия век, в който главните героини са четири възрастни жени, които живеят заедно в Маями. — Б.пр. ↑

Докато гледаше как пикапът се отдалечава, Господин Х. си каза, че бе избързал с въпроса. Трябваше да почака, докато Ван се пристрасти към усещането за могъщество, което обучението на убийците му даваше.

Само че времето не чакаше.

Не го тревожеше това, че вратичката за измъкване, която беше открил, щеше да се затвори. В пророчеството не се споменаваха нищо такова. Но при последната им среща Омега здравата беше побеснял. Изобщо не беше приел добре новината, че братята са убили човека на онази поляна в гората. Така че залогът растеше, а изгледите за успех изобщо не бяха на страната на господин Х.

Изведнъж водачът на *лесърите* почувства топлина в гърдите си, а после усети туптене там, където някога се намираше сърцето му. Ритмичният пулс го накара да изругае. Господарят го викаше.

Господин Х. се качи в минивана и запали двигателя. Кара в продължение на седем минути, докато не стигна до едно полусъборено ранчо наред някакъв парцел в долнопробен квартал. Мястото вонеше като лаборатория за метамфетамин, каквото и беше поне до смъртта на предишния си собственик, застрелян от своя съдружник. Благодарение на токсичните изпарения, които още витаеха из въздуха, Обществото беше успяло да купи мястото много изгодно.

Господин Х. паркира в гаража и изчака вратата да се затвори докрай, преди да слезе от колата. След като изключи алармената система, която лично беше инсталирал, той се насочи към задната спалня.

Докато отиваше натам, усети неприятен сърбеж по цялото тяло, сякаш изведнъж се беше изприщил. Колкото по-дълго отлагаше срещата с господаря, толкова по-зле щеше да става, докато накрая желанието да се почеше щеше да го накара да обезумее.

Господин Х. коленичи и наведе глава. Не искаше дори да се доближава до Омега. Инстинктите на господаря му бяха като радар, а той вече имаше свои собствени цели, различни от тези на обществото. Проблемът беше там, че повикаха ли го, водачът на *лесърите* трябваше да се отзове. Нямаше друг избор.

В мига, в който прекрачи прага на Дупката, Ви беше посрещнат от дълбока тишина, която бе направо непоносима. За щастие, само петнайсетина минути след като включи лаптопа на *лесъра*, на вратата се почука. Той хвърли поглед към монитора, след което свали резетата със силата на волята си.

Рейдж се появи, дъвчейки нещо, напъхал ръката си в найлоново пликче.

— Как се справяш с прекрасния продукт на господин Дел?

— Какво ядеш?

— Последното парче от банановия сладкиш с ядки на госпожа Уоли. Искаш ли да го опиташ?

Ви завъртя очи и отново се залови с лаптопа.

— Не, но можеш да ми донесеш бутилка с водка и една чаша от кухнята.

Рейдж изпълни поръчката, след което се облегна на стената.

— Е, откри ли нещо?

— Още не.

Когато въздухът в Дупката натежа от изпълнената с напрежение тишина, Ви разбра, че Рейдж не е дошъл само за да провери дали в лаптопа на *лесъра* има нещо интересно.

И наистина, след малко той започна:

— Слушай, братко...

— Точно сега никак не съм в настроение за гости.

— Знам. Затова ме помолиха да дойда.

Ви го погледна над отворения лаптоп.

— И кои точно са „те“? — попита, макар че много добре знаеше.

— Братството се безпокои за теб. Напоследък си ужасно изнервен, Ви. Напрегнат си като струна и не се опитвай да отричаш. Всички го забелязват.

— А, значи Рот те е помолил да се правиш на психотерапевт, така ли?

— Направо ми нареди. Но аз така или иначе бях тръгнал насам.

Ви потърка очи.

— Добре съм.

— Няма нищо лошо в това, да не си добре.

Как ли пък не!

— Ако нямаш нищо против, бих искал да претършувам този компютър.

— Ще дойдеш ли за Последното хранене?

— Аха. Защо не. Друг път.

Ви отново се залови да преглежда съдържанието на лаптопа. Докато се взираше в монитора, разсеяно забеляза, че дясното му око, онова с татуировките, беше започнало да играе, сякаш клепачът му даваше на късо.

Два масивни юмука се подпряха на бюрото и Рейдж доближи лице до неговото.

— Или ще се появиш доброволно, или аз ще те замъкна насила.

Вишъс го изгледа свирепо, но синьо-зелените очи на Рейдж не трепнаха и той продължи да се взира надвесен в него. А, значи щяха да си поиграят на надглеждане, така ли?

„Да ти го начукам“, помисли си Ви.

Само че в крайна сметка победител излезе Рейдж. След няколко секунди Вишъс сведе поглед към лаптопа, преструвайки се, че просто иска да провери нещо.

— Оставете ме на мира. Бъч ми е съквартирант, нормално е да ме боли заради него. Не е кой знае...

— Фюри ни каза, че виденията ти са спрели.

— Боже! — Ви рязко се изправи, бутна Рейдж настрани и закричи из стаята. — Това шибано дрън...

— Ако от това ще ти олекне, Рот не му остави кой знае какъв избор.

— Искаш да кажеш, че е измъкнал информацията насила?

— Хайде де, Ви. Сякаш ти не си ми помагал, когато аз съм изперквал. Това с нищо не е по-различно.

— Различно е, и още как!

— Защото става дума за теб?

— Как позна!

Просто не бе в състояние да говори за това. Той, който знаеше шестнадесет езика, не можеше да намери думи, с които да изрази страха си за бъдещето — своето, на Бъч, на

цялата раса. Виденията, които получавахте за бъдещето, открай време му лазеха по нервите, но освен това му носеха и някакво спокойствие. Дори и да не харесваше онова, което предстоеше, то никога досега не го беше хващало неподготвен.

Рейдж сложи ръка на рамото му и Ви подскочи.

— Последното хранене, Вишъс. Ако не се появиш, ще те завлека насила.

— Окей. Разбрах. А сега се пръждосай.

Щом Рейдж си тръгна, Ви отново седна пред лаптопа. Само че, вместо да се върне във виртуалния свят, той избра новия номер на Бъч.

— Здравсти, Ви — изхриптя ченгето в слушалката.

— Здравсти.

Ви закрепил телефона между ухото и рамото си и си наля малко водка. Докато бистрата течност се изливаше в чашата, от другата страна на линията се разнесе шумолене, сякаш Бъч се обръщаше в леглото или си сваляше сакото.

Дълго време останаха така, смълчани от двете страни на линията, която ги свързваше.

Най-накрая Ви не издържа и попита:

— Искаше ли да бъдеш с тях? Чувстваш ли се така, сякаш трябва да си с тях?

— Не знам.

Дълбоко поемане на въздух, последвано от дълго бавно издишване.

— Няма да те лъжа — продължи Бъч. — Усетих ги. Почувствах присъствието им. Но когато погледнах в очите на онзи *лесър*, исках само да го унищожа.

Ви надигна чашата си. Водката изгори гърлото му по възможно най-приятния начин.

— Как се чувстваш сега?

— Не много добре. Повдига ми се. Сякаш съм изгубил твърдата почва под краката си.

Нова доза мълчание. Наруши го Бъч.

— Това ли видя? В началото, когато каза, че било предопределено да се присъединя към Братството... защото ме видя с Омега ли беше?

— Не, видях нещо друго.

Макар че след всичко станало Ви изобщо не можеше да си представи как би могло да се стигне до онова, което му се беше присънило. Във видението му двамата с Бъч бяха високо в небето, голи, с тела, преплетени едно в друго и брулени от леденостуден вятър.

Боже, той беше умопобъркан! *Умопобъркан и извратен!*

— Виж какво, веднага щом слънцето залезе, ще дойда за едно бързо лечение.

— Добре, това винаги ми помага. — Бъч се прокашля. — Обаче, Ви, не мога просто да си седя и да чакам да видя какво ще се случи. Трябва да направя нещо. Какво ще кажеш да си намерим няколко *лесъри* и да ги накараме да проговорят?

— Не е ли малко хардкор, ченге?

— Да ти напомня ли какво ми причиниха? Да не мислиш, че ще седна да се тревожа за шибаната Женевска конвенция!

— Нека първо поговоря с Рот.

— Добре. Но гледай да е скоро.

— Още днес.

— Окей — съгласи се Бъч и след нова пауза попита: — В това място намира ли ти се телевизор?

— На стената вдясно от леглото има плазмен екран. Дистанционното... май не знам къде е. Обикновено не... така де, обикновено не ми е до телевизия, когато съм в

апартамента.

— Ви, човече, какво е това място?

— Мисля, че е очевидно, не смяташ ли?

От другата страна на линията долетя тих смях.

— Значи това имаше предвид Фюри, а?

— Кога?

— Когато каза, че вкусовете ти са малко ексцентрични.

Внезапно Ви си представи Бъч върху Мариса, тялото му разтърсено от мощна конвулсия, когато тя заби ноктите си в него.

После го видя да вдига глава и чу дрезгавия, чувствен стон, откъснал се от устните му.

Презирайки се, Вишъс пресуши чашата си на един дъх и побърза да си сипе още.

— Сексуалният ми живот си е личен, Бъч. Както и... необичайните ми интереси.

— Абсолютно. Това си е само твоя работа. Обаче имам един въпрос, може ли?

— Какво?

— Когато жените те връзват за масата, лакират ли ти ноктите на краката? Или само те гримират?

Ви се разсмя гръмогласно, а Бъч добави:

— Чакай, сетих се... гъделичкат те под мишниците с перце, нали?

— Много духовито!

— Хей, просто съм любопитен!

След малко обаче смехът на Бъч заглъхна.

— Нараняваш ли ги? — вече сериозно попита той. — Имам предвид...

— Всичко е по взаимно съгласие. А и никога не прекрачвам границата.

— Добре. Вярно, за католик като мен е малко странно... но пък всичко е въпрос на вкус.

Ви разклати чашата с водка.

— Може ли и аз да те питам нещо, ченге?

— Така е справедливо.

— Обичаш ли я?

— Да — промълви Бъч след няколко мига мълчание. — Проклет да съм, но — да.

Скрийнсейвърът на лаптопа се включи и Ви разсеяно докосна мишката, прекъсвайки бързо размножаващите се нарисувани тръби, които се появиха на монитора.

— Какво е усещането?

Бъч изсумтя, сякаш се беше схванал и се опитваше да се намести по-удобно.

— Точно в този момент — отвратително.

Ви се заигра с курсора на мишката, карайки го да описва кръгове по десктопа.

— Знаеш ли... харесвате ми заедно. Според мен си пасвате.

— Ако не се брой, че аз съм човек от работническите среди, който може би е отчасти *лесър*, съм напълно съгласен.

— Не си на път да се превърнеш в...

— Тази вечер погълнах част от *лесър* в тялото си. Когато вдишах. Затова после миришех като тях. Не защото се бих с тях, а защото част от злото им отново е в мен.

Ви изруга. Искрено се надяваше да не е така.

— Ще открием истината, ченге. Няма да те оставя в неизвестност.

Малко по-късно затвориша и Ви отправи невидящ поглед към монитора на лаптопа.

Игра си с курсора на мишката, докато най-сетне му дотегна да си губи времето по този начин.

Докато се протягаше, установи, че курсорът се е спрял върху Кошчето. *Кошче за отпадъци... отпадъци... преработване на отпадъци... преработка за повторна употреба.*

Какво бе казал Бъч за онова вдишване? Ви изведнъж си спомни какво беше усетил, когато откъсна *лесъра* от Бъч — сякаш прекъсваше някаква връзка между тях.

Не го свърташе на едно място, така че си взе чашата и бутилката със „Сива гъска“ и отиде да седне на дивана. Отпи голяма глътка и погледът му попадна върху бутилката „Лагавулин“ на масичката до него.

Наведе се напред, свали капачката на уискито и го поднесе към устата си, а после си сипа от него във водката и загледа изпод натежали клепачи как двете течности се смесиха, разредени и все пак — още по-силни заедно.

След това отметна глава назад, пресуши чашата на един дъх и се отпусна на дивана.

Беше уморен... адски уморен... умо...

Сънят го повали като удар с парен чук, но не трая дълго. Съновидението, както бе започнал да го нарича, го събуди само след няколко минути с обичайната си жестокост и той отвори очи, крещейки. Гърдите го боляха така, сякаш някой бе наврял ретрактор^[1] между ребрата му. Сърцето му прескочи един удар, а после заби учестено, обля го пот.

Ви разкъса ризата си и погледна надолу.

Всичко си беше наред, никъде не се виждаше зейнала рана. Само дето усещането си остана — ужасното чувство, че е прострелян, почти осезаемият допир на ледените пръсти, които смъртта протягаше към него.

Дишайки учестено, реши, че е приключил със спането за днес.

Остави водката на масата и се отправи към бюрото, твърдо решен да си поприказва задушевно с лаптопа на *лесъра*.

Когато заседанието на Съвета приключи, Мариса беше като изцедена. В което нямаше нищо странно, тъй като скоро щеше да съмне. Бяха обсъждали надълго и нашироко искането за задължителна изолация, без никой да изрази каквото и да било неодобрение. Вместо това говориха единствено за заплахата от страна на *лесърите*. Беше очевидно, че когато настъпи моментът да гласуват, не само щяха да подкрепят искането, но ако Рот откажеше да го одобри, Съветът щеше да го сметне за доказателство, че кралят нехае за поданиците си.

Кое то противниците на Рот умираха да заявят на всеослушание. Част от аристокрацията още не беше забравила всички тези триста години, през които Рот отказваше да се възкачи на престола, и жадуваше да му потърси отговорност.

Изгаряща от желание да си тръгне, Мариса дълго стоя на прага на библиотеката, но Хавърс упорито говореше с останалите членове на Съвета и не идваше. Най-сетне тя излезе навън и се дематериализира у дома, твърдо решена да стои пред вратата на стаята му дори цял ден, ако се наложи, но да поговори с него.

Когато прекрачи прага на имението, тя не повика Каролин, както обикновено, а се качи право в стаята си. Отвори вратата и...

— *О... господи!*

Стаята й приличаше на гробница. Дрешникът беше отворен и съвършено празен, не беше останала дори една закачалка. Леглото й беше голо — нямаше нито възглавници, нито

завивки, нито чаршафи. Картините бяха свалени от стените, а в един ъгъл бяха натрупани препълнени кашони, както и всички куфари „Луи Вюитон“, които Мариса притежаваше.

— Какво... — ахна тя, но не можа да довърши, когато отиде в банята и видя, че всички шкафчета са празни.

Залитайки, тя се върна в стаята си и завари Хавърс да стои до леглото.

— Какво означава всичко това?

— Искам да напуснеш тази къща.

Мариса примига насреща му.

— Но аз живея тук!

В отговор Хавърс отвори портфейла си, извади дебела пачка банкноти и ги разстели на бюрото.

— Вземи ги и си върви.

— Всичко това само заради Бъч? И как точно смяташ да го съчетаеш с искането за задължителна изолация, което представи пред Съвета? Попечителите трябва да са близо до...

— Искането не дойде от мен. А що се отнася до онзи човек... — Хавърс поклати глава.

— Животът си е твой. Но да те видя заедно с гол мъж, който току-що бе правил секс...

Гласът на Хавърс пресекна. Той се изкашля и продължи:

— Върви си. Прави каквото искаш. Но аз няма да седя и да гледам как се погубваш.

— Хавърс, това е абсурдно...

— Не мога да те предпазя от самата теб.

— Хавърс, Бъч не е...

— Изложих на опасност живота на краля, за да отмъстя за поруганата ти чест! — каза Хавърс толкова гръмко, че гласът му отекна между четирите стени. — А ти какво направи? Захвана се с човек! Аз... не те искам до себе си. Боя се от гнева, който събуждаш в мен. Той ме тласка към насилие. Той... — Хавърс потрепери и се извърна. — Наредих на *догени* да те откарат където поискаш и след това да се върнат. Ще трябва да си намериш свои прислужници.

Мариса се вцепени.

— Все още съм член на Съвета на принципсите. Там ще бъдеш принуден да ме виждаш.

— Не, защото не съм длъжен да срещам погледа ти. А и не бъди толкова сигурна, че ще запазиш мястото си в Съвета. Рот няма да има никакво основание да отхвърли искането за задължителна *изолация*. Ти ще си необвързана, а аз няма да ти бъда *попечител*, така че няма да има кой да ти разрешава да излизаш навън. Дори потеклото не е по-силно от закона.

Мариса го погледна с широко отворена уста. Мили боже... сега вече обществото наистина щеше да я отритне. Тя щеше да се превърне в... нищо. Кръгла нула.

— Как можеш да ми причиниш това?

Хавърс хвърли поглед през рамо.

— Уморих се от себе си. Уморих се да се боря с желанието да те браня от решенията, които сама взимаш.

— Решения? Та като жена от аристокрацията аз никога не съм взимала самостоятелни решения!

— Не е вярно. Можеше да бъдеш истинска *шелан* на Рот.

— Той не ме искаше! И сам го знаещ, видя го със собствените си очи! Нали затова се опита да го убиеш!

— Но сега, като се замисля, не мога да не се запитам... защо Рот никога не изпита чувства към теб? Може би, защото не си положила достатъчно усилия, за да разпалиш интереса му?

Мариса усети как я обзема свиреп гняв. Гняв, който се засили още повече, когато брат ѝ продължи:

— И като заговорихме за решения — никой не те принуди да отидеш в стаята на онзи човек. Ти сама го направи. Сама реши и да... можеше и да... да не лягаш с него!

— Затова ли е всичко? За бога, та аз все още съм девствена!

— Сега ти лъжеш.

Тези три думи изведнъж я отрезвиха. Гневът ѝ се стопи и на негово място се възцари съвършена яснота. За първи път в живота си Мариса видя Хавърс такъв, какъвто беше — брилянтен, загрижен за пациентите си, страстно привързан към мъртвата си *шелан*... и ужасно праволинеен. Той беше вампир, отдаден на науката и реда, обичаше правилата и предсказуемостта и имаше строго установени възгледи за живота.

Който очевидно беше готов да брани с цената на нейното бъдеще... нейното щастие... на собствената си сестра.

— Абсолютно си прав — заяви Мариса със странно спокоен глас. — Трябва да си вървя.

Тя хвърли поглед към кашоните, пълни с дрехите, които носеше, и вещите, които си беше купувала. След това очите ѝ се спряха върху него. Той правеше същото — взираше се в нещата ѝ, сякаш претегляше живота, който беше водила досега.

— Разбира се, можеш да задържиш гравюрите на Дюрер — каза той.

— Разбира се — прошепна Мариса. — Довиждане, братко.

— Отсега нататък ще ме наричаш Хавърс. Не братко. Никога вече.

Той наведе глава и излезе от стаята ѝ.

В последвалата тишина Мариса почувства как я обзема желание да се хвърли върху голия дюшек и да избухне в сълзи. Но нямаше време. До зазоряване оставаше не повече от час.

О, Скрайб Върджин, къде щеше да отиде?

[1] Хирургически инструмент, използван за разтваряне на кожа, мускули или друга тъкани, с цел осигуряване на достъп до органа, който се оперира. — Б.р. ↑

Когато се върна от срещата с Омега, господин Х. имаше чувството, че киселини изгарят стомаха му. В което нямаше нищо странно, при положение че току-що го бяха нахранили със собствените му лайна.

Господарят му беше бесен по ред причини. Искаше повече *лесъри* и повече убити вампири, повече напредък, от всичко по повече... Но проблемът беше там, че колкото и да получаваше, Омега винаги щеше да иска още. Може би това беше неговото проклятие.

Но за господин Х. това нямаше значение. Величината на неговия собствен провал вече беше написана на дъската, уравнието на унищожението му — съставено. Единствената неизвестна беше времето. Колко време щеше да мине, преди на Омега да му прекипи и да го повика завинаги при себе си?

Трябваше да побърза и да убеди Ван да се качи на борда.

Господин Х. отиде до лаптопа си и го включи. Настани се до кафявата локва отдавна изсъхнала кръв, отвори файла със Свитъците и намери откъса, който търсеше. Думите на пророчеството му подеждаха успокояващо.

*„Ще дойде един, който ще донесе края на господаря,
боец от късните дни, открит в седмата година
на двайсет и първия,
и ще го познаят по цифрите, които носи.
С едно повече от компаса ще долавя,
макар и само с четири на дясната,
той има три живота,
две резки отпред
и с едно-единствено черно око
той ще се роди и умре в кладенеца.“*

Господин Х. се облегна на стената, разкърши врат и се огледа наоколо. Миризливите останки от някогашната лаборатория за метамфетамин, мръсотията, в която цялото място тънеше и дъхът на всички злодеяния, извършени без капка угризения, го караха да се чувства като на парти, на което не искаше да присъства, но от което не можеше да си тръгне. Точно както и от Обществото на лесърите.

Само че всичко щеше да се оправи. Беше намерил изход от проблема с *лесърите*.

Странно как беше успял да открие Ван Дийн. Посещаваше незаконните боеве в търсене на новобранци за Обществото и Ван веднага привлече вниманието му. Той просто се открояваше сред останалите. У него имаше нещо особено, което го издигаше над противниците му. Докато го гледаше как се бие, господин Х. си помисли, че вижда пред себе си ценно попълнение за Обществото... поне докато не забележа липсващия пръст.

Не му се щеше да приеме в редиците на *лесърите* някой с физически дефект. Но колкото повече наблюдаваше как Ван се бие, толкова по-ясно виждаше, че липсващото кутре изобщо не му пречи. Няколко вечери по-късно зърна татуировката. Ван винаги се биеше с тениска, но в един момент тя се беше вдигнала нагоре. Между лопатките му, нарисувано с

черно мастило, се вираше черно око.

Именно това бе накарало господин Х. да се зарови в Свитъците. Пророчеството беше скрито дълбоко в скрижалите на *лесърите*, почти забравен абзац сред правилата за въвеждане в Обществото. За щастие, когато за първи път беше станал водач на *лесърите*, господин Х. беше прочел правилата достатъчно внимателно, за да си спомни, че проклетото нещо наистина е написано там.

Както и останалата част от Свитъците, които бяха преведени на английски през трийсетте години на двасти век, пророчеството беше неясно и отнесено. Но ако някому липсва един пръст на дясната ръка, то значи той има само четири. „Грите живота“ бяха детството, възмъжаването и животът като *лесър*. А според зрителите на двубоите, Ван беше тукашен — роден бе в Кладенеца, както беше известен Колдуел.

Но това не беше всичко. Инстинктите му бяха безпогрешни. Достатъчно бе да го погледа човек как се бие, за да види, че Ван Дийн се ориентира не само според четирите посоки на света. Той притежаваше забележителната дарба да предугажда ходовете на своя противник. Именно това умение го караше да изпъква сред другите.

Решаващото доказателство обаче беше махнатият апендикс. Думата „резка“ можеше да бъде тълкувана по много начини, но най-вероятно означаваше „белег“. И тъй като всеки има пъп, трябваше да са ти извадили апендикса, за да имаш два „белега“ „отпред“, нали така?

А и годината съвпаднаше.

Господин Х. извади мобилния си телефон и позвъни на един от подчинените си. Докато чакаше да му отговорят, ясно си даде сметка, че Ван Дийн, този боец от късните дни, това четирипръсто копеле, му е нужно повече от всеки друг, когото беше срещал през живота си. Или след смъртта си.

Когато се материализира пред сивото имение, Мариса сложи ръка на шията си и отметна глава назад. Господи, колко много камъни бяха струпани тук! Сигурно бяха трябвали цели каменоломни, за да се издигне тази сграда. И всички тези витражни прозорци, които отдалеч приличаха на решетки. И, разбира се, десетметровият зид, който ограждаше парка. И охранителните камери. И портите.

Толкова добре защитено. Толкова студено.

Мястото бе точно такова, каквото Мариса очакваше — не дом, а крепост. Освен това беше обвито от онова, което в Древната страна наричаха *мис* — то караше нежеланите посетители да губят ориентация. Самата тя успя да го открие само защото Рот беше вътре. След триста години, през които чистата му кръв беше поддържала живота ѝ, у Мариса имаше толкова много от него, че можеше да го намери навсякъде. Дори да ги делеше стена от *мис*.

Докато се вираше в каменната грамада пред себе си, Мариса усети как по гърба ѝ полазват тръпки, сякаш някой я следеше. Хвърли поглед назад и видя, че на изток небето започва да порозовява. Светлината опари очите ѝ и тя си даде сметка, че няма никакво време.

Без да сваля ръка от гърлото си, тя отиде до масивната медна врата. Не видя нито звънец, нито чукало, затова побутна едно от крилата и за нейна изненада то поддаде. Учудването ѝ трая само докато се озова във вестибюла. Аха, значи тук проверяваха посетителите.

Тя застана пред една от охранителните камери и зачака. Несъмнено, прекрачвайки

прага, бе задействала някаква аларма, така че някой щеше да се появи и да я покани да влезе... или пък да я отпрати. В такъв случай щеше да ѝ се наложи да прибегне до резервния си вариант. И то възможно най-бързо.

Ривендж беше единственият друг вампир, към когото можеше да се обърне, но там положението беше по-сложно. Неговата *мамен* бе нещо като духовен съветник на *глимерата* и със сигурност присъствието на Мариса щеше да накърни жестоко чувството ѝ за благоприличие.

Отправяйки безмълвна молитва към Скрайб Върджин, Мариса приглади косата си с ръка. Може би се лъжеше, но някак не можеше да си представи как Рот я отпраща от вратата си точно преди изгрев-слънце. След всичко, което бе изтърпяла от него, смяташе, че е заслужила поне един ден под неговия покрив. А той беше мъж на честта.

Добре, че Бъч не живееше заедно с Братството, поне доколкото тя знаеше. Миналото лято имаше жилище някъде другаде и Мариса предполагаше, че все още е така. Надяваше се да е така.

Тежката дървена врата насреща ѝ се отвори и на прага застана икономът Фриц, очевидно много учуден да я види тук.

— Господарке — поклони се той почтително. — Очакват ли ви?

— Не, не ме очакват.

Всъщност появата ѝ надали можеше да бъде по-неочаквана.

— Аз, въъ... — започна тя, но в този миг се разнесе женски глас.

— Фриц, кой е?

Докато стъпките приближаваха, Мариса склочи ръце пред себе си и наведе глава.

О, господи! Бет, кралицата. По-добре би било да поговори първо с Рот. Сега можеше само да предполага, че нищо няма да се получи.

Но нейно величество поне щеше да ѝ позволи да използва телефона и да се обади на Ривендж, нали? Дали щеше да има време да му позвъни?

Дървената врата се отвори по-широко.

— Кой е... *Мариса*?

Без да вдига очи от пода, Мариса направи почтителен реверанс.

— Кралице.

— Фриц, ще ни извиниш ли? — помоли Бет, след което отново се обърна към Мариса.
— Ще влезеш ли?

Мариса се поколеба за миг, преди да прекрачи прага. Долови топлината и ярките цветове вътре, но не посмя да вдигне глава и да се огледа.

— Как ни намери? — попита Бет.

— У мен... у мен все още тече кръвта на твоя *хелрен*. Дойдох... дойдох, за да го помоля за услуга. Бих искала да поговоря с Рот, ако нямаш нищо против?

Мариса едва не подскочи, когато усети да я хващат за ръката.

— Какво се е случило?

Тя вдигна очи към кралицата и остана изумена от искрената загриженост, изписана по лицето ѝ. Да бъде посрещната така сърдечно, беше обезоръжаващо, особено пък от тази жена, която имаше всички основания да се поддаде на изкушението да я изрита от дома си.

— Мариса, кажи ми какво се е случило.

Откъде да започне?

— Аз... въъ... имам нужда от място, където да остана. Нямам къде да отида.

Изхвърлиха ме на улицата. Аз...

— Почакай, не бързай толкова. Какво е станало?

Мариса си пое дълбоко дъх и ѝ представи сбита версия на случилото се, като внимаваше да не споменава Бъч. Думите се изляха от нея като мръсна вода и оплискаха прекрасната мозайка на пода. Срамът от онова, което изричаше, изгаряше гърлото ѝ.

— Оставаш при нас — заяви Бет, след като я изслуша.

— Само за тази нощ.

— Колкото поискаш — каза Бет и стисна ръката ѝ.

Мариса затвори очи, мъчейки се да не се разплаче, когато до ушите ѝ достигна звук от тежки стъпки, слизаци по стълби, покрити с мек килим.

Миг по-късно niskият глас на Рот изпълни просторното, високо цели три етажа фойе:

— Какво, по дяволите, става тук?

— Мариса ще остане да живее при нас.

Докато правеше още един реверанс, Мариса се чувстваше толкова уязвима, сякаш беше гола, сякаш ѝ бяха отнели и последното зрънце гордост. Ужасяващо беше да нямаш нищо и да разчиташ на милостта на другите.

— Мариса, погледни ме.

Добре познаваше суровия тон на Рот, който я беше карал да се свива като от удар в продължение на три столетия. Обзета от отчаяние, тя погледна към откренатата врата, макар че вече наистина беше твърде късно.

Сякаш по волята на Рот, вратата шумно се затвори.

— Говори, Мариса.

— По-полека, Рот — скастри го Бет. — Достатъчно е преживяла тази нощ. Хавърс я е изхвърлил от къщата си.

— *Какво?* Защо?

Бет набързо му разказа и Мариса се почувства още по-унижена, чувайки историята си от устата на друг. Очите ѝ се замъглиха и тя отчаяно опита да се овладее.

Усилията ѝ се оказаха безуспешни миг по-късно, когато Рот каза:

— Господи, какъв идиот! Разбира се, че ще остане тук.

С разтреперани пръсти Мариса избърса сълзите, които се стичаха от очите ѝ.

— Мариса? Погледни ме.

Тя вдигна глава. Господи, Рот си беше съвсем същият — лицето му беше прекалено сурово, за да е истински красиво, а тъмните очила му придаваха заплашителен вид. Някак между другото, Мариса забеляза, че косата му е много по-дълга отпреди и стига почти до кръста му.

— Радвам се, че дойде при нас.

Тя се прокашля.

— Ще съм ви задължена, ако ми позволите да остана тук за кратко.

— Къде са нещата ти?

— Вкъщи... в къщата на брат ми... тъъ... на Хавърс. Когато се върнах от Съвета на принцесите, заварих всичко, което притежавам, прибрано в кашони. Но може да си останат там, докато реша къде...

— Фриц! — повиши глас Рот и когато *догеньт* се появи тичешком, нареди: — Отиди у Хавърс и донеси нещата ѝ. Вземи лекотоварния автомобил и нека някой да дойде с теб да ти

помогне.

Фриц се поклони и се отдалечи по-бързо, отколкото можеше да се очаква от един възрастен *доген*.

Мариса се опита да намери подходящите думи.

— Аз... аз...

— Ще ти покажа стаята ти — каза Бет. — Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш.

И тя я поведе към широкото стълбище. Докато се изкачваха, Мариса хвърли поглед през рамо. Стиснал зъби, Рот имаше толкова безмилостно изражение, че тя се закова на място.

— Сигурен ли си? — попита го тя и той придоби още по-свиреп вид.

— Брат ти притежава забележителната дарба да ме изкарва извън нерви.

— Не искам да ви създавам неудобства.

Рот изобщо не й обърна внимание.

— Заради Бъч е, нали? Ви ми каза, че си отишла в стаята му и си го върнала от оня свят. Нека позная — на Хавърс никак не му е харесала близостта ти с нашия човек.

Неспособна да говори, Мариса кимна.

— Както казах, брат ти адски ми лази по нервите. Бъч е наше момче, дори и да не е член на Братството. Всеки, който държи на него, държи и на нас. Така че, що се отнася до мен, можеш да останеш тук до края на живота си.

С тези думи Рот заобиколи стълбището, като не спираше да ругае:

— Проклетият му Хавърс. Шибан идиот! Ще потърся Ви, за да му кажа, че си тук. Бъч го няма, но Ви ще знае къде да го открие.

— О, не... няма нужда да...

Рот нито спря, нито забави крачка, което й напомни, че никой не може да казва на краля какво да прави. Дори и ако искаше да му каже да не се тревожи.

— Е — промърмори Бет, — поне в момента не е въоръжен.

— Учудена съм, че толкова го е грижа.

— Шегуваш ли се? Та това е отвратително. Да те изхвърли на улицата точно преди изгрев-слънце! Както и да е, нека ти помогна да се настаниш.

Бет я дръпна лекичко, но Мариса стоеше като закована.

— Ти ме посрещна толкова любезно. Как може да си толкова...

— Мариса — прекъсна я Бет, тъмносините й очи гледаха сериозно. — Ти спаси онзи, когото обичам. Когато го простреляха и моята кръв не беше достатъчно силна, ти му спаси живота, като му даде да пие от китката ти. Така че нека да сме наясно за едно — няма абсолютно *нищо*, което не бих направила за теб.

Когато слънцето изгря и лъчите му нахлуха в апартамента, Бъч се събуди, възбуден и потриващ бедра в събраните на топка сатенени чаршафи. Тялото му беше плувнало в пот, кожата му беше свръхчувствителна, ерекцията му пулсираше.

Замаян, неспособен да разграничи действителност от фантазия, той посегна надолу. Разкопча колана си. Проправи си път през панталона и боксерките.

Образът на Мариса изпълваше съзнанието му, половината от картините бяха плод на съня, в чиято опияняваща прегръдка се намираше допреди малко, другата половина на

спомените. Той се сля с ритъма на ръката си, без да е сигурен дали усеща собствения си допир... Може би беше тя... Господи, как искаше да е тя!

Очите му се притвориха, гърбът му се изви в дъга.

„О, господи! Толкова е хубаво.“

В този миг се събуди.

Когато осъзна какво прави, се вбеси. Сърдит на себе си и на всичко, което се случваше, той изля целия си гняв върху себе си — ръката му стана груба, от устните му се откъсна проклетие и той свърши. Не можеше да го нарече оргазъм. По-скоро и членът му беше изругал заедно с него.

Скован от ужас, той събра сили и сведе поглед надолу.

И се отпусна облекчено на леглото. Поне едно нещо отново беше нормално.

След като си събу панталона и се забърса с боксерките, Бъч отиде в банята и пусна душа. Докато стоеше под струята, мислеше единствено за Мариса. Тя му липсваше, жадуваше я толкова силно, че чак го болеше. Раздираше го неутолимо желание, като онова, с което трябваше да се пребори миналата година, когато отказа цигарите.

Само че за това още не беше измислена лепенка.

Когато излезе от банята, увил кърпа около кръста си, чу мобилният телефон да звъни. Разрови възглавниците и най-сетне го намери.

— Да, Ви? — изскрибуца той в слушалката.

Както всяка сутрин, и сега гласа му никакъв го нямаше — звучеше като двигател на кола, който отказва да запали. Ето още едно нещо, което си беше нормално.

— Мариса се премести при нас.

— *Какво?* — Бъч се отпусна на матрака. — Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Хавърс я е изритал от къщата си.

— Заради мен?

— Аха.

— *Мръсно копеле...*

— Тя е в имението, така че е на сигурно място. Обаче е адски разстроена.

Последва дълга пауза.

— Ченге? Там ли си, мой човек?

— Да.

Бъч се излегна назад. И усети, че бедрата му потръпват от нуждата да стигнат до нея.

— Е, както казах, тя е добре. Искаш ли да ти я доведе тази вечер?

Бъч закри очите си с длан. Мисълта, че някой я беше наранил по какъвто и да било начин, го влудяваше. Толкова, че беше готов да убие някого.

— Бъч? Ало?

Мариса се намести в леглото с балдахин и придърпа завивките до брадичката си. Искаше й се да не е гола, но проблемът беше, че нямаше никакви дрехи.

Въпреки че тук нямаше кой да я безпокои, голотата я караше да се чувства... неудобно. Беше позорно, макар че никой никога нямаше да научи.

Тя се огледа. Стаята, в която я бяха настанили, беше прекрасна. Издържана в синьо и украсена с идиличен мотив, който се повтаряше навсякъде — по стените, по завесите, върху завивките и дори върху тапицерията на стола.

Знатната дама и коленичилият пред нея поклонник определено не бяха това, което Мариса би искала да вижда около себе си. Дватама френски влюбени ѝ действаха угнетяващо, образите им се забиваха в съзнанието ѝ като отривисти ноти, които описваха онова, което двамата с Бъч нямаха.

За да разреши този проблем, Мариса загаси осветлението и затвори очи. Ефектът беше мигновен — хаотичното стакато утихна като по чудо.

Каква бъркотия само! А и не можеше да не се зачуди какво още ще се обърка. Фриц и двама други *догени* бяха отишли да приберат вещите ѝ от къщата на брат... не, от къщата на Хавърс и част от Мариса очакваше да се завърнат с празни ръце. Нищо чудно междувременно Хавърс да бе решил да се отърве от нещата ѝ. Така, както беше сторил с нея.

Докато лежеше в мрака, тя се зае да пресява отломките от живота си, опитвайки се да прецени какво все още може да бъде използвано и с какво ще трябва да се прости завинаги. Откри единствено потискащи вехтории, бъркотия от нещастни спомени, които никак не ѝ помагаша да реши накъде да поеме. Нямаше никаква представа нито какво иска да прави, нито къде би могла да отиде.

Кое си беше съвсем в реда на нещата. Та тя беше прекарала три столетия в очакване и с надеждата някой мъж да я забележи. Три столетия, в които се опитваше да угоди на *глимерата*. Три столетия, през които отчаяно се беше старала да бъде нечия сестра, нечия дъщеря, нечия *шелан*. Всички тези налагани ѝ отвън очаквания бяха физичните закони, управлявали нейния свят досега, по-всеобхватни и неотменни дори от гравитацията.

И докъде я бяха довели опитите ѝ да ги спазва? Дотам да остане сама — без семейство, без партньор и отритната от обществото.

Много добре тогава — отсега нататък вече нямаше да се опитва да търси смисъла на нещата извън себе си. Може и да нямаше представа коя е, но по-добре беше да се лута объркана, отколкото да позволи на обществото завинаги да я оплете в задушавашите си мрежи.

Телефонът до леглото извънхна и Мариса подскочи. Не искаше да вдига, но той явно нямаше да спре, така че тя най-сетне вдигна слушалката ако не за друго, то за да го накара да замълчи.

— Ало?

— Господарке? — разнесе се почтителният глас на един *доген*. — Търси ви господарят Бъч. Ще приемете ли обаждането?

Страхотно, няма що! Значи беше научил.

— Господарке?

— Ъъ... да, да, ще го приема.

— Много добре. Освен това му дадох директния ви номер. Изчакайте един момент.

От слушалката долетя изщракване, последвано от характерния дрезгав глас.

— Мариса? Добре ли си?

Ни най-малко, помисли си тя, но това не му влизаше в работата.

— Добре съм, благодаря. Бет и Рот ме посрещнаха много топло.

— Слушай, трябва да те видя.

— Така ли? Да разбирам ли, че всичките ти проблеми са се изпарили като по чудо?

Сигурно си страшно доволен, че отново си напълно здрав. Поздравления.

Бъч изруга.

— Безпокоя се за теб.

— Много мило от твоя страна, но...

— Мариса...

— ... не бихме искали да бъда изложена на опасност, нали?

— Слушай, аз само...

— Така че е по-добре да стоиш настрани, за да не пострадам.

— *По дяволите*, Мариса. По дяволите цялата шибана история.

Мариса затвори очи, сърдита на света и на Бъч, и на брат си, и на себе си. А тъй като и той беше започнал здравата да се ядосва, разговорът заплашваше да стане взривоопасен.

— Оценявам загрижеността ти, но съм добре — каза тя, овладявайки гласа си.

— Ама че шибана...

— Да, мисля, че това добре описва положението. Дочуване, Бъч.

Едва когато затвори, си даде сметка, че цялата трепери. Телефонът извън почти моментално и тя го изгледа яростно, преди да се пресегне и с едно мълниеносно движение да изтръгне кабела от стената.

След това се намести обратно под завивките, обърна се на една страна и се сви на кълбо. Ясно беше, че няма да може да заспи, но все пак затвори очи.

Докато лежеше ядосана в мрака, Мариса стигна до едно заключение. Въпреки че всичко беше... *шибано* според цветистото описание на Бъч, поне едно нещо беше сигурно — гневът определено беше за предпочитане пред пристъпите на паника.

Двадесет минути по-късно, нахлупил ниско шапката на „Ред Сокс“ и скрил очите си зад чифт тъмни очила, Бъч се приближи до една тъмнозелена хонда „Акорд“ и се огледа първо наляво, а после надясно. Уличката беше пуста, сградите наоколо нямаха прозорци, по съседната Девета улица не минаваха коли.

Той се наведе, вдигна един камък от земята и строши прозореца откъм шофьорското място. Алармата запищя като полудяла и Бъч побърза да се отдръпне в сенките. Никой не се появи и след малко пронизителните звуци утихнаха.

Не беше крал кола от шестнадесетгодишен, когато се занимаваше с дребни престъпления из бедняшките квартали на Бостън, но имаше чувството, че е било вчера. Най-спокойно отиде до колата, отвори вратата и се настани зад волана. Следващата операция извърши бързо и успешно — доказателство, че дарбата за престъпления, също както и бостънският му акцент, никога не го бяха изоставили напълно. Той свали таблото. Намери жиците. Допря ги и... *готово*.

След това събори парчетата стъкло навън и потегли. Тъй като коленете му бяха свити почти до гърдите, натисна лоста на седалката и я бутна назад, после небрежно подпря ръка на прозореца, сякаш просто се наслаждаваше на ранната пролет, и отпусна гърба си.

Когато стигна до знака „Стоп“ в края на уличката, включи мигача и спря — безпрекословното спазване на правилата за движение по пътищата беше от жизненоважно значение, когато човек се намираше в краден автомобил и нямаше документи за самоличност.

Когато сви наляво и пое по Девета улица, Бъч почувства внезапен прилив на съжаление към нещастника, когото беше прецакал така. Никак не беше забавно да ти отмъкнат колата и още на първия червен светофар той отвори жабката. Хондата беше регистрирана на името на някоя си Сали Форестър, улица „Барнстейбъл“ №1247.

Бъч се зарече да ѝ върне колата възможно най-скоро, като освен това ѝ остави и някоя и друга хилядарка заради причиненото неудобство, както и за да плати счупения прозорец.

И като стана дума за счупени неща... той наклони огледалото за обратно виждане към себе си. Боже, изглеждаше ужасно! Имаше нужда от бръснене, а и следите от побоя все още си личаха. Проклинайки, той намести огледалото обратно, така че да не му се налага да гледа грозната си мутра.

За съжаление, все още можеше да си я представи съвсем ясно.

Докато излизаше от града в откраднатата хонда на Сали Форестър, с физиономия, която приличаше на боксова круша, той изведнъж се видя отстрани. Вярно, че и преди беше прекрачвал границата между добро и зло. Винаги беше готов да извърти правилата, така че да съвпадат с неговите цели. Не се церемонеше много-много със заподозрените и понякога се правеше, че не забелязва някои неща, ако така можеше да се сдобие с информацията, която му трябваше. Вземал беше наркотици дори след като стана полицай... поне докато окончателно не се отказа от кокаина.

Единственото, което категорично отказваше, беше да приеме подкуп или сексуална услуга, докато изпълняваше служебния си дълг.

Сякаш това го превръщаше в герой!

А какво правеше сега? Отиваше при една жена, която бездруго беше изпаднала в отвратителна ситуация. И защо? Само за да даде и своя принос към гадостите, които ѝ се бяха струпали на главата.

Но просто не бе в състояние да се спре. След като дълго беше опитвал да се свърже с Мариса по телефона, желанието да я види се бе оказало по-силно от него. Ако преди беше обсебен от нея, сега вече ѝ беше изцяло отдаден. На всяка цена държеше да се увери, че тя е добре и да... по дяволите, да се опита да ѝ обясни малко по-добре какво бе имал предвид.

Едно поне беше хубаво — този път като че ли вътре в него всичко беше наред. Преди да излезе от бърлогата на Ви, се беше порязал с ножа си — въпреки положителните резултати от сутрешната чекия, трябваше да провери кръвта си. Слава богу, оказала се бе червена.

Той си пое дълбоко дъх... и се намръщи. Доближи нос до ръката си и отново вдиша дълбоко. Какво, по дяволите, беше това? Дори през дрехите и въпреки вятъра, който духаше през счупения прозорец, ясно долавяше някаква миризма... и не, това не беше сладникавата воня на бебешка пудра, която, за щастие, беше изчезнала. Сега от него се излъчваше нещо друго.

Боже. Напоследък тялото му се беше превърнало в ароматизатор за въздух, който просто не можеше да реши на какво иска да мирише. Но поне този аромат му харесваше...

Ами ако... Не, невъзможно... Не, не беше това. Точка по въпроса.

Бъч извади мобилния си телефон и натисна едно от копчетата за бързо избиране.

— Само да те предупредя, че идвам — каза в мига, в който чу гласа на Ви от другата страна.

От слушалката долетя шумолене и дълбоко вдишване, сякаш Вишъс беше запалил цигара.

— Не се учудвам. Но как ще стигнеш дотук?

— С хондата на Сали Форестър.

— На кого?

— Нямам представа, задигнах я. Виж, не съм намислил нищо нередно.

Да бе, да.

— Е, поне нищо, свързано с *лесърите* — уточни той. — Просто трябва да поговоря с Мариса.

Последва дълго мълчание.

— Ще ти отворя портата. По дяволите, *мисът* държи копелетата настрани вече седемдесет години, така че тук няма как да те проследят. А и не вярвам, че ти ни мислиш злото. Освен ако не си заривам главата в пясъка?

Бъч си намести шапката и отново усети непознатата миризма.

— Слушай, Ви... с мен се случва нещо странно.

— Какво?

— Мириша на мъжки парфюм.

— Браво на теб. На жените това им харесва.

— Вишъс, мириша като „Obsession for Men“^[1], само дето изобщо не съм си слагал, ако ме разбираш.

От другата страна на линията настана мълчание. После:

— Хората не се обвързват.

— О, няма? Защо не го кажеш на централната ми нервна система и на потните ми жлези? Бас държа, че ще им е интересно да го научат.

— И го усети, след като бяхте заедно в болницата?

— Оттогава стана по-осезаемо, но мисля, че надуших нещо подобно и по-рано.

— Кога?

— Веднъж, когато я видях да се качва в колата на някакъв мъжки вампир.

— Кога беше това?

— Преди около три месеца. Даже си извадих пистолета, когато ги видях.

Тишина.

— Бъч, хората не се обвързват като нас.

— Знам.

Ново мълчание. После:

— Някаква вероятност да си осиновен?

— Не. А в семейството ми няма вампири, ако това ти се върти из главата. Ви, човече, нали пих от кръвта ти? Сигурен ли си, че не съм се превърнал в...

— Генетиката е единственият начин. Това с ухапването и превръщането във вампир са пълни глупости. Виж, ще те пусна да влезеш и ще си поговорим, след като се видиш с нея. А, да, и още нещо — Рот няма нищо против да пообработим *лесърите*, за да разберем какво са ти сторили. Но иска ти да стоиш настрани.

Бъч стисна волана с всичка сила.

— Да върви по дяволите! Часове наред си отстоявах правото на разплата. Пролях *кръвта* си за възможността да им сритам задниците, за да науча истината.

— Рот...

— ... е страхотен тип, но не ми е крал. Така че ще му се наложи да отстъпи.

— Той само иска да те предпази.

— Кажу му, че няма защо да се хаби.

Ви процеди няколко звучни ругатни на Древния език, после измърмори:

— Добре.

— Благодаря ти.

— И още една подробност, ченге. Мариса е гостенка на Братството. Ако откаже да те види, ще трябва да те изритаме навън.

— Ако откаже да ме види, сам ще си тръгна, обещавам.

[1] Мъжки парфюм на американската марка „Калвин Клайн“. — Б.р. ↑

Когато чу почукването на вратата Мариса отвори очи и погледна часовника. Десет сутринта, а тя изобщо не бе мигнала. Господи, беше изтощена!

Но пък отвън може би стоеше Фриц, за да ѝ съобщи какво е станало с вещите ѝ.

— Да?

Вратата се отвори, разкривайки едра, тъмна сянка с бейзболна шапка.

Мариса седна в леглото, притиснала завивките към голите си гърди.

— Бъч?

— Здравей.

Бъч си свали шапката и я стисна в едната си ръка, прокарвайки другата през косата си.

С помощта на волята си Мариса запали една свещ.

— Какво правиш тук?

— Тъъ... исках лично да се уверя, че си добре. А телефонът ти...

Погледът му попадна върху изскубнатия телефонен кабел и той повдигна вежди.

— Тъъ... телефонът ти не работи. Може ли да вляза за минутка?

Мариса си пое дълбоко дъх и единственото, което усети, беше мирисът на Бъч — той се вля в нея и разцъфтя в тялото ѝ.

„Копеле — помисли си. — Неустойимо копеле.“

— Мариса, няма да те притискам, обещавам ти. Знам, че си ядосана. Но не може ли само да поговорим?

— Добре — каза тя, поклашайки глава. — Но не си мисли, че това ще реши нещо.

Докато той прекрачваше прага, Мариса изведнъж осъзна, че идеята изобщо не беше добра. Щом толкова държеше да разговарят, трябваше да се срещнат на долния етаж. В крайна сметка, той беше мъж. А тя беше съвсем гола. И сега бяха... да, насаме в спалнята ѝ.

Страхотно хрумване. Просто прекрасно! Може би следващата ѝ стъпка трябваше да бъде да се хвърли през прозореца. Бъч затвори вратата зад гърба си и се облегна на нея.

— Преди всичко — добре ли ти е тук?

— Да, добре ми е.

Господи, толкова беше неловко!

— Бъч...

— Съжалявам, че се държах така покровителствено — каза той и покритото му със синини лице потръпна. — Не е, защото смятам, че не можеш да се грижиш за себе си. Уплашен съм до смърт от себе си и не съм в състояние да понеса мисълта, че може да пострадаш.

Мариса не откъсваше поглед от него. Наистина беше ужасно. Опасността да се размекне, ако той продължи в същия смирено извинителен дух, ставаше все по-голяма.

— Бъч...

— Моля те, остави ме да довърша. Изслушай ме и после ще се махна.

Той си пое дълбоко дъх и масивните му гърди издуха елегантното черно сако.

— Да стоиш далеч от мен, е единственият начин да бъдеш в безопасност. Но то не е, защото ти си слаба, а защото аз съм опасен. Знам, че нямаш нужда от ничие покровителство или защита.

Последва дълга пауза, в която Мариса го гледаше изпитателно.

— Докажи го, Бъч. Каж ми какво се е случило с теб. Не е било автомобилна

злополука, нали?

Бъч разтърка очи.

— Бях отвлечен от *лесъри* — обясни той и когато Мариса ахна, побърза да добави: —

Не беше кой знае какво. Честна...

Мариса го прекъсна с вдигната ръка.

— Недей. Всичко или нищо. Не искам половинчати истини. Така унижаваш и двамата ни.

Бъч изруга. И отново разтърка очи. После вдигна поглед към лицето ѝ.

— Окей. Смятаме, че съм бил разпитван в продължение на дванайсетина часа.

Мариса сграбчи чаршафа под себе си толкова силно, че пръстите ѝ изтръпнаха.

— Разпитван... как?

— Не си спомням почти нищо, но ако се съди по пораженията, бих казал, че е било стандартната процедура.

— Стандартната... процедура?

— Електрошокове, побой, забиване на разни работи под ноктите на пръстите.

Той млъкна, но Мариса беше сигурна, че списъкът не свършва дотук. В гърлото ѝ се надигна жлъчка.

— О... господи!

— Не мисли за това. Всичко свърши. Край.

О, Скрайб Върджин, как можеше да го каже!

— Защо... — Мариса се прокашля и си помисли, че след като толкова много настоява да научи истината, ще трябва да му покаже, че е в състояние да я понесе. — Тогава защо беше поставен под карантина?

— Сложиха нещо в мен — обясни Бъч и като извади копринената си риза от панталона, ѝ показа черния белег на корема си. — Ви ме откри захвърлен в гората и го извади, но сега съм... свързан с *лесърите*.

Мариса настръхна и той пусна ризата си.

— Да, Мариса, *лесърите*. Убийците, които се опитват да изтребят твоята раса. Така че, повярвай ми, нуждата да науча какво са ми сторили, не е някаква глупава прищявка или опит да открия „истинското си аз“. Вашите врагове са бърникали в тялото ми. Сложили са нещо вътре в мен.

— Ти... ти един от тях ли си?

— Не искам да бъда. Нито пък искам да нараня теб или когото и да било. Но точно там е проблемът. Има твърде много неща, които не знам.

— Бъч, нека ти помогна.

Той изруга.

— Ами ако...

— Няма „ако“! — отсече тя и си пое дълбоко дъх. — Не искам да те лъжа, наистина ме е страх. Но нямам намерение да ти обърна гръб и ти ще бъдеш глупак, ако ме принудиш да го направя.

Бъч поклати глава, в очите му проблеснаха възхищение и респект.

— Винаги ли си била толкова храбра?

— Не. Но явно, когато става дума за теб, наистина съм храбра. Е, ще ме допуснеш ли до себе си?

— Искам го. Чувствам, че трябва да го направя.

И все пак мина доста време, преди той най-сетне да прекоси стаята.

— Може ли да седна до теб?

Когато Мариса кимна и му направи място, той приседна на леглото. Матракът хлътна под тежестта му, а тялото на Мариса се докосна до неговото. Бъч дълго се взира в нея, преди да посегне към ръката ѝ. Господи, дланта му беше толкова голяма и толкова топла!

Той се наведе и докосна пръстите ѝ с устни.

— Искам да легна до теб. Не за да правим секс. Нищо такова. Просто...

— Да.

Бъч се изправи и тя повдигна завивките, ала той поклати глава.

— Ще легна върху тях.

Свали си сакото и се изтегна до нея. Придърпа я към себе си. Целуна я по косата.

— Изглеждаш уморена — прошепна той на светлината на свещта.

— Наистина съм уморена.

— Спи тогава и ми позволи да бдя над теб.

Тя се притисна още по-плътнo до едрото му тяло и въздъхна. Толкова беше приятно да положи глава на гърдите му, да усети топлината му и да вдъхне мириса му. Той я замилва нежно по гърба и тя дори не разбра как се унесе в сън, докато някакво движение не я събуди.

— Бъч?

— Трябва да поговоря с Вишъс — каза той и целуна opakото на ръката ѝ. — Ти си почивай. Не ми харесва колко си бледа.

Тя се усмихна леко.

— Никакво покровителство.

Едва забележима усмивка повдигна ъгълчето на устните му.

— Това беше само предложение. Какво ще кажеш да се видим преди Първото хранене?

Ще те чакам в библиотеката на долния етаж.

Мариса кимна и той се наведе и я погали по бузата. После погледът му попадна върху устните ѝ и мирисът, който се излъчваше от тялото му, изведнъж се засили.

Очите им се срещнаха.

За по-малко от секунда във вените на Мариса пламна изпепеляващо желание, нужда, която я раздираше отвътре. Сякаш надарени със собствена воля, очите ѝ се откъснаха от лицето му и се плъзнаха по шията му. Вампирските ѝ зъби затуптяха и всичко около нея започна да избледнява под повика на инстинкта. Копнееше да забие зъби във вената. Жадуваше да се нахрани от него. А той да я обладае, докато тя пие.

Жажда за кръв.

О, господи. Ето защо беше толкова уморена. Онази вечер така и не беше пила от Ривендж, после бяха дошли притесненията около болестта на Бъч и начина, по който си бе тръгнал. И разбира се, случилото се с Хавърс.

Не че в този миг причините имаха някакво значение. Единственото, което Мариса усещаше, беше глад.

Устните ѝ се разтвориха и тя се приведе напред...

Само че какво щеше да стане, ако пиеше от него?

Е, това беше лесно — щеше да го пресуши, опитвайки се да утоли глада си, защото човешката кръв беше твърде слаба. Щеше да го убие.

Но, боже мой, вкусът му щеше да е прекрасен.

Тя заглуши гласа на жаждата за кръв и с усилие на волята пъкна ръце под завивките.

— Ще се видим довечера.

Бъч се изправи с помътнели очи и сложи ръце пред тялото си, сякаш за да скрие ерекцията си. Което, разбира се, само усили желанието ѝ да се притисне до него.

— Грижи се за себе си, Мариса — каза той с пропит от тъга глас.

Беше вече до вратата, когато нейният глас го спря:

— Бъч?

— Да?

— Не мисля, че си слаб.

Той се намръщи, чудейки се откъде пък се беше взело това.

— Нито пък аз. Спи спокойно, красавице. Ще се видим скоро.

Останала сама, Мариса зачака гладът ѝ да стихне и той наистина отмина. Което ѝ вдъхна надежда. С всичко, което се случваше в момента, би се радвала да отложи храненето още малко. Подобна близост с Ривендж ѝ се струваше някак нередна.

Ван подкара към центъра на града, докато над Колдуел падаше нощ. Напусна шосето и пое по разнебитения, осеян с дупки път, който минаваше под големия мост. Паркира до един стълб, върху който с оранжева боя беше написано F-8, слезе от пикапа и се огледа.

Над главата му трафикът бучеше неспирно, тежки камиони минаваха с гръм и трясък, от време на време изсвирваше клаксон. Тук долу реката вдигаше почти толкова шум, колкото и колите горе. Това беше първият ден за тази година, в който се усещаше приближаването на пролетта, и Хъдсън течеше забързано, придошла от топящите се снегове. Тъмносивите й води приличаха на разтопен асфалт. И миришеха на пръст.

Застанал нащрек, Ван се огледа на всички страни. Да слезе под моста, и то сам, определено не беше добра идея. Особено сега, когато последните лъчи на слънцето бързо гаснеха.

По дяволите, изобщо не трябваше да идва. Той се обърна към пикапа.

В този миг Хавиер излезе от сенките.

— Радвам се, че дойде, синко.

Ван положи усилие да преглътне изненадата си. Мамка му, този тип беше като привидение.

— Не можехте ли да го направим по телефона? — Гласът му прозвуча нерешително и той се ядоса на себе си. — Имам сума ти неща за вършене — добави той.

— Искам да ми помогнеш за нещо.

— Казах ти, че не проявявам интерес.

Хавиер се подсмихна.

— Да, така беше.

Разнесе се хрущене на автомобилни гуми върху чакъл и Ван погледна наляво. Един златист, невзрачен миниван тъкмо спираше до него.

Без да изпуска Хавиер от поглед, Ван пхна ръка в джоба си и постави пръст върху спусъка на деветмилиметровия си пистолет. Ако смятаха да му видят сметката, нямаше да се даде без бой.

— На задната седалка има нещо за теб, синко. Хайде, иди виж.

Настъпи пауза.

— Да не те е страх?

— Майната му! — изруга Ван и отиде до колата, готов да извади пистолета си веднага щом се наложи.

Отвори вратата и отскочи назад. Вътре, завързан с найлоново въже и тиксо на устата и очите, лежеше брат му Ричард.

— Боже, Рич...

Ван посегна към него, но в същия миг чу как някой запъва ударника на пистолет. Погледна към мястото на шофьора и видя, че светлокосото копеле зад волана беше насочило четиридесеткалибров „Смит енд Уесън“ право към главата му.

— Бих искал да размислиш над предложението ми — каза Хавиер.

Седнал зад волана на хондата на Сали Форестър, Бъч изруга, когато зави на червено и видя патрулната кола, паркирана пред „Стюартс“, на ъгъла на „Фрамингам“ и „Холис“.

Мамка му. Трудно беше да си спокоен, докато се разкарваш с крадена кола и две хилядарки в брой у себе си.

Добре, че имаше подкрепление, Ви идваше след него с кадилака.

Точно девет минути и половина по-късно стигнаха до къщичката на Сали Форестър на улица „Барнстейбъл“. След като загаси фаровете и спря хондата, Бъч угаси двигателя, разделяйки двете жици. Къщата беше тъмна, така че той отиде до входа, пхна плика с парите в отвора на пощенската кутия и пое към мястото, където Ви го чакаше в кадилака. Не се тревожеше, че може да го видят — ако някой решише да задава въпроси, Ви просто щеше да изтрие спомените му и готово.

Тъкмо се качваше в колата, когато усети как го обзема познато чувство, и се вцепени.

Без никаква видима причина тялото му зазвъня — това бе единственият начин, по който можеше да го опише. Сякаш в гърдите му имаше мобилен телефон.

Надолу... трябваше да продължи надолу по улицата.

О, господи... там имаше *лесъри*.

— Какво има, ченге?

— Усещам ги. Наблизо са.

— Да се позабавляваме тогава.

Вишъс излезе иззад волана и затвори вратата. Когато и Бъч стори същото, той включи алармата и фаровете на кадилака светнаха за миг, после отново угаснаха.

— Не му се противи, ченге. Нека видим какво ще стане.

Бъч тръгна по улицата. После се затича.

Рамо до рамо, двамата бягаха в сенките на тихия квартал, като внимаваха да се държат настрана от светлината, хвърляна от уличните лампи и верандите на къщите. Минаха през нечий заден двор. Заобиколиха един басейн. Промъкнаха се покрай някакъв гараж.

Кварталът ставаше все по-противен. Залаяха кучета. Подмина ги кола с угасени фарове, от която на високи децибели се разнасяше рап. Стигнаха до една изоставена къща. До нея имаше незастроен парцел. Най-сетне се озоваха пред полусрутена двуетажна сграда от седемдесетте години, оградена от триметрова дървена ограда.

— Тук — каза Бъч, докато се оглеждаше за порта.

— Дай да ти помогна, ченге.

Бъч улови ръба на оградата и се оттласна от земята с помощта на Вишъс, който го прехвърли с такава лекота, сякаш вдигаше лист хартия. Бъч се приземи меко от другата страна и приклезна.

Ето ги. Трима *лесъри*. Двама от тях тъкмо извличаха от къщата един цивилен вампир.

Кръвта на Бъч кипна. Беше бесен заради онова, което му бяха сторили, разяждан от тревогата си за Мариса, завинаги уловен в капана на човешкото си тяло — всичко това клокочеше в него и *лесърите* бяха съвършената мишена, върху която да го излее.

Само че в този миг Ви се материализира до него и го улови за рамото. Бъч рязко се обърна, с намерението да му каже да се разкара, когато Вишъс изсъска в ухото му:

— Няма да те спирам. Само гледай да не вдигаш шум. Тук отвсякъде могат да ни видят, а без Рейдж до себе си, ще трябва да насоча цялото си внимание към битката. Няма да мога да използвам *мис*, за да се прикрием.

Бъч го изгледа продължително, осъзнал, че за първи път му дават зелена светлина да се бие.

— Защо го правиш?

— Трябва да сме сигурни на чия страна си — отвърна Ви и извади един кинжал. — Това е начин да проверим. Двамата с цивилния са за мен, ти се погрижи за третия.

Бъч кимна и се хвърли напред. Силен грохот отекна в главата му и изпълни цялото му тяло. Докато се насочваше към противника си, *лесърът* изведнъж се обърна, сякаш беше чул стъпките му, и по лицето му се изписа... раздразнение.

— Крайно време беше подкрепленията да се появят! — заяви убиецът и се обърна към къщата. — Вътре има две женски. Русата е много бърза, така че искам да я...

Бъч го събори изотзад и стисна главата и раменете му в желязна хватка. Беше като обядване на див кон. Освирепял, *лесърът* опита да се обърне, мъчейки се да докопа крака или ръката му, а когато не успя, се блъсна в къщата с такава сила, че алуминиевата й облицовка хлътна под тежестта на двете тела.

Бъч обаче не го пускаше. Едната му ръка притискаше гърлото на копелето, а другата се беше вкопчила в китката му и я дърпаше назад. За да се задържи още по-здравео, Бъч обви крака около бедрата на *лесъра*, склучи глезени и стисна с всичка сила.

Отне известно време, но усилието и недостигът на въздух най-сетне забавиха движенията на *лесъра*.

Само че, докато коленете на убиеца започнат да омекват, Бъч вече бе разбрал точно как се чувства една топка за пинбол. Бяха го блъскали в стената на къщата, после в касата на вратата, а сега бяха в коридора и *лесърът* го размяташе напред-назад в тясното пространство. Мозъкът му се лашкаше в черепа, вътрешностите му сигурно приличаха на бъркани яйца, но той за нищо на света нямаше да охлаби хватката си. Колкото повече забавеше *лесъра*, толкова по-голям беше шансът на двете жени да избягат.

Мамка му, сега пък сякаш се бяха качили на въртележка, от онези, които те носят във всички посоки. Светът се завъртя пред очите му, а когато се приземиха, Бъч се оказа затиснат от противника си.

Гадна работа. Сега той беше този, който не можеше да си поеме дъх.

Бъч протегна крак, отгласна се от стената и успя да изпълзи изпод *лесъра*. За съжаление, копелето реагира мълниеносно, завъртя се и двамата се затъркаляха по отвратителния оранжев килим. Най-сетне силата на Бъч се изчерпи.

Почти без усилие убиецът го преметна, така че сега двамата бяха лице в лице, и го приклеци под себе си.

Окей... сега беше моментът Ви да му се притече на помощ.

В този миг *лесърът* сведе поглед надолу и когато срещна очите на Бъч, всичко сякаш замря. Просто спря.

Двамата отново бяха вкопчени в желязна хватка, но този път тя беше различна — не на телата, а на погледите им. И макар Бъч да беше затиснат от противника си, целият контрол бе у него. *Лесърът* беше напълно вцепенен и без да се замисли, Бъч се довери на инстинкта си, който му каза да отвори уста и да си поеме бавно дъх.

Само че онова, което вдиша, не беше въздух. Онова, което всмукваше, беше *лесърът*. Поемаше го в себе си. Поглъщаше го. Точно както на уличката онази вечер, само че този път никой не го прекъсна. Той продължи да вдишва, сякаш никога нямаше да спре, докато черната сянка, излизаща от очите, носа и устата на убиеца, бавно се вливаше в него.

Бъч се почувства като балон, пълен със смог. Почувства се така, сякаш беше приел ролята на врага.

Когато всичко свърши, убиецът се превърна в прах, фина, сива пепел, която се посипа

по лицето и тялото на Бъч.

— Майко мила!

Обзет от отчаяние, Бъч погледна към вратата. Ви стоеше на прага, вкопчен в дървената каса с такъв вид, сякаш тя беше единственото, което го държеше да не падне.

— О, боже!

Бъч се обърна на една страна и грозният килим го одраска по бузата. Ужасно му се повдигаше, а гърлото му пареше така, сякаш часове наред се беше наливал с уиски. Но най-страшното беше, че злото отново бе в него и пълзеше във вените му.

Когато си пое дъх и усети миризмата на бебешка пудра, веднага разбра, че идва от него, а не от останките на *лесъра*.

— Ви... — отчаяно каза той. — Какво беше това?

— Не знам, ченге. Нямам никаква представа.

Двадесет минути по-късно двамата вече бяха в кадилака. Ви заключи вратите и извади мобилния си телефон. Докато набираше, погледът му се спря върху Бъч. Ченгето изглеждаше така, сякаш страдаше едновременно от морска болест, грип и продължително безсъние. Освен това направо вонеше на бебешка пудра, миризмата като че ли се процеждаше от всичките му пори.

Докато чакаше да се свърже, Ви запали двигателя, включи на скорост и отново се замисли за онова, което Бъч беше направил с *лесъра*. Както ченгето обичаше да казва: *Пресвета Богородице, майко Божия!*

Наистина това с всмукването си го биваше. Но усложненията нямаха край.

Ви отново погледна към Бъч и си даде сметка, че го прави, за да се увери, че ченгето не го гледа като някой *лесър*.

По дяволите!

— Рот? — каза Ви, когато чу гласа от другата страна. — Слушай, аз... мамка му... нашето момче току-що погълна един *лесър*. Не, не Рейдж. Бъч. Да, Бъч. Какво? Не, с очите си видях как... как го погълна. И аз не знам как го направи, но *лесърът* се изпари. Не, не, нямаше никакъв нож. Той просто вдиша копелето. Виж, за всеки случай ще го откарам в моя апартамент, за да поспи, докато му мине. След това се прибирам, окей? Точно така... Не, понятие си нямам как го направи, но ще ти разкажа всичко най-подробно, когато си дойда. Да. Точно така. Аха. О, за бога... *да, добре съм*. Стига си ме разпитвал. Доскоро.

Той затвори и остави телефона върху таблото.

— Радвам се, че няма да ме върнеш у дома — обади се Бъч пресипнало и немощно.

— Ще ми се да можех.

Ви извади една от ръчно свитите си цигари, запали я и всмука жадно. След това изпусна дима и открехна прозореца до себе си.

— Боже, ченге, откъде знаеше как да го направиш?

— Не знаех — отвърна Бъч и се закашля, сякаш гърлото го дразнеше. — Дай ми един от кинжалите си.

Ви се намръщи и го изгледа изпитателно.

— Защо?

— Просто го направи.

Ви се поколеба и Бъч тъжно поклати глава.

— Няма да те нападна. Кълна се в майка си.

Стигнаха до червен светофар и Ви разкопча предпазния колан, за да извади един от кинжалите си. Подаде го на Бъч с дръжката напред, после погледна пътя пред себе си. Когато отново се обърна към Бъч, той вече беше вдигнал ръкава си и беше забил острието под лакътя си. Двамата се вторачиха в онова, което потече от раната.

— Отново е черна.

— Е... в това няма нищо странно.

— И мириша като тях.

— Аха.

На Ви изобщо не му харесваше погледът, с който Бъч гледаше кинжала в ръцете си.

— Какво ще кажеш да ми го върнеш, приятел?

Бъч му подаде кинжала и Ви го прибра в канията на гърдите си, като преди това избърса черната стомана в кожения си панталон. Бъч обви ръце около тялото си.

— Не искам да съм близо до Мариса, докато съм в това състояние.

— Няма проблем. Аз ще се погрижа за всичко.

— Ви?

— Какво?

— По-скоро бих умрял, отколкото да те нараня.

Ви го погледна. Лицето на Бъч беше мрачно, лешниковите му очи — болезнено сериозни. Думите му не бяха израз на преминала през главата му мисъл, а тържествен обет. Бъч О'Нийл бе готов сам да се извади от играта, ако нещата загрубееха. И определено щеше да го направи.

Ви отново смукна от цигарата, мъчейки се да не се привърже още повече към човека до себе си.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

„О, господи, дано никога не се стига дотам.“

Мариса за пореден път обиколи библиотеката и отново се озова до прозорците, които гледаха към терасата и езерото навън.

„Отминалият ден трябва да е бил топъл“, помисли си тя. Снегът се беше разтопил на няколко места, разкривайки черните плочки на терасата и кафявата пръст на моравата...

О, господи, на кого му пукаше за проклетия пейзаж!

Бъч си беше тръгнал след Първото хранене с обяснението, че има някаква бърза работа.

В това нямаше проблем. Наистина. Но беше преди два часа.

Някой влезе в стаята и тя се обърна рязко.

— Бъч... о, ти ли си...

В пищната позлатена рамка на вратата стоеше Вишъс. О, Скрайб Върджин... лицето му приличаше на безизразна маска, каквато се слага, когато трябва да се съобщи лоша новина.

— Кажи ми, че не е мъртъв — рече Мариса. — Спаси живота ми, кажи, че не е мъртъв.

— Не е мъртъв.

Краката ѝ омекнаха и трябваше да се улови за една от полиците с книги, които опасваха цялата стена.

— Но няма да дойде, нали?

— Не.

Докато се визираха един в друг, Мариса разсеяно забеляза фината бяла риза, която Вишъс носеше под кожените си дрехи — беше на британската къща „Търнбул енд Есър“, същия модел като на Бъч.

Мариса обви ръка около кръста си. Дори от другия край на стаята Вишъс я плашеше. Изглеждаше толкова опасен... и то не заради татуировките на слепоочието, черната брадичка или страховитото тяло. От цялото му същество се излъчваше студенина, изглеждаше така, сякаш бе способен на всичко.

— Къде е?

— Добре е.

— Тогава защо не е тук?

— Беше само една бърза битка.

Една... бърза... битка. Коленете на Мариса се огънаха, когато я връхлетя споменът за дните, прекарани до леглото на Бъч. Отново го видя в болничната стая, пребит и агонизиращ. Заразен с нещо зло.

— Искам да го видя.

— Не е тук.

— При брат ми ли е?

— Не.

— И ти няма да ми кажеш къде е, нали?

— Много скоро ще ти се обади.

— С *лесърите* ли се бихте?

Вишъс продължи да се визира безмълвно в нея и Мариса усети как сърцето ѝ заби учестено. Не можеше да понесе мисълта, че Бъч ще продължи да участва в тази война. Тя вече му бе причинила толкова много страдание!

— По дяволите, кажи ми дали сте се били с *лесърите*, арогантно копеле такова.

Последва мълчание, което недвусмислено отговаряше на въпроса ѝ и даваше да се

разбере, че Вишъс не го е грижа дали ще я вбеси.

Мариса повдигна края на роклята си и отиде до него. От толкова близо трябваше да протегне шия, за да го погледне в лицето. Господи, тези очи, тези диамантено бели ириса, оброчени с тъмосин ореол. Студени. Толкова студени.

Тя се опита да овладее треперенето си, но той го усети по потръпването на раменете ѝ.

— Боиш ли се от мен, Мариса? — попита. — Какво точно си мислиш, че ще ти сторя?

— Не искам Бъч да се бие — заяви тя, сякаш не го бе чула.

Една от черните вежди на Вишъс се повдигна.

— Не зависи от теб.

— Прекалено е опасно за него.

— След видяното тази нощ не съм много сигурен в това.

Суровата му усмивка я накара да направи крачка назад, но гневът я възпря от понататъшно отстъпление.

— Забрави ли в какво състояние беше в болницата? Сам видя какво му бяха сторили миналия път. Мислех, че те е грижа за него.

— Ако се окаже, че може да ни бъде полезен, и ако той е съгласен, ще го използваме.

— Точно в този момент ненавиждам Братството! — произнесе тя на един дъх. — Както и теб.

Понечи да го заобиколи, но Вишъс я улови за лакътя и я придърпа към себе си — властно, но без да ѝ причинява болка. Очите му обходиха лицето, шията, тялото ѝ.

И тогава тя почувства пожара, който бушуваше в него. Вулканичната стихия. Огненият ад, заключен зад решетките на ледения му самоконтрол.

— Пусни ме — прошепна и сърцето ѝ заби учестено.

— Не съм изненадан.

Отговорът му беше тих, но прозвуча като потракването на нож, оставен върху маса.

— От к-к-какво?

— Ти си достойна жена. С основание не ме харесваш.

Искрящите му очи се спряха върху лицето ѝ.

— Знаеш ли, ти наистина си най-прекрасната дъщеря на нашата раса.

— Не... не съм...

— О, да, и още как.

Гласът на Вишъс ставаше все по-нисък и по-тих, докато накрая Мариса не беше сигурна дали наистина го чува, или всичко бе плод на въображението ѝ.

— Направи мъдър избор с Бъч. Той ще се грижи за теб, ако му позволиш. Ще му позволиш ли, Мариса? Ще го оставиш ли... да се грижи за теб?

Хипнотизирана от диамантените му очи, тя усети как палецът му се плъзва по китката ѝ — напред-назад, напред-назад. Постепенно пулсът ѝ се успокои и сърцето ѝ заби в ленивия ритъм на ръката му.

— Отговори ми, Мариса.

Тя се олюля.

— Какво... какво ме попита?

— Ще му позволиш ли да те вземе? — Вишъс се наведе към нея и долепи устни до ухото ѝ. — Ще го приемеш ли в себе си?

— Да... — задъхано прошепна Мариса. Прекрасно си даваше сметка, че говорят за секс, но беше прекалено оплетена в изкусителната мрежа на мига, за да не отговори. — Ще

го приема в себе си.

Вишъс разхлаби железната си хватка и я помилва по ръката. Пръстите му се плъзнаха по кожата ѝ, топли и уверени. Той сведе поглед към мястото, което докосваше, и лицето му придоби вгълбено изражение.

— Добре. Това е добре. Двамата сте прекрасна двойка. Същинско шибано вдъхновение. И като се обърна, той излезе от стаята.

Объркана и разтърсена, Мариса отиде до вратата със залитане и се загледа как Вишъс се изкачва с твърда стъпка по стълбите.

Изведнъж той се извърна към нея и тя неволно вдигна ръка към гърлото си.

Усмивката му беше толкова мрачна, колкото светли бяха очите му.

— Хайде, Мариса. Наистина ли мислеше, че ще те целуна?

Тя ахна. Точно това ѝ беше минало през...

Вишъс поклати глава.

— Ти си жената на Бъч и за мен винаги ще си останеш такава, независимо дали ще се съберете или не.

И като продължи нагоре по стълбите, добави:

— Освен това не си мой тип. Кожата ти е прекалено нежна.

Ви влезе в кабинета на Рот и затвори двукрилата врата след себе си. Разговорът с Мариса беше адски смущаващ, и то по ред причини. От седмици не беше прониквал в ничии мисли, но днес беше прочел нейните без проблем. Или пък просто беше налучкал? По дяволите, това май беше по-вероятно. Съдейки по широко отворените ѝ очи, очевидно си бе помислила, че ще я целуне.

Но беше сгрещила. Гледаше я по този начин, защото тя възбуждаше интереса му, а не защото беше привлечен от нея. Искаше да разбере защо Бъч я бе докосвал с такава жар и любов. Дали беше нещо в кожата ѝ? В тялото ѝ? Или беше красотата ѝ? Как точно го правеше?

Как успяваше да отведе Бъч отвъд секса — там, където душите се сливат?

Ви внезапно се почувства самотен и разтри гърдите си.

— Хей? Братко?

Рот излезе иззад изящното си писалище, огромен както винаги.

— Тук си, за да докладваш или за да се правиш на статуя?

— Тъъ... извинявай. Бях се замислил.

Вишъс запали цигара и описа битката, като отдели особено внимание на последната част, когато с очите си бе видял как *лесърът* се изпарява във въздуха благодарение на Бъч.

— Господи! — ахна Рот.

Ви отиде до камината и хвърли угарката в пламъците.

— Никога не бях виждал подобно нещо.

— Той добре ли е?

— Не знам. Бих го завел на преглед при Хавърс, но вратите на клиниката вече са затворени за него. Оставих го в моя апартамент. Има мобилен телефон — ще ми се обади, ако нещо се обърка, и тогава ще му мислим.

Веждите на Рот изчезнаха зад плътно прилепналите тъмни очила.

— Сигурен ли си, че *лесърите* не могат да го проследят?

— Дяволски сигурен. И в двата случая той ги откри. Сякаш ги надушва или нещо такова. Когато се доближи до тях, те като че ли го разпознават, но винаги той е инициаторът.

Рот погледна към купищата хартия, с които беше отрупано писалището му.

— Не ми харесва, че е съвсем сам някъде там. Изобщо не ми харесва.

Последва дълга пауза, после Ви каза:

— Мога да отида и да го взема. Да го доведа у дома.

Рот свали тъмните си очила и разтърка очи, при което едрият черен диамант на средния му пръст проблесна.

— Тук има жени. Една от които е бременна.

— Ще го държа под око. Ще се погрижа да стои в Дупката. Мога да затворя достъпа през тунела.

Тъмните очила на Рот отново скриха очите му.

— По дяволите. Върви. Време е нашето момче да си дойде у дома.

За Ван най-страшната част от въвеждането в Обществото на лесърите не беше физическата промяна, Омега, или принудата да приеме всичко това. Не че цялата история не беше направо ужасяваща. Беше, и още как. Да разбере, че злото не само съществува, но и че броди по земята и прави каквото си поиска с хората, беше наистина стряскащо.

Но най-страшното беше друго.

Ван изсумтя и се надигна от голия дюшек, върху който лежеше Бог знае откога.

Погледна надолу и протегна едната си ръка, после отново я прибра до тялото си.

Не, най-страшното беше, че когато най-сетне спря да повръща и успя да си поеме дъх, не можа да си спомни защо бе отказвал да се присъедини към Обществото. Защото сега силата му се беше възвърнала, в тялото му сякаш имаше нов двигател, сякаш отново беше на двадесет години. Благодарение на Омега, той отново беше себе си, а не бледо подобие на онова, което бе някога. Вярно, средствата за постигането на тази цел бяха чудовищни и направо немислими. Но резултатът... резултатът беше удивителен.

Той отново напрегна бицепса си, наслаждавайки се на усещането на мускулите и костите си.

— Усмиваш се — каза Хавиер и влезе в стаята.

Ван вдигна очи.

— Чувствам се страхотно. Направо страхотно.

Погледът на Хавиер остана хладен.

— Недей да се главозамайваш. И ме чуй добре. Искам да се държиш близо до мен. Никъде няма да ходиш сам, ясно?

— Да. Абсолютно.

Ван спусна крака от леглото. Нямахше търпение да се втурне да бяга, за да разбере какво е усещането.

Докато той се изправяше, по лицето на Хавиер пробяга странно изражение. Раздразнение?

— Какво не е наред? — попита Ван.

— Твоето въвеждане беше толкова... обикновено.

Обикновено? Да ти изтръгнат сърцето и да напълнят вените ти с нещо, което прилича

на катран, изобщо не му се струваше „обикновено“. А и на Ван никак не му беше приятно да му развалят удоволствието по този начин. За него светът отново беше нов и вълнуващ. Чувстваше се като прероден.

— Съжалявам, че те разочаровах — измърмори той.

— Не съм разочарован от теб. Засега — отвърна Хавиер и погледна часовника си. —

Облечи се. Тръгваме след пет минути.

Ван отиде в банята и застана над тоалетната чиния, но изведнъж осъзна, че не му се ходи. И че не е нито гладен, нито жаден.

Хм, това беше доста странно. Някак неестествено му се струваше да не изпълнява обичайната си сутрешна програма.

Приведе се напред и се погледна в огледалото над умивалника. Чертите му си бяха съвсем същите, но очите му бяха различни.

Тласкан от внезапно разляло се по вените му безпокойство, той потри лицето си с длан, сякаш за да се увери, че все още е от плът и кръв. Когато почувства костите на черепа си под тънката кожа, неволно се сети за Ричард.

Който си беше у дома, при жена си и двете си деца. В безопасност.

Връзката на Ван със семейството му беше прекъсната. Завинаги. Но животът на брат му си струваше цената. Той все пак беше баща.

Пък и самият Ван беше получил толкова много в замяна на саможертвата си. Онова, особеното у него, отново беше в играта.

— Готов ли си да тръгваме? — повика го Хавиер от коридора. Ван преглътна мъчително. В каквото и да се беше забъркал, то определено не беше обикновено престъпление, беше много по-страшно и загадъчно. Сега той беше инструмент на злото. Защо тогава не бе разтревожен?

Вместо това се наслаждаваше на силата си и нямаше търпение да я използва.

— Да, готов съм.

Усмихна се на отражението си. Имаше чувството, че съдбата му беше предопределила нещо много специално и то се беше сбъднало. И че се намира точно там, където трябва да бъде.

На следващата вечер Мариса тъкмо излизаше изпод душа, когато чу металните щори да се вдигат за през нощта. Господи, толкова беше уморена. Денят се беше оказал ужасно напрегнат.

Но пък всички неща, които трябваше да свърши, ѝ бяха помогнали да не се побърка от тревога по Бъч. Или поне да не мисли непрекъснато за него.

Това, че отново беше пострадал от ръката на *лесър*, не беше единственото, което я тревожеше. Чудеше се къде ли се намира и дали някой го наглежда. Очевидно не беше брат ѝ. Но дали Бъч си имаше някой друг?

Ами ако беше прекарал целия ден с друга жена, която се бе грижила за него и го бе лекувала?

Вярно, предишната вечер се бяха чули по телефона и той ѝ беше казал точно каквото тя искаше да чуе. Уверил я беше, че е добре. Не беше скрил, че се е бил с *лесър*. Съвсем честно ѝ беше обяснил защо не иска да се среща с нея, докато не е сигурен, че състоянието му е стабилно. И освен това се бяха разбрали да се видят за Първото хранене днес.

Не го винеше, че се бе държал някак сковано — отдаваше го на тревогата му. Едва след като затвори, Мариса си даде сметка за всичко, което бе пропуснала да го попита.

Отвратена от собствената си несигурност, тя отиде до шахтата за мръсни дрехи и пусна мократа кърпа. Когато се изправи, изведнъж ѝ се зави свят, тя се олюля и трябваше да приклепне, за да не се строполи в несвяст.

„О, нека нуждата да се нахраня да отmine. Моля те!“

Задиша дълбоко и когато главата ѝ се проясни, бавно се изправи. Отиде до умивалника и докато плискаше лицето си със студена вода, си даде сметка, че ще трябва да се види с Ривендж. Но не и тази вечер. Тази вечер имаше нужда да бъде с Бъч. Трябваше да го види и с очите си да се увери, че е добре. Освен това трябваше да поговори с него. Важен беше той, не нейното тяло.

Когато се посъвзе, облече синьо-зелената си рокля на „Ив Сен Лоран“. Господи, как я ненавиждаше вече! Свързваше я с толкова неприятни спомени, сякаш сцената, разиграла се между нея и Хавърс, се беше пропила във фината материя като отвратителна миризма.

Почукването, което очакваше, се разнесе точно в шест часа. На прага стоеше Фриц и ѝ се покланяше с усмивка.

— Добър вечер, господарке.

— Добър вечер. У теб ли са документите?

— Както поискахте.

Тя пое папката, която икономът ѝ подаде, отиде до бюрото и прелисти книгата вътре. Подписа се на няколко места, после затвори папката и сложи ръка отгоре ѝ.

— Приключихме бързо.

— Адвокатите ни са наистина добри, нали?

Мариса си пое дълбоко дъх и му върна пълномощното и договора за наем. След това отиде до нощната масичка и взе гривната от диамантения комплект, който носеше в нощта, когато се появи на прага на Братството. Докато подаваше искрящото украшение на *догена*, за миг си спомни как баща ѝ ѝ го беше подарил преди повече от сто години. Той никога не би предположил за какво смята да го използва дъщеря му. Слава на Скрайб Върджин.

Икономът се намръщи.

— Господарят не одобрява това.

— Знам, но Рот вече направи достатъчно за мен — отвърна Мариса, а диамантите проблеснаха между пръстите ѝ. — Фриц? Вземи гривната.

— Господарят наистина не одобрява.

— Той не ми е попечител, така че не зависи от него.

— Той е крал. Всичко зависи от него — възрази Фриц, но въпреки това взе украшенията.

Докато *догенът* се обръщаше, за да си тръгне, изражението му беше толкова съкрушено, че Мариса каза:

— Благодаря ти, задето донесе част от бельото ми и задето се погрижи тази рокля да бъде почистена. Много си внимателен.

Лицето на Фриц се поразведри от похвалата за добре свършената работа.

— Искате ли да извадя още няколко рокли от куфарите ви?

Мариса сведе поглед към синьо-зелената рокля и поклати глава.

— Няма да остана тук много дълго. По-добре да не ги разопаковаме.

— Както наредите, господарке.

— Благодаря ти, Фриц.

Догенът се поколеба.

— Трябва да знаете, че сложих свежи рози в библиотеката за тазвечерната ви среща с господаря Бъч. Той ме помоли да го направя за вас. Настоя да се погрижа да бъдат също толкова прекрасни и бледожълти като косата ви.

Мариса притвори очи.

— Благодаря ти, Фриц.

Бъч изплакна самобръсначката си, чукна я в ръба на умивалника и спря чешмата. Според огледалото, бръсненето не беше помогнало особено. Всъщност така синините, които междуременно бяха започнали да избледняват и сега бяха жълтеникави, изпъкваха още повече. По дяволите. Искаше да изглежда добре за Мариса, особено след като миналата вечер се бе провалила по този начин.

Загледан в отражението си, той докосна предния си зъб, онзи, който беше леко нащърбен. Мамка му... ако искаше да изглежда така, сякаш наистина я заслужава, щеше да се нуждае от пластична операция, детоксикация и коронки на зъбите.

Както и да е. Сега имаше други грижи. Предишната вечер тя звучеше ужасно по телефона, между тях като че ли отново се бе появила дистанция. Но поне се беше съгласила да го види и това беше и поводът за най-голямата му тревога. Той посегна към кухненския нож, оставен на ръба на умивалника, изпъна едната си ръка и...

— Ченге, по теб няма да остане ненадупчено място, ако продължаваш в същия дух.

Бъч вдигна поглед към огледалото и видя Ви да се обляга на отворената врата зад него с чаша водка в едната ръка и цигара в другата. Аромат на турски тютюн изпълни въздуха, остър и мъжествен.

— Няма как, Ви. Трябва да се уверя. Знам, че ръката ти върши чудеса, но...

Той прокара острието по кожата си и затвори очи, страхувайки се да погледне към разреза.

— Червена е, Бъч. Добре си.

Бъч сведе очи към алената струйка.

— Как мога да съм напълно сигурен?

— Вече не миришеш на *лесър*. За разлика от снощи — каза Ви и пристъпи в банята. —

Освен това...

Преди Бъч да разбере какво става, Ви сграбчи ръката му, наведе се и близна раната, която начаса се затвори. Бъч рязко се отскубна от съквартиранта си.

— Боже, Ви! Ами ако кръвта ми е заразена?

— Нищо й няма. Абсо...

Внезапно Вишъс се преви надве, нададе приглушен вик и се свлече на пода. Тялото му потръпваше конвулсивно, виждаше се само бялото на очите му.

— О, господи! — Бъч ужасено посегна към него.

При което Ви сложи край на припадъка си и преспойно отпи от чашата с водка.

— Добре си, ченге. Вкусът й си беше съвсем наред. Е, като за човешка кръв, разбира се, а тя определено не е сред любимите ми питиета, ако ме разбираш.

Бъч замахна и заби юмрук в рамото на вампира. Ви изруга и той го удари още веднъж.

Ви го изгледа свирепо и потри удареното място.

— Стига, ченге!

— Сам си го изпроси!

И като го заобиколи, Бъч отиде до дрешника и се залови да рови из дрехите, разбутвайки многобройните закачалки, докато се чудеше какво да облече.

Внезапно спря и затвори очи.

— Майната му, Ви. Снощи кръвта ми беше черна. Днес вече не е. Да не съм се превърнал в машина за преработка на *лесъри* или нещо такова?

Ви приседна на леглото и като се облегна на таблата, закрепил чашата с водка върху обувия си в кожени панталони крак.

— Може би. Не знам.

Господи, сериозно започваше да му писва вечно да е в неведение.

— Мислех си, че знаеш всичко.

— Това беше удар под кръста, Бъч.

— Мамка му... прав си. Съжалявам.

— Не може ли да зарежем извиненията и просто да ти ударя един?

Те се разсмяха и Бъч отново се залови с избора на дрехи. В крайна сметка си хареса един костюм на „Дзеня“ в синьо и черно, и го метна на леглото до Ви. После се зае с вратовръзките.

— Видял съм Омега, нали? Онова, което извади от корема ми, беше част от него. Той е сложил късче от себе си в мен.

— Да. Така мисля.

Изведнъж на Бъч му се прииска да отиде на църква и да се помоли за спасението на душата си.

— Никога вече няма да съм нормален, нали?

— Най-вероятно.

Бъч се загледа в колекцията си от вратовръзки и едва не му се зави свят при вида на изобилието от цветове и модели. Докато стоеше пред тях, колебаейки се коя да избере, неочаквано се замисли за семейството си в Южен Бостън.

Да, те бяха нормални, никога не се променяха, бяха непреклонни. Със семейство

О'Нийл се беше случило едно съдбоносно събитие — когато беше на петнайсет години, сестра му Джейн беше изнасилена и убита. Трагедията беше запратила шахматната дъска на живота им високо във въздуха, но когато изпопадаха, фигурите се върнаха на старите си места. И Бъч си остана чужд и нежелан за останалите.

За да прекъсне този поток от мисли, Бъч откачи една кървавочервена вратовръзка „Ферагамо“.

— Е, какъв е планът за тази вечер, вампире?

— Никакъв — днес няма да патрулирам.

— Чудесно.

— Не, ужасно. Знаеш, че не обичам да се излеждавам.

— Прекалено си напрегнат.

— Ха.

Бъч хвърли поглед през рамо.

— Трябва ли да ти напомня какво се случи този следобед?

Ви се загледа в чашата си.

— Какво толкова!

— Събуди се с такива крясъци, че се уплаших да не са те простреляли. Какво, по дяволите, сънуваше?

— Нищо.

— Не ми хвърляй прах в очите, адски е дразнещо.

Ви разклати чашата с водката. После отпи.

— Просто сън.

— Как ли пък не! Живеем заедно от девет месеца. В редките случаи, когато спиш, не издаваш никакъв звук.

— Все едно.

Бъч пусна кърпата на пода, нахлузи чифт черни боксерки и извади колосана риза от дрешника.

— Трябва да кажеш на Рот какво става.

— Хайде да не подхващаме тая тема, а?

Бъч облече ризата, закопча я, после свали панталона от закачалката.

— Казвам само, че...

— Престани, ченге.

— Господи, хич не си по приказките, а? Виж какво, ако имаш нужда да си поговориш с някого, аз съм насреща.

— Малко вероятно. Но оценявам предложението ти. — Ви се прокашля. — Между другото, миналата нощ взех назаем една от ризите ти.

— Няма проблем. Знаеш, че побеснявам, когато почнеш да ми задига чорапите.

— Не исках да се срещам с момичето ти в бойни дрехи. А само такива имам.

— Тя спомена, че сте разговаряли. Мисля, че малко я плашиш.

Ви измърмори нещо, което прозвуча като: „Би трябвало“ и Бъч го погледна.

— Какво каза?

— Нищо.

Ви скочи от леглото и се отправи към вратата.

— Слушай, мисля да прекарам тази вечер в апартамента си. Направо ще откача, ако трябва да се мотая тук, докато всички останали са навън по работа. Знаеш къде да ме

намериш, ако ти потрябвам.

— Ви — повика го Бъч и Вишъс спря. — Благодаря ти.

— За какво?

Бъч вдигна порязаната си ръка.

— Знаеш за какво.

Ви сви рамене.

— Реших, че за теб така ще е по-безопасно, докато си с нея.

Джон вървеше през подземния тунел и ехото от стъпките му го караше да се чувства ужасно сам. Всъщност сам с гнева си. Гневът се бе превърнал в негов постоянен спътник, толкова неделима част от него, колкото и собствената му кожа. И също като нея, гневът му го обгръщаше целия. Нямаше търпение часовете да започнат, за да освободи част от яростта си. Тялото му тръпнеше неспокойно, беше превъзбуден и не го свърташе на едно място.

Отново си припомни за първия път, когато беше минал отгук с Тор. Тогава беше ужасно притеснен и присъствието на Тор му бе подействало успокояващо.

„Честит юбилей“, горчиво си помисли той и изруга наум.

Беше се случило точно преди три месеца. В онази нощ убийствата на Уелси и Сарел и изчезването на Тор бяха запратени в лицето му като зловещи карти Таро. Бум. Бум. Бум.

После настъпи същински ад. През първите две седмици след трагедията Джон беше сигурен, че Тор ще се върне. Чакаше, надяваше се, молеше се... и нищо. Никакви вести, никакво телефонно обаждане, нищо.

Тор беше мъртъв. Нямаше друго обяснение.

Когато достигна стъпалата, водещи нагоре към главната сграда, Джон почувства, че му е непосилно да мине през тайната врата към фойето. Не му се ядеше. Нямаше желание да вижда никого. Не искаше да сяде на масата с другите. Но Зейдист нямаше да го остави на мира. През последните два-три дни той буквално го завличаше насила в имението, за да се нахрани. Кое то освен унизително, беше адски дразнещо и за двамата.

Джон се насили да изкачи стъпалата и да влезе в къщата. Вече не се наслаждаваше на изобилието от цветове във фойето, то само дразнеше сетивата му и Джон се запъти към трапезарията, приковал поглед в пода. Когато мина под пищния свод, видя, че масата е наредена, но все още никой не беше слязъл. До носа му достигна ароматът на печено агнешко — любимото ядене на Рот.

Звучното куркане, което се разнесе от празния му стомах, изобщо не можеше да го заблуди. Напоследък, колкото и да беше гладен, хапнеше ли нещо, дори да беше специално приготвено за него, стомахът му се свиваше от болка. А уж се очакваше да яде повече заради преобразяването! Как ли пък не!

Внезапно до ушите му достигна шум от леки стъпки и той обърна глава. Някой тичаше по балкона на втория етаж.

После се разнесе смях. Прелестен женски смях.

Джон надникна изпод свода и погледна към внушителното стълбище.

На площадката на втория етаж се появи Бела, задъхана и усмихната, стиснала края на черна сатенена роба. Когато стигна до най-горното стъпало, тя спря и погледна през рамо, а гъстата ѝ черна коса се люшна като завеса.

Малко по-късно се разнесоха тежки стъпки, макар и още далечни. Скоро грохотът им

се усили, сякаш камъни се сипеха по пода. Бела очевидно очакваше точно тях, защото се разсмя, повдигна по-високо полите на робата си и се затича надолу, а босите ѝ крака едва докосваха стъпалата. Стигна във фойайето и се обърна в същия миг, в който Зейдист се появи в коридора на втория етаж.

Той я забеляза и се насочи право към балкона — улови се за парапета и се оттласна, политайки във въздуха с изпънато тяло и разперени ръце, сякаш изпълняваше скок във вода... само че под него вместо вода имаше каменен под.

Джон извика, но от нямото му гърло излезе само въздух, който рязко секна, когато Зейдист се дематериализира по средата на скока. Прие физическата си форма на около десетина метра от Бела, която наблюдаваше представлението, сияеща от щастие.

Сърцето на Джон биеше учестено, при това не само от шока.

Бела се усмихна на своя партньор, все още запъхтяна, стиснала робата си с две ръце, а в погледа ѝ се четеше покана. Покана, на която Зейдист начаса се отзова. С всяка стъпка, която правеше към нея, той сякаш ставаше още по-едър. Мирисът на обвързването му изпълни фойайето заедно с гърленото му ръмжене. В този миг той беше истински звяр... един много сексуален звяр.

— Изглежда ти харесва да те преследват, *нала* — каза той. Дрезгавият му глас беше почти неузнаваем.

С още по-широка усмивка, Бела заотстъпва към стената.

— Може би.

— Тогава защо не бягаш?

Дори Джон долови еротичната заплаха, която прозвуча в думите на Зейдист.

Бела отново се впусна да бяга. Тя изтича покрай него и се насочи към билиардната. Подобно на хищник, дебнеш плячката си, Зейдист се обърна, без да откъсва поглед от развяната коса и изящното ѝ тяло. Устните му се разтвориха, разкривайки вампирските му зъби, които бързо се издължаваха. Но не само те откликнаха на зова на неговата *шелан*. В кожените му панталони напираше огромна ерекция.

Зи хвърли бърз поглед към Джон и отново се зае с преследването. Изчезна в билиардната, а ръмженето му се засили. Откъм отворената врата се чу как някой изписка от удоволствие, последва трополене, женско ахване и после... нищо.

Беше я уловил.

Изведнъж Джон си даде сметка, че е залитнал, и трябваше да се подпре на стената, за да не падне. Мислите му последваха двамата в билиардната, тялото му сякаш омекна и го побиха тръпки. Сякаш нещо се пробуждаше в него.

Миг по-късно Зейдист се показва на прага, понесъл Бела на ръце. Тя се бе отпуснала в силните му обятия, а дългата ѝ коса се беше разпиляла по рамото му. Докато Зейдист гледаше къде стъпва, Бела не откъсваше очи от лицето му, ръката ѝ го милваше по гърдите, устните ѝ бяха извити в усмивка, предназначена само за него.

На шията ѝ имаше следа от ухапване, която определено не беше там по-рано. Задоволството, с което тя съзерцаваше глада, изписан по лицето на нейния *хелрен*, беше завладяващо. Джон инстинктивно разбра, че когато се приберат в стаята си, Зейдист щеше не само да прави секс с нея, но и да се нахрани. Войнът щеше да бъде и на гърлото ѝ, и между краката ѝ. Най-вероятно — едновременно.

Господи, как само жадуваше Джон за такава връзка!

Ами миналото му? Дори ако преживееше преобразяването си, как би могъл да бъде

толкова спокоен и уверен с една жена? На истинските мъже не им се беше налагало да понесат онова, което той бе изтърпял, никога не им бяха опирали нож в гърлото, за да ги принудят към срамно подчинение.

По дяволите, ето този воин, например. Толкова силен и могъщ. По такива като Зейдист си падаха жените, а не по слабаци като него. Място за съмнение нямаше — колкото и едро да станеше тялото му след преобразяването, Джон щеше да си остане слабак, завинаги белязан от онова, което му бяха причинили.

Той се обърна, пристъпи в трапезарията и се настани на масата, сам наред изобилието от порцелан, сребро, кристал и свещи.

Да си сам е добре, реши той.

Да си сам е безопасно.

Докато Фриц се качваше на горния етаж, за да доведе Мариса, Бъч чакаше в библиотеката и си мислеше колко свестен тип е *догенът*. Когато го помоли да му направи една услуга, старият иконом с радост се беше погрижил. Въпреки необичайния характер на молбата.

В стаята нахлу дъх на океан и тялото на Бъч реагира мигновено и твърде забележимо. Той се обърна, като много внимаваше да държи сакото си където трябва.

Боже, толкова беше красива в синьо-зелената си рокля!

— Здравей, скъпа.

— Здравей, Бъч — тихо отвърна Мариса и поглади косата си с несигурна ръка. — Изглеждаш... добре.

— Да, добре съм.

Благодарение на целебната длан на Ви. Последва дълго мълчание, после Бъч каза:

— Може ли да те поздравя, както подобава?

Мариса кимна и той пристъпи към нея. Наведе се и я целуна, уловил леденостудената ѝ ръка в своята. Нервна ли беше? Или болна?

Бъч се намръщи.

— Мариса, искаш ли да поседнем за малко, преди да отидем на вечеря?

— Да, моля.

Той я отведе до един тапициран с коприна диван, като не пропусна да забележи треперенето на ръцете ѝ, докато тя седнаше до него и оправяше роклята си.

— Нека поговорим — подкани я той, наклонил глава на една страна. Тя продължаваше да мълчи и Бъч настоя: — Мариса... нещо те тревожи, нали?

— Не искам да се биеш заедно с Братството — каза тя след неловка пауза.

Ето какво било значи.

— Мариса, това снощи беше непредвидено. Аз не се бия. Честна дума.

— Но Ви каза, че ако си съгласен, те ще те използват.

Леле! Това беше съвсем ново за него. Доколкото знаеше, случилото се предишната вечер беше изпитание на лоялността му, а не въвеждане в редиците на Братството.

— Виж, братята вече девет месеца се опитват да ме държат настрани от битките си. Няма да се захващам с *лесърите*. Това не е моята война.

Мариса се поотпусна.

— Просто не мога да понеса мисълта отново да пострадаш както преди.

— Не се тревожи за това. Братството си гледа своята работа, но тя няма нищо общо с мен — увери я Бъч и прибра кичур коса зад ухото ѝ. — Има ли нещо друго, за което искаш да поговорим, скъпа?

— Искам да те попитам нещо.

— Можеш да ме попиташ за всичко.

— Не знам къде живееш.

— Тук. Живея тук — отвърна Бъч и виждайки объркването ѝ, кимна към отворената врата на библиотеката. — В къщата за гости в другия край на двора. Заедно с Ви.

— О... а къде беше снощи?

— Там. Не съм излизал.

Мариса се намръщи, после произнесе на един дъх:

— Имаш ли други жени?

Сякаш която и да е жена би могла да се сравни с нея!

— Не! Защо питаш?

— Не сме били заедно, а ти си мъж, който очевидно има... нужди. Дори и в този миг тялото ти е различно, по-голямо, по-твърдо.

Мамка му. А уж се бе опитал да скрие ерекцията си, наистина се беше опитал...

— Мариса...

— Несъмнено имаш нужда от редовно облекчение. Тялото ти е страховито.

Това изобщо не звучеше добре.

— Какво?

— Могъщо и потентно. Достойно да проникне в жена.

Бъч затвори очи. Изобщо не му се мислеше как ще успее да удържи господин Достоен-да-проникне-в-жена след тези думи.

— Мариса, няма никоя друга освен теб. Как би могло да има?

— Мъжете от моята раса могат да имат повече от една партньорка. Не знам как е при хората...

— Не и аз. Не и с теб. Не мога да си представя да бъда с друга жена. Искам да кажа, ти можеш ли да си се представиш с друг?

Колебанието, което последва, му подежда като студен душ, ледени тръпки пробягаха по цялото му тяло. Докато Бъч се побъркваше, Мариса си играеше разсеяно с разкошната си пола. По дяволите, беше се изчервила.

— Не искам да бъда с никой друг, освен с теб.

— Какво се опитваш да скриеш, Мариса?

— Има един вампир, с когото... имам нещо.

Мозъкът на Бъч започна да дава накъсо, сякаш някой беше взривил невроните му и пътят до сивото му вещество бе напълно отрязан.

— Какво „нещо“?

— Нищо романтично, Бъч, кълна се. Той е само приятел, но е мъж, затова исках да знаеш. — Мариса докосна лицето му. — Ти си този, когото искам.

Докато се взираше в сериозните ѝ очи, Бъч почувства, че е невъзможно да се усъмни в думите ѝ. И все пак чувстваше се така, сякаш го бяха цапардосали по главата със сопа. Което беше абсурдно и дребнаво, и... Но той изобщо не можеше да понесе мисълта тя да бъде с някой друг.

Взemi се в ръце, Бъч О'Нийл. Докарай си задника обратно в реалността, човече. Веднага!

— Добре — каза той на глас. — А аз искам да бъда мъжът за теб. Единственият.

Отърсвайки се от глупавата ревност, той целуна ръката ѝ... и се сепна, когато усети, че тя трепери.

— Какво ти е? — попита, улавяйки студените ѝ пръсти между дланите си. — Разстроена ли си, или си болна? Искаш ли да те прегледа лекар?

Мариса отхвърли загрижеността му без следа от обичайната си деликатност.

— Мога да се справя и сама. Не се тревожи.

Да не се тревожи, как ли пък не! Та тя беше съвсем немощна, зениците ѝ бяха разширени, движенията ѝ — некоординирани. Определено беше болна.

— Нека ти помогна да се качиш в стаята си, скъпа. Ужасно ще ми липсваш, но не

изглеждаш така, сякаш си в състояние да слезеш за вечеря. А и аз мога да ти донеса нещо за хапване.

Раменете ѝ увиснаха.

— Толкова се надявах... Да, мисля, че така ще е най-добре.

Тя се изправи и залитна. Бъч я улови за ръката, проклинайки брат ѝ. Ами ако наистина се нуждаеше от лекарска помощ? При кого можеха да я заведат?

— Хайде, скъпа. Облегни се на мен.

Много бавно двамата се качиха на втория етаж, минаха покрай стаята на Рейдж и Мери, покрай тази на Фюри и най-сетне стигнаха до ъгловия апартамент, където бяха настанили Мариса.

Тя сложи ръка на месинговата брава.

— Съжалявам, Бъч. Наистина исках да бъдем заедно тази вечер. Мислех, че ще имам достатъчно сили.

— Моля те, нека да повикам лекар.

Очите ѝ, замаяни, но без следа от тревога, се спряха върху лицето му.

— Не е нищо, с което да не мога да се преборя сама. Много скоро ще се оправя.

— Господи... единственото, което искам в този миг, е да се грижа за теб както в книгите.

Мариса се усмихна.

— Не е нужно, забрави ли — никакво покровителство?

— Брои ли се, когато го правя за собственото си душевно спокойствие?

— Да.

Докато двамата се взираха един в друг, Бъч почувства как една мисъл прорязва съзнанието му като светкавица — обичаше я. Обичаше я до смърт.

И искаше тя да го знае.

Помилва я по бузата с палец и се засрами, че не умее да се изразява. Искаше да ѝ каже нещо умно и нежно, някакво красиво предисловие, преди да изрече онези две думи. Само че нищо не му идваше наум.

Така че той просто го изстреля на един дъх, с обичайната си липса на финес:

— Обичам те.

Мариса го зяпна с широко отворени очи. Мамка му. Беше избързал...

Тя обвини ръце около шията му и като се притисна до него, зарови глава в гърдите му. Бъч я прегърна и тъкмо когато съвсем щеше да се размекне, в коридора се разнесоха гласове. Той отвори вратата на стаята ѝ и я вкара вътре, точно в този момент трябваше да са сами.

Докато я отвеждаше до леглото и ѝ помагаше да легне, той подготви същинско словоизлияние от всички сладникави думи, за които можеше да се сети, и тъкмо се канеше да се хвърли в ухажването, когато Мариса сграбчи ръката му и я стисна толкова силно, че костите му изпукаха.

— Аз също те обичам, Бъч.

Думите ѝ го накараха да забрави как се диша. Напълно поразен, той се свлече на колене до нея, а по лицето му се разля усмивка.

— Защо ти трябваше да го правиш, скъпа? Аз те мислех за умна жена.

Тя се засмя тихичко.

— Знаеш защо.

— Защото ме съжаляваш?

— Защото си достоен мъж.

Бъч се закашля.

— Не съм.

— Как можеш да кажеш подобно нещо!

Ами, да видим. Бяха го изритали от полицията, задето беше строшил носа на един заподозрян. Беше чукал предимно курви и изпаднали жени. Беше убивал хора. Да не забравяме също така, че някога се друсаше с кокаин, а сега се наливаше с уиски. А, да, не трябваше да забравя и че след убийството на сестра му често го бяха спохождали мисли за самоубийство.

О, да, наистина беше достоен. Достоен за някое бунище.

Бъч отвори уста с намерението да ѝ разкаже всичко, но не го стори.

„Дръж си езика зад зъбите, О’Нийл. Жената ти казва, че те обича, въпреки че е прекалено добра за теб. Не проваляй всичко, като се ровиш в миналото. Започни на чисто, тук и сега, с нея.“

Той помилва съвършената кожа на бузата ѝ.

— Искам да те целуна. Но само ако и ти го искаш.

Не можеше да я вини, че се поколеба. Последният им път заедно се бе оказал истинска катастрофа — първо тялото му беше изхвърлило онази черна гадост, а след това брат ѝ се беше появил в доста неподходящ момент. Пък и сега очевидно беше уморена.

Бъч се отдръпна.

— Извинявай...

— Не е, защото не искам да бъда с теб. Наистина искам.

— Не ми дължиш обяснение. Стига ми просто да бъда до теб, дори и ако не мога да...

— „Бъда вътре в теб.“ — Дори ако не можем... е, нали се сещаш, да правим любов.

— Отдръпнах се, защото се боя да не те нараня.

По устните на Бъч пробяга животинска усмивка и той си помисли, че не би имал нищо против Мариса да смъкне кожата от гърба му в страстта си.

— Няма значение дали ще ме заболи.

— За мен има.

Той понечи да се изправи.

— Много си мила. Слушай, ще отида да ти донеса нещо...

— Почакай — спря го Мариса. Очите ѝ грееха в сумрака. — О, господи... Бъч...

Целуни ме.

Той замръзна на мястото си. После отново коленичи до нея.

— Няма да бързам. Обещавам.

И като се наведе над нея, той нежно докосна устните ѝ със своите. Господи, толкова беше мека! Така топла. По дяволите... искаше да проникне в нея. Но нямаше да я притиска.

Само че точно тогава тя го сграбчи за раменете и каза:

— Не спирай.

Молейки се да успее да запази самоконтрол, Бъч я целуна още веднъж и понечи да се отдръпне. Тя го последва, без да се откъсва от него, и преди да успее да се спре, Бъч прокара език по долната ѝ устна.

С чувствена въздишка тя се отвори за него и той се плъзна вътре, неспособен да пропусне възможността да проникне в устата ѝ.

Тя се опита да се присламчи още по-близо до него и той се покатери на леглото,

притиснал гърди до нейните. Но това изглежда не беше особено добра идея, защото начинът, по който гърдите ѝ поеха тежестта му, разпали истински пожар в тялото му и му напомни колко отчаян може да бъде един мъж, когато вкара момичето си в леглото.

— Скъпа, трябва да спра.

Защото само след минута тя щеше да бъде под него, а синьо-зелената ѝ рокля вдигната около кръста ѝ.

— Не! — Мариса пхна ръце под сакото му и го смъкна от раменете му. — Още не.

— Мариса, нещата започват да загрубават. А ти не се чувстваш добре...

— Целуни ме.

Тя заби пръсти в раменете му, ноктите ѝ разкъсаха фината риза и възпламениха кожата му. Бъч изръмжа и впи устни в нейните много по-необуздало отпреди. Кое то също не беше добра идея. Колкото по-разпалено я целуваше, толкова по-страстно отвърщаше тя на целувката му, докато накрая езиците им сякаш се бореха за надмощие, а всяка частица от тялото му копнееше да я възседне.

— Трябва да те докосна — простена той и като праметна крака си върху нейните, премести цялата си тежест върху леглото.

Сложи ръка върху хълбока ѝ и го стисна, после плъзна длан по ребрата ѝ и спря под извивката на гърдите ѝ. Мамка му. Беше на ръба.

— Направи го — прошепна тя в устата му. — Докосни ме.

Тялото ѝ се изви в дъга и той взе онова, което тя му предлагаше. Улови едната ѝ гърд и я помилва през тънкото копринено бельо. Мариса ахна и сложи ръка върху неговата, притискайки го към себе си.

— Бъч...

— О, мамка му, искам да те видя, скъпа. Може ли да те видя?

Преди да успее да отговори, той отново я целуна, но начинът, по който езикът ѝ посрещна неговия, бе по-красноречив от думите. Той я повдигна да седне и се зае с копчетата на гърба на роклята ѝ. Пръстите му не го слушаха, но като по чудо сатенът все пак се разтвори.

Само че отдолу имаше толкова слоеве плат, през които да си пробие път. По дяволите, трябваше да се добере до кожата ѝ.

Нетърпелив и възбуден, обсебен от една-единствена мисъл, той смъкна предницата на роклята ѝ и свали презрамките на тънкия ѝ комбинезон, така че бледата коприна се събра около кръста ѝ. Белият корсет, който се откри отдолу, беше истинска еротична изненада за Бъч и той прокара ръце по него, усещайки твърдата материя и топлината на тялото ѝ под нея.

Когато гърдите ѝ се освободиха, Мариса отчетна глава назад и издължените, елегантни линии на шията и раменете ѝ сякаш се протегнаха към него. Без да откъсва очи от лицето ѝ, Бъч се наведе, улови едното ѝ зърно между устните си и го засмука. Мили боже, беше толкова прекрасна, че той можеше да свърши още сега. Дишаше тежко, беше като обезумял от възбуда, а все още дори не бяха голи.

Но и тя изпитваше същото. Тялото ѝ се стремеше към неговото, горещо и жадно, краката ѝ се кръстосваха под полите на роклята. Господи, положението излизаше от контрол с главоломна скорост, като двигател, който с всяка изминала секунда се въртеше все по-бързо и по-бързо. А той не беше в състояние да го спре.

— Мога ли да я сваля? — Господи, гласът му съвсем беше изчезнал! — Роклята...

всичко по теб?

— Да...

Отговорът на Мариса прозвуча като стон, необуздан и стихиен.

За съжаление, роклята се оказа истинско предизвикателство, а Бъч нямаше търпение да си играе с всички копчета на гърба ѝ. В крайна сметка той вдигна дългата до глезените пола около ханша ѝ и плъзна бялото, тънко като паяжина бельо по дългите ѝ гладки крака. След това прокара ръце от вътрешната страна на бедрата ѝ и ги разтвори.

После спря, усетил как тя се напрегна.

— Ако искаш да престана, ще го сторя. Веднага. Просто искам отново да те докосна. И може би... да те погледам.

Тя се намръщи и той понечи да смъкне роклята ѝ надолу.

— Няма проблем...

— Не казвам не — прекъсна го тя. — Просто... о, господи... ами ако там долу съм непривлекателна?

Исусе, изобщо не му беше ясно как тя може да се тревожи за това.

— Невъзможно. Вече знам колко си съвършена. Почувствах те, забрави ли?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Мариса, допирът ти ми се стори прекрасен. Наистина. Образът ти в съзнанието ми е удивителен. Просто искам да позная действителността.

След миг тя кимна.

— Добре.

Без да откъсва поглед от очите ѝ, той плъзна ръка между бедрата ѝ и тогава... о, да, онова нейно меко, съкровено място. Така гладко и горещо, че той се олюля и допря устни до ухото ѝ.

— Прекрасна си там долу.

Бедрата ѝ се надигнаха, когато той започна да я милва, пръстите му бяха нежни и хлъзгави от нейния нектар.

— Ммм, да... искам да проникна в теб. Да вкарам... — Думата, която искаше да каже, определено беше прекалено груба, но точно за това си мислеше. — Искам да бъда в теб. Точно тук. Искам да потъна там долу, да бъда обгърнат от теб. Вярваш ли ми сега, че си красива? Мариса? Кажи ми онова, което искам да чуя.

— Да — прошепна тя, а когато пръстите на Бъч проникнаха по-надълбоко, потрепери. — Господи... да.

— Искаш ли да проникна в теб някой ден?

— Да...

— Искаш ли да те изпълня?

— Да...

— Добре, защото и аз го искам.

Той гризна крайчеца на ухото ѝ.

— Искам да се изгубя в теб и да те усетя, докато свършваш. Ммм... отъркай се в ръката ми, нека усетя как се движиш за мен. О, господи... така е прекрасно. Точно така... нека почувствам сърцевината ти... о, да...

Мамка му, трябваше да престане да говори. Защото, ако тя продължаваше да следва указанията му толкова добре, той щеше да експлодира.

О, зарежи!

— Мариса, разтвори крака. Разтвори ги широко. И не спирай онова, което правиш.

Тя го послуша и той бавно и внимателно се отдръпна назад и плъзна поглед по тялото ѝ. Под вълни от синьо-зелен сатен, млечнобелите ѝ бедра бяха разтворени. Ръката му се губеше между тях, хълбоците ѝ се надигаха и спускаха в ритъм, от който ерекцията на Бъч начаса изду панталоните му.

С уста върху едната ѝ гърда, той нежно разтвори краката ѝ по-широко. После отмести роклята ѝ настрани, вдигна глава и свали ръката си. Очите му се спуснаха по плоския ѝ корем, покрай пъпа ѝ, по съвършено бялата кожа на талията ѝ и стигнаха до изящната, тънка цепнатина там долу.

Мощен спазъм разтърси тялото му.

— Така съвършена — прошепна той. — Така... прелестна.

Като омагьосан, Бъч се плъзна надолу и се опи от вида ѝ. Розова, влажна, деликатна. Уханието ѝ го опияни, мозъкът му взе да дава на късо, миниатюрни взривове започнаха да избухват в главата му.

— Исусе...

Коленете ѝ мигновено се затвориха.

— Какво има?

— Нищо. Абсолютно нищо! — Бъч докосна с устни бедрото ѝ и нежно се опита да раздели краката ѝ, като ги милваше с ръка. — Просто никога не съм виждал нещо по-красиво.

По дяволите, „красиво“ беше твърде слаба дума. Той облиза устни, езикът му беше жаден за много повече. Без да се замисли, той каза:

— Господи, скъпа, толкова искам да го направя с език.

Объркването ѝ го накара да се изчерви.

— Аз... бъб, искам да те целуна.

Мариса се надигна усмихната и улови лицето му между ръцете си, ала когато се опита да го притегли към себе си, той поклати глава.

— Не по устата — каза Бъч и когато тя се намръщи, ръката му отново се плъзна между бедрата ѝ. — Тук долу.

Очите ѝ станаха толкова широки, че на Бъч му се прииска да изругае.

„Страхотно я накара да се отпусне, О’Нийл, няма що!“

— Защо... — Мариса се прокашля. — Защо искаш да го направиш?

Мили боже, никога ли не беше чувала за... е, разбира се, че не. Аристократите най-вероятно правеха много възпитан, много „мисионерски“ секс и дори и да бяха чували за орална любов, със сигурност никога не биха говорили за това с дъщерите си. Нищо чудно, че Мариса бе шокирана.

— Защо, Бъч?

— Бъб... защото, ако го направя както трябва, ужасно ще ти хареса. Както и на мен.

Погледът му отново се плъзна надолу по тялото ѝ. О, господи, как само щеше да му хареса! Френската любов не беше нещо, което досега бе трябвало да прави. Но с Мариса? С Мариса копнееше за това. Жадуваше го повече от всичко. Само при мисълта да я люби с устата си, всеки сантиметър от него се втвърдяваше.

— Просто адски много искам да те вкуся.

Бедрата ѝ се поотпуснаха.

— Не... не бързай много.

Мили боже, наистина ли щеше да му позволи да го направи? Бъч усети, че се разтреперва.

— Обещавам, скъпа. И ти се кълна, че ще ти бъде приятно.

Той слезе още по-ниско, като внимаваше да стои от едната ѝ страна, за да не се почувства тя като хваната натясно. Когато се приближи до сърцевината ѝ, тялото му едва не излезе от контрол, а тазът му се напрегна, както преди да получи оргазъм. Трябваше да забави темпото. И заради нея, и заради себе си.

— Обожавам уханието ти, Мариса.

Той целуна пъпа ѝ, после се спусна надолу сантиметър по млечнобял сантиметър. Все по-надолу и по-надолу... докато най-сетне допря затворените си устни до крайчето на нейната цепка.

Коего бе страхотно за него, ала Мариса сякаш се вкамени. И подскочи, когато той сложи ръка от външната страна на бедрото ѝ.

Той се отдръпна мъничко и помилва корема ѝ с устни.

— Поласкан съм.

— З-з-защо?

— Как би се почувствала, ако някой ти се довери по този начин? Ако ти даде нещо толкова лично?

Той духна в пъпа ѝ и тя се засмя, сякаш топлият въздух я беше погъделичкал.

— Оказваш ми огромна чест, знаеш ли? Наистина.

Той продължи да я успокоява с думи и гальовни целувки, които всеки път траеха по-дълго и слизаха по-надолу. Когато почувства, че тя е готова, Бъч плъзна ръка по вътрешността на крака ѝ, улови я за сгъвката на коляното и нежно я разтвори за себе си, само няколко сантиметра. Нежно целуна цепката ѝ, после пак и пак, докато напрежението ѝ най-сетне се стопи.

Тогава той наведе глава, отвори уста и я близна. Мариса ахна и седна в леглото.

— Бъч?

Сякаш искаше да се увери, че той знае какво бе направил току-що.

— Не ти ли казах? — Бъч отново се наведе и лекичко прокара език по нежната розова плът. — То е като френска целувка.

Той повтори бавната ласка и Мариса отметна глава назад, а връхчетата на гърдите ѝ щръкнаха, когато гръбнакът ѝ се изви в дъга. Прекрасно. Тя бе точно където я искаше. Без глупави тревоги дали това е благоприличие или не, отдадена на насладата от това да я обичат така, както заслужава.

Бъч се усмихна и продължи онова, което правеше, като постепенно потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко, докато накрая не усети най-съкровения ѝ вкус.

Той преглътна и очите му се премрежиха. Не приличаше на нищо, което някога бе слагал в уста. Смесица от океан, зрял пъпеш и мед, неповторим коктейл, чието съвършенство едва не го накара да заплаче. Още... искаше още. По дяволите, трябваше да се овладее, преди да продължи. Искаше да се опие от нея, а тя определено не беше готова за такава ненаситност.

Той спря за миг и Мариса повдигна глава.

— Това ли беше?

— Ни най-малко! — Господи, обожаваше премрежения, сладострастен поглед в очите ѝ. — Просто се отпусни и остави всичко на мен. Най-хубавото тепърва предстои.

Тя го послуша и той плъзна поглед по най-съкровените ѝ тайни. Нежната плът блещукаше и Бъч си помисли колко още от този сияен нектар ще я окъпе, когато той приключи. Целуна я, а след това бавно и лениво прокара език отдолу нагоре, после устата му описа кръг и той потъна още по-дълбоко в нея. От гърлото на Мариса се откъсна стон, а той нежно разтвори краката ѝ още малко и като я взе в устата си, започна да подръпва ритмично сърцевината ѝ.

Когато Мариса се замята необуздано върху леглото, в главата на Бъч прозвуча сигнал за тревога, сякаш най-цивилизованата част от него го предупреждаваше, че нещата се развиват с астрономическа скорост. Само че той просто не беше в състояние да спре, особено когато пръстите на Мариса се вкопчиха в чаршафите, а гърбът ѝ се изви в дъга, сякаш всеки момент щеше да свърши.

— Харесва ли ти? — Бъч погъделичка връхчето на цепката ѝ, подръпвайки най-чувствителната ѝ част. — Харесва ли ти така? Ами така...

Той я засмука и Мариса извика от удоволствие.

— О, да... — продължи той. — Господи, устните ми са окъпани в теб... докосни ги, докосни ме...

Той улови ръката ѝ и прокара пръстите ѝ по устата си, а после ги облиза. Тя го гледаше с широко отворени очи, задъхана, зърната на гърдите ѝ бяха набъбнали. Бъч си даваше сметка, че отива много далеч, но тя също бе там. Той я ухапа по дланта.

— Кажи, че го искаш. Кажи, че ме желаш.

— Аз...

Конвулсии разтърсваха тялото ѝ.

— Кажи, че ме желаш — повтори той и я ухапа още по-силно. По дяволите, и сам не знаеше защо толкова настоява да го чуе, но то беше по-силно от него. — Кажи го!

— Желая те — простена Мариса.

Изневиделица го връхлетя опасна, хищна сладост и разби самоконтрола му на хиляди късчета. С гърлен звук, дошъл сякаш от дълбините на съществуването му, Бъч сложи ръце от вътрешната страна на бедрата ѝ, разтвори я широко и буквално се гмурна между краката ѝ. Когато се впи в плътта ѝ и проникна в нея с езика си, намирайки свършения ритъм, сякаш от много далеч чу някакво ръмжене да изпълва стаята.

Той ли беше? Не можеше да бъде. Та това беше ръмжене на... животно.

В началото Мариса беше шокирана от онова, което той правеше. От животинската му чувственост. От греховната близост и плашещата ѝ уязвимост. Много скоро всичко това престана да има значение. Допирът на топлия език на Бъч беше толкова еротичен, че тя едва издържаше гладкото, хлъзгаво усещане и в същото време не можеше да понесе мисълта, че някога ще престане да го чувства. И тогава той започна да я смуче, да смуче и да преглъща, и да ѝ шепне неща, докато удоволствието не започна да пари като болка.

Ала дори това беше нищо в сравнение с онова, което последва, когато той изгуби всякакви задръжки и в порив на мъжка нужда я притисна с тежките си ръце и я покри с език, с уста, с цялото си лице... О, господи, а звукът, който издаваше, това гърлено, ритмично ръмжене...

Оргазмът, която я връхлетя, беше див и необуздан, най-разтърсващото и прекрасно нещо, което бе изпитвала някога. Тялото ѝ се огъна като дъга, понесено на заслепяващите

вълни на удоволствието...

Но точно когато беше на върха, кипящата енергия се промени, преобрази се и изригна.

Жажда за кръв забушува заедно със сексуалното напрежение между тях и бързо я повлече в бездната на глада. Глад, който срива преградите на цивилизованата ѝ страна и помете по пътя си всичко, освен желанието да се впие в шията му. Вампирските ѝ зъби се удължиха и тя ги оголи, готова да го хвърли на леглото, да ги забие във вената на врата му и да пие...

Щеше да го убие.

От устните на Мариса се откъсна вик и тя отчаяно опита да се отскубне от ръцете му.

— О, господи... не!

— Какво?

Отблъсквайки го назад, тя издърпа тялото си изпод него и се хвърли настрани, при което падна на пода. Недоумяващ, Бъч посегна към нея, но тя изпълзя в ъгъла, дългата ѝ рокля се влачеше по килима, предницата висеше около кръста ѝ. Когато нямаше накъде повече да бяга, Мариса се сви на кълбо, в опит да се успокои. Тялото ѝ трепереше неудържимо, в корема ѝ се разбиваха вълни на болка, все по-силни с всяка изминала минута.

Уплашен до смърт, Бъч я последва на пода.

— Мариса...

— Не!

Той се закова на място. Изглеждаше напълно поразен, и последната капчица кръв се отцеди от лицето му.

— Толкова съжалявам... мили боже...

— Върви си! — каза Мариса с глас, задавен от напиралите сълзи.

— Съжалявам... толкова съжалявам... не исках да те уплаша...

Мариса се опита да успокои дишането си, за да му обясни, но усилията ѝ бяха напразни и тя избухна в плач. Вампирските ѝ зъби туптяха, гърлото ѝ беше пресъхнало, единственото, за което можеше да мисли, бе как се хвърля върху гърдите му. Как го поваля на пода. И как сключва челюсти около врата му.

Господи, да отпие от кръвта му! Вкусът му щеше да е прекрасен. Толкова прекрасен, че тя не можеше да си представи някога да му се насити.

Бъч отново понечи да се доближи до нея.

— Нямах намерение да стигна толкова далеч...

Мариса скочи на крака, отвори уста и изсъска:

— Върви си! За бога, върви си отгук! Иначе ще те нараня!

Изтича в банята и се заключи вътре. Когато вратата се затръшна с трясък след нея, тя спря, зърнала ужасяващото си отражение в огледалото. Косата ѝ беше разрошена, роклята — разкопчана; изострени и бели, вампирските зъби се подаваха от отворената ѝ уста.

Изгубила контрол. Непристойна. Дефектна.

Мариса улови първото, което ѝ попадна — тежък стъклен свещник — и го запрати в огледалото. Отражението ѝ се пръсна на хиляди късчета и през завеса от горчиви сълзи, тя видя как отломките се посипват по земята.

Бъч се хвърли към вратата на банята и задърпа бравата, докато дланта му почти се разрани. От другата страна Мариса плачеше. После се разнесе звук от трошене. Той стовари рамо в солидното дърво.

— Мариса!

И отново блъсна вратата, после спря и се заслуша. Обзе го див страх, когато от другата страна не долетя и звук.

— Мариса?

— Върви си! — От тихото отчаяние в гласа ѝ очите му започнаха да парят. — Просто си върви!

Той допря длан до дървото, което ги разделяше.

— Толкова съжалявам.

— Върви си... просто си върви. Господи, трябва да се махнеш.

— Мариса...

— Няма да изляза, докато не си тръгнеш. Махай се!

С усещането, че е попаднал в някакъв кошмар, Бъч грабна сакото си и излезе от стаята, залитайки, с омекнали колене и останал без капчица сила. Когато се озова в коридора, той се свлече на пода и заудря главата си в стената.

Затвори очи и образът на Мариса изпълни съзнанието му, свита отбранително в ъгъла, разтреперана и полугола, сякаш някой беше смъкнал насила роклята от тялото ѝ.

Дяволите да го вземат. Тя беше прекрасна и целомъдрена, а той се бе държал с нея като с курва, беше отишъл прекалено далеч, прекалено бързо, само защото не можеше да се контролира. Колкото и буен огън да бе разпалил в нея, тя не бе свикнала с онова, което един мъж искаше по време на секс. Нито пък с онова, което се случваше, когато инстинктите на един мъж вземеха връх над него. Той знаеше всичко това и все пак я беше стиснал за бедрата и я беше приковал под себе си, докато я оправяше с език, за бога!

Бъч отново блъсна главата си в стената. Мили боже, толкова я беше уплашил, че тя дори беше оголила вампирските си зъби, за да се защити от него.

С грозна ругатня той се втурна надолу по стълбите, сякаш се опитваше да избяга от отвращението, което изпитваше към себе си, макар да знаеше, че не може да бяга нито толкова бързо, нито толкова надалеч.

Когато стигна фойето, чу как някой извика:

— Бъч? Ей, Бъч! Добре ли си?

Той изхвъркна навън, скочи в кадилака и запали двигателя. Единственото, което искаше, беше да ѝ се извинява, докато не му остане глас, но в този момент сигурно беше последният човек на света, когото тя би искала да види. Не че можеше да я вини за това.

Подкара колата към града, право към апартамента на Ви.

Докато паркираше кадилака до тротоара и поемаше с асансьора нагоре, му идваше да се хвърли отнякъде, толкова гадно се чувстваше. Отвори вратата на апартамента и...

По дяволите!

Облян от светлината на черни свещи, Вишъс се беше навел напред с отпусната глава. Обутите му в кожени панталони бедра се движеха напред-назад, мускулите на голите рамене и яките му ръце бяха напрегнати. Под него, с китки и глезени, завързани за масата, лежеше жена, цялата облечена в черна кожа, с изключение на гърдите и там, където Ви с всички

сила проникваше в нея. Въпреки че маска закриваше лицето ѝ, а между зъбите ѝ беше натъпкан наустник, Бъч беше почти сигурен, че жената е на прага на оргазма. Тя скимтеше накъсано, молейки се за още, докато по покритите ѝ с кожена маска бузи се стичаха сълзи.

Ви вдигна глава от шията ѝ и Бъч видя, че очите му искрят, а вампирските му зъби бяха дълги като... е, да кажем, че жената под него може би щеше да се нуждае от шевове след това.

— Моя грешка — изломоти Бъч и изскочи от апартамента.

Като насън отиде до кадилака и се качи в него. Нямаше никаква представа къде да отиде, затова просто остана да седи там, с ключ в стартера и ръка върху скоростния лост, неспособен да прогони образа на Вишъс, който се храни.

Горящите очи. Източените зъби. Сексът.

Внезапно си спомни колко спокойно Мариса беше отхвърлила опасенията му, че е болна. Гласът ѝ отекна в главата му: „Мога да се справя и сама“. А после: „Не искам да те нараня“.

Ами ако Мариса имаше нужда от кръв? Ако това беше причината да го отпрати? Та тя беше вампир, за бога! Какво смяташе той — че прекрасните ѝ вампирски зъби са просто за украса?

Бъч облегна глава на волана. Това беше ужасно нелепо! Не беше необходимо да търси друго обяснение. Но нали тя спокойно можеше да го помоли да пие от кръвта му? Той щеше да ѝ позволи, без изобщо да се замисли. Нито за миг.

По дяволите, само при мисълта за това усещаше как се втвърдява. Идеята тя да се сгуши в него и да забие зъби във врата му беше по-възбуждаща от всичко, което Бъч бе преживял досега. Представи си я гола, изтегната върху гърдите му, заровила лице в шията му...

„Внимавай, О’Нийл. Ами ако само си търсиш оправдание?“

Само че тя беше възбудена, нали така? Беше го вкусил. Всъщност, беше станала най-сладка тъкмо накрая, когато той бе най-необуздан. Но защо тогава просто не му беше казала какво не е наред?

Може би не искаше да пие от него. Може би смяташе, че понеже е човек, няма да е в състояние да го понесе. А може би, понеже беше човек, наистина нямаше да го понесе?

Как ли пък не! Бъч предпочиташе да умре, докато тя се храни от него, отколкото да знае, че някой друг се грижи за неговата жена. Само при мисълта как Мариса допира устни до гърлото на някой друг, как гърдите ѝ се притискат до нечии чужди гърди, а уханието ѝ изпълва нечии чужди ноздри, как тя отпива чуждата кръв...

„Тя е моя!“

Думата озари съзнанието му като светкавица. И той внезапно си даде сметка, че ръката му е под сакото, а показалецът му върху спусъка на неговия „Глок“.

Бъч натисна газта и подкара към „Зироу Сам“. Онова, което трябваше да стори сега, беше да се успокои и да сложи мислите си в ред. Убийствената ревност, насочена към някой непознат мъжки вампир, определено не бе в списъка със задачите му за деня. Телефонът му иззвъня и той пхна ръка в джоба си.

— Да?

От другата страна долетя niskия глас на Ви:

— Съжалявам, че трябваше да видиш това. Не те очаквах...

— Ви, какво става, когато един вампир не се храни?

Пауза.

— Нищо добро. Връхлита ни умора, дяволски силна умора. Освен това боли. Представи си хранително натравяне. Вълни от непоносима болка, които раздират вътрешностите ти. Ако оставим положението да излезе извън контрол, се превръщаме в зверове. Може да бъде много опасно.

— Чувал съм разни истории за Зейдист, преди да се събере с Бела. Той се хранеше с човешка кръв, нали? И със сигурност знам, че жените оцеляваха. С очите си съм ги виждал да се връщат в клуба, след като той приключеше с тях.

— За твоето момиче ли мислиш?

— Аха.

— Слушай, да пийнеш нещо ли си тръгнал?

— Даже повече от едно.

— Ей сега идвам.

Когато Бъч паркира до „Зироу Сам“, Ви вече го чакаше с цигара в уста. Бъч слезе от колата и включи алармата.

— Ченге.

— Ви.

Бъч се прокашля, мъчейки се да не мисли за това, как изглежда съквартирантът му, докато се храни и прави секс. Не успя. Единственото, което виждаше, беше как Вишъс чука онази жена, наведен над нея, подчинил я напълно на волята си. След видяното днес, определено щеше да му се наложи да преосмисли представите си за нетрадиционен секс.

Ви дръпна за последен път от цигарата си, загаси я в тока на тежкия си ботуш и прибра угарката в джоба си.

— Е, ще влизаме ли?

— И питаш!

Въпреки опашката пред клуба, охранителите ги пуснаха да влязат, без да чакат, и много скоро двамата вече си проправяха път през кълчещата се, обляна в пот и зажадняла за секс тълпа. Сервитьорката пристигна само няколко секунди след като стигнаха във ВИП зоната, понесла двойна доза „Лагавулин“ и „Сива гъска“, макар те да не бяха поръчвали нищо.

Телефонът на Ви извънтя и докато той говореше, Бъч се огледа наоколо... само за да изругае и да усети, че настръхва. Полускрита в сенките на един ъгъл, той видя висока, мускулеста фигура. Тя също го наблюдаваше, а очите ѝ горяха, сякаш искаше още от онова, което бяха правили в тоалетната на клуба предишния път.

Как ли пък не.

Бъч сведе поглед към чашата си в мига, в който Ви затвори капачето на телефона.

— Беше Фриц. Със съобщение за теб от Мариса.

Бъч рязко вдигна глава.

— Какво е съобщението?

— Искала да знаеш, че е добре. Тази вечер трябвало да полежи, но утре щяла да е добре. Освен това казала да не се тревожиш и че... въъ... те обича и че никъде не си сбъркал, когато си правил, каквото там сте правили. — Ви се прокашля. — Е, какво правихте? Или искам да знам твърде много?

— Дяволски много.

Бъч пресуши уискито си на един дъх и вдигна празната чаша във въздуха.

Сервитьорката се отзова незабавно.

Докато тя отиваше да му донесе ново питие, Бъч сведе поглед към ръцете си. И усети как очите на Ви се впиват с него.

— Бъч, тя ще се нуждае от повече, отколкото можеш да й дадеш.

— Зейдист се е хранил...

— Зи пиеше от различни хора. Ти си само един човек. Работата е там, че понеже кръвта ти е слаба, Мариса ще бъде принудена да пие от теб толкова често, че ще те изцеди за нула време.

Ви си пое дълбоко дъх и добави:

— Виж, тя може да пие от мен, ако искаш. Може дори да го правим в твое присъствие.

Не е задължително сексът да е част от храненето.

Бъч наклони глава на една страна и се загледа във врата на Ви. После си представи устните на Мариса върху вената му. Видя ги заедно, преплетени един в друг.

— Ви, знаеш, че те обичам като брат, нали?

— Аха.

— Само опитай да й дадеш да пие от теб, и ще те разкъсам на парчета.

Ви се подсмихна, после се ухили широко. Толкова широко, че трябваше да закрие вампирските си зъби с облечената в ръкавица ръка.

— Ясно, мой човек. И още по-добре. Досега на никого не съм позволявал да пие от вената ми.

Бъч се намръщи.

— Нито веднъж?

— Аха. В това отношение съм девствен. Лично аз намирам за отблъскваща идеята някоя жена да се храни от мен.

— Защо?

— Не ми е по вкуса.

Бъч отвори уста, но Ви вдигна ръка и го спря:

— Достатъчно. Просто знай, че съм насреща, ако случайно размислиш и решиш да се възползваш от предложението ми.

„Няма да стане — помисли си Бъч. — Никога.“

После си пое дълбоко дъх, благодарен за съобщението от Мариса. Прав беше — наистина го беше изхвърлила, защото имаше нужда от кръв. Нямахше какво друго да бъде. Господи, адски се изкушаваше да се върне в имението, ала искаше да уважи желанието ѝ и да не се държи като обсебен преследвач. Освен това, ако наистина ставаше въпрос за жажда за кръв, утре вечер я очакваше изненада.

Щеше да пие от него.

Когато сервитьорката се върна с още уиски, с нея дойде и Ривендж. Огромното му тяло закри тълпата, така че Бъч вече не можеше да види шефката на охраната му. Което означаваше, че най-последно може да си поеме дъх.

— Момичетата ми се грижат да не ожаднеете, нали? — попита Рив.

— И то много добре — увери го Бъч.

— Само това искам да чувам.

Преподобния се настани на масата им, а аметистовите му очи обходиха залата. Изглеждаше добре с черния си костюм, черната копринена риза и тъмния гребен на косата, който се спускаше до тила му.

— Имам една малка новина за вас.

— Да не се жениш? — Бъч пресуши половината от току-що донесения „Лагавулин“. —

Къде се регистрирахте за сватбени подаръци? В някой мебелен магазин?

— По-скоро „Хеклер и Кох“.

Преподобния разтвори сакото си за миг, разкривайки дръжката на четиридесеткалибров пистолет.

— Симпатично пищовче имаш, вампире.

— Може да ти продупчи...

— Тоя разговор прилича на игра на тенис — намеси се Ви. — А той винаги ме е отегчавал. Какво искаше да ни съобщиш?

Рив погледна Бъч.

— Страхотно го бива в общуването, нали?

— Опитай да поживееш с него.

Преподобния се ухили, после стана сериозен и понижавайки глас, заговори почти без да движи устните си.

— Съветът на принципсите имаше заседание онзи ден. Обсъждаха задължителна изолация за всички неомъжени жени. Председателят иска да гласуваме предложението и да го представим пред Рот възможно най-скоро.

Ви подсвирна тихичко.

— Пълен контрол, а?

— Точно така. Използват отвличането на сестра ми и смъртта на Уелесандра като претекст. Което е желязна обосновка, както и трябва да бъде. — При тези думи Преподобния прикова очи в лицето на Ви. — Предай на шефа си, че в *глимера* са страшно разгневени от убийствата на толкова много цивилни в града. Искането, за което ти казах, е тяхното предупреждение към Рот и те са твърдо решени то да бъде прието. Председателят само дето не ме изяде с парцалите, защото не могат да гласуват, ако всички членове на Съвета не присъстват, а аз редовно пропускам заседанията им. Мога да ги позабавя още малко, но не мога да отлагам до безкрай.

В този момент телефонът в джоба на Ривендж звънна и той вдигна.

— А, ето я и Бела. Здравсти, сестричке... — започна той, но внезапно очите му проблеснаха и той се размърда неспокойно. — *Тали?*

Бъч се свъси. Почувства, че Преподобния говори с жена и че тя определено не му е сестра, защото изведнъж тялото му започна да излъчва топлина като разпалена жаравя.

Направо да се зачуди човек коя ли жена би се забъркала с някой като Преподобния. От друга страна, след като Ви правеше секс, този тип жени явно съществуваха.

— Един момент, *тали*. — Рив се намръщи и се изправи. — Доскоро, господа. Тази вечер аз черпя.

— Благодаря за предупреждението — каза Ви.

— Истински образцов гражданин, нали?

С тези думи Рив се отдалечи и се затвори в кабинета си, а Бъч поклати глава.

— Значи Преподобния си има мадама, а?

Ви изсумтя.

— Направо да я ожалиш.

— Абсолютно.

Внезапно Бъч усети, че настръхва. Онази страховита мадама с мъжката прическа все

още го наблюдаваше от сенките.

— Оправи ли я, ченге? — тихо попита Ви.

Бъч довърши остатъка от питието си.

— Кого?

— Много добре знаеш за кого те питам.

— Не е твоя работа.

Докато чакаше отново да чуе гласа на Ривендж от другата страна на линията, Мариса се зачуди къде ли го беше заварила. От слушалката долитаха високи гласове и музика. Парти?

Глъчката изведнъж стихна, сякаш той беше затворил врата.

— *Тали*, къде си? Или Хавърс е закодирал телефоните ви?

— Не съм си вкъщи.

Мълчание. После:

— Правилно ли се досещам къде се намираш? При Братството?

— Откъде разбра?

Той измърмори нещо неразбираемо, после каза:

— Има само един номер, който телефонът ми не може да проследи, и от него се обажда сестра ми. А ето че сега и ти ми звъниш от такъв номер. Какво, по дяволите, става?

Мариса омаловажи случилото се, като му каза само, че двамата с Хавърс са се скарали и тя е трябвало да си потърси място, където да отиде.

Рив изруга.

— Трябваше да ми се обадиш веднага. Мога да се погрижа за теб.

— Не е толкова просто. Майка ти...

— Не се тревожи за нея — меко каза Рив. — Премести се при мен, *тали*. Трябва само да се материализираш в апартамента ми и аз ще дойда да те взема.

— Благодаря ти, но няма нужда. Ще остана тук само докато се установя другаде.

— Докато се установиш другаде ли? Какво, по дяволите... Това с брат ти за постоянно ли е?

— Всичко ще е наред. Слушай, Ривендж, аз... нуждая се от теб. Трябва пак да опитам да...

Мариса стисна главата си с две ръце. Мразеше да го използва по този начин, но към кого друго можеше да се обърне? А Бъч... Господи, Бъч... струваше й се, че го предава. Само че имаше ли някакъв избор?

Ривендж изръмжа.

— Кога, *тали*? Кога ме искаш?

— Веднага.

— Отиди в... о, по дяволите, трябва да се срещна с председателя на Съвета. А след това трябва да се погрижа за няколко неща в работата.

Мариса здраво стисна слушалката. Не й се искаше да чака.

— Тогава утре?

— По залез-слънце. Освен ако не решиш да се преместиш при мен. Тогава ще разполагаме с целия ден.

— Ще се видим утре вечер.

— Нямам търпение, *тали*.

След като затвори, Мариса се изтегна върху леглото и остави изтощението да я залее като вълна. Тялото ѝ сякаш се сля със завивките и възглавниците, просто още един неодошевен предмет върху дюшека.

По дяволите... може би беше по-добре, че трябва да изчака до утре. Така имаше възможност да си почине, да поговори с Бъч и да му обясни. Но не трябваше да бъде сексуално възбудена, необходимо беше да запази самоконтрол, докато е с него. Ако влюбените хора приличаха поне малко на обвързаните вампири, Бъч нямаше да понесе добрия факта, че тя има нужда да бъде с друг мъж.

Мариса въздъхна и се замисли за Рив. След това за Съвета на принцесите, а после за своя пол изобщо.

Господи, дори ако по някакво чудо предложението за задължителна изолация беше отхвърлено, истината бе, че жените от нейната раса нямаше да има къде да отидат, ако у дома им ги грозеше опасност. Покрай разпада на вампирското общество и войната с *лесърите*, расата им нямаше социални служби. Никаква предпазна мрежа. Никой, който да помага на жените и децата, ако *хелрент* им е склонен към насилие. Или ако някоя жена беше отритната от семейството си.

Мили боже, какво ли щеше да се случи с нея, ако Бет и Рот не я бяха приели под покрива си? Или ако Ривендж го нямаше?

Тя спокойно можеше да умре.

След урока Джон пръв стигна в съблекалнята на тренировъчния център на имението и бързо си нахлузи бандажа и екипа, нетърпелив да започне упражненията.

— Закъде си се разбързал, Джон? А, чакай, забравих, че най-голямото удоволствие за теб е някой да ти скрие задника.

Джон погледна през рамо. Застанал пред едно от шкафчетата, Леш тъкмо разкопчаваше скъпата си копринена риза. Гръдният му кош не беше по-голям от този на Джон, ръцете му бяха също толкова слаби, но очите му пламтяха, сякаш беше едър като бик.

Джон дръзко отвърна на погледа му, а в тялото му лумна пожар. Господи, направо умираше от желание Леш да си отвори устата и да каже още нещо. Само още една дума.

— Пак ли смяташ да припаднеш, Джон? Като същински педал, какъвто си.

Бинго!

Джон се хвърли към Леш, но Блейлок го улови и го задържа, опитвайки се да предотврати сбиването. Никой обаче не спря Леш и той заби такова кроше в лицето на Джон, че Блейлок не можа да го удържи и Джон се блъсна в металните шкафчета толкова силно, че те издрънчаха.

Замаян, останал без дъх, Джон замахна напосоки.

Блейлок отново го улови.

— Боже, Леш...

— Какво? Той ми се нахвърли.

— Ти си го просеше.

Леш присви очи.

— Какво каза?

— Не е нужно да се държиш като задник.

Леш размаха заплашително пръст, при което марковият му часовник заблещука на светлината на лампите.

— Внимавай, Блей. Да застанеш на негова страна, не е най-блестящата идея.

И като пусна панталоните си на пода, Леш поклати глава и добави:

— Това ми подейства страхотно. На теб хареса ли ти, Джони?

Джон пропусна заяждането покрай ушите си и се освободи от хватката на Блей. Усети как лицето му тупти с всеки удар на сърцето му и колкото и да беше нелепо, си представи мигач на кола.

Господи... колко ли сериозни бяха пораженията? Залитайки, той отиде до редицата умивалници и се погледна в дългото огледало над тях. Страхотно! Направо страхотно! Брадичката и устната му бяха започнали да се подушат.

Блейлок се приближи зад него и му подаде бутилка студена вода.

— Сложи си това.

Джон пое ледената бутилка и я допря до лицето си. После затвори очи, за да не му се налага да вижда нито себе си, нито червенокосия младеж зад гърба си.

— Искаш ли да кажа на Зейдист, че днес няма да участваш в тренировката?

Джон поклати глава.

— Сигурен ли си?

Пренебрегвайки въпроса на Блейлок, Джон му върна бутилката с вода и се запъти към тренировъчната зала. Напрегнати, останалите го последваха вкупом, трополейки по синия тепих, и се наредиха до него.

Зейдист се появи миг по-късно, хвърли поглед към лицето на Джон и се вбеси.

— Всички да протегнат ръце с дланите надолу — нареди той и мина покрай всеки от тях, докато накрая спря пред Леш. — Кокалчетата ти изглеждат страхотно. Отиди до стената.

Леш прекоси залата с ленива стъпка, видимо доволен, че този път няма да тренира.

Зейдист се спря пред ръцете на Джон.

— Обърни ги.

Джон се подчини. За миг се възцари тишина, после Зейдист го улови за брадичката и го накара да вдигне глава.

— Виждаш ли двойно?

Джон поклати глава.

— Повдига ли ти се?

Джон поклати глава.

— Така боли ли? — Зейдист го потупа леко по челюстта.

Джон изкриви лице. После поклати глава.

— Лъжеш. Но точно това исках да чуя.

Зейдист направи крачка назад и се обърна към учениците:

— Обиколки. Двадесет. И всеки път, когато стигнете до своя съученик ето там, искам да направите по двадесет лицеви опори. Като в морската пехота. Хайде, размърдайте се!

Думите му бяха посрещнати от дружен стон.

— Да ви изглеждам като някой, на когото му пука какво си мислите? — Зейдист свирна през зъби. — Размърдайте се!

Джон се затича с останалите, като си мислеше, че им предстои дълга нощ. Поне Леш вече не изглеждала толкова доволен от себе си... Четири часа по-късно се оказа, че Джон е

бил прав. Когато тренировката свърши, те едва се държаха на крака. Зейдист не само че ги накара здравата да се изпотят, но и ги задържа по-дълго от обикновено. Много по-дълго. Проклетата тренировка беше толкова изтощителна, че когато най-после свърши, дори Джон нямаше сили да продължи да тренира сам. Вместо това отиде право в кабинета на Тор и рухна в стола му, без дори да си вземе душ.

Подви крака под себе си, с намерението да си откъдне за няколко минути, преди да отиде да се изплакне...

Изведнъж вратата се отвори.

— Добре ли си? — попита Зейдист.

Джон кимна, без да го поглежда.

— Ще предложи Леш да бъде изключен от програмата.

Джон рязко се изправи и заклати енергично глава.

— Стига, Джон. Вече за втори път ти се нахвърля. Или забрави инцидента с нунчакуто преди няколко месеца?

Не, Джон не беше забравил. И все пак...

Тъй като искаше да каже твърде много неща, за да използва езика на знаците и да се надява Зейдист да разбере всичко, той взе бележника си и написа с особено четлив почерк:

„Ако го изхвърлите, другите ще ме сметнат за слабак. А нали един ден ще се бия рамо до рамо с тях. Как ще ми имат доверие, ако ме мислят за слабак?“

Подаде бележника на Зейдист, който го улови внимателно в широките си длани, наведе глава и като сбърчи вежди, зачете, а разкривените му от белега устни помръдваха едва-едва. Когато свърши, Зи подхвърли бележника на бюрото.

— Не ми харесва това малко копеле да те тормози, Джон. Не мога да го приема. Но ти имаш основание. Засега ще му дам изпитателен срок. Ала само още една такава изцепка, и ще изхвърчи.

Зейдист се насочи към тайния вход на тунела, отвеждащ до имението, и като хвърли поглед през рамо, добави:

— Чуй ме добре, Джон. Няма да допусна тренировките да се превърнат в побоища, така че не искам да си разчистваш сметките с копелето, въпреки че си го заслужава. Ти си гледай своята работа и не пускай юмруците си в действие. Фюри и аз ще го държим под око вместо теб.

Джон извърна поглед, мислейки си как му се бе приискало да цапардоса Леш. Как все още му се искаше да го направи.

— Джон? Разбрахме ли се? Никакви разправии.

След продължителна пауза Джон най-сетне кимна. Надявайки се, че ще съумее да удържи на думата си.

Часове по-късно Бъч така се бе схванал, че му беше трудно да прецени къде свършва подът и къде започва задникът му. Беше прекарал целия ден седнал в коридора, до вратата на Мариса. Като куче, каквото всъщност беше.

Но не беше си загубил времето, защото беше обмислил много неща. Освен това, колкото и да му беше трудно, взе решение да се обади на сестра си Джойс, стисна зъби и й позвъни.

У дома всичко си беше постарому. Очевидно семейството му в Южен Бостън все още не искаше да има нищо общо с него. Което изобщо не го тревожеше, тъй като отдавна бе свикнал. Беше му обаче неприятно за станалото с Мариса. Двамата с Хавърс очевидно бяха много близки, така че разрывът им несъмнено беше истински удар за нея.

— Господарю?

Бъч вдигна поглед.

— Здравсти, Фриц.

Догенът се поклони ниско и му подаде черна кадифена торбичка.

— Нося ви онова, което пожелахте. Вярвам, че отговаря точно на изискванията ви, но ако греша, ще потърся друг.

— Сигурен съм, че е съвършен.

Бъч пое тежката торбичка, отвори я и изсипа съдържанието ѝ в дланта си. Златният кръст, който изпадна отвътре, беше дълъг почти осем сантиметра, широк пет и дебел колкото пръст. Точно какъвто беше поръчал. Висеше на дълга златна верижка и Бъч доволно го окачи на шията си. Както и се бе надявал, веднага почувства осезаемата защита на тежкия метал върху гърдите си.

— Как е, господарю?

Бъч се усмихна на стария иконом и като разкопча ризата си, пъкна украсението отдолу. Усети как кръстът се плъзва по кожата му и ляга точно върху сърцето му.

— Точно както очаквах — съвършен е.

Сбръчканото лице на Фриц грейна и като се поклони още веднъж, той се отдалечи в мига, в който часовникът в другия край на коридора заби. Един, два... шест пъти.

Вратата насреща му се отвори и Мариса се появи на прага като видение. Очите му се замъглиха. След като бе прекарал толкова часове, мислейки за нея, сега му се стори нереална — с ефирната си рокля, сияйната златна аура на косата и това лице, което беше несекващ извор на красота, тя сякаш бе родена от отчаяното му въображение. Докато я съзерцаваше така, сърцето му я претвори в икона от католическото му детство, в Мадоната, носеща спасение и любов, чийто недостоен слуга бе той.

Бъч се надигна с мъка от пода и гръбнакът му изпука под тежестта му.

— Мариса.

По дяволите, всичките му чувства се бяха събрали там, в дрезгавия му глас — болката, тъгата, разкаянието. Мариса вдигна ръка.

— Всичко, което помолих да ти предадат снощи, беше истина. Беше ми приятно да бъда с теб. Всеки миг. Но не затова те накарах да си вървиш. Искане ми се да ти бях обяснила по-добре тогава. Затова трябва да поговорим.

— Знаем. Само че имаш ли нещо против да отидем някъде другаде?

Защото той определено искаше да говорят на четири очи, а каквото и да казваше

Мариса, Бъч беше сигурен, че тя предпочита да не остава насаме с него в спалнята си. Беше ужасно напрегната.

Тя кимна и двамата се запътиха към всекидневната в дъното на коридора. Докато вървяха, Бъч бе поразен от това, колко немошна изглеждаше Мариса. Движеше се бавно, сякаш не си чувстваше краката, освен това беше ужасно бледа, почти прозрачна от липсата на енергия.

Щом влязоха в прасковеножълтата стая, тя побърза да отиде до прозорците, по-далеч от него.

Гласът ѝ, когато проговори, беше слаб като въздишка:

— Бъч, не съм сигурна как да го кажа...

— Знам какво става.

— Наистина ли?

— Да — увери я Бъч и тръгна към нея с протегнати ръце. — И бих направил всичко за теб...

— Не се приближавай — спря го Мариса и отстъпи назад. — Стой далеч от мен.

Бъч свали ръце.

— Трябва да се нахраниш, нали?

Очите ѝ се разшириха.

— Откъде...

— Всичко е наред, скъпа — усмихна се Бъч нежно. — Всичко е съвсем наред. Говорих с Ви.

— Значи знаеш какво трябва да направя? И... нямаш нищо против?

Бъч поклати глава.

— Ни най-малко.

— О, слава на Скрайб Върджин! — Мариса се отпусна на един диван, сякаш коленете ѝ внезапно бяха омекнали. — Така се боях, че ще се огорчиш. На мен също няма да ми е лесно, но това е единственият безопасен начин. А повече не мога да чакам. Трябва да го направя тази вечер.

Тя потупа дивана и Бъч с облекчение седна до нея и улови ръцете ѝ в своите. Господи, колко бе студена!

— Наистина съм готов за това — каза той с надебелял от нетърпение глас и изведнъж усети, че изгаря от желание да отидат в стаята ѝ. — Да вървим.

По лицето на Мариса се появи странно изражение.

— Искаш да гледаш?

Дъхът на Бъч секна.

— Да гледам?

— Аз... въъ... не съм много сигурна, че идеята е добра.

Когато най-сетне осъзна какво му казва Мариса, Бъч усети как изстива, сякаш вътрешностите му внезапно се бяха превърнали в лед.

— Какво искаш да кажеш с това „да гледам“?

— Докато аз съм с онзи, от чиято вена пия.

Внезапно Мариса се отдръпна — несъмнено уплашена от изражението, изписано на лицето му.

Или пък от ръмженето, което изведнъж се надигна в гърдите му.

— Другият мъж — бавно каза той, подреждайки късчетата информация по местата им.

— Онзи, с когото ми каза, че се срещаш. Пила си от него.

Мариса бавно кимна.

— Да.

Бъч рязко се изправи.

— Често?

— Ами... четири или пет пъти.

— И, разбира се, той е аристократ.

— Ами, всъщност да.

— И от него би станал прекрасен, приемлив за обществото партньор, нали?

За разлика от някакъв си скапан човек!

— Бъч, в това няма нищо романтично. Кълна се.

Да, може би от нейна страна наистина беше така. Но Бъч не можеше да си представи, че някой мъж няма да иска да прави секс с нея. Копелето би трябвало да е импотентно или нещо такова.

— Но той си пада по теб, нали? Отговори ми, Мариса. Този твой супергерой с геройската си кръв... желае те, нали? Нали?

Господи, откъде идваше тази животинска ярост?

— Той знае, че аз не изпитвам такива чувства към него.

— Целувал ли те е?

Когато Мариса не отговори, Бъч изведнъж се зарадва, че не знае името и адреса на този негодник.

— Повече няма да го използваш. Сега имаш мен.

— Бъч, не мога да се храня от теб. Ще изпия твърде... Къде отиваш?

Бъч прекоси стаята, затвори двукрилата врата и я заключи. След това се върна при Мариса, захвърли черното си сако на пода и разтвори ризата си с такъв замах, че навсякъде се разлетяха копчета. После падна на колене пред нея, наклони глава на една страна и ѝ предложи шията, себе си, цялото си същество.

— Ще използваш мен.

Възцари се мълчание. После нейният мирис, прекрасното ѝ свежо ухание се усили, докато въздухът в стаята не се пропи от него. Тялото ѝ започна да трепери, устата ѝ се отвори.

В мига, в който вампирските ѝ зъби се показаха, Бъч получи ерекция.

— О... да — дрезгаво каза той. — Вземи ме. Пий от мен.

— Не! — изстена Мариса, а в очите ѝ, сини като метличина, заблестяха сълзи.

Понечи да стане, но Бъч скочи, сграбчи я за раменете и я задържа върху дивана. След това се намести между краката ѝ, така че телата им се долепиха плътно. Мариса потрепери и се опита да го отблъсне, но той продължи да я притиска към себе си, зарови лице в шията ѝ, ухапа я нежно по ухото, плъзна език по скулата ѝ. Много скоро Мариса престана да се съпротивлява. И като улови предницата на ризата му, го придърпа още по-близо до себе си.

— Точно така, скъпа — изръмжа той гърлено. — Нека почувствам зъбите ти дълбоко в мен. Искам го.

Бъч сложи ръка на тила ѝ и притисна устата ѝ до врата си. Взрив от сексуална енергия изригна между тях, дишането им се учести, дъхът и сълзите на Мариса опариха кожата му.

Изведнъж тя сякаш се опомни и се задърпа яростно. Бъч направи всичко по силите си, за да я удържи, макар да беше ясно, че и на двамата ще им останат синини и че в крайна

сметка тя ще надделее. Той беше обикновен човек и макар да беше с поне петдесет килограма по-тежък, Мариса беше по-силна от него.

Бъч можеше само да се надява тя да се предаде и да пие от него, преди той да се е изтощил докрай.

— Мариса, моля те, пий от мен — простена той с издрезгавял от борбата и от отчаянието глас.

— Не...

Сърцето му едва не се пръсна, когато тя захлипа, но въпреки това не я пусна. Не можеше да я пусне.

— Вземи онова, което е в мен. Знам, че не съм достатъчно добър, но въпреки това...

— Не ме карай да го правя...

— Трябва.

Господи, и на него му идваше да се разплаче!

— Бъч...

Тя се дърпаше отчаяно, мъчейки се да се отскубне от обятията му, а дрехите им се развяваха, докато двамата се бореха.

— Не мога да се сдържа... още дълго... пусни ме... преди да съм те наранила.

— Никога.

Всичко стана прекалено бързо. Името му се изтръгна от гърдите ѝ като силен вик и Бъч усети остра болка във врата си. Зъбите ѝ, забиващи се във вената му.

— Мамка му... да!

Той охлаби хватката си и сложи ръка на тила ѝ, подкрепяйки я, докато тя долепваше устни до шията му. Извика името ѝ, когато почувства първото еротично дръпване, първото жадно всмукване, първата ѝ глътка. Тя се намести по-удобно и удоволствието заля Бъч като вълна, в тялото му лумна огън, сякаш получаваше оргазъм. Точно така трябваше да бъде. Той имаше нужда тя да пие от него, за да живее...

В този момент Мариса се откъсна от него и се дематериализира, направо както беше в обятията му.

Бъч политна напред и падна по лице върху дивана, там, където тя се намираше допреди миг. Изправи се трескаво и се обърна.

— Мариса! Мариса!

Хвърли се към вратата и впи пръсти в ключалката, но не можа да я отвори.

От другата страна долетя накъсаният, пълен с отчаяние глас на Мариса.

— Ще те убия... Господ да ми е на помощ, ще те убия... толкова силно те желая.

Бъч заблъска по вратата.

— Пусни ме!

— Съжалявам...

Гласът ѝ ѝ изневери за миг, после стана твърд и решителността ѝ изплаши Бъч повече от всичко друго.

— Съжалявам. Ще дойда при теб след това.

— Мариса, не го прави...

— Обичам те.

Бъч заудря с юмруци по дървото.

— Не ме е грижа дали ще умра! Не отивай при него!

Най-сетне ключалката поддаде. Бъч изскочи в коридора и се хвърли към стълбището.

Докато стигне до входната врата, Мариса вече я нямаше.

* * *

Далеч от имението, в подземния гараж, където се провеждаха нелегалните двубои, Ван скочи в клетката, оградена с метална мрежа, и заподскача на едно място. Ритмичният звук от загрявката му отекна между бетонните етажи, прорязвайки тишината.

Този път нямаше тълпа, само трима души. Но Ван се беше надъхал така, сякаш мястото беше претъпкано.

Именно той беше предложил гаража на господин Х. и му беше показал как да проникнат вътре. Беше сигурен, че тази вечер мястото ще е празно, тъй като знаеше програмата на двубоите, а една част от него много държеше триумфът му, неговото възкресение, да се състои точно тук, на този ринг, а не в някое непознато мазе Бог знае къде.

Той опита няколко ритника във въздуха, наслаждавайки се на силата си, после измери своя съперник с поглед. Другият *лесър* беше също толкова нахъсан за бой, колкото и той.

— Няма да спирате, докато всичко не свърши — провикна се Хавиер от външната страна на мрежата. — И, господин Д., под „свърши“ не разбирам „неподвижен на земята“, ясно?

Ван, който вече бе свикнал да се обръщат към него с инициала на фамилията му, кимна.

— Добре тогава — каза Хавиер и плесна с ръце, поставяйки началото на двубоя.

Ван и другият *лесър* започнаха да обикалят един около друг. Само че Ван нямаше никакво намерение да си губи времето с подобни увертюри. Размахал юмруци, той пръв се хвърли в атака и бързо притисна противника си до телената мрежа. Другият *лесър* понесе ударите му с такава лекота, сякаш бяха просто капки пролетен дъжд и на свой ред му заби страховито дясно кроше, което улучи Ван под лош ъгъл и разцепи устната му като зрял плод.

Заболя го, но Ван приветства болката — тя му даде нови сили и му помогна да се съсредоточи. Той описа кръг и вдигна крак за мощен ритник, истински снаряд от плът и кръв. Както можеше да се очаква, другият *лесър* рухна на земята и Ван светкавично се хвърли отгоре му и го прикова към пода, извивайки ръката му зад гърба. Още малко, и щеше да я изтръгне от ставата...

Лесърът обаче нямаше намерение да се даде толкова лесно. Коляното му се заби в топките на Ван, последва бърза размяна на местата и ето че сега Ван лежеше на пода. Претърколиха се още веднъж и скочиха на крака.

Двамата продължиха да се бият ожесточено, без почивки и без прекъсвания. Беше истинско чудо. Ван имаше чувството, че може да издържи с часове, независимо колко удари понасяше тялото му. Сякаш вътре в него имаше някакъв двигател, движеща сила, която нито болка, нито изтощение можеха да притъпят, както ставаше със старото му тяло.

Когато пробивът най-сетне настъпи, решаващият фактор се оказа особеното у него... каквото и да бе то. Макар двамата да бяха равни по сила, Ван беше истински виртуоз и не пропусна да забележи благоприятната възможност, когато тя му се удаде. Той начаса се възползва от нея и стовари такъв юмрук в черния дроб на противника си, че ако насреща му имаше обикновен човек, със сигурност щеше да напълни гащите. След това вдигна съперника си във въздуха, тръшна го върху пода на клетката и седна отгоре му. Погледна

надолу и кръвта от раните по лицето му покапа върху другия *лесър* като сълзи... черни сълзи.

Ван се сепна за миг при вида на черната кръв и противникът му побърза да се възползва от разсейването му и го събори по гръб.

Но Ван нямаше намерение да допусне една и съща грешка два пъти. Той сви ръката си в юмрук и го заби в слепоочието на *лесъра* с точно толкова сила и точно където трябваше, за да го зашемети. С един бърз ритник запрати тялото на противника си на земята, възседна го и повтори удара в слепоочието, после още веднъж и още веднъж, докато черепът на *лесъра* не омекна под пестника му. Но и тогава Ван не спря, а продължи да удря дори след като лицето на *лесъра* стана на пихтия, а главата му се отпусна безжизнено.

— Довърши го! — извика Хавиер.

Дишайки тежко, Ван вдигна очи.

— Току-що го направих.

— Не... довърши го!

— Как?

— Би трябвало да знаеш какво да правиш! — Очите на Хавиер горяха с някакво зловещо отчаяние. — Трябва да знаеш!

Ван не беше много сигурен точно колко по-мъртъв можеше да стане другият *лесър*, но въпреки това го сграбчи за ушите и така рязко завъртя главата му, че вратът му изпраця. След това хвърли безжизненото тяло на земята. Въпреки че вече нямаше сърце, което да бие лудешки, дробовете му горяха, а по жилите му се разля приятна умора... която обаче не трая дълго.

Ван избухна в смях. Силите му бързо се завръщаха, вливаха се в тялото му, сякаш се беше нахранил, беше си отспал и се бе възстановявал в продължение на дни.

Ботушите на Хавиер изтрополиха тежко, когато той скочи в клетката и отиде до Ван, побеснял от гняв.

— Казах ти да го довършиш, по дяволите!

По дяволите, Хавиер явно много държеше да му развали удоволствието от победата.

— Ха! Да не смяташ, че ще оживее след това?

Треперещ от ярост, Хавиер извади ножа си.

— Казах ти да го довършиш.

Ван настръхна и скочи на крака, но водачът на *лесърите* просто се наведе над обезобразените останки от *лесъра* и го прониза в гърдите. Лумна ярка светлина и после... нищо. Нищо, освен черни петна върху ринга.

Ван заотстъпва назад, докато не се блъсна в мрежата.

— Какво, по дяволите...

В другия край на клетката Хавиер насочи ножа си към гърдите му.

— Очаквам много от теб.

— Като... например?

— Трябва да можеш да го правиш — при тези думи той посочи с острието към черното петно — и сам.

— Ами тогава следващия път ми дай нож.

Хавиер поклати глава и по лицето му пробяга необяснима паника.

— Мамка му! — изруга той и закрачи напред-назад. — Ще отнеме време. Да вървим.

— Ами кръвта?

От вида на лепкавата черна течност изведнъж му се зави свят.

— Да не мислиш, че ми пука!

С тези думи Хавиер вдигна спортния сак на убития *лесър* и си тръгна.

Ван го последва и докато прекосяваха подземния гараж, си каза, че реакцията на господин Х. беше адски дразнеща. Двубоя си го биваше и той го бе спечелил. Щеше му се да се порадва на победата си.

В напрегнато мълчание те се отправиха към минивана, който беше паркиран на няколко пресечки от мястото. Докато вървяха, Ван си избърса лицето с една кърпа, като се мъчеше да не изругае. Когато стигнаха колата, Хавиер седна зад волана.

— Къде отиваме? — попита Ван и се качи до него.

Без да отговори, Хавиер подкара колата и Ван се загледа навън, чудейки се как ли ще успее да се измъкне от него. Нямахше да е никак лесно, предположи той.

Минаха покрай един строящ се небостъргач и Ван се загледа в работниците от нощната смяна. На светлината на електрически лампи, те бяха плъзнали по цялата сграда, досущ като мравки и Ван усети, че им завижда, колкото и да беше ненавиждал работата, която те вършеха. Ако все още бе един от тях, нямахше да му се налага да търпи шибаното отношение на господин Х.

Без сам да е сигурен защо, Ван вдигна дясната си ръка и се загледа в липсващото кутре, спомняйки си как се бе случило. Беше адски глупаво. Работеше на един строеж и за да свърши по-бързо с дъските, които режеше, реши да свали предпазителите на циркулярния трион. Едно мимолетно разсейване и пръстът му полетя високо във въздуха, а кръвта му оплиска всичко наоколо — и него, и триона, и земята под краката му. Червена кръв, не черна.

Ван сложи ръка на гърдите си и не почувства нищо. Тревога полази по врата му, като паяк, плъпнал под яката му, и той погледна Хавиер, единствения източник на информация, с който разполагаше.

— Живи ли сме?

— Не.

— И все пак преди малко убих един от нас, нали? Значи трябва да сме живи.

Хавиер му хвърли бърз поглед.

— Повярвай ми, не сме живи.

— Тогава какво се случи с него?

Изтощение припламна в бледите безжизнени очи с увиснали клепачи и на Ван изведнъж му се стори, че Хавиер е на поне милион години.

— Какво се случи с него, господин Х.?

Ала водачът на *лесърите* не му отговори и продължи да кара безмълвно.

Когато се материализира на терасата на Ривендж, Мариса едва се държеше на краката си. Тя залитна към плъзгащата се врата в мига, в който Ривендж я отвори широко.

— Мариса, мили боже!

Той обви ръка около тялото ѝ и ѝ помогна да влезе.

Надвита от жаждата за кръв, Мариса го сграбчи за раменете. Толкова беше гладна, че едва се сдържа да не забие зъби в него още там. За да не му разкъса гърлото, тя се отскубна от ръцете му, но той я улови и я обърна към себе си.

— Ела тук! — нареди той и само дето не я хвърли върху дивана. — Всеки момент ще изпаднеш в шок.

Когато се свлече на купчинка върху възглавниците, Мариса трябваше да признае, че Ривендж е прав. Трудно ѝ беше да запази равновесие, главата ѝ се въртеше, ръцете и краката ѝ бяха изтръпнали. Стомахът ѝ беше празна, стържеща яма, вампирските ѝ зъби пулсираха, гърлото ѝ беше сухо като зимен студ и горещо като августовски ден.

Но когато Ривендж рязко махна вратовръзката и разкопча ризата си, Мариса промълви:

— Не от врата ти. Не мога да го понеса... не от...

— Вече е твърде късно, за да пиеш от китката. Няма да успееш да вземеш достатъчно, а не разполагаме с никакво време.

Сякаш в потвърждение на думите му, очите ѝ се замъглиха и тъмата на припадъка започна да забулва ума ѝ. Ривендж изруга, после Мариса усети как я притегля върху себе си, как притиска лицето ѝ в гърлото си и...

Физиологията надделя — Мариса заби зъби в плътта му толкова силно, че той подскочи, и засмука жадно, тласкана единствено от сляп инстинкт. С могъщ рев силата му нахлу в нея, разля се из тялото ѝ и ѝ възвърна живота.

Докато Мариса преглъщаше отчаяно, от очите ѝ се ронеха сълзи, така гъсти, както и кръвта на Ривендж.

Ривендж нежно придържаше Мариса, ненавиждайки глада, който я измъчваше по този начин. Та тя беше толкова крехка и деликатна! За нищо на света не би трябвало да се намира в такова отчайващо състояние! Той прокара ръце по изящния ѝ гръб, опитвайки се да я успокои, и докато тя ридаше тихичко, усети как го обзема ярост. Исусе, какво не беше наред с онзи мъж, по когото тя толкова си падаше? Как можеше да я кара да ходи при друг?

Десет минути по-късно Мариса вдигна глава. По долната ѝ устна имаше капчици кръв и Ривендж трябваше да сграбчи облегалката на дивана с всичка сила, за да не се наведе напред и да я оближе.

Заситена и грациозна, но с лице, набраздено от сълзи, Мариса се облегна на кожените възглавници в другия край на дивана и обви тънките си ръце около тялото си. Тя затвори очи и Ривендж загледа как мокрите ѝ бузи постепенно възвръщат цвета си.

Господи, каква коса имаше само! Беше великолепна. Съвършена. Ривендж копнееше да е гол, без никакви лекарства във вените си и корав като камък и тези дълги, руси вълни да се разлят по тялото му. А ако не можеше да има всичко това, искаше поне да я целуне. Тук и сега.

Вместо това той посегна към сакото си, извади носна кърпичка и се наведе над нея. Тя

подскочи, когато той се опита да избърше сълзите ѝ, и побърза да вземе ленената кърпичка от ръцете му.

Ривендж се върна в своя ъгъл на дивана.

— Мариса, ела да живееш при мен. Искам да се грижа за теб.

В тишината, която последва думите му, Ривендж се замисли за мястото, където Мариса бе отседнала... и предположи, че мъжът, когото тя желаше, сигурно живее там.

— Все още си влюбена в Рот, нали?

Мариса отвори очи.

— Какво?

— Каза, че не можеш да се храниш от мъжа, когото желаш. Сега, когато Рот е обвързан...

— Не е той.

— Тогава Фюри? С неговия обет за безбрачие...

— Не. И просто... просто не мога да говоря за това, ако нямаш нищо против.

При тези думи Мариса сведе поглед към кърпичката в ръцете си и добави:

— Ривендж, много бих искала да остана сама за малко. Може ли да поседя тук за известно време? Сама?

Макар да не беше свикнал да го отпращат, особено когато се намираще на своя територия, Ривендж беше готов да прояви снизхождение към нея.

— Остани колкото искаш, *тали*. Просто затвори плъзгащата се врата, когато си тръгваш. Аз ще се погрижа за алармата, след като си отидеш.

Той си облече сакото, като остави вратовръзката разхлабена, а яката на ризата — разкопчана, защото следите от ухапването на Мариса бяха прекалено болезнени, за да ги покрие. Не че Ривендж имаше нещо против, ни най-малко.

— Толкова си добър с мен — промълви тя, без да вдига поглед от обувките му.

— Не, не съм.

— Как можеш да кажеш такова нещо! Никога не искаш нищо в замяна...

— Мариса, погледни ме. Погледни ме.

О, Скрайб Върджин, колко бе красива! Особено с неговата кръв в тялото си.

— Не се заблуждавай — продължи той. — Все още искам да станеш моя *шелан*. Искам те гола в леглото си. Искам моето дете да расте в утробата ти. Искам... да, искам всичко това и много повече от теб. Не ти помагам, защото съм добър, правя го, за да вляза под кожата ти. Правя го, защото се надявам някога, по някакъв начин, да получа онова, което наистина искам от теб.

Очите на Мариса се разшириха и Ривендж предпочете да задържи останалото за себе си. Нямаше смисъл да обявява на всеослушание, че *симпатът* в него копнее да пропълзи в главата ѝ и да си присвои всяко чувство, което тя бе изпитвала през живота си. Нито пък да ѝ признава, че сексът с него би бил... твърде сложен.

Ах, какъв извор на наслада само беше неговата природа! И неговата аномалия.

— Но държа да знаеш едно, Мариса. Никога няма да те принудя да направиш нещо, което не искаш.

Освен това Хекс най-вероятно беше права. Наистина беше най-добре такива като тях да бъдат сами. Дори ако *симпатите* не бяха обект на дискриминация и ако можеха да се обвързват като нормалните, пак не би трябвало да бъдат с онези, които бяха безсилни срещу тъмната им страна.

Ривендж облече дълго до глезените самурено палто.

— Този твой мъж... добре ще направи да се вземе в ръце. Истинска лудост е да не желае толкова достойна жена като теб.

Рив си взе бастуна и се запъти към вратата.

— Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

Когато влезе в „Зироу Сам“, Бъч се насочи право към масата на Братството и свали шпифера си „Акваскутум“. Щеше да поостане, което всъщност не беше нищо ново. По дяволите, май щеше да е най-добре да си опъне една палатка и направо да се нанесе тук.

Когато сервитьорката пристигна с чаша уиски, той попита:

— Защо просто не ми донесеш бутилката?

— Съжалявам, не мога.

— Добре, ела тук.

При тези думи Бъч й даде знак да се приближи и когато тя го стори, постави банкнота от сто долара върху подноса й.

— Това е за теб. Искам да се погрижиш да не оставам на сухо.

— Дадено.

Когато остана сам, Бъч вдигна ръка към врата си и прокара пръсти по следите от ухапване, като се опитваше да не си представя как Мариса прави същото с някой друг. С някой аристократ. Някое копеле със синя кръв, с което да се мери, би било, като да сравнява платина с тенеке. О, господи!

Започна да си повтаря казаното от Ви като мантра. Че не е задължително да е сексуално. Че това е просто биологичен императив. Без възможност за личен избор. Че не е нужно да е сексуално. Надяваше се, че ако си го повтаря достатъчно дълго, ще се успокои дотолкова, че да приеме необходимостта от онова, което Мариса трябваше да стори. Тя не го правеше, за да го нарани. Беше също толкова разстроена, колкото и той...

Образът на голото й тяло изпълни съзнанието му и той си представи как друг мъж милва гърдите й. Как устните на друг мъж покриват кожата й с целувки. Как друг мъж й отнема девствеността, докато я храни, а коравото му тяло се движи върху нея, вътре в нея.

И през цялото време тя пиеше ли, пиеше, докато не уголи жаждата си и не се засити.

Задоволена. От друг.

Бъч пресуши двойното си уиски на един дъх.

Щеше да полудее. Щеше да се пръсне, вътрешностите му щяха да се разпилеят по пода, органите му щяха да бъдат стъпкани от обувките на останалите посетители, заедно със салфетките и касовите бележки, изпопадали по земята.

Сервитьорката, Бог да я поживи, веднага се появи с още скоч.

Бъч надигна втората чаша и си каза: „Взemi се в ръце, О’Нийл, и запази поне мъничко достойнство. Имай вяра в нея. Тя никога не би преспала с друг мъж. Никога“.

Но сексът бе само част от всичко това.

Докато пресушаваше питието си, Бъч осъзна, че кошмарът не свършва дотук. Мариса щеше да има нужда от редовни хранения, нали така? Щеше да им се наложи да преживяват този ужас отново и отново.

По дяволите. Щеше му се да вярва, че е достатъчно зрял, за да се справи с това, но в крайна сметка собственическото му чувство се оказа по-силно. Следващия път, когато

Мариса трябваше да се нахрани, всичко щеше да свърши по същия начин — тя щеше да отиде в ръцете на друг, а той щеше да се напие в бара, сам и готов да се обеси. Но всеки следващ път щеше да става все по-лошо и по-лошо. Обичаше я толкова много, толкова силно, че щеше да погуби и двамата и това нямаше да отнеме много време.

Пък и какво ли бъдеще ги очакваше? Както се наливаше с уиски напоследък, черният му дроб надали щеше да изкара повече от десет години, а вампирите живееха векове. Той щеше да е просто бележка под линия в историята на нейния дълъг живот, дупка на пътя, водещ към истинския, достоен за нея партньор, онзи, от когото щеше да получи всичко, от което се нуждаеше.

Когато сервитьорката му донесе третия двоен скоч, Бъч ѝ даде знак да изчака, пресуши го и ѝ подаде чашата.

Докато тя се връщаше от бара с четвъртото уиски, русолявият дребосък с дебелия портфейл, който се бе настанил през две маси от Бъч заедно с трите си яки, подобни на телохранители приятелчета, започна да маха с ръка, за да привлече вниманието ѝ.

Това проклето хлапе май беше тук всяка вечер. Или просто беше толкова противно, че на Бъч му се струваше така.

— Хей! — провикна се то. — Искаме да поръчаме. Размърдай си задника!

— Ще дойда след минутка — отвърна сервитьорката.

— Веднага — грубо нареди копелето. — Не след малко.

— Няма да се бавя — измърмори тя на Бъч и тръгна към масата на нахалниците.

Той наблюдаваше как кучият син и приятелчетата му се държат арогантно с нея. Безочливи задници с големи усти и голямо самочувствие, и четиримата. И нямаше да станат по-добри с напредването на вечерта.

Нито пък Бъч.

— Виждаш ми се малко агресивен, Бъч О'Нийл.

Бъч здраво стисна очи. Когато отново ги отвори, жената вампир с мъжка прическа и мъжка фигура, все още стоеше пред него.

— Ще ни създаваш ли неприятности тази вечер, Бъч О'Нийл?

Щеше му се тя да престане да повтаря името му.

— Не, нали знаеш колко съм добър.

В очите ѝ проблеснаха еротични пламъчета.

— О, знам го и още как. Но да си говорим сериозно. Ще ни създаваш ли неприятности тази вечер?

— Не.

Тя го изгледа продължително. После се усмихна лекичко.

— Е... аз все пак ще те държа под око. Не го забравяй.

Джойс О'Нийл Рафърти посрещна съпруга си на прага с бебето в ръце и сърдито изражение на лицето. Докато Майк стоеше на изтривалката, умората му след двойната смяна личеше съвсем ясно, но на Джойс изобщо не й пукаше.

— Днес се обади брат ми. Бъч. Казал си му за кръщенето, нали?

Майк целуна малкия Шон, но дори и не помисли да опита същото със съпругата си.

— Хайде де, миличка...

— Това не е твоя работа!

Майк затвори вратата след себе си.

— Защо го мразите толкова много?

— Нямам намерение да го обсъждам с теб.

Докато тя се отдалечаваше сърдито, Майк каза:

— Не той уби сестра ти, Джо. Беше само на дванайсет. Какво е можел да направи?

Джойс намести бебето в ръцете си и отговори, без да се обръща:

— Не става въпрос за Джейни. Бъч обърна гръб на семейството си още преди години.

Изборът си беше негов и нямаше нищо общо със случилото се.

— А дали вие първи не му обърнахте гръб?

Джойс му хвърли ядосан поглед през рамо.

— Защо го защитаваш?

— Той ми беше приятел. Преди да се запозная с теб и да се оженим, той ми беше приятел.

— Страхотен приятел, няма що. Кога за последен път си го чувал?

— Няма значение. Когато го познавах, той беше добър с мен.

— Ужасно си мекушав, знаеш ли! — Джойс се запъти към стълбите. — Отивам да нахраня Шон. Вечерята ти е в хладилника.

Тя се качи на втория етаж и като хвърли свиреп поглед към кръста, който висеше в коридора, му обърна гръб. Влезе в стаята на Шон и се отпусна в люлеещия се стол до креватчето му, след това заголи гръдта си и постави сина си върху нея. Шон веднага я засмука, стискайки в юмруче плътта, докосваща лицето му. Топлото му пухкаво телце прашеше от здраве, дългите му мигли тъмнееха върху розовите бузки.

Джойс си пое дълбоко дъх, после още веднъж и още веднъж.

По дяволите. Чувстваше се гузна, задето се беше разкрещяла. Както и задето бе обърнала гръб на кръста на Спасителя. Каза молитвата „Аве Мария“ и се опита да се успокои, като преброи свършените пръстчета на краката на Шон.

Господи... щеше да умре, ако с него се случеше нещо. Сърцето й просто нямаше да бие по същия начин. Как го бе понесла майка й? Как бе успяла да преживее загубата на едно от децата си?

Всъщност — на две от децата си, не беше ли така? Първо Джейни, а после и Бъч. Слава на бога, че умът й бе започнал да й изневерява. Това, че не помнеше нищо, трябва да беше истинска благословия.

Джойс помилва тъмната косица на Шон и си даде сметка, че майка й така и не бе успяла да се сбогува с Джейни. Тялото беше твърде обезобразено, за да бъде изложено за поклонение в отворен ковчег, а идентифицирането на трупа в моргата беше извършено от баща й, Еди О'Нийл.

Господи, само ако в онзи ужасен есенен следобед Бъч беше изтичал вкъщи и бе казал на някой възрастен, че Джейни току-що се е качила в нечия кола, може би щяха да успеят да я спасят. На Джейни не ѝ бе разрешено да се качва в коли с момчета и всички знаеха правилата. Бъч също ги знаеше. Ако само...

По дяволите. Мъжът ѝ беше прав. Цялото семейство мразеше Бъч. Нищо чудно, че си бе тръгнал и само дето не беше изчезнал от лицето на земята.

От гърдите на Шон се откъсна смешен, свиркащ звук, устата му се отпусна, а пръстите на ръчичката му се разтвориха. После обаче той се събуди и продължи да суче.

Сигурно майка ѝ нямаше да може да се сбогува и с Бъч. Периодите ѝ на просветление ставаха все по-редки и дори той да се появеше в църквата тази неделя, можеше и да не го познае.

В този миг Джойс чу как съпругът ѝ се качва бавно по стълбите.

— Майк? — повика го тя.

Мъжът, когото обичаше и за когото се беше омъжила, застана на прага. Беше започнал да пуска коремче, а косата му вече оредяваше на темето, въпреки че бе едва на трийсет и седем. Но докато го гледаше пред себе си, Джойс видя по-младото му „аз“ — едно от най-популярните момчета в гимназията. Приятелят на по-големия ѝ брат Бъч. Футболната звезда, по която тя си падаше от години.

— Да? — каза той.

— Съжالياвам, задето се развилнях така.

Той се усмихна лекичко.

— Положението е сложно. Разбирам.

— Ти беше прав. Навярно трябваше да го поканим. Просто ми се искаше денят на кръщенето да е... чист. Непомрачен от нищо. Това е началото на Шон и не искам нищо да го развали. А у Бъч... у Бъч има много мрак, и всички ще бъдат напрегнати, а и мама е толкова болна. Просто не исках да се оправям с всичко това.

— Той каза ли, че ще дойде?

— Не. Той...

Джойс се замисли за разговора с брат си. Беше ѝ се сторил съвсем същият. Бъч открай време имаше особен глас, дрезгав и хриплив. Сякаш нещо с гърлото му не беше наред, или пък премълчаваше твърде много.

— Каза, че се радва за нас. Благодарни ти за обаждането. Каза, че се надява мама и татко да са добре.

Мъжът ѝ сведе поглед към Шон, който отново бе заспал.

— Бъч не знае, че майка ти е болна, нали?

— Не.

В началото, когато Одел просто забравяше малко повече отпреди, Джойс и сестра ѝ бяха решили да изчакат, докато разберат какво не е наред с нея, преди да кажат на Бъч. Но това беше преди две години. Те отдавна вече бяха наясно какво ѝ е. Алцхаймер.

Един Господ знаеше колко време оставаше на майка им. Болестта напредваше неумолимо.

— Долно е от моя страна да не му кажа, нали? — меко промълви тя.

— Обичам те — прошепна Майк.

Джойс вдигна поглед от сина си към лицето на баща му и очите ѝ се наляха със сълзи. Майкъл Рафърти беше добър човек. Надежден. Никога нямаше да бъде красив като Хю

Джакмън, богат като Бил Гейтс или могъщ като крал. Но той принадлежеше на нея и на Шон и това беше повече от достатъчно. Особено в дни като днешния и разговори като този.

— И аз те обичам — отвърна тя.

Вишъс се материализира зад „Зироу Сам“ и тръгна по уличката, отвеждаща към входа. Когато видя паркирания на Десета улица кадилак, изпита облекчение. Фюри му беше казал, че Бъч изхвърчал от имението като автомобилен състезател, и определено не бил обзет от щастие.

Ви влезе в клуба и се насочи право към ВИП залата. Обаче така и не можа да стигне до нея.

Шефката на охраната се появи отнякъде и му препречи пътя. Докато я обхождаше с бърз поглед, Ви се зачуди какво ли би било да я завърже. Тя сигурно щеше да му остави белези — добър начин да убие час-два.

— Вашето момче трябва да си върви — каза тя.

— На нашата маса ли е?

— Аха. И най-добре го изведи оттук. Още сега.

— Какво е направил?

— Все още нищо — отвърна тя и двамата се отправиха към ВИП залата. — Но не искам да се стига дотам, а вече е на ръба.

Докато си проправяха път през тълпата, Ви плъзна поглед по мускулестите ѝ ръце и се замисли за работата ѝ. Тежка за който и да било вампир, но особено за една жена. Вишъс се зачуди защо ли си я беше избрала.

— Харесва ли ти да сритваш задниците на мъжете?

— Понякога, но с О'Нийл предпочитам секса.

Ви се закова на място и тя го погледна през рамо.

— Проблем?

— Кога го направихте? — попита той, макар някак си да знаеше, че е било наскоро.

— Въпросът е кога ще го направим отново. — При тези думи тя кимна към входа на залата. — Но със сигурност няма да е тази вечер. Сега върви и го разкарай оттук.

Ви присви очи.

— Извинявай за клишето, но Бъч принадлежи на друга.

— Нима? Затова ли почти всяка вечер се налива тук? Мадамата му трябва да е истинско съкровище.

— Стой далеч от него.

Лицето ѝ придоби сурово изражение.

— Може да си член на Братството, но не си мисли, че можеш да ме командваш.

Ви се доближи до нея и оголи вампирските си зъби.

— Няма да повтарям повече — стой далеч от него.

За частица от секундата си помисли, че ще се сбият, наистина си го помисли. Никога не беше вдигал ръка срещу жена, но тази... е, тя просто не приличаше на жена. Особено докато измерваше челюстта му с такъв поглед, сякаш се опитваше да прецени къде е най-добре да стовари юмука си.

— Трябва ли ви стая, за да останете насаме? Или пък боксов ринг?

Вишъс се обърна и само на метър от тях видя Ривендж. Аметистовите му очи

проблясваха в сумрака, а косата му изглеждаше също така черна, както и дългото до пода самурено палто.

— Проблем ли има? — попита Ривендж, местейки поглед от единия към другия, докато си сваляше палтото и го подаваше на един от охранителите.

— Ни най-малко — отвърна Ви и погледна към жената. — Никакъв проблем, нали така?

— Аха — провлачи тя и скръсти ръце на гърдите си. — Никакъв проблем.

Ви мина покрай охранителите, които стояха до кадифеното въже, и се насочи право към масата на Братството.

Бъч изглеждаше ужасно, и то не само защото беше пиян. Лицето му беше изпънато и мрачно, а очите — полузатворени, вратовръзката му се беше изкривила на една страна, ризата му беше полуразкопчана, а на врата му имаше... рана от ухапване, от която яката му беше оцапана с кръв.

И да, той явно гореше от желание да се сбие с някого и не откъсваше свиреп поглед от шумната групичка, разположила се на две маси от неговата. Мамка му, беше на косъм от това да им се нахвърли, напрегнат като хищник в мига, преди да връхлети върху жертвата си.

— Здравсти, мой човек! — Ви седна насреща му много бавно, тъй като си мислеше, че е добре да избягва всякакви резки движения. — Какво става?

Бъч пресуши уискито си, без да откъсва поглед от задниците на другата маса.

— Как си, Ви?

— Добре. Е, колко чаши обърна?

— Не достатъчно. Все още се държа на краката си.

— Искаш ли да ми кажеш какво става?

— Не особено.

— Виждам, че са те ухапали, приятелю.

Сервитьорката се появи, за да вземе празната чаша, а Бъч вдигна ръка към шията си.

— Само защото аз я накарах. Спря почти веднага. Не иска да пие от мен. Така че сега е с друг. В този момент е при друг.

— Мамка му.

— Добре го каза. Докато ние седим тук, моята жена е с друг мъж. Той е аристократ, между другото. Споменах ли ти? Някакъв шибан аристократ докосва... е, все тая. Който и да е той, несъмнено е по-силен от мен. Дава й онова, от което тя се нуждае. Храни я. Той... — Бъч рязко прекъсна мрачната си тирада. — А твоята нощ как върви?

— Нали ти казах, не е задължително храненето да е сексуално.

— О, знам това — увери го Бъч и се облегна назад тъкмо когато сервитьорката се върна с поредното питие. — Малко „Гъска“? Не? Окей... аз ще пия и за двама ни.

И той пресуши половината скоч, преди още сервитьорката да бе имала време да се обърне.

— Не става дума само за секса. Не мога да понеса мисълта във вените й да тече кръвта на друг мъж. Искам аз да я храня. Аз да поддържам живота й.

— В това няма никаква логика, мой човек.

— Майната й на логиката! — Бъч сведе поглед към чашата си. — Боже... не беше ли преди малко?

— Моля?

— Искам да кажа... Снощи пак бяхме тук. Същото питие. Същата маса. Същото...

всичко. Попаднал съм в капана на някаква рутина, която повече не мога да понасям. И себе си не мога да понасям.

— Какво ще кажеш да те откарам у дома?

— Не искам да се връщам в...

Бъч не довърши и бавно остави чашата на масата, внезапно настръхнал целият.

В главата на Ви отекна сигнал за тревога. Последния път, когато бе видял подобно изражение върху лицето на съквартиранта си, се беше оказало, че наблизо се спотайват *лесъри*. Само че, когато се огледа наоколо, Ви не забеляза нищо особено, само Преподобния, който току-що беше влязъл във ВИП залата и сега отиваше към кабинета си.

— Бъч? Какво става, мой човек?

Бъч се изправи.

И се хвърли напред, преди Ви да успее да реагира.

Тялото на Бъч беше извън всякакъв контрол и действаше напълно независимо от разума му, докато се нахвърляше върху Ривендж в другия край на ВИП залата. Знаеше единствено, че бе усетил мириса на Мариса и че той идваше от типа с прическа ирокез. Следващият му ход беше да се нахвърли върху него, сякаш бе престъпник, който се опитва да избяга.

Елементът на изненада беше на негова страна и той успя да събори вампира на земята. Двамата се строполиха на пода и само миг след учудената ругатня на Преподобния, от всички страни заприиждаха охранители. Точно преди да го откопчат от жертвата му, Бъч успя да разтвори яката на ризата му. Ето ги. Следи от ухапване по врата му.

— Не... мамка му, не...

Бъч яростно се съпротивляваше срещу яките ръце, които го дърпаха, бореше се и риташе, докато някой не мина пред него и не стовари юмрук в лицето му. Остра болка избухна в лявото му око и той си даде сметка, че юмрукът принадлежеше на шефката на охраната.

Ривендж заби бастуна си в пода и се изправи, лилавите му очи светеха със свиреп блясък.

— В кабинета ми. Веднага.

Последва кратка размяна на реплики, на която Бъч не обърна особено внимание. Единственото, върху което можеше да се съсредоточи, беше вампирът пред него и следите от ухапване. Представи си масивното му тяло под Мариса, видя я да допира лице до шията му и да забива зъби в плътта му.

Нищо чудно, че Ривендж я беше задоволил. Нищо. Чудно.

— Защо трябваше да си ти! — изрева Бъч, надвивайки бъркотията. — Та аз те харесвам! Защо трябваше да си ти!

— Да си вървим — обади се Ви и го приклеци в желязна хватка. — Ще те откарам вкъщи.

— Ще трябва да почакаш — изръмжа Ривендж. — Той ме нападна на мой терен. Искам да знам какво, по дяволите, става в главата му. А след това ще трябва да ми дадеш дяволски добра причина да не му строша капачките и на двете колена.

Бъч се обади, ясно и високо:

— Ти си я нахранил.

Ривендж примига. И вдигна ръка към врата си.

— Моля?

Бъч изръмжа при вида на белега и отново опита да се отскубне. Господи, в него сякаш имаше двама души — един, на когото все още му бе останал малко здрав разум, и друг, който съвсем бе обезумял. И не беше трудно да се предположи кой от двамата вземаше връх.

— Мариса — изплю той. — Нахранил си я.

Очите на Рив се отвориха широко.

— Ти? Ти си онзи, в когото тя е влюбена?

— Да.

Напълно изумен, Ривендж си пое рязко дъх. После потърка лице и затвори яката на ризата си, скривайки белезите от ухапване.

— О... мамка му. Маmicата му! — изруга той; после се обърна към Вишъс: — Отведи

го отгук и му помогни да изтрезнее. Боже, този шибан свят наистина е прекалено малък!

В това време колената на Бъч вече бяха започнали да омекват, а клубът се въртеше като пумпал около него. Явно беше по-пиян, отколкото мислеше, а и ударът в мутрата определено не го беше освежил.

Миг преди да изгуби съзнание, той простена:

— Трябваше да бъда аз. Тя трябваше да използва мен...

Господин Х. паркира минивана в една пряка на „Трейд стрийт“ и слезе. Сърцето на града биеше с ритъма на нощта — от баровете се носеше музика и те бързо се пълнеха с посетители, които скоро щяха да се напият или надрусат.

Време беше за лов на членове на Братството.

След като затвори вратата на автомобила и намести оръжията си, господин Х. погледна към Ван. По дяволите, адски беше разочарован от представянето му на ринга. И уплашен. От друга страна, несъмнено беше нужно известно време, докато той овладее новата си сила. Никой *лесър* не излизаше напълно готов след въвеждането си в Обществото и нямаше причина да очаква при Ван да е различно само заради пророчеството.

И все пак — гадна работа.

— Как ще разбере кой е вампир? — попита Ван.

А, да, онова, за което бяха дошли. Х. се прокашля.

— Цивилните ще те разпознаят по миризмата и уплахата им ще ги издаде. Що се отнася до братята, тях не можеш да ги сбъркаш. Те са по-едри и по-агресивни от всичко, което си виждал досега, освен това винаги атакуват първи. Забележат ли те, непременно ще ти се нахвърлят.

Двамата поеха по „Трейд стрийт“. Нощта беше хладна, онази комбинация от студ и влага, която винаги изпълваше Х. с енергия и желание за битка. Този път обаче бе различно. Като водач на *лесърите* мястото му беше на бойното поле, но единственото, което го интересуваше, беше двамата да оцелеят, докато Ван окончателно не се превърнеше в онова, което беше.

Тъкмо се канеха да свърнат в една пресечка, когато господин Х. се закова на място, завъртя глава и погледна назад. После към другата страна на улицата.

— Какво...

— Млъкни.

Затвори очи и остави инстинктите си да заработят. Наложил си да се успокои и като се откъсна от всичко наоколо, плъзна пипалата на мозъка си в нощта.

Омега беше наблизо.

Господин Х. отвори очи, мислейки си, че това е някаква грешка. Омега не можеше да се появи в осезаемия свят без водача на *лесърите*.

И все пак, Злото бе наблизо.

Господин Х. рязко се завъртя на петите на войнишките си ботуши. Някаква кола тъкмо се отдалечаваше по „Трейд стрийт“ и той се загледа над нея към „Зироу Сам“. Господарят му беше вътре. В това нямаше съмнение.

Мамка му, да не би да имаше нов водач на *лесърите*!

Не, в такъв случай господин Х. щеше да бъде привикан обратно. Може би Омега бе използвал някой друг, за да дойде тук? Това възможно ли бе изобщо?

Господин Х. се затича към клуба, следван плътно от Ван, който нямаше представа какво става, но беше готов за всичко.

Опашката пред „Зироу Сам“ беше пълна с изтупани хора, които потръпваха от студ, пушеха цигари и говореха по мобилните си телефони. Господин Х. спря. Отзад... господарят беше отзад.

Вишъс отвори задния вход на „Зироу Сам“ с крак, довлече Бъч до кадилака и го натъпка на задната седалка като огромен, навит на руло килим, молейки се ченгето да не се събуди и отново да размаха юмруци.

Тъкмо се настаняваше зад волана, когато усети нещо да се приближава. Инстинктите му подадоха сигнал за тревога и адреналинът му рязко скочи. Въпреки че по принцип братята не избягваха конфликтите (това противоречеше както на природата им, така и на воинската им подготовка), шестото чувство на Вишъс му казваше, че Бъч незабавно трябва да се махне от клуба.

Ви запали двигателя и потегли. Тъкмо когато излизаше от уличката, видя да се приближават двама мъже, единият от които беше с пепелява коса. *Лесъри*. Само че защо идваха насам?

Ви натисна педала на газта и двамата с Бъч се изпариха.

Щом се увери, че не ги преследват, той хвърли поглед към ченгето. Все още беше в несвяст. По дяволите, ударът на онази мадама от охраната си го биваше. От друга страна, същото можеше да се каже и за уискито.

Бъч не помръдна през целия път до имението. Всъщност отвори очи едва когато Ви го отнесе на ръце в Дупката и го сложи в леглото му.

— Стаята се върти.

— Не се учудвам.

— Лицето ме боли.

— Почакай да го видиш и сам ще разбереш защо.

Бъч отново затвори очи.

— Благодаря, че ме докара вкъщи.

Вишъс тъкмо се канеше да му помогне да си свали дрехите, когато звънецът на входната врата иззвъня.

Той изруга и отиде да провери охранителните монитори на бюрото си. Изобщо не се учуди, когато видя кой стои отвън, но дяволите да го вземат, в момента Бъч изобщо не беше за гледане.

Ви пристъпи във вестибюла и затвори вратата към стаята, преди да отвори на посетителката отвън. Мариса вдигна поглед към него и той долови мириса на тъга и тревога, който се излъчваше от нея като дъх на изсушени рози.

Когато заговори, гласът ѝ беше тих:

— Знам, че си е вкъщи, защото кадилакът е тук. Трябва да го видя.

— Не и тази вечер. Ела утре.

Лицето на Мариса се вкамени и тя заприлича на прекрасна мраморна статуя.

— Няма да си тръгна, докато той не ми каже да си вървя.

— Мариса...

В очите ѝ припламна огън.

— Не и докато той не ми каже да си вървя, боецо.

Ви я погледна изпитателно и си даде сметка, че решимостта ѝ е непреклонна.

Всъщност в този миг ужасно му напомняше на онази мадама от клуба, само дето нямаше нейните мускули.

Какво им ставаше на всички жени тази нощ!

Ви поклати глава.

— Нека поне му помогна да се приведе в малко по-приличен вид.

В очите на Мариса проблесна страх.

— Какво му е?

— Господи, Мариса. Не можа ли да предположиш какво ще се случи, ако пиеш от Ривендж?

Мариса го зяпна с широко отворена уста.

— Откъде знаеш...

— Бъч му се нахвърли в клуба.

— Какво? Той... о, господи! — Тя рязко присви очи. — Пусни ме да вляза. Незабавно.

Ви вдигна ръце в знак, че се предава, и като изруга под носа си, се отдръпна от вратата.

Мариса прекрачи прага на Дупката и Вишъс се отмести от пътя ѝ. Което доказваше, че наистина е толкова умен, колкото се говореше.

Когато стигна до стаята на Бъч, Мариса спря пред вратата. На светлината на лампата в коридора го видя да лежи по гръб върху леглото, с раздърпан костюм и окървавена риза. Кръв имаше и по лицето му.

Тя пристъпи в стаята и неволно закри устата си с ръка.

— О, Скрайб Върджин!

Едното му око беше подуто и отново бе започнало да посинява, носът му беше сцепен в основата, което обясняваше кръвта по лицето му. Освен това миришеше на уиски.

— Наистина е по-добре да дойдеш утре — обади се Вишъс от прага с необичайно мек глас. — Адски ще се ядоса, ако разбере, че си го видяла в това състояние.

— Кой му стори това? И Бог ми е свидетел, ако ми кажеш, че е било най-обикновено сбиване, ще се разпищя.

— Както ти казах, той се нахвърли на Ривендж. А по една случайност Рив има страшно много телохранители.

— Трябва да са били едри мъже — вцепенено рече тя.

— Всъщност онази, която го удари, беше жена.

— Жена?

О, по дяволите, какво значение имаха подробностите?

— Ще ми донесеш ли хавлиени кърпи и топла сапунена вода? — помоли тя и се зае да събува обувките на Бъч. — Искам да го измия.

Вишъс се отдалечи по коридора, а Мариса се залови с дрехите на Бъч, докато той не остана само по боксерки. Тя седна до него и се загледа в тежкия златен кръст на гърдите му. Колко странно! Покрай всичко, което се бе разиграло във всекидневната по-рано тази вечер, тя не беше обърнала особено внимание на украшението, но сега не можеше да не се зачуди откъде ли се бе взело.

Очите ѝ се плъзнаха надолу, към черния белег на корема му. Той не изглеждаше нито по-добре, нито по-зле.

— Сложи ги тук, където мога да ги достига, и ни остави сами, ако обичаш — каза Мариса, когато Ви се появи с купа сапунена вода и наръч хавлиени кърпи. — И затвори вратата след себе си.

Последва пауза. Никой не се разпореждаше с член на Братството по този начин, още по-малко — в собствената му къща. Само че нервите на Мариса бяха изопнати до краен предел, сърцето ѝ се късаше и тя вече не се интересуваше какво ще си помислят другите за нея.

Това беше новото правило, от което се ръководеше.

След още няколко мига мълчание Ви остави нещата на масичката до нея, после вратата се затвори с изщракване. Мариса си пое дълбоко дъх и намокри една от кърпите. Когато докосна лицето на Бъч, той потръпна и измърмори нещо.

— Толкова съжалявам, Бъч... но всичко вече свърши.

Тя отново натопи кърпата във водата, а после я изстиска над купата. Звукът от капките ѝ се стори оглушителен.

— Беше само хранене, честна дума. Нищо друго не се случи.

Когато почисти и последната следа от кръв по лицето му, Мариса докосна влажната му коса. В отговор Бъч се размърда и намести лице в ръката ѝ, макар да беше очевидно, че все още е пьян и не е на себе си.

— Ще ми повярваш ли? — прошепна тя.

Поне имаше доказателства. Когато се убедеше, че е девствена, щеше да разбере, че никой мъж не е...

— Усецам мириса му по теб.

Мариса се отдръпна рязко при звука на дрезгавия му глас. Очите на Бъч бавно се отвориха, черни, а не лешникови, както обикновено.

— Цялата си пропита с мириса му. Защото не е било от китката.

Мариса не знаеше какво да отвърне. Особено когато той спря поглед върху устните ѝ и добави:

— Видях белезите на врата му. И усетих миризмата ти по него.

Бъч протегна ръка към нея и тя трепна, но той само я помилва нежно по бузата.

— Колко време ти отне?

Мариса не отговори — инстинктът ѝ нашепваше, че колкото по-малко знае Бъч, толкова по-добре.

Той отдръпна ръката си, а лицето му придоби мрачно, уморено изражение. Безстрастно.

— Вярвам ти. За секса.

— Не ти личи.

— Съжалявам, бях се замислил. Опитвам се да убедя сам себе си, че нямам нищо против случилото се тази вечер.

Мариса сведе поглед към ръцете си.

— На мен също ми се стори нередно. Плаках през цялото време.

Бъч рязко си пое дъх и изведнъж напрежението между тях изчезна. Той се надигна и сложи ръце на раменете ѝ.

— Господи, скъпа, толкова съжалявам. Държах се като истински задник...

— Не, аз съжалявам, че трябва да...

— Шшшг, вината не е у теб. Мариса, вината не е у теб.

— Но защо ми се струва, че е...

— Аз съм виновен, не ти.

Ръцете му, прекрасните му силни ръце се плъзнаха около нея и той я привлече към голите си гърди. В отговор Мариса се притисна към него толкова силно, сякаш животът ѝ зависеше от това.

Той я целуна по слепоочието и прошепна:

— Ти не си виновна. За нищо. Ще ми се да можех да го понеса по-добре, наистина. Не знам защо ми е толкова трудно да го приема.

Мариса се отдръпна, внезапно обзета от порив, на който не можеше и не искаше да не се подчини.

— Бъч, вземи ме. Прави любов с мен. Сега.

— О, Мариса... така бих искал, наистина — отвърна той и нежно приглади косата ѝ.

— Но не по този начин. Аз съм пьян, а първият ти път трябва да бъде...

Тя го прекъсна с целувка, вкусвайки уискито и мъжа в него.

Побутна го на леглото, а ръката ѝ се плъзна между краката му. Той простена и се

втвърди под допира ѝ.

— Искам те вътре в мен — дрезгаво прошепна тя. — Щом не може да бъде кръвта ти, нека бъде твоята плът. Сега.

Тя отново го целуна и когато езикът му нахлу в устата ѝ, Мариса разбра, че е спечелила. Толкова беше прекрасен! Той я завъртя, така че сега тя бе под него, и плъзна първо ръка, а после устни по шията ѝ и надолу към гърдите ѝ. Когато стигна до корсажа на роклята ѝ, лицето му отново стана сурово и с едно рязко движение той сграбчи фината коприна и я раздра. Само че този път не спря до кръста ѝ, а продължи надолу, докато силните му ръце, с тежки длани и изпъкнали вени, не разкъсаха сатена чак до подгъва на роклята.

— Свали я! — нареди той.

Мариса смъкна съдраните останки от раменете си, а когато повдигна бедра, той издърпа скъсаната рокля изпод нея, направи я на топка и я запрати в другия край на стаята.

С пламнал поглед, Бъч отново се обърна към нея, вдигна подплатата ѝ и разтвори краката ѝ. Очите му обходиха цялото ѝ тяло и той промълви дрезгаво:

— Никога повече не носи това.

Мариса кимна, а той отмести бельото ѝ настрана и положи уста върху сърцевината ѝ. С оргазма, който ѝ даде, Бъч сякаш провъзгласяваше правата си над нея, маркираше я като своя. Той я остави да се носи на вълните му, докато накрая тя не се отпусна на леглото, изтощена и трепереща.

Когато всичко свърши, той нежно затвори краката ѝ. Въпреки че тя бе тази, която бе получила сексуално облекчение, той бе много по-спокоен от нея, докато плъзваше ръце по тялото ѝ. Все още замаяна от онова, което бе сторил с нея, Мариса послушно го остави да я съблече и се загледа как той се изправя и сваля боксерките си.

При вида на размера му и мисълта за онова, което предстоеше, в съзнанието ѝ се промъкна страх, но дори това не можа да я извади от блаженото вцепенение, в което се намираше.

Когато се върна в леглото, Бъч беше същинско диво животно, твърд и издут, готов да проникне в нея. Мариса разтвори крака за него, но вместо отгоре ѝ, той легна до нея.

Този път не бързаше. Целуна я дълго и нежно, а широката му длан се спусна към гърдите ѝ, докосвайки ги ласкаво. Останала без дъх, Мариса впи пръсти в раменете му и усети как мускулите под топлата му гладка кожа се напрягат, докато той я милваше по бедрата.

Когато я докосна между краката, Бъч го направи нежно и бавно и трябваше да мине известно време, докато един от пръстите му проникна в нея. Спря почти веднага, усетил странно подръпване вътре в нея, което я накара да се намръщи и да се отдръпне мъничко.

— Знаеш ли какво да очакваш? — попита той с устни до гърдите ѝ, гласът му беше нисък и мек.

— Ъъъ... да. Предполагам — отвърна тя, ала после се сети за размера на ерекцията му. Как, за бога, щеше да я побере в себе си?

— Ще бъда много нежен, но... ще те заболи.

— Зная — увери го Мариса; беше чувала, че има лека болка, след която обаче щял да последва невероятен екстаз. — Готова съм.

Бъч извади ръката си и легна отгоре ѝ. Тялото му се намести между краката ѝ и внезапно всичко сякаш дойде на фокус — допирът на горещата му кожа и тежестта на тялото

му, силата на мускулите му и меката възглавница под главата ѝ, дюшекът под нея и широко разтворените ѝ крака. Мариса вдигна очи към тавана и видя, че по него играе светлина, сякаш някаква кола влизаше в двора.

Изведнъж, без тя да го иска, тялото ѝ се скова. Въпреки че това бе Бъч и че тя го обичаше, заплахата на онова, което предстоеше, я заля като вълна. Ето че след триста години всичко се свеждаше до тук и сега.

По някаква глупава причина очите ѝ се наляха със сълзи.

— Скъпа, не е нужно да го правим.

Бъч избърса бузите ѝ с палци и бедрата му се отдръпнаха от нея, сякаш се канеше да слезе.

— Не искам да спираме. — Мариса го сграбчи за кръста. — Не... Бъч, почакай. Искам го. Наистина.

Той затвори очи. После отпусна глава на врата ѝ и я обгърна с ръце. Обърна се на една страна и я притисна до коравото си тяло. Дълго останаха прегърнати така, че тежестта му да не ѝ пречи да диша, а възбудата му, твърда и изгаряща, почиваше върху бедрото ѝ.

Тъкмо когато Мариса се канеше да го помоли, той се раздвижи и бедрата му отново се пъкнаха между краката ѝ.

Целуна я — дълбока, чувствена целувка, която разпали пожар в тялото ѝ и я накара да се загърчи под него, триейки се в бедрата му, мъчейки се да го усети възможно най-плътно до себе си.

И тогава то се случи. Бъч се отмести наляво и тя усети ерекцията му върху сърцевината си, корава и гладка. Последва плавен тласък и след това — натиск. Мариса замръзна, мислейки си за онова, което искаше да проникне в нея и точно къде се опитва да отиде.

Бъч преглътна толкова мъчително, че тя го чу, капчици пот избиха по раменете му и се стекоха по гърба му. С усиляването на натиска между краката ѝ, дишането му ставаше все по-дълбоко, докато при всяко издишване от устните му започна да се откъсва гърлен стон.

Мариса трепна от болка и Бъч се отдръпна рязко.

— Какво не е наред? — попита тя.

— Много си тясна.

— Е, ти си много голям.

Бъч се разсмя.

— Точно каквото всеки мъж би искал да чуе.

— Ще спреш ли?

— Само ако ти ме помолиш.

Тя не го стори и тялото му се напрегна, а главичката му намери входа ѝ. Ръката му се вдигна към лицето ѝ и прибра кичур коса зад ухото ѝ.

— Опитай да се отпуснеш, ако можеш, Мариса. Така ще ти е по-лесно.

Тялото му започна да се движи нагоре-надолу, тазът му ту се плъзваше между бедрата ѝ, ту отново се отдръпваше. Само че всеки път, когато той опита да проникне малко по-надълбоко, нейното тяло се съпротивляваше.

— Добре ли си? — попита той през стиснати зъби.

Тя кимна, въпреки че цялата трепереше. Усещането беше наистина странно, особено при положение че не постигаха никакъв напредък...

С едно плавно движение той влезе в нея, плъзна се вътре и стигна до бариерата, която пръстът му бе усетил по-рано. Когато Мариса се вкамени под него, Бъч простена и зарови

лице във възглавницата до главата ѝ.

Тя се усмихна смутено, изненадана от пълнотата, която усещаше в себе си.

— Аз... като че ли трябва да те попитам дали си добре.

— Шегуваш ли се? Мисля, че всеки момент ще изригна! — Бъч преглътна мъчително и шумно. — Но не мога да понеса идеята да ти причиня болка.

— Тогава нека оставим тази част зад нас.

Тя по-скоро почувства, отколкото видя кимването му.

— Обичам те.

С рязко отдръпване, той изтегли ханша си назад, после отново потъна в нея.

Болката се завърна с нова сила. Мариса изхока и заби ръце в раменете му, за да му попречи да проникне още по-навътре. Някакъв инстинкт караше тялото ѝ да се съпротивлява или поне да го отдалечи от себе си.

Бъч се надигна над нея и коремът му докосна нейния. И двамата дишаха учестено, тежкият кръст около врата му се полюшваше между тях. От устните на Мариса се откъсна проклетие. До този миг натискът ѝ бе причинявал единствено неудобство, но сега вече наистина я заболя.

Освен това се чувстваше така... похитена, сякаш той бе нахлул със сила в нея. Господи, всички онези женски приказки, които бе дочувала, без да иска, за това колко прекрасно било и как всичко си пасвало съвършено, как първият път бил истинско вълшебство и колко лесно било... нищо от това не беше вярно при нея.

Обзе я страх. Ами ако наистина нещо вътре в нея не беше наред? Това ли беше дефектът, който мъжките вампири от *глимерата* бяха усетили? Ами ако...

— Мариса?

... ако изобщо не бе в състояние да го направи? Ами ако всеки път я болеше така? Боже... Бъч беше истински мъж и плътските му нужди бяха силни. Ами ако си потърсеше друга...

— Мариса, погледни ме.

Тя вдигна очи към лицето му, но цялото ѝ внимание бе погълнато от гласа в главата ѝ. Господи, не беше нормално да я боли така, нали? Нещо с нея не беше наред...

— Как си? — задъхано попита Бъч. — Каж ми. Не го задържай в себе си.

Лицето му беше напълно безизразно, същинска маска на насилено спокойствие.

— Не мисля, че за повечето жени първият път е особено приятен. Романтичните приказки за това, какво е усещането да изгубиш девствеността си, са чисто и просто лъжа.

Ами ако не бяха? Ако проблемът беше в нея?

Думата „дефект“ запрепуска още по-яростно в главата ѝ, още по-силно отекна в съзнанието ѝ.

— Мариса?

— Искях да е красиво — отчаяно каза тя.

Последва ужасяваща тишина, в която единственото, което Мариса усещаше, беше напорът на ерекцията му в тялото ѝ. После Бъч каза:

— Съжалявам, че си разочарована. Но не съм изненадан.

Той понечи да се отдръпне и тогава нещо се промени. Докато той излизаше от нея, по тялото ѝ премина слаба вълна.

— Почакай! — Мариса го улови за ханша. — Това не е всичко, нали?

— В общи линии. После става малко по-агресивно.

— О... но ти не си свършил?

— Вече не е необходимо.

Когато ерекцията му се плъзна извън нея, Мариса се почувства някак странно празна. Той слезе от тялото ѝ и тя начаса усети студ. Докато Бъч я завиваше с едно одеяло, възбудата му докосна бедрото ѝ за миг, влажна и омекнала.

Той се отпусна до нея и закри лицето си с ръце.

Господи... каква бъркотия. Сега, след като се посъвзе, ѝ се искаше да го помоли да продължи, но знаеше какъв ще е отговорът му. Отказът направо се излъчваше от скованото му тяло.

Докато лежаха един до друг, Мариса усети, че трябва да каже нещо.

— Бъч...

— Уморен съм, а в главата ми цари хаос. Нека поспим, става ли? — И като се обърна на другата страна, той заби юмрук в една възглавница и издиша дълго и накъсано.

Мариса се събуди, учудена, че изобщо бе успяла да заспи. Но така беше след храненето, независимо от всичко, винаги имаше нужда да поспи.

В полумрака на стаята хвърли поглед към циферблата на един часовник. До зазоряване оставаха само четири часа, а тя имаше толкова работа за вършене.

Погледна през рамо и видя Бъч, легнал по гръб. Едната му ръка почиваше върху голите му гърди, очите му потрепваха под затворените клепачи. Изглеждаше много по-млад с наболата си брада и разпиляната коса. Заспал дълбоко, той беше красив.

„Защо не се беше получило между тях“, зачуди се Мариса. Само ако беше издържала още мъничко, ако му бе дала възможност да стигне докрай. А ето че сега трябваше да си върви.

Тя се измъкна изпод одеялото и усети хладния въздух по кожата си. Движейки се безшумно, тя събра дрехите си — подплатата, корсета, бикините... къде се бяха дянали бикините ѝ?

Тя се закова на място и изненадано погледна надолу. От вътрешната страна на бедрата си усети топла струйка — кръв. От там, където той бе проникнал в нея.

— Ела при мен — каза Бъч и Мариса едва не изпусна дрехите на пода.

— Аз... не знаех, че си буден.

Той протегна ръка и тя се приближи. Когато стигна до него, Бъч обви ръка около крака и придърпа едното ѝ коляно върху леглото. После се приведе напред и тя неволно изохка, усетила езика му от вътрешната страна на бедрото си. С плавно, топло движение, езикът му се плъзна до сърцевината ѝ и целувайки я, изтри и последните следи от девствеността ѝ.

Мариса се зачуди откъде ли бе научил този обичай. Не можеше да си представи хората да го правят с жените, чиято девственост отнемат.

Докато за нейната раса това бе свещен момент между двама партньори.

Мариса усети, че отново ѝ се доплаква.

Бъч я пусна и се опъна на леглото, като я наблюдаваше с непроницаем поглед. По някаква причина, Мариса се почувства съвсем гола, въпреки че притискаше подплатата към гърдите си.

— Облечи халата ми — каза той.

— Къде е?

— В дрешника. Виси на вратата.

Мариса го послуша и неловко нахлузи тъмночервения халат, пропит с неговото ухание. Тежката коприна се спусна до пода и покри стъпалата ѝ, коланът беше толкова дълъг, че спокойно можеше да я опаше поне четири пъти. Тя погледна съсипаната рокля на пода.

— Остави — каза Бъч. — Аз ще я изхвърля.

Мариса кимна. Отиде до вратата. Сложи ръка на бравата.

Какво ли можеше да каже, за да оправи нещата? Струваше ѝ се, че е оплескала всичко — първо нуждата ѝ от кръв беше вкарала клин между тях, а сега и сексуалната ѝ непълноценност бе излязла наяве.

— Всичко е наред, Мариса. Върви си. Не е нужно да казваш нищо.

Тя наведе глава.

— Ще те видя ли на Първото хранене?

— Аха... става.

Като в мъгла, Мариса излезе от къщата за гости и пое към имението. Когато един *доген* отвори вратата на вестибюла, тя повдигна полите на халата, за да не се спъне... и се сети, че няма с какво да се преоблече.

Време беше за разговор с Фриц.

Откри го в кухнята и го помоли да ѝ покаже пътя до гаража.

— Дрехите си ли търсите, господарке? Мога да ви донеса някои неща.

— Предпочитам сама да си извадя каквото ми трябва — каза тя. Фриц хвърли притеснен поглед към една врата вдясно и Мариса се насочи натам. — Обещавам да те извикам, ако ми потрябваш.

Икономът кимна, все така загрижен.

Когато пристъпи в гаража, Мариса се закова на място, чудейки се къде, по дяволите, беше попаднала. В просторния гараж нямаше нито една кола. Защото нямаше място. Мили Боже... колко много сандъци! Сандъци, сандъци, сандъци... Не, не сандъци. Ковчези? Какво беше това?

— Господарке, нещата ви са ето тук — обади се Фриц зад нея почтително, но твърдо, деликатен намек, че всички тези дървени сандъци не ѝ влизат в работата. — Бихте ли ме последвали?

И той я отведе до куфарите и кутиите ѝ.

— Сигурна ли сте, че не искате да отнеса няколко рокли в стаята ви?

— Да — отвърна Мариса и улови ключалката на един от луксозните си куфари. — Би ли... би ли ме оставил сама?

— Разбира се, господарке.

Тя изчака, докато вратата се затвори зад гърба му, отключи куфара и го отвори. Купища рокли, пъстроцветни и пищни, изскочиха навън. Мариса се видя облечена в тях — на заседанията на Съвета, на баловете, на официалните вечери, давани от брат ѝ...

... и усети как я полазват тръпки.

Отвори следващия куфар. И още един. Накрая — и последния. След това се върна на първия и отново го прерови. После пак се зае с другите. И пак.

Това беше абсурдно. Какво значение имаше какво ще облече?

„Просто избери нещо!“

Тя се пресегна и извади... Не, това носеше първия път, когато се нахрани от Ривендж. Ами тази? Не... с тази рокля беше облечена на партито за рождения ден на брат си. Ами тази...

Гневът избухна в нея като пожар. Заля я като огнена вълна, лумна в тялото ѝ и накара кръвта във вените ѝ да закипи. Тя грабна първите попаднали ѝ рокли и ги издърпа от подплатените им закачалки, търсейки поне една, която да не събужда спомени за безропотно покорство, за безсилие, за пленничество в клетка от коприна. Отиде до следващия куфар и във въздуха полетяха още дрехи, ръцете ѝ дърпаха рокля след рокля, разкъсвайки фините матери.

Сълзи бликнаха от очите ѝ, но тя ги изтри нетърпеливо, после пак... докато вече не виждаше нищо и трябваше да спре. Избърса лицето си, отпусна безсилно ръце и остана да стои така, неподвижна наред пъстроцветната бъркотия в краката ѝ.

И тогава зърна стъклената врата в далечния ъгъл, водеща към една морава в задния двор.

Мариса се загледа в полуразтопения сняг. После забеляза моторната косачка, оставена

до вратата... и червената тенекиена кутия до нея. Погледът ѝ продължи нататък и се плъзна по препаратите против плевели и чувалчетата с изкуствени торове, докато накрая се спря върху една газова скара и кибритената кутийка, която почиваше върху капака ѝ.

После отново погледна към куфарите си и купищата дизайнерски рокли, които заедно струваха стотици хиляди долари.

Отне ѝ цели двацет минути, докато изнесе и последната в задния двор, като не забрави да добави корсетите и шалове. Когато най-сетне свърши, дрехите ѝ бяха струпани на камара в двора, призрачни под лунната светлина, приглушени отблясъци от един живот, към който тя никога нямаше да се върне, живот на привилегии... ограничения... и позлатени унижения.

Тя издърпа един розов шал и се върна в гаража. Вдигна тенекията с бензин от пода, взе кибритената кутийка и без да се колебае, отиде до купчината от коприна и сатен, поля ги с бистрата сладникава течност, застана с лице към вятъра и драсна една клечка.

Запали шала в ръката си. И го хвърли върху дрехите.

Експлозията, която последва, беше по-силна, отколкото Мариса очакваше. Огромно огнено кълбо опърли лицето ѝ и я запрати назад.

Оранжевите пламъци се развихриха, гъст черен пушек се издигна над този огнен ад и Мариса изпищя.

Бъч лежеше по гръб и се взираше в тавана, когато алармата запищя. Той светкавично скочи от леглото, нахлузи чифт боксерки и изхвърча навън. В коридора се сблъска с Вишъс и заедно се втурнаха към компютрите.

— Господи! — ахна Ви. — В задния двор има пожар!

Някакво шесто чувство накара Бъч да се хвърли към входната врата. Без да обръща внимание нито на студа, нито на камъчетата под босите си крака, той прекоси тичешком предния двор, свърна зад основната сграда и се втурна в гаража. Мили боже! През прозорците отсреща съвсем ясно видя огромния огън, който бушуваше в задния двор.

В този миг чу писъците.

Изскочи през задната врата и бе посрещнат от непоносима горещина и тежкия мирис на бензин и горящи дрехи. А все още не бе и наполовина толкова близо до пожара, колкото фигурата, която стоеше до самия огнен ад.

— Мариса!

Тялото ѝ беше наведено напред към огъня, устата ѝ бе широко отворена, а пронизителните ѝ писъци прорязваха нощта така зловещо, както и високите пламъци. Тя блуждаеше около огъня като обезумяла... после се затича.

Не! Халатът! Щеше да я спъне...

И тогава, за огромен ужас на Бъч, то се случи. Пред очите му. Дългият кървавочервен халат се омота около единия ѝ крак и я препъна. Тя се олюля и политна напред, право към огъня.

Смъртен страх се изписа по лицето ѝ и тя отчаяно размаха ръце. Всичко сякаш се случваше на забавен каданс — Бъч се хвърли към нея, но му се струваше, че не помръдва от мястото си.

— Не! — изкрещя той.

Миг преди пламъците да я погълнат, Рот се материализира зад нея и я сграбчи,

спасявайки я от сигурна смърт.

Бъч се закова на място, връхлетян от внезапна немощ, която го парализира и накара краката му да омекнат. Без капчица въздух в дробовете, той рухна на земята и остана така, коленичил, вдигнал поглед нагоре, докато Рот придържаше Мариса, която се бе отпуснала безсилно в обятията му.

— Слава на бога, че Рот стигна навреме — обади се Ви някъде съвсем отблизо.

Бъч се насили да се изправи, залитайки, сякаш земята се люлееше под краката му.

— Добре ли си? — попита Ви и посегна към него.

— Да. Добре съм.

Олюлявайки се, Бъч се върна в гаража и продължи напред, като ту се препъваше в някой праг, ту се блъскаше в изпречила се насреща му стена. Къде се намираше? А, да — в кухнята. Огледа се наоколо като слепец... и съзря килера. Влезе вътре, затвори вратата след себе си и се облегна на полиците, оставайки сам с купищата консерви, брашно и захар.

Започна да трепери — толкова силно, че зъбите му затракаха, а ръцете му замахаха неконтролируемо, като криле на птица. Господи, единственото, за което можеше да мисли, беше как Мариса лумва в пламъци. Безпомощна. В агония.

Ако зависеше само от него, ако незнайно как Рот не бе видял какво се случва и не се беше материализирал до нея, сега тя щеше да е мъртва.

Бъч нямаше да успее да я спаси.

Както можеше да се очаква, мислите му се върнаха назад във времето. Ужасяващо ясен, двадесет и пет годишният спомен за това, как сестра му се качва в онази кола, изпълни съзнанието му. Мамка му, нея също не бе успял да спаси. Не беше я издърпал навреме от онзи шевролет.

По дяволите, може би, ако Рот бе наблизил през онзи ден, щеше да спаси и сестра му.

Бъч потърка очи, опитвайки се да убеди сам себе си, че са се замъглили заради пушека от пожара.

Половин час по-късно Мариса седеше на леглото в синята си стая, а срамът се стелеше на валма около нея. По дяволите, беше прекалила със своето ново правило номер едно.

— Толкова ми е неудобно.

Рот, който стоеше на прага, поклати глава.

— Няма защо.

— Е, въпреки това ми е неудобно.

Тя направи напразен опит да се усмихне. Господи, лицето ѝ беше като вцепенено, кожата ѝ се беше изопнала от горещината на огъня. А косата ѝ... косата ѝ беше пропита с миризмата на пушек и бензин. Също както и халатът.

Погледна към Бъч, който стоеше в коридора отвън, облегнат на стената. Не беше казал нито дума, откакто се беше появил преди няколко минути, и по нищо не личеше, че се кани да влезе в стаята. Сигурно я мислеше за луда. По дяволите, самата тя се мислеше за луда.

— Не знам защо го направих.

— Преживяваш тежък период — каза Рот, въпреки че тя не гледаше към него.

— Това не е оправдание.

— Мариса, нека бъда пределно ясен — на никого не му пука за пожара. Искаме единствено ти да си добре и да си в безопасност. Изобщо не ни е грижа за моравата.

Мариса не отговори, а продължи да се взира покрай него, и Рот хвърли поглед през рамо.

— Май ще е най-добре да ви оставя насаме. Опитай се да поспиш.

Когато той се обърна, Бъч му каза нещо, което Мариса не успя да чуе. Рот сложи ръка на рамото му и отговори също толкова тихо.

След като кралят си тръгна, Бъч пристъпи напред, но се спря на прага.

— Сигурна ли си, че ще се оправяш?

— Тъъ, да. Особено след един хубав душ. И една лоботомия.

— Окей, аз се връщам в Дупката.

— Бъч... съжалявам за онова, което сторих. Просто... не можах да открия нито една рокля, която да не е омърсена от спомени.

— Разбирам те.

Само дето беше очевидно, че не е така. Изглеждаше напълно вцепенен, сякаш по някакъв начин се беше откъснал от всичко, което го заобикаляше. И най-вече — от нея.

— Е... грижи се за себе си, Мариса.

Той понечи да се отдалечи и тя скочи на крака.

— Бъч?

— Не се тревожи за нищо.

Какво, по дяволите, искаше да каже с това? Мариса тъкмо се канеше да отиде при него, когато на прага се появи Бет с голям вързоп в ръце.

— Здравейте — поздрави ги тя. — Мариса, имаш ли минутка?

— Бъч, не си отивай.

Той кимна на Бет и погледна към коридора.

— Трябва да изтрезнея.

— Бъч — рязко каза Мариса, — това краят ли е?

Бъч я дари с меланхолична усмивка.

— Винаги ще бъдем заедно, скъпа.

И той се отдалечи внимателно, сякаш подът под краката му се пързеляше. Господи... Бет се прокашля.

— Рот предположи, че може да ти трябват дрехи. Донесох ти някои неща, ако искаш да ги пробваш.

Мариса отчаяно копнееше да се втурне след Бъч, но тази нощ вече беше станала за посмешище веднъж, а и той изглеждаше така, сякаш наистина има нужда да си отдъхне от цялата тази драма. Господи... прекрасно го разбираше, само дето тя не можеше да избяга. Където и да отидеше.

Погледна към Бет, като си мислеше, че това трябва да са най-ужасните двайсет и четири часа в живота ѝ.

— Рот каза ли ти, че изгорих всичките си дрехи?

— Ами... спомена нещо такова.

— И че направих огромен кратер наред моравата? Изглежда така, сякаш там се е приземила летяща чиния. Не мога да повярвам, че не ми се сърди.

Усмивката на Бет беше непресторено мила.

— Недоволен е само от това, че си накарала Фриц да продаде онази гривна.

— Е, не мога да очаквам вие да ми плащате наема.

— Всъщност щеше ни се да живееш тук.

— О, не... Вече сторихте предостатъчно за мен. Всъщност тази вечер планирах да... Е, преди цялата тази история с бензина и дрехите, се канех да поогледам новото си жилище и да видя от какво обзавеждане се нуждае.

Най-вероятно от пълно.

Бет се намръщи.

— Като заговорихме за къщата, която си наела, Рот иска Вишъс да провери охранителната система, преди да се нанесеш. Много е вероятно Ви да реши да направи някои подобрения.

— Не мисля, че ще е необходимо...

— Не подлежи на разискване. Дори не се и опитвай. Рот държи да останеш тук поне докато този въпрос не бъде решен.

Мариса се замисли за отвличането на Бела. Колкото и да ѝ се искаше бъде независима, нямаше причина да прави глупости.

— Да... Добре. Благодаря.

— Е, искаш ли да пробваш дрехите? — Бет кимна към вързопа в ръцете си. — Нямам много рокли, но Фриц може да ти набави няколко.

— Знаеш ли какво? — Мариса огледа сините дънки, с които беше облечена кралицата. — Никога досега не съм носила панталони.

— Тук имам два чифта, ако искаш да ги премериш.

На това му се казваше нощ, изпълнена с нови преживявания. Секс. Палез. Панталони.

— Да. Мисля, че бих искала...

Само че, преди да успее да довърши, Мариса избухна в сълзи. Нещо в нея се прекърши и срывът бе толкова неудържим, че силите ѝ стигнаха само да приседне на леглото и да се разридае.

Когато Бет затвори вратата и коленичи пред нея, Мариса побърза да си избърше очите. Ама че кошмар!

— Ти си кралицата. Не бива да коленичиш пред мен по този начин.

— Аз съм кралицата, така че мога да правя каквото си поискам — заяви Бет и остави дрехите на земята. — Какво не е наред?

Откъде да започне?

— Мариса?

— Мисля... мисля, че имам нужда да поговоря с някого.

— Е, нали аз съм тук, защо не опиташ с мен?

Господи, толкова много неща не бяха наред, но едно беше по-важно от всички останали.

— Обаче трябва да те предупредя, че става въпрос за непристойни неща. Всъщност за секс. Става въпрос за секс.

Бет се отпусна на пода и подви дългите си крака под себе си.

— Давай.

Мариса отвори уста. После пак я затвори. И отново я отвори.

— Учили са ме, че не бива да говоря за такива неща.

Бет се усмихна.

— Тук сме само двете. Не е нужно никой друг да научава за това.

Окей... дълбоко поемане на дъх и...

— Аз... бях девствена. До тази вечер.

— О! — каза Бет и след дълга пауза, добави: — И?

— Не...

— Не ти хареса? — довърши кралицата вместо нея и когато Мариса не отговори, каза:

— Моят първи път също не беше особено приятен.

Мариса вдигна очи.

— Наистина ли?

— Болеше.

— И теб ли?

Бет кимна и Мариса беше като поразена. После почувства мъничко облекчение.

— Не ме боля чак толкова. Искам да кажа, че... преди това беше... невероятно. Бъч ме кара да... той е толкова... начинът, по който ме докосва... О, господи, не мога да повярвам, че говоря за това. А и не мога да обясня какво изпитвам, когато съм с него.

Бет се изкиска.

— Няма проблем. Много добре те разбирам.

— Нима?

— О, да! — увери я Бет и тъмносините ѝ очи проблеснаха. — Знам точно какво имаш предвид.

Мариса се усмихна и продължи:

— Когато настъпи моментът да... е, нали се сещаш... когато се случи, Бъч беше много внимателен и нежен. А аз исках да ми е приятно, наистина. Но бях прекалено притеснена и много ме болеше. Мисля, че нещо вътре в мен не е както трябва.

— Всичко ти е наред, Мариса.

— Но аз... наистина ме болеше. — Мариса обви ръце около тялото си. — Бъч каза, че на повечето жени им е трудно в началото, но аз не... *Глимерата* определено твърди друго.

— Не се засягай, макар че и ти си аристократка, но аз не бих вярвала на *глимерата* за каквото и да било.

Бет най-вероятно имаше право.

— Как се справи ти, когато Рот... ъъ...

— Първият ми път не беше с него.

— О! — Мариса цялата пламна. — Съжалявам, не исках да...

— Няма нищо. Всъщност, преди да срещна Рот, сексът не ми харесваше особено. Преди него бях имала само двама други мъже и... както и да е. Трудно ми беше да разбера по какво толкова се прехласват всички. Честно казано, дори Рот да ми беше първият, съмнявам се, че щеше да ми е по-лесно, като се има предвид колко му е голям...

Сега беше ред на Бет да се изчерви.

— Както и да е — продължи тя, — за жената сексът е акт на агресия. Еротична и прекрасна, но въпреки това агресия и отнема малко време, докато свикнем с нея. А за някои жени първият път е наистина болезнен. Бъч ще прояви търпение. Той...

— Той не свърши. Имам чувството, че... не можа.

— Разбирам защо е предпочел да спре, вместо да ти причинява болка.

Мариса разпери ръце.

— Господи, толкова ме е срам! Съвсем се обърках, когато се случи... през главата ми минаваха толкова много неща... Искях да поговорим, преди да си тръгна, но така и не намерих подходящите думи. Имам предвид, че го обичам.

— Добре. Това е добре. — Бет взе ръката ѝ в своята. — Всичко ще бъде наред, сигурна

съм. Просто трябва да опитате отново. Сега, когато с болката е свършено, за теб ще бъде много по-лесно.

Мариса се загледа в тъмносините очи на кралицата. И си даде сметка, че през целия си живот никога не беше обсъждала проблемите си така открито с когото и да било. Всъщност... никога досега не беше имала приятелка. А точно такава ѝ се струваше Бет в този момент. Приятелка.

— Знаеш ли какво? — промълви тя.

— Какво?

— Много си мила. Разбирам защо Рот поиска да се обвърже с теб.

— Както казах и преди, ще направя всичко, за да ти помогна.

— Вече го стори. Тази вечер... — Мариса се прокашля. — Може ли да... да изпробвам панталоните?

— Разбира се.

Мариса вдигна вързопа с дрехи, извади чисто бельо от едно чекмедже и отиде в банята. Когато се върна в стаята, беше облечена с тънък черен панталон и поло. И час по час плъзваше поглед по тялото си. Изглеждаше много по-дребна без обичайните пластове плат.

— Какво е усещането? — попита Бет.

— Странно. Леко. Свободно. — Мариса направи няколко крачки, както си беше боса. — И сякаш съм гола.

— По-слаба си от мен, така че са ти малко широки. Но ти стоят страхотно.

Мариса се върна в банята и застана пред огледалото.

— Мисля, че ми харесват.

Когато се върна в Дупката, Бъч отиде право в стаята си и пусна душа. Без да пали лампата, защото нямаше никакво желание да вижда колко пиан и уплашен беше все още, той се пъкна под струята, с надеждата, че ледената вода ще му помогне да изтрезнее. С несигурни ръце натърка тялото си със сапун, без да поглежда надолу, когато стигна до интимните си части. Просто не можеше. Знаеше какво отмива от тялото си и гърдите му горяха при мисълта за кръвта по бедрата на Мариса.

Господи... гледката здравата го беше разтърсила. Още повече го бе потресло онова, което направи след това. Представа нямаше защо облиза кръвта, нито откъде се пръкна подобна идея в главата му. Просто в този миг това му се стори правилно.

О, по дяволите! Не можеше да мисли за това сега.

Бързо си насапуниса косата. Също толкова бързо я изплакна. И излезе изпод душа. Без да си прави труда да се избърше, той прекоси стаята, оставяйки мокра диря след себе си, и седна на леглото. Студеният въздух пронизваше мократа му кожа, но това му се струваше заслужено наказание. Подпря брадичка на ръката си и в този миг забеляза купчината дрехи, които Мариса беше свалила от тялото му по-рано тази нощ. А после и нейната рокля, захвърлена на пода.

Отново погледна към своите дрехи... но те всъщност не бяха негови, нали? Нито костюмът, нито ризата... нито дори чорапите и обувките. Нищо, което носеше по себе си, не му принадлежеше.

Хвърли поглед към часовника на китката си, свали го и го пусна на пода.

Живееше в чужда къща. Харчеше чужди пари. Нямаше работа, нито бъдеще. Беше

домашен любимец, когото гледаха добре, но не и мъж. И колкото и да обичаше Мариса, онова, което се беше разиграло преди малко на моравата, доказваше извън всякакво съмнение, че нещата между тях няма да се получат. Връзката им беше самоунищожителна, особено за нея — тя беше объркана, обвиняваше се за неща, за които нямаше никаква вина, страдаше... и всичко това заради него. По дяволите, тя заслужаваше много повече. Заслужаваше... мамка му, заслужаваше Ривендж, аристократа с гъстата кръв. Рив щеше да се грижи за нея, да ѝ дава онова, от което тя се нуждае, да излиза с нея в обществото, да ѝ бъде партньор в продължение на векове.

Бъч се изправи, отиде до дрешника и извади един спортен сак „Гучи“... после осъзна, че не иска да вземе абсолютно нищо от този живот, когато си тръгне.

Захвърляйки сака настрана, той облече пуловер и дънки, нахлузи чифт маратонки и взе стария портфейл и ключовете, които носеше у себе си, когато се премести да живее при Вишъс. При вида на оплетените ключове, които висяха от простичката метална халка, той си спомни, че така и не си беше дал труда да направи нещо с предишния си апартамент. Оттогава беше минало много време, собственикът несъмнено отдавна бе разбил вратата и бе изхвърлил нещата му. Но Бъч така или иначе не изгаряше от желание да се връща там.

Той остави ключовете и излезе от стаята... само за да се сети, че няма кола. Погледна към краката си. Явно трябваше да стигне пеша до шосе 22 и там да спре някого на автостоп.

Нямаше представа нито къде отива, нито какво ще прави. Знаеше само, че напуска и братята, и Мариса и това бе окончателно. Знаеше също така, че за да успее, ще трябва да се махне от Колдуел. Можеше да тръгне към залеза, като във филмите. Или нещо такова.

Когато влезе във всекидневната, с облекчение откри, че Ви не е там. Да се сбогува с Вишъс, щеше да е почти толкова трудно, колкото и да напусне Мариса. Така че по-добре беше да минат без пожелания за „добър път“.

По дяволите. Как ли щеше да реагира Братството на неговото заминаване? Той знаеше твърде много за тях... Все едно. Не можеше да остане и ако това означаваше, че братята ще предприемат мерки, още по-добре — поне щяха да го избавят от мъките му.

Ами онова, което Омега му беше сторил? Е, така и не беше успял да разбере какво е това странно нещо между него и *лесърите*, но поне вече нямаше защо да се тревожи, че може да нарани Мариса или някой от братята. Защото той възнамеряваше никога вече да не срещне когото и да било от тях.

Ръката му беше вече на дръжката на вратата, когато чу Ви да казва:

— Накъде така, ченге?

Погледна през рамо и видя Вишъс да излиза от тъмната кухня.

— Ви... отивам си.

И без да дочака отговор, поклати глава:

— Ако това означава, че трябва да ме убиеш, направи го бързо и ме зарови някъде. И не казвай на Мариса.

— Защо си решил да се махнеш?

— Така е по-добре, дори ако ми струва живота. Хей, може би дори ще ми направиш услуга, като ме пречукаш. Обичам жена, която не мога да притежавам. Ти и останалите от Братството сте единствените приятели, които имам, а ето че трябва да се откажа и от вас. А какво ме очаква навън? Нищо. Нямам работа. Семейството ми ме мисли за ненормален. Единственото хубаво в цялата работа е, че макар и сам, ще бъда сред собствената си раса.

Ви пристъпи напред, осанката му беше висока и заплашителна. Мамка му, може би

всичко щеше да свърши още тази вечер. Тук и сега.

— Бъч, човече, не можеш да си тръгнеш. Казах ти го още в самото начало. Оттук няма тръгване.

— Тогава ме убий. Вземи някой от кинжалите си и ме довърши. Но едно ще ти кажа — и миг повече няма да остана като аутсайдер във вашия свят.

Когато погледите им се срещнаха, Бъч не трепна. Нямах да се съпротивлява. Щеше да си отиде кротко в тъмнината, изпратен там от сигурната, милостива ръка на най-добрия си приятел.

Имах и по-лоши начини да умре човек. Много, много по-лоши.

Вишъс присви очи.

— Може да има и друг изход.

— Друг... Ви, приятелю, чифт изкуствени вампирски зъби няма да решат проблема.

— Имаш ли ми доверие? — попита Ви и когато не получи отговор, повтори: — Бъч, имаш ли ми доверие?

— Да.

— Дай ми един час. Нека видя какво мога да направя.

Времето се точеше едва-едва, докато Бъч кръстосваше Дупката и чакаше Ви да се върне. Най-сетне, неспособен да се отърси от алкохолната мъгла и все още ужасно замаян, той отиде в стаята си и се опъна на леглото. Затвори очи не толкова с намерението да поспи, колкото защото светлината го дразнеше.

Заобиколен от плътна тишина, той се замисли за сестра си Джойс и за новороденото ѝ бебе. Знаеше къде бяха провели кръщенето днес — на същото място, където беше кръстен и самият той. Същото място, където бяха кръстени всички О'Нийловци.

Отмиване на първородния грях.

Бъч сложи ръка върху белега на корема си и си каза, че злото определено се беше върнало да го вземе. Нещо повече — беше се озовало вътре в него.

Той стисна кръста на гърдите си, толкова силно, че златото потъна в плътта му, и реши, че трябва да отиде на църква. И то неведнъж.

Все още стискаше разпятието, когато изтощението постепенно започна да го надвива — то изцеди мислите му и на тяхно място остави празнина, която би му се сторила истинско облекчение, ако все още бе буден.

Когато отново отвори очи и погледна часовника до леглото, видя, че е спал непробудно цели два часа и сега се намираще във фазата на махмурлука. Главата му пулсираше от тъпа болка, ивицата светлина, която се процеждаше под вратата, дразнеше очите му. Той се обърна на другата страна и се протегна така, че гърбът му изпука.

Откъм коридора долетя зловещо стенание.

— Ви?

Ново стенание.

— Ви, добре ли си?

Внезапно се разнесе силен трясък, сякаш някой бе изпуснал нещо тежко. Последваха задавени звуци, каквито излизат от гърлото на някой, уплашен до смърт и раздиран от болка, твърде свирепа, за да може дори да извика. Бъч скочи от леглото и изтича в дневната.

— Мили боже!

Вишъс бе паднал от дивана и се бе сгромолясал по очи върху масичката, разпръсквайки чаши и шишета на всички страни. Сега се мяташе конвулсивно, със здраво стиснати очи и уста, отворена в безгласен вик.

— Вишъс! Събуди се!

Бъч го сграбчи за раменете и изведнъж забеляза, че Ви си бе свалил ръкавицата — ужасяващата му ръка излъчваше ярка светлина и прогаряше дупки в дървото на масата и върху кожения диван.

— Мамка му! — изруга Бъч и побърза да отскочи от обсега ѝ тъкмо навреме.

Единственото, което можеше да прави сега, бе да вика името на Вишъс отстрани, докато съквартирантът му се бореше с демоните си. Най-сетне нещо го извади от безпаметното състояние — може би гласът на Бъч, а може би някой от ударите, които сам си нанасяше в своето умопомрачение.

Той отвори очи, задъхан, треперещ и облян в пот.

— Ви?

Когато Бъч коленичи до него и го докосна по рамото, приятелят му отскочи назад и се сви уплашено, което бе по-страшно от всичко досега.

— Хей... спокойно, ти си си у дома. В безопасност.

Очите на Ви, обикновено така хладни и спокойни, сега бяха изцъклени.

— Бъч... о, господи. Бъч... смъртта. Смъртта... Кръвта по ризата ми. Една от моите ризи...

— Успокой се, приятелю. Нека си отдъхнем, точно така.

И като го улови под мишницата, Бъч го повдигна и го сложи да седне на дивана.

Горкото копеле се свлече върху кожените възглавници като парцалена кукла.

— Сега ще ти донеса нещо за пиене.

Бъч отиде в кухнята, взе една сравнително чиста чаша от плота и я изплакна. След това я напълни със студена вода, въпреки че Ви несъмнено би предпочел малко „Сива гъска“.

Когато се върна, завари Вишъс да се опитва да запали цигара с ръце, които трепереха като знаме на вятъра.

— Искаш ли нещо по-силно? — попита Бъч, когато Ви взе чашата от него.

— Не. Благодаря ти, ченге.

Бъч приседна в другия край на дивана.

— Ви, мисля, че е време да направим нещо за тези твои кошмари.

— Не ми се говори за това. — Ви всмукна дълбоко от цигарата и изпусна плътна струя дим. — Освен това имам добри новини. В известен смисъл.

Бъч определено предпочиташе да поговорят за кошмарите на Ви, но това явно нямаше да се случи.

— Казвай тогава. Трябваше да ме събудиш още щом...

— Опитях. Спеше като заклан. Както и да е...

Ви отново издиша, този път доста по-нормално.

— Нали знаеш, че проверих миналото ти.

— Досетих се.

— Трябваше да знам с какво си имаме работа, след като щеше да живееш при мен... при нас. Проследих родословието ти чак до Ирландия. Във вените ти тече кръвта на цяла камара бели като мляко предшественици.

Бъч затаи дъх.

— Откри ли нещо друго?

— Не и когато търсих преди девет месеца. Нито преди час, когато отново прегледах родословието ти.

Хм. Страшно обнадеждаващо, няма що! От друга страна, нима можеше да очаква нещо друго? Та той не беше вампир.

— Защо тогава ми казваш всичко това?

— Сигурен ли си, че в рода ти не се разказва някоя странна история? Особено за нещо, което се е случило в Европа? Нали се сещаш, някоя жена да са я „пощипнали“ някоя нощ? Или пък някоя неочаквана бременност? Нечия дъщеря, която един ден е изчезнала, а покъсно се върнала с дете на ръце?

Всъщност Бъч не знаеше почти нищо за своите предшественици. През първите дванайсет години от живота му майка му беше твърде заета с отглеждането на шест деца и работата си като медицинска сестра. А после, след убийството на Джейни, Одел О'Нийл беше прекалено съсипана, за да им разказва истории. А баща му? Как ли пък не. След като цял ден се бяхтеше за телефонната компания, а вечер работеше като пазач, на Еди О'Нийл не му оставаше много време да си бърби с дечурлигата. Когато си беше вкъщи, той или

пиеше, или спеше.

— Не съм чувал нищо такова.

Ви всмукна от цигарата и се зае да му обясни, издишвайки дима, докато говореше:

— Ето как стоят нещата, Бъч. Искам да проверя дали в теб няма нещо от нас.

Леле!

— Но нали вече провери родословното ми дърво? А и кръвните изследвания в клиниката на Хавърс, пък и всички други преди това, не трябваше ли да покажат нещо?

— Не непременно. Аз имам много точен начин да проверя. Нарича се семейна регресия. — Ви вдигна ръката, от която струеше светлина, и я сви в юмрук. — По дяволите, никак не ми е приятно да го правя, но няма друг начин.

Бъч погледна към изгорената масичка.

— Ще пламна като факла.

— Не, защото аз ще го контролирам. Не казвам, че ще ти бъде лесно, но не би трябвало да те убие. Нищо не гарантирам, но има някои факти, които навеждат на тази мисъл. Онова с храненето на Мариса и начина, по който ти реагира. Това, че тялото ти започва да излъчва силна миризма, когато си с нея. Освен това определено си достатъчно агресивен. Кой знае какво ще открием.

Нещо топло се надигна в гърдите на Бъч. Нещо, което много приличаше на надежда.

— И ако се окаже, че наистина имам роднина вампир?

— Тогава бихме могли... — Ви отново всмукна от ръчно свитата си цигара. — Бихме могли да те превърнем в един от нас.

Мили боже!

— Мислех, че е невъзможно.

Ви кимна по посока на подвързаните с кожа книги, които се издигаха като истинска кула до бюрото с компютрите.

— В Летописите се споменава нещо за това. Ако във вените ти има малко вампирска кръв, можем да опитаме. Много е рисковано, но бихме могли да опитаме.

Боже, Бъч беше адски навит да го направят.

— Да се захващаме за регресията тогава. Още сега.

— Не става. Даже и да имаш необходимото ДНК, не бива дори да си помисляме за промяна, преди да сме поискали разрешение от Скрайб Върджин. Това не е нещо, което може да се направи с лека ръка, още повече че в твоя случай стореното ти от *лесърите* допълнително усложнява нещата. Ако Скрайб Върджин не ни позволи да продължим, родословието ти няма да има никакво значение, а аз не искам да те подлагам напразно на регресията.

— Кога ще разберем?

— Рот каза, че ще я попита още тази вечер.

— Господи, Ви. Така се надявам да...

— Искам добре да го обмислиш. Регресията е гадна работа. Мозъкът ти ще се изключи, а доколкото съм чувал, болката е ужасна. Няма да е лошо да го обсъдиш и с Мариса.

Бъч се замисли за нея.

— О, ще го преживея, изобщо не се тревожи за това.

— Не бъди толкова самонадеян...

— Не съм. Просто трябва да се получи.

— Но може и да не се получи — каза Ви и се загледа в запаления край на цигарата си.

— Ако издържиш регресията и открием, че наистина си свързан с някой вампир и че той е жив, съществува голяма вероятност да умреш по време на преобразяването. Всъщност шансът да оцелееш е съвсем малък.

— Ще го направя.

От гърдите на Ви се откъсна сух, отсечен смях.

— Не мога да преценя дали си адски смело копеле, или животът ти е омръзнал.

— Никога не подценявай силата на самооумразата, Ви. Тя е страхотен мотиватор. Освен това и двамата знаем каква е другата възможност.

Те се спогледаха и Бъч почувства, че си мислят едно и също. Независимо от риска, всичко беше по-приемливо от това, Вишъс да бъде принуден да го убие, за да му попречи да си тръгне.

— Отивам при Мариса — каза Бъч, но докато прекрачваше прага на тунела, се спря. — Сигурен ли си, че не можем да направим нищо за тези твои кошмари?

— Вече си имаш достатъчно грижи.

— Много ме бива да се занимавам с няколко неща едновременно.

— Върви при Мариса, ченге, и не се тревожи за мен.

— Понякога си истински задник.

— Кой го казва?

Бъч изруга и влезе в тунела, като се опитваше да обуздае обзелия го възторг. Когато стигна до основната сграда, той се качи на втория етаж и докато минаваше покрай кабинета на Рот, не можа да се въздържи и почука на вратата. Когато отвътре долетя отговор, Бъч влезе и само след десет минути вече стоеше пред стаята на Мариса.

Тъкмо се канеше да почука, когато някой каза:

— Няма я.

Той се обърна и видя Бет да излиза от всекидневната в дъното на коридора, понесла ваза с цветя.

— Къде е? — попита той.

— Отиде да огледа новото си жилище. Рейдж е с нея.

— Какво ново жилище?

— Нае си къща. На около седем мили отгук.

По дяволите. Мариса се изнасяше. Без дори да му каже.

— Къде точно се намира?

След като Бет му даде адреса и го увери, че къщата наистина е безопасна, първият му порив беше да се втурне натам. После обаче се отказа. Рот вече трябва да бе отишъл при Скрайб Върджин. Ами ако още тази вечер приключе с регресията и той посрещнеше Мариса с добри новини?

— Но ще се върне тази вечер, нали?

Господи, защо не му беше казала, че се изнася?

— Със сигурност. Освен това Рот ще помоли Вишъс да провери охранителната система, преди тя да се нанесе. Дотогава Мариса ще остане тук. — Бет изведнъж се намръщи. — Хей... изобщо не изглеждаш добре. Какво ще кажеш да слезем долу и да хапнем нещо?

Бъч кимна, без изобщо да разбира какво му казва тя.

— Знаеш, че я обичам, нали? — избъбри той на един дъх, без да е сигурен защо го прави.

— Да, знам. Тя също те обича.

Тогава защо не говореше с него?

Аха, защото той страшно я беше улеснил, нали? Първо едва не изпадна в умопомрачение заради храненето. После ѝ отне девствеността, докато беше пиян, като при това ѝ причини болка. Боже!

— Не съм гладен — каза той. — Но ще ти правя компания.

В Дупката Вишъс излезе изпод душа и изпищя като момиченце, блъскайки се в мраморната стена. Насред банята, облечен в кожени дрехи и огромен като кадилака в гаража, стоеше Рот.

— Боже, Рот. Изкара ми акъла!

— Май си доста нервен, а, Ви? — Рот му подаде една хавлия. — Току-що разговарях със Скрайб Върджин.

Ви замръзна, както се бършеше.

— Какво каза тя?

— Не ме прие.

— Мамка му! И защо? — Вишъс уви хавлията около кръста си.

— Някаква глупост, че „колелата се въртят“. Кой знае. Говорих с една от Избраниците.

— Рот така здраво бе стиснал устни, че беше цяло чудо как изобщо успяваше да говори. — Както и да е, утре вечер пак ще отида. Но честно да ти кажа, изгледите не са добри.

Огромно разочарование заля Ви и той усети как единият му клепач заигра неспокойно.

— Мамка му!

— Аха — съгласи се Рот и след кратка пауза добави: — И като стана дума за гадости, искам да поговорим за теб.

— За мен?

— Адски си напрегнат, а окото ти играе.

— Ами да, след като ти едва не ми изкара акъла преди малко.

С тези думи Ви го заобиколи и отиде в спалнята си. Докато си слагаше ръкавицата, Рот се облегна на касата на вратата.

— Виж какво, Вишъс...

— Добре съм.

— Ама разбира се, че си добре! Ето как стоят нещата — давам ти срок до края на седмицата. Ако дотогава не се оправещ, ще те извадя от смените.

— Какво?

— Приеми го като ваканция. Почивка.

— Ти полудя ли? Нали не си забравил, че след изчезването на Тор останахме само четириима? Не можеш да си позволиш да...

— ... да се лиша от теб? Да, знам. Но няма да допусна да те убият заради онова, което става в главата ти. Или пък онова, което не става.

— Виж, напоследък всички сме напрегнати...

— Преди малко Бъч беше в кабинета ми. Каза ми за кошмара, който сънуваш непрекъснато.

— Кучият му син.

Здравата щеше да срита задника на Бъч, задето не си бе държал езика зад зъбите.

— Добре стори, че ми каза. Ти трябваше да ми кажеш.

Ви отиде до писалището, където държеше хартията и тютюна, и бързо си сви една цигара, тъй като определено имаше нужда да пъхне нещо в устата си. В противен случай щеше да продължи да ругае.

— Трябва да се прегледаш, Ви.

— И при кого да отида? При Хавърс? Никакви кръвни изследвания, нито какъвто и да било скенер ще открият какво не е наред с мен, защото проблемът не е физически. Виж, ще се взема в ръце, обещавам.

И като погледна през рамо, той издиша и добави:

— Нали аз съм умното копеле? Ще разбере какво става.

Рот свали тъмните си очила и светлозелените му очи проблеснаха като неонов лампи.

— Имаш една седмица, за да оправяш нещата, или ще говоря със Скрайб Върджин за това. А сега се обличай. Искам да обсъдим още нещо, свързано с ченгето.

Докато Рот отиваше към всекидневната, Ви дръпна за последен път от цигарата си, след което се огледа за пепелник. Мамка му, беше го оставил във всекидневната.

Тъкмо се канеше да последва Рот, когато погледът му падна върху дланта му. Вдигна я към лицето си, свали ръкавицата със зъби и се загледа в своето проклетие.

По дяволите. С всеки изминал ден ръката му започваше да свети все по-ярко.

Стискайки зъби, той притисна запалената цигара към дланта си. В мига, в който огънчето докосна кожата му, бялата светлина се усили и така озари татуировката, че тя засия.

Цигарата изчезна във взрив от лъчи, опарвайки кожата му. Когато от нея остана единствено прах, Ви я издуха във въздуха и загледа как облачето се издига нагоре и изчезва.

Мариса обиколи празната къща и се върна във всекидневната, откъдето беше започнала. Мястото се оказа по-голямо, отколкото си мислеше, особено с шестте подземни спални, всяка — със собствена баня. Господи, беше го наела, защото ѝ се беше сторило съвсем малко в сравнение с имението на брат й... на Хавърс, но размерът явно беше нещо относително. Сега къщата в колониален стил ѝ се струваше огромна. И ужасно празна.

Когато си представи как се нанася в нея, Мариса изведнъж осъзна, че никога досега не е била съвсем сама в някоя къща. Освен Хавърс, в дома ѝ винаги бе имало слуги, пациенти, медицински персонал. Имението на Братството също никога не оставаше празно.

— Мариса? — разнесе се гласът на Рейдж зад нея, съпроводен от тропота на тежките му ботуши. — Време е да тръгваме.

— Още не съм измерила стаите.

— Помоли Фриц да го направи.

Мариса поклати глава.

— Това е моята къща. Искам да го направя сама.

— Е, тогава ела пак утре вечер. Но сега трябва да вървим.

С един последен поглед наоколо, Мариса се отправи към вратата.

— Добре. Утре.

Дематериализираха се обратно в имението и когато се озоваха в преддверието, Мариса чу откъм трапезарията да се носят гласове и долови миризмата на говеждо печено. Рейдж ѝ се усмихна и като свали канията, препасана около раменете му, повика Мери.

— Здравей.

Мариса се обърна рязко. Облегнат на билиардната маса, Бъч стоеше в сенките на съседната стая с тумбеста, кристална чаша в ръка. Носеше скъп костюм и светлосиня вратовръзка... но докато го гледаше, Мариса не можеше да си го представи другояче, освен гол и наведен над нея, подпирайки се на яките си ръце.

Тъкмо когато започна да ѝ става горещо, той отмести очи.

— Изглеждаш различно в панталони.

— Какво... О! Те са на Бет.

Бъч отпи от чашата си.

— Чух, че си наела къща.

— Да, тъкмо се връщам от...

— Бет ми каза. Докога ще останеш тук? Седмица? По-малко? Вероятно по-малко, нали?

— Вероятно. Щях да ти кажа, но я наех съвсем наскоро, а покрай всички други неща така и не ми остана време. Не се опитвах да го скрия от теб или нещо такова.

Когато той не отговори, Мариса продължи:

— Бъч? Ти... всичко наред ли е между нас?

— Да — отвърна той и сведе поглед към уискито си. — Или поне ще бъде наред.

— Бъч... Виж, за онова, което се случи...

— Нали знаеш, че не ме е грижа за пожара.

— Не. Имам предвид... в стаята ти.

— Секса?

Тя се изчерви и сведе поглед.

— Искам да опитаме отново.

Бъч не каза нищо и когато вдигна очи, Мариса видя, че той я наблюдава напрегнато.

— Знаеш ли аз какво искам? Поне веднъж да ти бъда достатъчен. Поне... веднъж.

— Ти си...

Той разпери ръце и плъзна поглед по тялото си.

— Не съм, не и докато съм такъв. Но и това ще стане. Ще се погрижа.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ми позволиш ли да те съпровожда на вечерята? — каза той и сякаш за да отклони вниманието ѝ, пристъпи към нея и ѝ предложи ръката си. Когато тя не я пое, той добави: — Довери ми се, Мариса.

След един дълъг миг, тя пое ръката му, мислейки си, че ако не друго, поне не се бе отдръпнал от нея. Нещо, което тя напълно очакваше след пожара.

— Хей, Бъч! Задръж малко, мой човек.

Мариса и Бъч се обърнаха и видяха Рот да излиза от тайния тунел, следван от Вишъс.

— Добър вечер, Мариса — поздрави кралят и отново се обърна към Бъч: — Трябваш ми за малко.

Бъч кимна.

— Какво има?

— Мариса, ще ни извиниш ли?

Лицата на Рот и Вишъс бяха безизразни, телата им — отпуснати. Само че Мариса изобщо не се хвана на опита им да я убедят, че не се случва нищо особено. Но какво можеше да стори — да остане въпреки изричната им молба?

— Ще те чакам на масата — каза тя на Бъч и се запъти към трапезарията.

После обаче спря и погледна назад. Вишъс и Рот се извисяваха над Бъч и му приказваха нещо, от което по лицето му се появи изненадано изражение, а веждите му се повдигнаха.

После той кимна и скръсти ръце на гърдите си... сякаш събрал сили и готов да действа.

Вълна от ужас заля Мариса. Някаква задача за Братството. Знаеше си.

— За какво искаха да говорят с теб Рот и Ви? — попита тя, когато Бъч се появи на масата десетина минути по-късно.

Той разгъна една ленена салфетка и я разстла върху скута си.

— Искат да огледам дома на Тор и да проверя дали не се е връщал, без да разберем, и да се опитам да намеря улики за това къде може да е отишъл.

О!

— Това... това е добре.

— Така си изкарвах прехраната години наред.

— Само това ли ще правиш?

Докато един прислужник поставяше чиния с храна пред него, Бъч допи уискито си.

— Да. Е... братята смятат да започнат да патрулират и извън града, затова ме помолиха да им съставя маршрут. Тази вечер след залез-слънце ще изляза с Ви и ще се погрижа и за това.

Мариса кимна, казвайки си, че всичко ще бъде наред. Стига само да не се бие. Стига само да не...

— Мариса, какво има?

— Аз... просто не искам да пострадаш. В смисъл, че ти си човек и...

— Така че днес ще се занимавам с разни проучвания.

Поведението му беше по-недвусмислено от врата, затръшната в лицето ѝ! Ако продължеше в същия дух, щеше да го накара да се чувства като истински слабак.

— Какви проучвания?

Бъч вдигна вилицата си.

— Върху онова, което ми се случи. Ви вече изчете Летописите, но каза, че няма да е лошо и аз да ги прегледам.

Мариса кимна, давайки си сметка, че няма да прекара този ден заедно с него, в леглото му. Или пък в нейното.

Тя отпи от чашата с вода и се зачуди как е възможно да бъдеш толкова близо до някого и все пак да ви дели истинска бездна.

Следващия следобед Джон зае мястото си в класната стая, изгарящ от нетърпение да започне. По програма имаха един почивен ден на всеки три дни занятия и той беше готов отново да се залови за работа.

Докато преглеждаше записките си за пластичните експлозиви, останалите ученици започнаха да пристигат и да се настаняват по чиновете, като говореха на висок глас и се закачаха един с друг, както обикновено... поне докато в стаята внезапно не се възцари тишина.

Джон вдигна глава. На прага стоеше мъж, който изглеждаше някак нестабилен, или може би пиан. Какво, по...

Джон зяпна от изненада, вирайки се в познатото лице и рижата коса. Блейлок. Наистина беше Блейлок, само че подобрен вариант.

Свел очи към пода, той неловко се запъти към дъното на стаята, като тътрузеше крака, сякаш все още не можеше да контролира напълно крайниците си. Когато седна, той пъкна колене под чина и се прегърби в опит да изглежда по-дребен.

Сякаш това изобщо беше възможно! Беше направо огромен.

Мили боже! Блейлок беше преминал през преобразяването.

Зейдист влезе в класната стая, затвори вратата и хвърли поглед към него. Бързо кимване и Зи се залови с урока.

— Днес ще започнем с химическите оръжия. Става въпрос за вещества като сълзотворния газ, иприта... — Зи направи пауза, после изруга, осъзнал, че никой не му обръща внимание, защото всички зяпат Блейлок. — О, по дяволите. Блейлок, искаш ли да им разкажеш как беше? Явно няма да успеем да свършим никаква работа, докато не го направиш.

Блейлок почервения като домат и като обви ръце около тялото си, поклати глава.

— Окей, ученици, погледнете ме — каза Зи и всички се подчиниха. — Щом толкова искате да знаете какво е усещането, аз ще ви разкажа.

Джон се заслуша внимателно. Зи говореше по принцип, без да разкрива нищо за самия себе си, но информацията определено беше полезна. И колкото повече говореше той, толкова повече тялото на Джон започваше да вибрира.

„Точно така“, каза той на костите и кръвта си. „Водете си записки и нека го направим възможно най-скоро.“

Чувстваше се готов най-сетне да стане мъж.

Ван слезе от минивана, тихичко затвори вратата откъм мястото до шофьора и се спотаи в сенките. Онова, което наблюдаваше от около стотина метра, му напомняше за мястото, където бе израснал — порутена къща с ламаринен покрив и гниеща кола в задния двор. Единствената разлика беше, че това място се намираще наред нищото, докато неговият дом бе малко по-близо до града. Но и двете бяха само на крачка от бедността.

Докато оглеждаше терена, Ван чу странен звук да прорязва нощта. Ритмични удари, сякаш... сякаш някой сечеше дърва. Не... по-скоро сякаш някой блъскаше по нещо. Навярно по задната врата на порутената къща.

— Това е целта ти за тази вечер — каза господин Х., излизайки от минивана заедно с

още двама *лесъри*. — Дневната смяна вече цяла седмица държи това място под око. Никакви признаци на живот преди падането на нощта. На прозорците има железни решетки. Пердетата са винаги спуснати. Целта е да ги заловиш, но ти е разрешено да ги убиеш, ако смяташ, че ще ти се из...

Внезапно господин Х. спря и се намръщи. После се огледа наоколо.

Ван последва примера му, но не забеляза нищо необичайно.

Докато един кадилак „Ескалейд“ не се зададе по улицата. Със затъмнените си стъкла и лъскавите хромирани джанти, автомобилът изглеждаше така, сякаш струваше повече от къщата. Какво, по дяволите, търсеше из тези забутани квартали?

— Извадете оръжията — изсъска господин Х. — Веднага.

Ван извади новия си четиридесеткалибров „Смит & Уесън“, наслаждавайки се на тежестта му в дланта си. Докато се подготвяше за предстоящата битка, почувства, че изгаря от нетърпение да се изправи срещу истински противник.

В този миг господин Х. прикова суров поглед в него.

— Ти стой настрани. Не искам да се биеш. Само гледай.

„Шибано копеле — помисли си Ван и прокара ръка през тъмната си коса, — мръсно, долно копеле.“

— Разбрахме ли се? — Изражението на господин Х. беше ледено. — Няма да се намесваш.

Ван можа само да кимне едва забележимо, преди да извърне очи, за да не изругае на глас. Насочил поглед към лъскавата кола, той я видя да отива до края на задънената уличка и да спира.

Явно беше някакъв патрул. Но не ченгета. Или поне не хора.

Двигателят на кадилака изгасна и отвятре излязоха двама мъже. Единият имаше горедолу нормални размери, поне според стандартите на американския футбол. Другият беше огромен.

Мили боже... един от братята. Нямахме как да не е. Хавиер се оказа прав. Вампирът беше по-голям от всичко, което Ван беше виждал досега, а той се беше изправял на ринга срещу някои наистина масивни противници.

Изведнъж братът изчезна. Просто се изпари във въздуха. Преди Ван да успее да попита какво, по дяволите, става, другият мъж обърна глава и погледна право в господин Х. Въпреки че *лесърите* стояха в сенките.

— О, господи! — ахна Хавиер. — Той е жив. И господарят...

Водачът на *лесърите* се олюля и тръгна напред. На светло.

Право към средата на пътя.

Какво, по дяволите, си мислеше?

Тръпки пробягаха по тялото на Бъч, когато белокосият *лесър* излезе от сенките. Нямахме никакво съмнение, именно той го беше обработвал. Въпреки че нямаше съзнателен спомен за мъченията, тялото му явно знаеше кой е виновникът. Жестокостите, които бе изтърпял от ръката на копелето, завинаги се бяха запечатали в плътта му.

Бъч изгаряше от нетърпение да се залови с водача на *лесърите*.

Само че, преди да успее да направи каквото и да било, ситуацията взе непредвидено гаден обрат.

Изад къщата се разнесе рев на мотор, последван от пронизителния вой на резачка. В същия миг от гората се показа още един *лесър* и се прицели в Бъч.

Полуавтоматичното оръжие изтрещя и във въздуха засвириха куршуми. Бъч стисна своя „Глок“ и се хвърли зад кадилака. Иззад това частично прикритие, което предпазваше най-важните му органи, той отвърна на поздрава на убиеца с дъжд от куршуми. Когато в престрелката настъпи пауза, погледна през бронираните стъкла на кадилака. Стрелецът се бе скрил зад една полуизгнила кола и без съмнение презареждаше. Също както и Бъч.

Но първият *лесър*, онзи, който го бе измъчвал, все още не беше извадил оръжието си. Той просто стоеше на сред улицата и се взираше в Бъч.

Сякаш нищо не би го зарадвало повече от това, да получи няколко куршума. Готов на драго сърце да му достави това удоволствие, Бъч надникна иззад кадилака и го простреля право в гърдите. Водачът на *лесърите* изпъшка и се олюля, но се задържа на крака. По лицето му се изписа раздразнение, сякаш го бе ужилила пчела, а не бе получил куршум в гърдите.

Бъч и представа нямаше защо специалните му куршуми не действат на този *лесър*, но сега не беше моментът да търси отговори. Протягайки ръка иззад колата, той отново обсипа другия убиец с дъжд от куршуми. Най-сетне *лесърът* политна назад и се сгромоляса зрелищно на земята, разперил ръце и крака...

В същия миг някъде иззад Бъч се разнесе рязък звук, толкова силен, че Бъч го взе за пистолетен изстрел. Той се обърна бързо, стиснал оръжието си с две ръце. По дяволите!

От къщата, обзета от сляп ужас и с дете на ръце, изскочи една жена. И нищо чудно, че беше толкова уплашена. Зад нея, с включена резачка на рамо, готов да се нахвърли отгоре им и да ги накълца на парчета, се показва огромен вампир със свирепо изражение на лицето.

Бъч повдигна лекичко цевта на пистолета си, прицели се в главата на мъжа и дръпна спусъка... тъкмо когато Вишъс изникна зад него и посегна към резачката.

— Мамка му! — Бъч се опита да спре пръста си, но беше твърде късно и куршумът излетя от цевта.

Внезапно някой го сграбчи за гърлото — вторият *лесър* с пистолета беше действал светкавично. Бъч усети как го повдигат от земята и го хвърлят върху капака на кадилака, сякаш беше бейзболна бухалка. Ударът изби оръжието от ръцете му и то се търкулна с дрънчене по металния капак.

По дяволите! Бъч пхна ръка в джоба на палтото си и затърси джобното си ножче, което сякаш само се пхна в ръката му! Той побърза да го извади и като се извъртя на една страна, замахна назад и го заби в тялото на *лесъра*.

Последва рев от болка и ръцете, които го стискаха, охлабиха хватката си.

Бъч оттласна *лесъра* от себе си и когато копелето увисна за миг над него, ножът му описа мълниеносна дъга и преряза гърлото на убиеца, оплисквайки Бъч със струя черна кръв. Той пусна тялото на *лесъра* на земята и се обърна към къщата.

Вишъс се справяше отлично със своя противник и му нанасяше удар след удар, като много внимаваше да избягва острието на резачката. В това време жената с детето тичаше през страничния двор колкото ѝ държаха краката, докато друг *лесър* се приближаваше към тях отдясно.

— Обадох се на Рейдж — изрева Ви.

— Аз се заемам с жертвата — извика Бъч и се втурна натам; краката му оставяха дълбоки следи в пръстта, коленете му се вдигаха чак до гърдите му.

Молеше се да се окаже достатъчно бърз и да стигне навреме...

„Моля те, само този път...“

Успя да пресече пътя на *лесъра*, като го дръпна за глезените след един наистина зрелищен скок. Докато двамата рухваха на земята, Бъч изкрещя на жената да не спира.

Някъде изтрещяха изстрели, но вниманието на Бъч бе изцяло погълнато от схватката с *лесъра*, за да го е грижа. Двамата се търкаляха върху полуразтопения сняг, душеха се един друг и размахваха юмруци. Бъч знаеше, че ако продължават така, *лесърът* ще победи, затова, тласкан от отчаяние и от някакъв необясним инстинкт, той спря да се бие, оставайки противника си да вземе надмощие. И тогава погледите им се срещнаха.

Начаса нещо ги свърза, ужасяваща, стоманено здрава спойка, която накара и двамата да се вкаменят. А с нея у Бъч се надигна и желанието да го погълне.

Той отвори уста и вдиша дълбоко.

Проснат на средата на пътя и облян в кръв, господин Х. не откъсваше поглед от човека, който би трябвало да е мъртъв. Справяше се отлично, особено когато събори един от *лесърите* в двора, но надмощието му нямаше да трае дълго. Ето че господин Х. се оказа прав — *лесърът* успя да го тръшне по гръб на земята и само след миг щеше да го...

Изведнъж двамата противници сякаш замръзнаха и в разпределението на силите настъпи внезапен обрат. *Лесърът* може и да беше отгоре, но положението беше изцяло под контрола на човека.

Дъхът на господин Х. спря. Нещо се случваше там... нещо... В този миг един рус вампир се материализира точно до двамата противници. Войнът се наведе и откъсна *лесъра* от човека, прекъсвайки каквото и да бе онова, което ги свързваше...

Внезапно Ван излезе от сенките и скри случващото се от очите му.

— Какво ще кажеш да се махаме оттук?

Това вероятно беше най-разумното решение. Защото господин Х. всеки миг щеше да припадне.

— Аха... Действай бързо.

Докато Ван го вдигаше и му помагаше да стигне до минивана, главата на господин Х. се люшкаше като парцалена кукла, но той все пак успя да види как русият воин унищожи *лесъра* и коленичи до човека. Шибани герои.

Господин Х. притвори клепачи. И се благодари на Бог, в когото не вярваше, че Ван Дийн бе още съвсем нов и не знаеше, че *лесърите* нямат навика да се грижат за ранените си. Обикновено, когато някой от тях пострадеше в битка, той си оставаше, където беше паднал, за да бъде изпратен от братята обратно при Омега или пък постепенно да се разложи.

Господин Х. усети, че го натикват в минивана, после чу запалването на двигателя и те потеглиха. Той се опъна по гръб и опипа гърдите си, преценявайки пораженията. Щеше да се оправи. Щеше да отнеме време, но тялото му не беше толкова сериозно засегнато, че да не се възстанови.

Ван направи рязък десен завои и тялото на господин Х. се блъсна във вратата. От устните му се откъсна стон и Ван хвърли поглед през рамо.

— Съжалявам.

— Забрави. Просто ни измъкни оттук.

Двигателят изрева по-силно и господин Х. отново затвори очи. Мили боже, значи човекът беше жив? Това беше проблем. Сериозен проблем. Какво беше станало? И защо господарят му не бе разбрал, че човекът е жив? Особено при положение че присъствието на Омега се излъчваше от цялото му същество?

По дяволите, кой знае как се бе случило. Единственото важно в случая беше как да постъпи господин Х. Трябваше ли да съобщи на Омега, че човекът е жив? Или това щеше да доведе до поредната смяна в лидерството на Обществото и господин Х. щеше да бъде обречен завинаги? Та нали се беше заклел пред господаря, че братята са убили човека. Щеше да изглежда като пълен идиот, когато се окажеше, че това не е вярно.

Значение имаше само това, че трябваше да оцелее, докато Ван Дийн станеше достатъчно силен. Така че, не... нямаше да съобщи на Омега, че неговият троянски кон е жив.

Само че човекът представляваше сериозна опасност. Заплаха, която трябваше да бъде

премахната възможно най-скоро.

Бъч остана да лежи неподвижно на заснежената земя, мъчейки се да си поеме дъх, все още прекалено погълнат от разигралото се преди малко между него и *лесъра*.

Докато стомахът му се свиваше, той се зачуди къде ли е Рейдж. След като прекъсна връзката между него и *лесъра* и довърши копелето, Холивуд се запъти към гората, за да се увери, че наоколо не се навъртат още убийци.

Така че май нямаше да е зле да се изправи и да си намери оръжието, в случай че изникнат и други *лесъри*.

Бъч се надигна на ръце и в този миг забеляза майката и детето в другия край на моравата. Бяха се свили до един навес и отчаяно се притискаха една в друга. По дяволите... беше ги виждал и преди. В клиниката на Хавърс. Това беше същата жена и малкото ѝ момиченце, в чиято стая беше зърнал Мариса в деня, когато го изписаха.

Да, определено бяха те. Момиченцето беше с гипсиран крак.

„Горкичките“, помисли си Бъч. Сгушени така, те изглеждаха като абсолютно всички жертви, които бе виждал като полицаи. Очевидно преживяната травма оставяше еднакъв отпечатък върху всички раси — широко отворените очи на майката, пребледнялото ѝ лице и разбитата илюзия, че с живота ѝ всичко е наред, бяха точно това, с което се бе сблъсквал толкова пъти преди.

Бъч се изправи и бавно отиде при тях.

— Аз съм... — Едва не каза „полицай“. — Аз съм приятел. Знам какви сте и ще се погрижа за вас.

Майката вдигна разширените си от тревога очи от разрошената коса на дъщеря си.

Все така тихо и без да се приближава повече, Бъч посочи кадилака.

— Защо не седнете в колата. Ще ви дам ключовете, за да не се чувствате заплашени и да се заключите, ако искате. Аз ще разменя няколко думи с партньора си? А след това отиваме при Хавърс.

И той зачака, докато тя го оглеждаше преценяващо. Прекрасно знаеше какво се върти в главата ѝ — щеше ли той да нарани нея или детето ѝ? Можеше ли да се довери на някого от противоположния пол. Имаше ли друг избор?

Като стискаше здраво детето си, тя се изправи и протегна ръка. Бъч се приближи и постави ключовете на колата в дланта ѝ. Ви имаше още един комплект, така че можеха да влязат в колата, ако се наложи.

Жената се обърна светкавично и хукна към колата, понесла детето си на ръце.

Докато ги гледаше как се отдалечават, Бъч осъзна, че няма скоро да забрави лицето на момиченцето. За разлика от майка си, то беше съвършено спокойно. Сякаш отдавна бе свикнало с подобни прояви на насилие.

Бъч изруга и се затича към къщата.

— Ви, аз съм.

Гласът на Вишъс долетя от втория етаж.

— Тук няма никого. А и не можах да запиша номера на минивана, с който избягаха.

Бъч се наведе над тялото на прага. Мъжки вампир на около трийсет и четири години. От друга страна, те всички изглеждаха на толкова, докато не започнеха да остаряват.

Бъч леко побутна главата му с крак. Беше отпусната като панделка около подарък.

Тежките ботуши на Ви затрополиха надолу по стълбите.

— Още ли е мъртъв?

— Аха. Добре си го подредил... мамка му, от врата ти тече кръв. Аз ли те улучих?

Ви докосна шията си и погледна кръвта по пръстите си.

— Не знам. Двамата добре се сборичкахме в задната част на къщата и един-два пъти не можах да избегна резачката, та може да е от всичко. Къде е Рейдж?

— Тук съм — обади се Холивуд и прекрачи прага. — Претърсих гората. Чисто е. Какво стана с майката и детето?

Бъч кимна към главния вход.

— В кадилака са. Трябва да отидат в болницата. Майката имаше пресни рани.

— Ние с теб ще ги закараме — каза Ви. — Рейдж, ти можеш да се върнеш при близнаците.

— Става. Тъкмо се канеха да отидат на лов в града. Пазете се вие двамата.

Когато Рейдж се дематериализира, Бъч попита:

— Какво ще правим с тялото?

— Да го изнесем навън. Слънцето ще изгрее след няколко часа и ще го изпепели.

Те вдигнаха убития вампир, пренесоха го през занемарената къща и го оставиха до изгнилия скелет на някакво кресло в двора.

Бъч се спря, загледан в изкъртената задна врата.

— Значи този тип се появява в къщата като Джек Никълсън в „Сиянието“^[1] точно същата вечер, в която *лесърите*, които от известно време държат мястото под око, решават да нападнат?

— Бинго.

— Често ли имате подобни случаи на домашно насилие?

— В Древната страна — да, но тук не съм чувал да има много.

— Може би просто никой не съобщава за тях.

Ви потърка дясното си око, което отново бе започнало да играе.

— Може би. Да... може би.

Двамата излязоха през онова, което беше останало от задната врата, и заключиха, доколкото изобщо това беше възможно. Докато отиваха към главния вход, Бъч видя опърпан плюшен тигър да се въргаля в един ъгъл на всекидневната, сякаш някой го беше изпуснал там. Той го вдигна и се намръщи. Проклетото нещо тежеше цял тон.

Мушна го под мишницата си, извади мобилния си телефон и проведе два бързи разговора, докато Ви се опитваше да затвори външната врата. След това се отправиха към колата.

Бъч предпазливо се приближи до мястото на шофьора, разперил ръце настрани, а тигърът висеше от пръстите му. Вишъс заобиколи колата по същия незаплашителен начин и спря на около метър от вратата.

Никой от двамата не помръдваше. От север повя студен, влажен вятър, който накара Бъч да почувства твърде осезателно натъртванията и раните от битката.

След един дълъг миг вратите на колата се отключиха със звучно изщракване.

Джон не можеше да престане да зяпа Блейлок. Особено докато бяха под душа. Тялото му беше станало огромно, навсякъде под кожата му изпъкваха мускули — по гърба и

раменете, по ръцете и краката. Освен това беше с поне петнайсет сантиметра по-висок. Боже, сега трябва да бе над метър и деветдесет.

Само че изобщо не изглеждаше щастлив. Движеше се някак неловко и почти през цялото време, докато се къпеха, стоеше с лице към стената. А ако се съдеше по това, как потръпваше, сапунът явно дразнеше кожата му, освен ако проблемът не беше в сапуна, а в самата му кожа. На всичкото отгоре всеки път, щом се опиташе да се пъхне под душа, бързо се отдръпваше, за да нагласи температурата на водата.

— Сега да не вземеш да се влюбиш и в него? Братята ще започнат да ревнуват.

Джон хвърли свиреп поглед на Леш. Широко ухилено, копелето сапунисваше гърдите си, върху които висеше дебела диамантена верижка.

— Хей, Блей! Гледай да не изпуснеш сапуна. Джони е ококорил ей такива очи насреща ти.

Блейлок се престори, че не го е чул.

— Ехо, Блей? Оглуша ли? Или си представяш Джони на колене пред теб?

Джон застана пред Леш, закривайки Блейлок от погледа му.

— О, моля ти се, сякаш ти ще го защитиш! — Леш погледна към Блейлок. — Блей не се нуждае от ничия защита, нали? Сега той е голяяям мъж, прав ли съм, Блей? Я да те попитам, ако Джон поиска да те оправи, ще му позволиш ли? Бас държа, че да. Бас държа, че нямаш търпение. Двамата ще бъдете страхотна...

Джон се хвърли напред, повали Леш на мокрия под и... го смаза от бой.

Сякаш беше превключил на автопилот. Яростта изцяло владееше пестниците му и той удряше ли, удряше, докато плочките на пода не почервеняха от кръв. Колкото и ръце да го дърпаха за раменете, той не им обръщаше внимание и продължаваше да забива юмрук след юмрук в лицето на Леш.

Докато най-неочаквано някой не го вдигна във въздуха.

Джон се опита да се съпротивлява, дърпаше се и драскаше, въпреки че като през мъгла забеляза как останалите от класа се отдръпват уплашено.

Той обаче продължи да се бори и да пици безгласно, докато го издърпваха от банята. От съблекалнята. Надолу по коридора. Той драскаше и раздаваше юмурици, докато най-сетне не го хвърлиха върху една синя постелка в тренировъчната зала толкова силно, че остана без дъх.

За миг единственото, което можеше да направи, беше да се взира в лампите по тавана, но когато си даде сметка, че някой го притиска към пода, желанието му за борба бързо се завърна. Той оголи зъби и ухапа китката, която беше най-близо до устата му.

Миг по-късно лежеше по очи, затиснат от огромна тежест.

— Рот! Не!

Името мина покрай ушите му, без да му направи почти никакво впечатление. Гласът на кралицата — още по-малко. Джон беше преминал границите на нормалния гняв, сляпа ярост го изгаряше отвътре и го караше да се съпротивлява бясно.

— Причиняваш му болка!

— Не се намесвай, Бет! — Резкият глас на Рот изтрещя като изстрел до ухото на Джон. — Е, свърши ли вече, синко? Или пак ще ме ухапеш?

Джон продължи да се бори, въпреки че не можеше да се движи, а силата бързо го напускаше.

— Рот, моля те, пусни го...

— Това е между него и мен, *лийлан*. Искам да отидеш в съблекалнята и да се погрижиш за другите, замесени в тази бъркотия. Онова хлапе на пода ще трябва да отиде при Хавърс.

Чу се ругатня, последвана от захлопване на врата. Миг по-късно гласът на Рот отново се разнесе на сантиметри от ухото на Джон.

— Смяташ, че като пречукаш един от съучениците си, ще станеш мъж, така ли?

Джон напрегна всичките си сили, мъчейки се да отхвърли тежестта от себе си, без да го е грижа, че това е кралят. Единственото, което имаше значение, беше яростта, която пулсираше във вените му.

— Смяташ, че като смажеш от бой онзи идиот с голямата уста, ще влезеш в Братството? Така ли?

Джон се задърпа още по-яростно. Поне докато една тежка длан не се стовари върху тила му и не го накара да се запознае по-отблизо с тепиха.

— Не ми трябва побойници. Трябват ми войници. Искаш ли да знаеш каква е разликата между тях? Войниците мислят.

Натискът върху тила на Джон се засили, докато очите му едва не изскочиха от орбитите си.

— Войниците мислят.

В следващия миг тежестта, която го притискаше към пода, изчезна и Джон си пое дълбоко дъх; въздухът нахлу в устата му и изпълни дробовете му.

Ново вдишване. И още едно.

— Ставай.

„Майната ти“, помисли си Джон. Но въпреки това се оттласна от пода. За съжаление, глупавото му слабо тяло беше като приковано към земята. Той буквално не беше в състояние да се изправи.

— Ставай.

„Майната ти.“

— Какво каза?

Джон усети как го вдигат от пода за мишниците и след миг се озова лице в лице с краля. Който беше сериозно вбесен.

Джон бе обзет от внезапен страх, осъзнал изведнъж колко здраво е загазил.

Рот оголи насреща му вампирските си зъби, които бяха едва ли не толкова дълги, колкото и краката на Джон.

— Мислиш си, че понеже си ням, не мога да те чуя, така ли?

Джон повися още миг-два във въздуха, после тупна на земята. Коленете му се подвиха и той се свлече на пода.

Рот го изгледа с отвращение.

— Добре, че Тор го няма да те види.

„Не е честно — искаше да изкрещи Джон. — Не е честно!“

— Мислиш ли, че на Тор щеше да му хареса онова, което направи?

Джон се оттласна от пода и този път успя да се задържи на крака, макар и нестабилно.

— *Не изричай името му* — оформиха безмълвно устните му, докато свирепият му поглед срещна този на Рот.

Изневиделица остра болка прониза слепоочията му, а гласът на Рот отекна в съзнанието му, повтарящ името на Тормент отново и отново. Джон притисна ушите си с ръце и се препъна в опита си да се отдръпне.

Рот го последва, а името на Тор продължи да ехти в главата на Джон, докато не се превърна в оглушително, неумолимо скандиране. И тогава лицето на Тор изплува в съзнанието му така ясно, сякаш беше пред него. Тъмносините очи. Тъмната коса с войнишка подстрижка. Изсечените черти на лицето му.

Джон отвори уста и изкрещя. Никакъв звук не излезе от гърлото му, но той не спря, докато сълзи не изместиха кръсъците. Сърцето му се късаше от болка, единственият баща, който някога бе имал, му липсваше отчаяно и той бавно се свлече на пода, закрил лицето си с ръце и превил рамене.

В мига, в който се разрида, всичко свърши — в съзнанието му се възцари тишина, видението си отиде.

Две силни ръце го вдигнаха.

Джон отново се разкрещя, този път не от гняв, а от мъка, и се вкопчи в огромните рамене на Рот. Единственото, което искаше, беше болката да спре... Искаше онова, което го раздираше отвътре, онова, което той отчаяно се мъчеше да погребее, да си отиде. След всички загуби, които бе понесъл в живота си, след толкова много трагични стечения на обстоятелствата, отвътре той беше като оголен нерв, целият насинен и покрит с белези.

— По дяволите... — Рот го залюля нежно. — Всичко е наред, синко. Всичко е наред.

[1] „Сиянието“ („The Shining“) — филм на ужасите по едноименната книга на Стивън Кинг, признат както от критици, така и от фенове за един от най-страшните филми на всички времена. — Б.р. ↑

Мариса слезе от мерцедеса, но миг по-късно отново пъхна глава вътре.

— Би ли ме изчакал, Фриц? След това искам да отида до къщата, която наех.

— Разбира се, господарке.

Тя се обърна и се загледа в задния вход на клиниката, чудейки се дали Хавърс изобщо ще я пусне да влезе.

— Мариса.

Тя се обърна.

— Господи... Бъч! — възкликна тя и изтича до кадилака. — Толкова се радвам, че се обади. Добре ли си? А те?

— Аха. Тъкмо ги преглеждат.

— А ти как си?

— Нищо ми няма. Но реших да изчакам отвън, понеже... е, нали се сещаш.

Да, Хавърс определено нямаше да му се зарадва. Най-вероятно нямаше да подскочи от щастие и когато видеше нея.

Мариса хвърли още един поглед към задния вход на клиниката.

— Майката и детето... те... не могат да се приберат у дома след това, нали?

— В никакъв случай. *Лесърите* знаят за къщата им, така че там не е безопасно. Пък и, честно казано, мястото изобщо не струваше.

— Ами техният *хелрен*?

— Той... погрижихме се за него.

Господи, не би трябвало да изпитва облекчение, че някой е умрял, но то бе по-силно от нея. Поне докато не си представи Бъч на бойното поле.

— Обичам те — каза тя на един дъх. — Точно заради това не искам да се биеш.

Животът ми ще свърши, ако те изгубя.

Очите на Бъч се разшириха и Мариса осъзна, че не бяха говорили за любов от цяла вечност, или поне така ѝ се струваше. Но нали това беше нейното правило номер едно. Неприятно ѝ бе да прекарва деня далеч от него, ненавиждаше хладината, появила се между тях, и бе решена да не допусне това да продължи, поне доколкото зависеше от нея.

Бъч се приближи и улови лицето ѝ в ръце.

— Господи, Мариса... нямаш представа какво означават думите ти за мен. Имам нужда да го знам. Да го почувствам.

Той я целуна нежно, нашепвайки ѝ любящи думи, а когато тя потрепери, ръцете му я уловиха внимателно. Между тях все още имаше неразрешени неща, но в този миг нищо нямаше значение. Тя просто се нуждаеше от близостта помежду им.

— Трябва да вляза вътре, но ти ще ме изчакаш, нали? — попита Мариса, когато той се отдръпна лекичко. — Искам да ти покажа новата си къща.

Бъч я помилва по бузата. Очите му се натъжиха, но той отвърна:

— Ще те изчакам. Аз също бих искал да видя къде ще живееш.

— Няма да се бавя.

Тя го целуна и се отправи към входа на клиниката. Чувстваше се като натрапница и доста се изненада, когато я пуснаха да влезе без никакви въпроси. Разбира се, това далеч не означаваше, че всичко ще протече гладко и без проблеми. Докато се качваше нагоре с асансьора, тя неспокойно си играеше с косата си. Предстоящата среща с Хавърс я

притесняваше. Щеше ли да има неприятна сцена?

Когато я видяха да пристъпва в чакалнята, сестрите начаса се досетиха за какво е дошла и я отведоха до една от болничните стаи. Мариса почука на вратата и настръхна.

Хавърс, който тъкмо говореше с малкото момиченце, вдигна глава и лицето му застина. Загубил нишката на онова, което казваше, той побутна очилата върху носа си и се прокашля.

— Ти дойде! — извика момиченцето, виждайки Мариса.

— Здравей — махна с ръка тя.

— Ако ме извините — измърмори Хавърс, обръщайки се към майката, — ще оправя документите за изписването ви. Но както казах, няма нужда да си тръгвате веднага.

Мариса загледа как брат ѝ се приближава към нея и се зачуди дали изобщо ще реагира на появата ѝ. Което той стори, макар и по доста своеобразен начин. Погледът му се плъзна по панталоните, с които бе обути, и лицето му потръпна.

— Мариса.

— Хавърс.

— Изглеждаш... добре.

На пръв поглед — съвсем любезна забележка. Само че онова, което Хавърс наистина имаше предвид, беше, че сестра му изглежда различно. И че той не одобрява вида ѝ.

— Наистина съм добре.

— Извини ме — каза Хавърс и си тръгна, без да чака отговор.

В гърдите на Мариса се надигна гняв, но тя не изрече тежките думи, които напиреха на устните ѝ. Вместо това отиде до леглото и приседна на ръба. Улови ръката на момиченцето и се зачуди какво да каже, ала мелодичното му гласче я изпревари.

— Баща ми е мъртъв — каза детето протичко. — *Мамен* е уплашена. А когато си тръгнем оттук, няма къде да отидем.

Мариса затвори очи за миг и благодари на Скрайб Върджин, че разполага с решение на поне един от проблемите им. Тя погледна към майката и каза:

— Знам точно къде можете да отидете. И много скоро ще ви заведе там.

Майката понечи да поклати глава.

— Нямаме никакви пари...

— Аз мога да платя наема!

При тези думи момиченцето вдигна опърпания плюшен тигър, разхлаби шевовете на гърба му и бръкна вътре.

— Това е злато, нали? — каза то, изваждайки плочката за желаня. — Значи струва пари, нали?

Мариса си пое дълбоко дъх, заповядвайки си да не плаче.

— Не, това е подарък от мен за теб. А и няма никакъв наем. Имам празна къща и тя се нуждае от хора, които да я напълнят — обясни Мариса и отново погледна към майката. — Страшно ще се радвам, ако дойдете да живеете при мен веднага щом къщата е готова.

Когато Джон най-сетне се върна в съблекалнята след своя срив, там нямаше никого. Рот се беше върнал в основната сграда, Леш беше откаран в клиниката, а останалите ученици се бяха разотишли.

Което беше добре. В оглушителната тишина той взе най-дългия душ през живота си,

просто стоеше под топлата струя и оставяше водата да го облива. Тялото го болеше. Гадеше му се.

Боже! Наистина ли беше ухапал краля? Наистина ли беше пребил един от съучениците си?

Той се облегна на стената. Нито водата, която го обливаше, нито всичкият сапун, който беше използвал, можеха да отмият нечистотията от него. Чувстваше се... омърсен. Разбира се, в това нямаше нищо странно — срамът и позорът обикновено оставяха усещането, че си затънал в кал и тиня.

Проклинайки, Джон плъзна поглед по хилавите мускули на гърдите си, хлътналия корем, кокалестите бедра, надолу покрай невзрачния си член и чак до малките си стъпала. След това се загледа в плочките на пода, по които се беше разплискала кръвта на Лещ, преди да се оттече в канала.

Можеше да го убие, даде си сметка Джон. Дотам беше изгубил контрол, че можеше да го убие.

— Джон?

Той рязко вдигна глава и видя Зейдист да стои на прага с напълно безизразно лице.

— Когато приключиш, ела в основната сграда. Ще бъдем в кабинета на Рот.

Джон кимна и спря водата. Имаше голяма вероятност да го изхвърлят от програмата. Може би дори от имението. Изобщо не можеше да ги вини, ако го направеха. Но къде, за бога, щеше да се дене тогава?

След като Зи си тръгна, Джон се избърса, облече си дрехите и отиде в кабинета на Тор. Докато прекосяваше тунела, нито веднъж не вдигна очи от пода. Точно в този момент не можеше да понесе спомените за Тормент.

Няколко минути по-късно вече беше във вестибюла на имението и се взираше във великолепно стълбище. Чувствайки се ужасно уморен, той бавно пое по застланите с червен килим стъпала. Изтощението стана още по-непоносимо, когато стигна до втория етаж и чу гласовете, които се носеха от отворената врата на Рот. Колко много щяха да му липсват, помисли си той.

Първото, което забеляза, когато прекрачи прага на кабинета, беше креслото на Тор. Някой го бе преместил и сега грозното зелено чудовище стоеше вляво зад трона на Рот. Странно.

Джон пристъпи напред и зачака да го забележат.

Рот се беше навел над изящно, отрупано с хартия писалище и се опитваше да прочете нещо с лупа в ръка. Зейдист и Фюри бяха застанали от двете му страни, приведени над картата, която той изучаваше.

— Ето тук открихме първия от лагерите за мъчения — каза Фюри и посочи голям зелен участък на картата. — Бъч намерихме ето тук, а тук ме отведоха мен.

— Доста са далече едно от друго — промърмори Рот. — Това са много мили.

— Имаме нужда от самолет — обади се Зи. — Наблюдение от въздуха би било много по-ефективно.

— Така е — призна Рот, поклащайки глава. — Но трябва много да внимаваме. Ако слезем твърде ниско, онези от Федералното управление на авиацията здравата ще ни наскочат.

Джон се приближи още мъничко и протегна врат.

С плавно движение Рот побутна картата напред, сякаш беше приключил с нея. Или

сякаш окуражаваше Джон да надникне. Само че вместо от хартията, погледът на Джон беше привлечен от ръката на краля. Следата от ухапване, която забеляза върху китката му, го изпълни със срам и той отстъпи назад.

В същия миг Бет прекрачи прага, понесла кожена кутия със свитъци, вързани с червени панделки.

— Окей, Рот, време е за инструктаж. Подредила съм ги по важност.

Рот се наведе назад, за да може Бет да остави кутията на бюрото, после взе лицето ѝ в ръцете си и я целуна — по устата и от двете страни на шията.

— Благодаря, *лийлан*. Моментът е съвсем подходящ, въпреки че Бъч и Ви скоро ще се появят заедно с Мариса. А, да, казах ли ти за блестящата идея на Съвета? Задължителна изолация за всички необвързани жени.

— Шегуваш се.

— Идиотите още не са гласували искането, но според Ривендж скоро и това ще стане. — При тези думи Рот погледна към Зи и Фюри. — Вие двамата проверете как стои положението с въздушното наблюдение. Някой знае ли как се лети?

Фюри сви рамене.

— Едно време знаех. Освен това можем да използваме и Ви...

— Да ме използвате за какво? — попита Ви, прекрачвайки прага на кабинета.

Рот погледна покрай близнаците.

— Как ти звучи думата „Чесна“, братко?

— Страхотно. Ще летим, така ли?

След него, хванати за ръка, влязоха Бъч и Мариса.

Джон отстъпи встрани и ги загледа, попивайки онова, което се случваше пред него — Рот потъна в разговор с Бет; Бъч, Ви и Мариса говореха помежду си, а Фюри и Зи тръгнаха към вратата.

Хаос. Движение. Целенасоченост. Това беше монархията, това беше Братството на черния кинжал в действие. Джон почувства, че за него е истинска привилегия да бъде в стаята заедно с тях... колкото и малко време да му оставаше, преди да изритат жалкия му задник на улицата.

Надявайки се да забравят за присъствието му, той се огледа за място, където да седне, и очите му се спряха върху стола на Тор. Като внимаваше да се държи в периферията, той се приближи и се отпусна върху избелялата, прокъсана кожа. Оттук виждаше всичко — писалището на Рот и натрупаните отгоре му неща, вратата, всеки ъгъл на стаята.

Джон подви крака под тялото си, облегна се назад и се заслуша в разговора между Бет и Рот за Съвета на принцепсите. Те наистина бяха страхотен екип. Тя му даваше отлични съвети, а той се вслушваше в тях.

Рот кимна на нещо, което тя каза, и дългата му черна коса се люшна над рамото му и падна върху бюрото. Той я отметна, отвори едно чекмедже и извади отвътре бележник със спирала и химикалка. После, без да поглежда към него, протегна ръка назад и ги подаде на Джон.

Джон пое подаръка с разтреперани ръце.

— Е, *лийлан*, това получаваш, когато си имаш вземане-даване с *глимерата*, само гадости. — Рот поклати глава и се обърна към Бъч, Мариса и Ви. — С вас тримата какво става?

Като в мъгла, Джон чуваше думите им, но беше прекалено сконфузен, за да се

съсредоточи върху разговора. Господи, може би все пак нямаше да го изритат на улицата... може би.

Окопите се тъкмо когато Мариса казваше:

— Нямам къде да отидат, затова ще останат в къщата, която наех. Само че се нуждаят от дългосрочна помощ, а се боя, че има и други като тях. Жени, на които няма кой да помогне, защото партньорите им са загинали от ръката на *лесъри*, умрели са от естествена смърт или пък, не дай боже, ги малтретират. Ще ми се да имаше някаква програма...

— Да, определено се нуждаем от програма. Както и от хиляда други неща. — Рот разтърка очите си, скрити от тъмните очила, и отново погледна към Мариса. — Окей, възлагам го на теб. Прочути как хората са се погрижили за този проблем и прецени какво можем да направим за нашата раса. Каж ми от какво ще имаш нужда като пари, персонал и условия и го направи.

Мариса го зяпна с широко отворена уста.

— Господарю?

Бет кимна.

— Страхотна идея. Знаеш ли какво, Мери работеше със социалните служби, докато беше доброволка в горещата линия за превенция на самоубийства. Можеш да започнеш от нея. Мисля, че тя знае доста по въпроса.

— Аз... да, мисля да се заема с това. — Мариса погледна към Бъч и той й се усмихна в отговор, бавен и много мъжки израз на уважение. — Да... ще го направя.

И тя прекоси стаята като замаяна, но на вратата се спря и погледна назад.

— Само че... никога не съм правила нещо такова. Искам да кажа... работила съм в клиниката, но...

— Ще се справиш прекрасно, Мариса. А ако се нуждаеш от помощ, трябва само да помолиш за нея. Нали?

— А... да, благодаря.

— Чака те много работа.

— Да...

Мариса направи реверанс, въпреки че беше обути с панталон. Рот се усмихна лекичко, после погледна към Бъч, който я бе последвал.

— Ченге, двамата с Ви ще го направите тази вечер. Искам те тук след един час.

Бъч като че пребледня, но кимна и излезе от стаята заедно с Вишъс.

Рот насочи вниманието си обратно към своята *шелан* и Джон надраска нещо в бележника и го подаде на Бет. Тя го прочете на Рот и той наклони глава на една страна.

— Върви, синко. Да, знам, че съжеляваш. Приемам извинението ти. Но от днес нататък ще спиш тук. Не ме интересува дали ще е в това кресло, или в някоя от спалните на етаж.

Джон кимна и кралят добави:

— И още нещо. Всяка нощ, точно в четири часа, ще излизаш на разходка със Зейдист.

Джон подсвирна въпросително.

— Защо? Защото аз ти казвам. Всяка нощ. В противен случай ще трябва да напуснеш програмата и да си отидеш оттук. Ясно? Свирни два пъти, ако ме разбираш и приемаш.

Джон го направи.

После написа едно смутено „Благодаря“ и си тръгна.

Четиридесет и пет минути по-късно Бъч стоеше на прага на кухнята и гледаше как Мариса разговаря с Мери и Джон. Тримата се бяха навели над схема с всички социални служби и агенции в щата Ню Йорк. Мери беше избрала подхода на отделния случай, за да обясни на Мариса как действа системата, а Джон се беше съгласил да вземат него за пример.

Боже, на хлапето не ще да му е било никак лесно. Роден в тоалетната на една автогара. Открит от чистача и отнесен в католическо сиропиталище. Изпратен при приемни родители, които не давали и пукната пара за него, когато църквата орязала бюджета на сиропиталището. А нещата тепърва щели да стават още по-лоши — напуснал училище на шестнадесет. Избягал от приемните си родители. Заживял в нищета, издържайки се с работа като помощник в кухнята на някакъв ресторант. Имаше късмет, че изобщо бе оцелял.

А Мариса очевидно възнамеряваше да помага на деца като него.

Докато разговорът продължаваше, Бъч забеляза, че гласът ѝ е различен. По-дълбок. По-смел. Очите ѝ блестяха будно, въпросите ѝ ставаха все по-проницателни. Бъч изведнъж си даде сметка, че тя е забележително интелигентна. Щеше да се справи отлично.

Господи, колко я обичаше! И отчаяно жадуваше да бъде мъжът, от когото тя се нуждае. Като по поръчка, точно в този момент чу шум от стъпки и долови мириса на турски тютюн.

— Рот ни чака, ченге.

Бъч задържа погледа си върху Мариса в продължение на още един миг и каза:

— Да го направим.

Внезапно Мариса вдигна очи.

— Бъч? Ще се радвам да чуя какво можеш да ни кажеш за полицията — обърна се тя към него и докосна диаграмата. — Виждам, че съществуват доста сценарии, при които ще имаме нужда от намесата на правоохранителна организация. Рот ще трябва да помисли за създаването на някаква гражданска милиция.

— Каквото поискаш, скъпа — отвърна той, без да откъсва поглед от лицето ѝ, сякаш се опитваше да го запечата в съзнанието си. — Но ми дай няколко минути.

Мариса кимна, усмихна се разсеяно и отново се залови за работа.

Неспособен да се въздържи, Бъч отиде до нея и я докосна по рамото. Когато тя вдигна поглед, той я целуна по устните и прошепна „Обичам те“.

Очите ѝ светнаха и той я целуна още веднъж, преди да се обърне към Ви. Господи, така се надяваше регресията да открие и нещо друго, освен една камара бели като мляко ирландци.

Двамата с Вишъс се качиха на втория етаж. В пищния кабинет беше само Рот, който стоеше облегнат на камината и се взираше в огъня, потънал в мисли.

— Братко? — обади се Ви. — Да не идваме в лош момент?

— Не. — Рот им махна да влязат, при което диамантеният пръстен на ръката му проблесна. — Затворете вратата.

— Имаш ли нещо против да повикам подкрепление? — попита Ви и кимна към коридора. — Ще ми се Рейдж да го държи.

— Добре.

Вишъс излезе, а Рот се загледа в Бъч толкова напрегнато, че очите зад тъмните стъкла бяха като два лъча светлина.

— Не очаквах Скрайб Върджин да се съгласи.

— Радвам се, че го направи.

И още как.

— Нали разбираш с какво се захващаш? Адски ще боли и може да те остави да вегетираш като жив труп.

— Ви вече ме осветли по този въпрос. Не ме е страх.

— Браво на теб — измърмори Рот одобрително. — Твърдо си решен, а?

— Има ли друг начин да разбере какво се крие в миналото ми? Не. Така че няма смисъл да се паникьосвам.

Двукрилата врата се затвори и Бъч вдигна поглед. Рейдж беше бос и с влажна коса, носеше избелели дънки и черен поларен блузон. По някаква нелепа причина, Бъч забеляза, че дори стъпалата му бяха страхотни. Нито следа от косми по кокалчетата или криви нокти. Копелето беше съвършено от главата до петите.

— По дяволите, ченге — каза той. — Наистина ли смяташ да го направиш?

Бъч кимна и Вишъс пристъпи иззад Рейдж и си свали ръкавицата.

— Ще трябва да си махнеш ризата, приятелю.

Бъч се съблече до кръста и хвърли марковата риза на дивана.

— Мога ли да задържа кръста?

— Да. Не би трябвало да се разтопи. Поне не твърде много.

Ви напъха ръкавицата в задния си джоб, после свали кожения си колан и го подаде на Рейдж.

— Искам да го сложиш в устата му и да го държиш там, за да не си строши зъбите. Но не го докосвай. И без това ще получиш изгаряния само от това, че си толкова близо.

Рейдж пристъпи напред, но неочаквано почукване на вратата ги прекъсна.

Иззад солидното дърво долетя гласът на Мариса.

— Бъч? Рот?

Ново почукване. Още по-силно.

— Господарю? Какво става там?

Рот погледна към Бъч и повдигна въпросително вежди.

— Нека поговоря с нея — каза Бъч.

Рот отвори вратата със силата на волята си и Мариса нахълта в стаята. Погледът ѝ се премести от ръката на Ви към голите гърди на Бъч и лицето ѝ преbledня като платно.

— Какво ще му правите?

Бъч направи крачка към нея.

— Ще се опитаме да разберем дали във вените ми тече кръвта на расата ти.

Мариса го зяпна с широко отворена уста. После рязко се обърна към Рот.

— Кажим им да спрат. Кажим им, че не могат да го направят. Кажим им...

— Изборът е негов, Мариса.

— Но това ще го убие!

— Мариса — каза Бъч, — заслужава си риска, за да открие истината.

Тя се завъртя към него и го погледна с пламнали от изпепеляващ гняв очи. Последва пауза, после тя го зашлеви през лицето.

— Това е, задето не те е грижа за самия теб — каза тя и без дори да си поеме дъх, го зашлеви още веднъж. — А това е, задето не ми каза какво смяташ да правиш.

Силна болка опали бузата на Бъч и запулсира с ритъма на сърцето му.

— Момчета, ще ни оставите ли сами за малко? — тихо каза той, без да откъсва очи от

пребледнялото ѝ лице.

Когато братята изчезнаха, Бъч се опита да улови ръцете ѝ, но тя рязко ги дръпна и ги обви около тялото си.

— Мариса... това е единственият начин, за който се сещам.

— Начин да постигнеш какво?

— Да бъда онзи, от когото се нуждаеш.

— Да бъдеш онзи, от когото се *нуждая*? Нужно ми е само да бъдеш себе си. И да си жив.

— Това няма да ме убие.

— Колко успокояващо! И откъде си сигурен? Да не си го правил и преди?

— Трябва да го сторя.

— Не, не трябва...

— *Мариса* — тросна се той. — Постави се на моето място. Представи си, че ме обичаш, но че аз имам нужда да бъда с друга, която да поддържа живота ми, докато ти не си в състояние да направиш абсолютно нищо, месец след месец, година след година. Представи си какво е усещането да знаеш, че ще умреш първа и ще ме оставиш сам. Че в моя свят ти винаги ще си останеш второ качество.

— Значи предпочиташ да умреш, пред това да бъдеш с мен?

— Казах ти, това няма да ме...

— Ами след това? Да не мислиш, че не мога да се досетя? Нима искаш да ми кажеш, че ако откриеш, че си потомък на вампир, няма да опиташ нещо *наистина* глупаво?

— Толкова много те обичам...

— По дяволите! Ако ме обичаше, нямаше да си причиняваш това. Ако ме обичаше... — Гласът на Мариса се прекърши. — Ако ме обичаше...

Очите ѝ се наляха със сълзи и с едно рязко движение тя закри лицето си с ръце и потрепери от глава до пети.

— Скъпа, всичко ще бъде наред.

Слава богу, този път му позволи да я прегърне!

— Скъпа...

— Толкова съм ти ядосана! — каза тя, заровила лице в гърдите му. — Ти си арогантен, горделив глупак, който разбива сърцето ми.

— Аз съм мъж, който иска да се грижи за своята жена.

— Както казах — проклет глупак. А и нали обеща, че вече няма да се грижиш за мен, изключвайки ме от живота си.

— Наистина съжалявам, просто исках да ти кажа, когато всичко свърши. Освен това имам пълна вяра във Ви. Бих му поверил живота си.

Той повдигна лицето ѝ и нежно избърса сълзите ѝ.

— Просто не мога да престана да мисля за бъдещето. Аз съм на тридесет и седем и досега в живота ми е имало предимно цигари и алкохол. Кой знае, след десет години може и да не съм жив.

— Значи, ако умреш сега, ще изгубя цели десет години. Искам през тези години да бъда с теб.

— А аз искам векове. Столетия. И искам да престанеш да се храниш от Ривендж.

Мариса затвори очи и поклати глава.

— Казах ти, че между нас няма нищо романтично.

— Не и от твоя страна. Но можеш ли да ми кажеш с ръка на сърцето, че той не те желае? — Мариса не отговори и Бъч кимна. — Така си и мислех. Не го обвинявам, но и не ми е приятно. Въпреки че... по дяволите, ти навярно трябва да бъдеш с някой като него, някой от твоята класа.

— Бъч, вече не ме е грижа за *глимерата*. Те ме изхвърлиха от своя свят и знаеш ли какво? Радвам се, че стана така. Всъщност, трябва да съм благодарна на Хавърс, че ме принуди да стана независима. Направи ми услуга.

— Може и така да е, обаче още изгарям от желание да му сритам задника.

Той я притисна малко по-силно до гърдите си и тя въздъхна дълбоко.

— Какво ще направят, ако открият следа от расата ни у теб?

— Нека го обсъдим после.

— Не — отсече Мариса и се оттласна от него. — Не ме изолирай. Казваш, че го правиш заради нас, нали? Значи имам право на глас, по дяволите! Ще го обсъдим сега.

Бъч прокара пръсти през косата си и събра сили.

— Ако се окаже, че имам вампирска кръв, те ще се опитат да предизвикат преобразяване.

Мариса бавно отвори уста.

— Как?

— Ви каза, че може да го направи.

— *Как?*

— Не знам. Още не сме стигнали дотам.

Мариса дълго се взира в него и Бъч беше сигурен, че мислено съставя списък с всички глупости, които той бе извършил досега.

— Наруши обещанието си, като не ми каза за това — проговори тя най-сетне.

— Аз... да, издъних се — призна той и сложи ръка на сърцето си. — Но ти се кълна, че щях да ти кажа веднага щом разберях дали имаме някакъв шанс или не. И за миг не съм си помислял да започна преобразяването, без първо да поговоря с теб. Кълна се.

— Не искам да те изгубя.

— И аз не искам да бъда изгубен.

Мариса погледна към вратата, а тишината изпълни стаята, осезаема и плътна, докато на Бъч не му се стори, че усеща студения ѝ допир върху кожата си.

Най-сетне Мариса каза:

— Ако ще опитвате регресията, искам да бъда в стаята.

Бъч издиша шумно.

— Ела тук. Искам да те прегърна.

И като я привлече към себе си, той я притисна до тялото си. Раменете ѝ бяха сковани, но ръцете ѝ се обвиха около кръста му. Здравно.

— Бъч?

— Да?

— Не съжалявам, че те ударих.

Той отпусна глава на шията ѝ.

— Заслужих си го.

Той я докосна с устни и си пое дълбоко дъх, мъчейки се да задържи аромата ѝ не само в дробовете, но и в кръвта си. Когато се отдръпна, погледът му попадна върху вената на врата ѝ и той си помисли: „О, господи... моля те, нека бъда нещо повече от това, което съм“.

— Да приключваме с това — каза Мариса.

Бъч я целуна и пусна Рот, Ви и Рейдж обратно в стаята.

— Е, ще го правим ли? — попита Вишъс.

— Да.

Бъч затвори вратата, после двамата с Ви се върнаха до камината.

Когато Рейдж пристъпи зад него с колана в ръка, Бъч се обърна към Мариса.

— Всичко е наред, скъпа. Обичам те — каза той, после погледна към Рот.

Сякаш прочел мислите му, кралят застана до нея. Готов да я улови. Или да я удържи.

Ви дойде съвсем близо, толкова близо, че телата им почти се докосваха. Много внимателно, той премести разпятieto на Бъч, така че да виси на гърба му.

— Е, готов ли си да започваме, ченге?

Бъч кимна и захапа колана по най-удобния начин, който успя да открие. Ви вдигна ръка и той се напрегна.

Само че когато Ви положи длан на гърдите му, единственото, което Бъч усети, беше топла тежест. Бъч се намръщи. Това ли беше? Само това? Да изкарат акъла на Мариса за едното...

Сърдит, той погледна надолу.

О, това било грешната ръка.

— Опитай да се отпуснеш — каза Ви, докато ръката му описваше бавни кръгове над сърцето на Бъч. — Дишай дълбоко. Колкото си по-спокоен, толкова по-лесно ще ти бъде.

Интересен избор на думи. Точно същото, което Бъч беше казал на Мариса, когато... Тъй като не искаше да се вълнува ненужно, той си наложи да не мисли за това и се опита да отпусне рамене. Неуспешно.

— Нека подишаме заедно, ченге. Точно така. Вдишай. Издишай. Дишай заедно с мен. Така е добре. Разполагаме с цялото време на света.

Бъч затвори очи и се съсредоточи върху успокояващия допир на Ви. Върху топлината на ръката му. Върху въртеливото ѝ движение.

— Точно така. Браво, ченге. Така е добре, нали.

Кръговете постепенно се забавиха, дишането на Бъч стана по-дълбоко и по-леко. Сърцето му започна да си почива между отделните удари, паузите между тях ставаха все по-дълги и по-дълги. И през цялото време гласът на Ви напевно редеше думи, проникваше дълбоко в съзнанието му, хипнотизираше го.

— Окей, Бъч, погледни ме. Отвори очи.

Бъч повдигна натежали клепачи и олюлявайки се, спря поглед върху лицето на Ви. Изведнъж настръхна. Дясната зеница на Ви започна да се разширява, докато напълно закри и ириса, и бялата част на окото. Какво, по...

— Всичко е наред, Бъч. Не се тревожи за това, което виждаш. Просто погледни в мен. Хайде, погледни в мен, Бъч. Почувствай ръката ми върху гърдите си. Добре... сега искам да потънеш в мен. Отпусни се и потъни... в... мен.

Бъч впери поглед в чернотата пред себе си и отново се съсредоточи върху дланта над сърцето си. С крайчеца на окото си видя как сияещата ръка на Ви се вдига, но вече бе прекалено унесен, за да се уплаши. Струваше му се, че се препъва леко и полита във въздуха, изгубвайки се във Вишъс...

... и потъва в бездна от мрак.

Господин Х. се събуди и докосна гърдите си, за да провери раните си. Беше доволен от това, колко бързо зарастват, но все още не си беше възвърнал силата.

Повдигайки предпазливо глава, той огледа онова, което някога трябва да е било уютно семейно кътче. Сега, когато Обществото на лесърите се беше нанесло в къщата, стаята беше просто четири стени, избелял килим и оръфани завеси.

Ван се показа от веселата празна кухня и се закова на място.

— Буден си! Боже, мислех, че скоро ще ми се наложи да те погребя в задния двор.

Господин Х. се закашля и каза:

— Донеси ми лаптопа.

Когато Ван се върна с компютъра, господин Х. се повдигна и като се облегна на стената, отвори файл с име „Оперативни бележки“, отиде на пасажа, озаглавен „Юли“, и се залови да преглежда записките, въведени преди девет месеца. Имаше бележки за всеки ден. Бяха от времето, когато за първи път стана водач на *лесърите*, времето, когато все още му пукаше.

Докато той четеше, Ван се въртеше наоколо.

— Двамата с теб имаме нова цел — каза господин Х. разсеяно.

— Така ли?

— Човекът, когото видяхме днес. Трябва да го намерим.

Господин Х. се спря на бележките от седемнайсети юли, ала те не съдържаха онова, което търсеше.

— Целта ни е да го открием — продължи той — и да го извадим от играта. Да го открием... и да го извадим от играта.

Човекът трябваше да умре, така че заблудата на господин Х. да стане истина и Омега никога да не научи, че неговият троянски кон не е бил убит от Братството.

Същинското премахване на човека обаче трябваше да бъде извършено от някой друг *лесър*. След сблъсъка, на който беше станал свидетел тази вечер, господин Х. нямаше намерение да рискува собствената си кожа. Не можеше да си позволи отново да пострада сериозно.

Юли... юли... може би бъркаше месеца, но беше готов да се закълне, че някъде по това време в Колдуелската академия за бойни изкуства, предишната щабквартира на Обществото, се беше появило едно ченге, което приличаше на този човек. Да, ето че воденето на подробни записки му се отплащаше. Както и фактът, че бе поискал да види значката на ченгето.

— Казва се Бъч О'Нийл — каза господин Х. на глас. — Номерът на значката му е 852. Адресът му е бил в „Корнуел Апартаментс“, но съм сигурен, че вече не живее там. Роден е в Бостънската женска болница, от родители Едуард и Одел О'Нийл.

Господин Х. вдигна поглед към Ван и се усмихна.

— На какво да се обзаложим, че те все още живеят в Бостън?

Дъждовните капки падаха по лицето на Бъч. Навън ли беше? Като че ли, да. По дяволите... изглежда здравата се беше отрязал. Защото лежеше проснат по гръб на земята, главата му щеше да се пръсне, а да се опита да отвори очи, му се струваше непосилна задача. Май беше най-добре просто да си лежи и да чака. Да... трябваше да поспи малко...

Само че дъждът адски му лазеше по нервите. Ужасно гъделичкаше всеки път, когато поредната капка се разплискаше върху лицето му и се стечеше в яката му. Той вдигна ръка, за да се предпази.

— Идва на себе си.

Чий бе този плътен глас? На Ви... точно така, на Ви... а Ви беше... неговият съквартирант? Или нещо такова. Да... съквартирант. Той много харесваше Ви.

— Бъч?

Този път се обади жена. Страшно уплашена жена.

— Бъч, чуваш ли ме?

О, той я познаваше! Тя беше... любовта на живота му... *Мариса*.

Бъч с усилие отвори очи, без да е сигурен дали е буден, или халюцинира. Поне докато не видя лицето на своята жена.

Тя беше взела главата му в скута си и се бе навела над него, а сълзите й мокреха лицето му. А Ви... Ви беше приседнал до нея, стиснал напрегнато устни, които се бяха превърнали в съвсем тънка линия, пресичаща козята му брадичка.

Бъч се опита да проговори, но в устата му имаше нещо, което му пречеше. Той посегна да го извади и Мариса понечи да му помогне, но Ви ги спря:

— Още не. Мисля, че още не са свършили.

Кое не е свършило?

Изведнъж се разнесе тропот на крака. Бъч повдигна глава и с изненада установи, че звукът идва от него. Обувките му подскачаха нагоре-надолу, после спазмите тръгнаха нагоре по краката му. Той се опита да ги спре, но гърчът го надви и обхвана бедрата и корема му. Гръбнакът му се изви в дъга и се блъсна в коравия под, а ръцете му замахаха неконтролируемо.

Бъч се опита да издържи и да запази съзнание възможно най-дълго, но накрая трябваше да се предаде.

Когато дойде на себе си, му се виеше свят.

— Този път не продължи дълго — каза Мариса, милвайки косата му. — Бъч, чуваш ли ме?

Той кимна и се опита да вдигне ръка, но в този миг краката му подхванаха нов танц. След още три пристъпа коланът най-сетне беше изваден от устата му. Бъч се опита да каже нещо и едва тогава си даде сметка точно колко е пиян. Мозъкът му направо отказваше да работи, така се бе отрязал. Само че... я чакай... защо не си спомняше да се е напивал?

— Мариса — измърмори той и улови ръката ѝ. — Не исках да те видя да пиеш толкова. Не точно това се беше опитал да каже.

— Ъъ... не ме виждаш аз да пия толкова много... искам.

О, зарежи! Господи... в главата му беше истинска каша.

Ви се усмихна лекичко, но с онази престорена усмивка, с която лекарите гледат пациент, който всеки момент ще повърне.

— Трябва да му дадем нещо сладко. Рейдж, да ти се намира някоя близалка?

Бъч вдигна поглед и видя как един адски красив тип коленичи до него.

— Познавам те — каза той. — Здравсти... приятелю.

— Здравсти, мой човек.

Рейдж извади една близалка от джоба на пуловера си, махна опаковката и я напъха в устата му.

Бъч простена. Мамка му, това беше най-прекрасното нещо, което беше вкусвал през живота си. Грозде. Сладко. Мммм...

— Нов пристъп ли получава? — попита Мариса.

— Мисля, че му харесва — промърмори Рейдж. — Така ли е, ченге?

Бъч кимна, при което близалката едва не изпадна от устата му, та се наложи Рейдж да поеме нещата в свои ръце и да я задържи на мястото ѝ.

Всички бяха толкова мили. Мариса го милваше по косата и го държеше за ръка. Топлата длан на Ви почиваше върху единия му крак, а Рейдж се грижеше близалката да остане там, където трябва...

Изневиделица умствената му дейност и краткосрочната му памет се възстановиха, сякаш някой беше налял мозъка му обратно в черепа. Не беше пиян. Регресията. Семейната регресия. Ръката на Ви на гърдите му. Черната бездна.

— Какво стана? — попита той, обзет от паника. — Ви... какво откри? Какво...

Всички около него си поеха дълбоко дъх и някой измърмори:

— Слава богу! Сега вече наистина дойде на себе си.

В същия миг отдясно се приближиха чифт подковани със стомана ботуши. Бъч прикова поглед в тях, после бавно го плъзна нагоре по обувките в кожа крака и масивното тяло над тях.

Рот се надвеси и свали тъмните си очила, разкривайки две искрящи светлозелени очи. Тъй като те сякаш нямаха зеници, ефектът беше, като да погледнеш право в два прожектора.

Рот се ухили широко и ослепително белите му вампирски зъби проблеснаха.

— Как си... *братовчедо*?

Бъч се намръщи.

— Какво...?

— Във вените ти тече от моята кръв, ченге — каза Рот и все така широко усмихнат, си сложи очилата. — Аз си мислех, че си цар само на това, да се забъркваш в големи кашни, но ти си бил имал царска кръв.

— Ти... сериозно ли?

Рот кимна.

— Ти си от моето потекло. Потомък на моя род.

Гърдите на Бъч се стегнаха и той се приготви за поредния пристъп. Останалите сториха същото — Рейдж извади близалката от устата му и посегна към колана, Мариса и Ви застанаха нащрек.

Но той се разтресе от смях. Гръмогласен пристъп на ликуваща истерия, от който го заболя коремът, а очите му се насълзиха.

Бъч се смееше ли, смееше, целуна ръката на Мариса и продължи да се смее.

Когато Бъч избухна в смях, Мариса съвсем ясно почувства задоволството и вълнението,

които кипяха в тялото му. Но когато срещна щастливия му поглед, тя усети, че не е в състояние да сподели радостта му.

Усмивката му помръкна.

— Скъпа, всичко ще бъде наред.

Вишъс се изправи.

— Защо не ви оставим за малко сами?

— Благодаря — отвърна Мариса.

Когато братята излязоха от стаята, Бъч се надигна и седна.

— Това е шансът ни...

— Ако те помоля, ще се откажеш ли от преобразяването?

Бъч се вцепени, сякаш тя отново го бе зашлевила през лицето.

— Мариса...

— Ще го направиш ли?

— Защо не искаш да бъдем заедно?

— Искам. Но предпочитам бъдещето, което имаме сега, пред хипотетичните векове, които бихме могли да имаме. Не го ли разбираш?

Бъч шумно издиша и нещо го стисна за гърлото.

— Господи, толкова те обичам.

Очевидно логиката ѝ не му се нравеше особено.

— Бъч, ще се откажеш ли, ако те помоля?

Той не отговори и Мариса закри очите си с ръце, въпреки че не ѝ бяха останали сълзи.

— Обичам те — повтори той. — Така че... да, ако ме помолиш, ще се откажа от преобразяването.

Мариса свали ръце и си пое дъх.

— Закълни ми се. Тук и сега.

— Кълна се в майка си.

— *Благодаря ти...* — прошепна тя и го прегърна. — Господи, благодаря ти! И ще измислим нещо за... за проблема с храненето. Мери и Рейдж са го направили. Аз просто... Бъч, можем да имаме чудесно бъдеще.

За известно време между тях се възцари тишина. Те просто седяха на пода и мълчаха. Изведнъж, съвсем неочаквано, Бъч каза дрезгаво:

— Имам трима братя и една сестра.

— Моля?

— Никога не съм ти разказвал за семейството си. Имам трима братя и една сестра.

Бяха две, но изгубихме едната.

— О! — Мариса се отдръпна леко, стресната от странния му тон. От следващите му думи, изречени със същия глух глас, я побиха тръпки:

— Най-ранният ми спомен е за това как донасят сестра ми Джойс от родилния дом. Искях да я видя и изтичах до кошарката ѝ, но баща ми ме блъсна настрана, за да могат по-големият ми брат и другата ми сестра да я видят. Аз се ударих в стената, а баща ми вдигна брат ми, така че да може да докосне бебето. Никога няма да забравя гласа му... — При тези думи Бъч заговори с бостънски акцент: — „Това е сестричката ти, Теди. Искам да я обичаш и да се грижиш за нея.“ Спомням си, че си помислих: „Ами аз?“. Аз също исках да я обичам и да се грижа за нея. „Татко, и аз искам да помагам“, обадох се аз, но той дори не ме погледна.

Мариса осъзна, че е стиснала ръката на Бъч толкова силно, че несъмнено му причиняваше болка, но той сякаш не забелязваше. А тя просто не бе в състояние да го пусне.

— Оттогава — продължи Бъч — започнах да забелязвам колко различно се държат майка ми и баща ми с другите си деца. Особено в петък и събота вечер. Баща ми обичаше да пие и аз бях този, към когото се обръщаше, когато имаше нужда да скрита някого.

Мариса ахна и Бъч поклати глава равнодушно.

— Не беше чак толкова страшно. Благодарение на него се научих да понасям удари забележително добре, нещо, което впоследствие неведнъж ми е било от полза. Както и да е... веднъж в Деня на независимостта... трябва да съм бил на дванадесет... — Бъч разтърка наболата си брада. — Да, беше Денят на независимостта и както обикновено цялото семейство беше в къщата на чичо ми в Кейп Код. Брат ми и неговите приятелчета задигнаха няколко бири от хладилника и отидоха да ги изпият в гаража. Аз се спотайвах в храстите, защото исках да ме повикат при тях. Нали се сещаш... надявах се, че брат ми... — Бъч се прокашля и продължи: — Когато баща ми дойде да ги търси, другите момчета офейкаха, а брат ми едва не напълни гащите. Баща ми обаче само се разсмя. И му каза да внимава майка ни да не разбере. След това ме забеляза, скрит в храстите. Приблужи се. Извлече ме за яката и ме зашлеви с опакото на ръката си толкова силно, че от устата ми рукна кръв.

Бъч се усмихна студено и Мариса забеляза, че от предния му зъб липсва парченце.

— Каза ми, че било, задето съм шпионирал брат си, за да го натопя. Кълнях му се, че просто съм гледал и че не съм имал намерение да кажа на никого. Той ме зашлеви още веднъж и каза, че съм извратен. Брат ми... брат ми просто гледаше отстрани. Без да каже нито дума. А когато минах покрай майка ми с разцепена устна и счупен зъб, тя само притисна сестричката ми Джойс до себе си и извърна поглед. — Бъч поклати глава. — Когато се прибрах в къщата, отидох в банята и се измих, а после се качих в стаята, където спях. Изобщо не ме беше грижа за Бог, но като добър католик коленичих, допрях молитвено ръце и се помолих да имам друго семейство. *Моля те*, нека това не е истинското ми семейство. *Моля те*, нека да има друго място, където мога да отида...

Мариса имаше чувството, че Бъч дори не забелязва, че е преминал в сегашно време. Или че стиска разпятieto около врата си така, сякаш животът му зависи от това.

Устните му се изкривиха в някакво подобие на усмивка.

— Но Господ трябва да е знаел, че не съм сигурен дали го има, защото нищо не се случи. А през есента убиха сестра ми Джейни.

Мариса рязко си пое дъх и Бъч посочи към гърба си.

— Затова имам татуировка на гърба. Отбелязвам годините, откакто я няма. Аз последен я видях жива, преди да се качи в колата с онези момчета, които... се поругаха с нея зад гимназията ни.

Мариса протегна ръка към него.

— Бъч, толкова...

— Не, нека да довърша. То е като влак — тръгне ли веднъж, не можеш да го спреш.

Бъч пусна разпятieto и прокара ръце през косата си, после продължи:

— След смъртта на Джейни баща ми никога повече не ме докосна и с пръст. Не се доближи до мен. Не говореше с мен, нито ме поглеждаше. Много скоро майка ми полудя и трябваше да я затворят в болница. По това време и аз започнах да пия. Вземах наркотици. Биех се. Семейството продължи да крета някак си. Но така и не можех да си обясня промяната у баща ми. Искам да кажа... години наред ме биеше, а после... нищо.

— Радвам се, че е спрял да те удря.

— За мен нямаше голяма разлика. Очакването да те пребият беше също толкова лошо, колкото и самият побой. Както и неразбирането... недоумението какво се беше случило. Макар че след време разбрах, на ергенското парти на най-големия ми брат. Бях на двацет и вече се бях преместил от Бостън тук. Тъкмо бях започнал работа в колдуелската полиция. Както и да е, върнах се у дома за партито. Беше в къщата на един от приятелите на брат ми и беше пълно със стриптийзборки. Баща ми обръщаше бира след бира. Аз смърках кокаин и се наливах с уиски. Докато партито свърши, вече бях тотално извън контрол. Здравата се бях надрусал... изобщо не бях на себе си... Та значи, баща ми си тръгна... някой щеше да го откара вкъщи и аз внезапно реших, че трябва да говоря с кучия син. Преследвах го чак до улицата, но той се правеше, че не ме забелязва, така че го сграбчих пред всички. Бях освирепял от яд и започнах да му крещя колко скапан баща е бил и как изобщо не проумявам защо е спрял да ме бие, при положение че толкова обича да го прави. Крещях ли, крещях, докато той най-сетне ме погледна право в лицето и аз се вцепених. В очите му имаше неподправен ужас. Страхуваше се от мен. И после каза: „Оставих те на мира, защото не можех да допусна да пречукаш още някое от децата ми“. Аз го зяпнах като онемял, без изобщо да разбирам какви ги дрънка, а той се разплака и добави: „Знаеше, че тя ми е любимка... знаеше го и затова я набута в колата с ония момчета. Ти го направи. Знаеше какво ще се случи и го направи“.

Бъч поклати глава и след малко продължи:

— Господи, всички го чуха. Абсолютно всички. Брат ми — също. Баща ми най-сериозно вярваше, че съм уредил да убият сестра ми, за да му отмъстя.

Мариса се опита да го прегърне, но той не й позволи и си пое дълбоко дъх.

— Вече не си ходя вкъщи. Никога. За последно чух, че майка ми и баща ми прекарват лятото във Флорида, но иначе все още живеят в къщата, където отраснах. Дори сестра ми Джойс, онази с новороденото бебе, не ми се обади. Научих за кръщенето само защото мъжът ѝ се обади, подтикван от чувство за вина. Ето как стоят нещата при мен, Мариса. През целия ми живот нещо ми липсваше. Винаги съм бил различен от другите, не само в семейството си, но и докато работех в полицията. Никога не съм се чувствал на мястото си... докато не срещнах Братството. Докато не се докоснах до твоята раса. Мамка му, сега знам защо — бил съм чужд за хората.

Бъч изруга тихо, после продължи:

— Искях да опитам с преобразяването не само заради теб, но и заради самия мен. Защото си мислех, че така най-сетне ще стана онзи, който би трябвало да бъда. Цял живот съм живял в периферията. Искаше ми се да разбера какво е да бъдеш в центъра на събитията. С едно рязко движение той се изправи.

— Ето защо искам... *исках* да го направя. Не беше само заради теб.

Той отиде до един от прозорците и дръпна завесата от бледосиньо кадифе. Докато се взираше навън в нощта, светлината от лампата на писалището падаше върху лицето му, върху натежалите му рамене, върху мускулите на гърдите му. И върху златния кръст над сърцето му.

Бъч се взираше навън, раздиран от такъв копнеж, че очите му пламтяха.

Мариса се замисли за нощта, когато тя бе пила от кръвта на Ривендж. И за Бъч — наранен, страдащ, парализиран от физиологията си.

Той сви рамене.

— Е, невинаги получаваме всичко, което искаме. Единственото, което можем да сторим, е да се примирим и да продължим напред. — Погледна към Мариса и добави: — Както казах, няма да го направя, щом не искаш.

Бъч извърна очи от Мариса и отново се загледа в мрака навън. На фона на непрогледната нощ, пред погледа му се заредиха лицата на близките му, калейдоскоп от образи, от който очите му запариха. По дяволите, никога досега не беше споделял всичко това на глас. Не беше и предполагал, че някога ще го направи.

Грозна история.

Което бе още една причина да иска да опита преобразяването. То щеше да бъде нещо като прераждане, шанс да започне нов живот, в който да бъде различен... по-добър. Пречистен. Нещо като кръвно кръщение.

А той наистина копнееше да започне начисто и веднъж завинаги да загърби миналото си — проблемите със семейството му, всичко, което беше правил като възрастен, онова с Омега и *лесърите*.

Лицето му се сгърчи при мисълта колко близо бе до това, да види как желанието му се сбъдва.

— Просто ще кажа на Рот и останалите, че няма да го...

— Бъч, аз...

Без да я остави да довърши, Бъч отиде до вратата и я отвори. Болка стегна гърдите му, когато спря поглед върху краля и Ви.

— Съжалявам, приятели, има малка промяна в плана...

— Какво ще му сторите? — Силният, рязък глас на Мариса отекна в стаята.

Бъч я погледна и по лицето ѝ прочете същата сурова решителност, която изпълваше и него самия.

— Е? — настоя тя. — Какво ще му сторите?

Рот кимна към Ви.

— Ще се погрижиш ли, братко?

Обяснението на Вишъс беше ясно и конкретно. И ужасяващо.

Така де, всеки план, който завършваше с думите „а след това ни остава само да се молим“, надали приличаше на разходка из „Дисниленд“.

— Къде ще го направите? — попита Мариса.

— В тренировъчния център. В стаята с оборудването има място за оказване на първа помощ и физиотерапия.

Последва дълго мълчание. Бъч не откъсваше поглед от Мариса. Възможно ли бе да...

— Окей — каза тя най-сетне. — Кога ще го направим?

Очите на Бъч едва не изскочиха от орбитите.

— Скъпа...

Тя обаче не сваляше поглед от лицето на Вишъс.

— Кога?

— Утре вечер. Шансовете му ще са по-добри, ако има малко време да се съвземе след регресията.

— Утре вечер тогава — каза Мариса и обви ръце около тялото си.

Ви кимна и погледна към Бъч.

— Предполагам, че ще искате да бъдете сами. Днес ще остана тук, така че Дупката ще е на ваше разположение.

Бъч беше толкова поразен, че изобщо не разбираше какво се случва.

— Мариса, ти...

— Да, сигурна съм. И ужасена — отвърна тя и като мина покрай него, се запъти към вратата. — А сега искам да отида в къщата за гости, ако нямаш нищо против.

Бъч грабна ризата си и я последва.

Докато вървяха, той я улови за лакътя, но въпреки това не можа да се отърве от усещането, че тя го води.

Когато стигнаха в Дупката, Бъч нямаше представа какво изпитва Мариса. Беше прекосила двора мълчаливо, ала решително и съсредоточено като войник на поход.

— Бих искала нещо за пиене — каза тя, когато затвори вратата след себе си.

— Веднага.

Поне с това Бъч знаеше как да се справи. Стига в къщата да имаше и нещо друго, освен твърд алкохол.

Той отиде в кухнята и отвори хладилника. По дяволите... пликосе с престояли бургери и сандвичи с тортила. Пакетчета с горчица. Два пръста мляко, което отдавна се беше киснало.

— Не съм много сигурен какво имаме. Може би само вода?

— Не, искам *питие*.

Бъч вдигна глава от формата за лед.

— Тъбъ... добре. Имам уиски и водка.

— Ще опитам водката.

Докато й наливаше „Сива гъска“ и пускаше няколко кубчета лед в чашата, Бъч гледаше как Мариса обикаля из стаята. Как оглежда компютрите на Ви. Джагата. Плазменият телевизор.

Той се приближи до нея. Жадуваше да я вземе в прегръдките си, но вместо това й подаде пиетието.

Мариса поднесе чашата до устните си, отметна глава назад, отпи голяма глътка... и се закашля, а очите й се насълзиха. Докато тя се мъчеше да си поеме дъх, Бъч я отведе до дивана, помогна й да седне и се настани до нея.

— Мариса...

— Млъкни.

Бъч скръсти ръце в скута си, докато тя се бореше с водката. След като някак си успя да преглътне около половин пръст, Мариса направи гримаса и остави чашата на масичката пред себе си.

Всичко стана толкова бързо, че Бъч не знаеше как да реагира. В един момент той се взираше в здраво преплетените си пръсти, а в следващия Мариса беше в скута му и... о, господи... езикът й беше в устата му.

Усещането беше невероятно, но нещо не бе наред. Отчаянието, гневът и страхът, които се излъчваха от нея, далеч не бяха най-подходящият съпровод. В крайна сметка, вместо да ги сближи, това щеше да ги отдалечи един от друг.

Бъч нежно я отдръпна от себе си, въпреки че цялото му тяло негодуваше срещу това.

— Мариса...

— Искам да правим секс.

Бъч затвори очи. Господи, той също. Цяла нощ. Но не и така.

Пое си дълбоко дъх, мъчейки се да намери правилните думи... и когато отвори очи, видя, че тя бе свалила полото си и тъкмо разкопчаваше черния си сутиен, при вида на който Бъч напълно се стъписа.

Ръцете му се обвиха около кръста ѝ, когато сатенените чашки освободиха гърдите ѝ и зърната ѝ настръхнаха от студа. Той се приведе напред, готов да впие устни в първото късче от тялото ѝ, което му попадне, но внезапно спря. Нямаше да го направи по този начин. Та въздухът между тях направо тегнеше от напрежение!

Ръцете ѝ посегнаха към панталона му, но той ги спря.

— Мариса... недей.

— Не го казвай.

Той се надигна и я отдръпна от себе си.

— Обичам те.

— Тогава не ме спирай.

Той поклати глава.

— Не го искам. Не и докато положението между нас е такова.

Тя го изгледа невярващо, после изтръгна ръцете си от неговите и извърна глава.

— Мариса...

— Не мога да повярвам — каза тя, отблъсквайки ръцете му. — Единствената ни нощ сами и ти ми отказваш.

— Нека... Господи... позволи ми да те прегърна. Хайде, Мариса.

Тя разтърка очи и се разсмя горчиво.

— Май наистина ми е писано да умра девствена. Е, да, технически погледнато, не съм, но...

— Не съм казал, че не искам да бъда с теб.

При тези думи тя го погледна и Бъч видя, че върху клепачите ѝ проблясват сълзи.

— Аз просто... — продължи той. — Не и с гняв. Той ще омърси всичко. А аз искам да е... прекрасно.

Какво като думите му бяха сякаш извадени от училищна пиеса? Той наистина ги мислеше.

— Скъпа, защо не отидем в стаята ми и не полежим в мрака? — Бъч ѝ подаде полото ѝ и тя го притисна до гърдите си. — Дори ако не правим нищо и цяла нощ се вираме в тавана, поне ще сме заедно. А ако нещо се случи, то няма да е породено от гняв и раздразнение. Съгласна ли си?

Мариса избърса двете сълзи, които се стичаха по бузите ѝ. Нахлузи блузата си. Погледна към водката, която се бе опитала да изпие.

Бъч се изправи и ѝ предложи ръката си.

— Ела с мен.

След един дълъг миг дланта ѝ се сгуши в неговата и той я поведе към спалнята си. Когато затвори вратата, всичко потъна в мрак, така че Бъч щракна малката лампа на нощното шкафче. Слабата крушка засия подобно на жарава в тъмнината на огнище.

— Ела.

Той привлече Мариса към леглото, сложи я да легне и се отпусна до нея, обърнат на една страна. Докато нежно оправяше косата ѝ върху възглавницата, Мариса затвори очи и накъсано си пое дъх. Постепенно напрежението започна да се отцежда от тялото ѝ.

— Прав си. Щеше да бъде грешка.

— Не е, защото не те желая.

Той я целуна по рамото и тя обърна лице към него и допря устни до дланта му.

— Страх ли те е? От онова, което те очаква утре?

— Не.

Единственото, за което Бъч се тревожеше, беше тя. Не искаше да го гледа как умира. Молеше се да не се стигне дотам.

— Бъч... за човешкото ти семейство. Искаш ли да им съобщим, ако...

— Не, няма нужда да им съобщавате нищо. И не говори така. Всичко ще бъде наред.

„Господи, не позволявай да умра пред очите й.“

— Но няма ли да ги е грижа? — попита тя и когато Бъч поклати глава, по лицето й се разлива печал. — Трябва да бъдеш оплакан от своята плът и кръв.

— И ще бъда. От Братството.

Очите на Мариса се насълзиха и Бъч я целуна.

— И повече никакви приказки за оплакване. То не влиза в плана. Забрави за това.

— Аз...

— Шшшп. Да не говорим за това. Никой от нас няма да ходи никъде.

Той отпусна глава до нейната и продължи да прокарва пръсти през разкошната й руса коса. Когато дишането й стана дълбоко и равномерно, той се доближи още мъничко, притисна я към голите си гърди и затвори очи.

Трябва да бе заспал, защото малко по-късно се събуди по най-приятния начин.

Целуваше я по шията, а ръката му се плъзгаше надолу към гърдите й. Беше прехвърлил крак над нея, така че ерекцията му се притискаше към ханша й. Той изруга и се отдръпна, но тя го последва, без да се откъсва от него, докато накрая едва не се озова отгоре му.

Внезапно очите й се отвориха.

— О...

Бъч вдигна ръце и отметна косата от лицето й. Очите им се срещнаха.

Той повдигна глава от възглавницата и нежно я целуна по устните. Веднъж, два, три пъти.

— Има... има ли нещо? — прошепна тя.

— Да, мисля, че има.

Той отново я целуна, но този път езикът му проникна в устата й и докосна нейния. Докато се целуваха, телата им започнаха да се движат в ритъма на сексуалния акт — неговите бедра се движеха ту нагоре, ту надолу, я тя ги поемаше, потривайки се в него.

Не бързаха за никъде и Бъч бавно я разсъблече. Когато Мариса остана гола, той се отдръпна назад и я погледна.

О, господи! Тази мека женска кожа. Съвършените й гърди с набъбнали зърна. Тайните й. Но най-прекрасно от всичко беше лицето й — по него нямаше и следа от страх, само чувствено очакване.

Което означаваше, че този път той ще довърши онова, което бяха започнали. Ако в очите й беше зърнал и сянка на съмнение, щеше просто да й достави удоволствие и да спре дотам. Но тя искаше същото, което и той, а този път нямаше да има болка.

Бъч стана и се събу, при което мокасините „Гучи“ издумкаха глухо. Отворила широко очи, Мариса го гледаше как посяга към кръста си и разкопчава първо копчето, а после и ципа. Боксерките му тупнаха на земята заедно с панталоните, освобождавайки щръкналата му ерекция. Той я покри с ръка и я притисна към корема си, за да не стресне Мариса.

После легна, а тя се долепи до него.

— О, господи! — простена той, когато кожата ѝ се докосна до неговата.

— Толкова си гол — прошепна тя в рамото му.

Той се усмихна в косата ѝ.

— Ти също.

Мариса плъзна ръце по тялото му и Бъч почувства как огънят в него лумва още по-силно, особено когато едната ѝ ръка пое надолу. Когато дланта ѝ докосна долната част на корема му, ерекцията му затуптя от неударжима нужда да бъде докосната, погалена, стисната, докато не изригне.

Но той улови ръката ѝ и я отдръпна.

— Мариса, искам да направя нещо за мен.

— Какво?

— Позволи ми да те преведа през това преживяване. Нека този път да бъде за теб.

И преди Мариса да успее да възрази, той покри устата ѝ със своята.

Толкова беше внимателен, помисли си Мариса. И така сдържан. Всяко докосване беше нежно и гальовно, всяка целувка — бавна и ласкава. Дори когато езикът му беше в устата ѝ, а ръката му — между краката ѝ и желанието му я подлудяваше, той напълно се владееше.

Затова, когато легна отгоре ѝ и разтвори бедрата ѝ със своите, тя нито трепна, нито се поколеба. Тялото ѝ беше готово да го приеме в себе си. Разбра го по гладкото усещане на пръстите му, когато той я докосна. Както и по желанието да почувства не само тях в себе си.

Той се намести по-удобно и възхитителната му твърдина опари сърцевината ѝ, когато я докосна. Раменете му се напрегнаха, той пхна ръка между телата им и ерекцията му намери нейния вход.

Бъч се повдигна на яките си ръце и като прикова поглед в очите ѝ, подхвана лекото, ритмично движение, което Мариса помнеше отпреди. Без да го е искала, Мариса усети лека тревога и се помъчи да я прогони, опитвайки се да се отпусне.

— Толкова си красива — простена той. — Добре ли си?

Мариса прокара ръце по ребрата му, наслаждавайки се на усещането от здравите му кости под кожата.

— Да.

Натиск и отдръпване, натиск и отдръпване, всеки път — малко по-навътре от предишния. Тя затвори очи и се сля с движението на тялото му върху нея, вътре в нея. Този път разтягането и пълнотата, които усещаше, начинът, по който вътрешността ѝ го приемаше, ѝ се сториха прекрасни, а не плашещи. Инстинктивно, тя изви гръбнак, а когато отново се изпъна, внезапно осъзна, че тазът ѝ се е слял с неговия.

Мариса вдигна глава и погледна надолу. Той бе влязъл докрай в нея.

— Как се чувстваш? Добре ли си? — накъсано попита Бъч.

Мускулите под обляната му в пот кожа потръпнаха и тя почувства резкия тласък на ерекцията му вътре в себе си.

Изпепеляващо удоволствие лумна дълбоко в нея и тя простена.

— О, Скрайб Върджин... направи го отново. Усещам те, когато го правиш.

— Имам по-добра идея.

Бъч издръпа ханша си назад и Мариса го сграбчи за раменете, за да го задържи в себе

си.

— Не, не спирай...

В този миг той отново потъна в плътта ѝ и я изпълни. Очите на Мариса се отвориха широко и тя потръпна, особено когато той излезе от нея, само за да влезе пак миг по-късно.

— Да... — прошепна тя. — По-добре. Така е още по-добре.

Тя не откъсваше поглед от него — мускулите на ръцете и гърдите му бяха напрегнати, коремът му се стягаше и отново се отпускате, докато хълбоците му ту потъваха в нея, ту пак се дръпваха назад.

— О... Бъч!

Тя затвори очи, за да може да се съсредоточи върху усещанията си. Господи, изобщо не си беше представяла, че сексът може да звучи толкова еротично. Когато затвори очи, съвсем ясно чу накъсаното дишане на Бъч, тихото поскърцване на леглото, прошумоляването на чаршафите, когато той премести едната си ръка.

С всеки нов тласък тя се възбуждаше все повече и повече. Също като него. Много скоро гладката му кожа пламна, а дишането му стана плитко и накъсано.

— Мариса?

— Да... — изохка тя и изведнъж усети ръката му между двете им тела.

— Искам да свършиш, скъпа. Искам да почувствам как свършваш за мен.

И той започна да я докосва умело, без да спира бавните си тласъци. Само след няколко секунди в сърцевината ѝ лумна изпепеляваща горещина и изригна, разливайки се по цялото ѝ тяло, а пулсациите на оргазма я приковаха към него.

— О... да — дрезгаво прошепна Бъч. — Дръж се за мен. Точно така... о, господи...

Когато тялото ѝ най-сетне се успокои и тя отвори замаяно очи, видя Бъч да я гледа с благоговение... и донякъде с тревога.

— Хареса ли ти?

— Беше невероятно — отвърна тя и сърцето ѝ се сви при вида на облекчението, което се разля по лицето му. — Почакай... ами ти?

Той преглътна мъчително.

— Би било прекрасно да свърша в теб.

— Направи го тогава.

— Няма да отнеме много дълго — прошепна Бъч.

И той отново започна да се движи, а Мариса остана да лежи свършено неподвижна, попивайки усещането на тялото му в себе си.

— Скъпа? — задъхано каза той. — Добре ли си? Толкова си неподвижна.

— Искам да разбера какво е усещането за теб.

— Божествено! — прошепна той в ухото ѝ. — С теб е божествено.

Той се отпусна върху нея и тялото му, тежко и кораво, забушува отгоре ѝ. Мариса разтвори още по-широко крака, а главата ѝ заподскача върху възглавницата под мощния му напор. Господи, толкова бе силен!

В чувствен изблик тя прокара ръце по напрегнатите му рамене, плъзна ги по извития му гръбнак и ги спря там, където телата им се сливаха. Ясно почувства, когато настъпи моментът. Ритъмът му стана по-настойчив, тласъците му се ускориха и зачестиха. Цялото му тяло се съсредоточи в едно движение, което вече нищо не можеше да спре — нагоре, надолу, нагоре, надолу.

Дъхът изскочи между устните му и опари рамото ѝ, потта, която го обливаше, ороси и

нейната кожа. Едната му ръка се сви в юмрук, стискайки кичур от косата ѝ, и Мариса почувства лека болка, но не ѝ обърна никакво внимание. Особено когато Бъч повдигна лице и затвори очи, сякаш раздиран от най-прекрасната агония на света.

И тогава престана да диша. Вените на врата му се издуха, той отметна глава назад и изрева. Дълбоко в себе си Мариса почувства мощния тласък на ерекцията му и усети как в нея на вълни, разтърсващи цялото му тяло, се излива гореща течност.

Бъч се отпусна върху нея, омаломощен, пламнал, задъхан, а мускулите му потръпваха.

Мариса обви ръце и крака около него и го притисна към себе си.

„Колко бе красив“, помисли си тя... Колко красиво бе всичко това.

Събуди се от шума на щорите, които се вдигаха за през нощта, и от милувката на нечий ръце по корема, по гърдите, по шията ѝ. Лежеше на една страна, а тялото на Бъч се притискаше в гърба ѝ и яките му мускули се движеха в еротичен ритъм.

Опряна в ханша ѝ, горещата му ерекция я търсеше и се опитваше да проникне в нея. Мариса протегна ръка назад и заби пръсти в хълбока му, подтиквайки го да не спира. Той я разбра и без да каже нито дума, се покатери върху нея, обръщайки я по очи върху възглавниците. Мариса ги блъсна настрани, за да може да диша, а Бъч разтвори краката ѝ с колене.

От гърдите ѝ се откъсна стон. И го събуди.

Той рязко се отдръпна.

— Мариса... аз... въз... нямах намерение да...

Мариса се надигна на колене, опитвайки се да запази близостта между телата им.

— Не спирай.

— Сигурно още те наболява от предишния път — каза той след неловка пауза.

— Ни най-малко. Върни се върху мен. Моля те.

Гласът на Бъч стана още по-хриплив и задъхан.

— Боже... надях се, че ще искаш да го направим отново. Ще бъда нежен, кълна ти се.

Господи, този дрезгав звук бе най-прекрасният начин да започне нощта.

Широката му длан се плъзна по гръбнака ѝ, а устните му докоснаха хълбока ѝ, основата на кръста ѝ, ханша ѝ.

— Толкова си красива така. Искам да те имам и така.

Мариса отвори широко очи.

— Можеш ли да го направиш?

— О, да. Така ще проникна още по-дълбоко. Искаш ли да опитаме?

— Да...

Леглото изскърца, когато той разтвори бедрата ѝ още мъничко и ѝ помогна да застане на четири крака, а после се приближи изотзад. Мариса погледна между краката си, но единственото, което видя, бяха мощните му бедра, тежката, увиснала торбичка и щръкналата му възбуда. Сърцевината ѝ моментално се овлажни, сякаш тялото ѝ прекрасно знаеше какво да очаква.

Гърдите му се притиснаха към гърба ѝ и той заби юмрук в дюшека пред нея за опора. Мускулите на ръката му се напрегнаха, а вените изпъкнаха, когато той се приведе на една страна и допря върха на ерекцията си до нежната кожа между краката ѝ. Вместо да проникне в нея, той започна да прокарва възбудата си отвън и Мариса разбра, че докато го прави, той гледа сърцевината ѝ.

И ако се съдеше по начина, по който започна да трепери, онова, което виждаше, явно му харесваше.

— Мариса... искам да... — започна Бъч, ала вместо да довърши, изруга тихо и замълча.

— Какво? — попита Мариса и се извъртя, така че да го погледне през рамо.

В очите му гореше онзи напрегнат, суров блясък, който се появяваше в тях винаги, когато нещата със секса станеха сериозни, но този път в тях имаше и още нещо, някаква настойчива нужда, която нямаше нищо общо с телата им. Вместо да се опитва да обясни с

думи, той подпря и другата си ръка на леглото, облегна се на гърба ѝ и притисна бедра в нея, без да прониква вътре. Мариса простена и като отпусна глава, видя възбудата му между краката си. Върхът ѝ стигаше почти до корема ѝ.

Господи, сега разбираше защо Бъч обичаше да я гледа. Защото... да, на нея също ѝ харесваше да го гледа, когато е възбуден.

— Какво щеше да кажеш? — задъхано попита тя.

— Скъпа... — Дъхът му пареше врата ѝ, гласът му бе настойчив и дрезгав. — О, по дяволите, не мога да те попитам по този начин.

Устата му се впи в рамото ѝ, зъбите му одраскаха кожата ѝ. Мариса извика и лактите ѝ омекнаха, но той я улови, преди да е паднала върху дюшека, и я задържа с ръка между гърдите ѝ.

— Попитай ме — запъхтяно каза тя.

— Бих... ако можех да спра това... но, о, господи...

Той се отдръпна, после проникна в нея, точно толкова дълбоко, колкото ѝ бе обещал. От мощния тласък гръбнакът ѝ се изви като дъга и тя извика името му, а той подхвана онзи ритъм, който я подлудяваше, макар да го правеше нежно, далеч не толкова мощно, колкото Мариса знаеше, че може.

Тя се отдаде на насладата от това, да го усеща в себе си, от тази пълнота вътре в нея, от разтягането и плъзгането навън. Внезапно си даде сметка, че само след час щяха да започнат с преобразяването му.

Ами ако това беше последният им път заедно?

Сълзи изпълниха очите ѝ, намокриха миглите ѝ, заслепиха я. И когато Бъч завъртя лицето ѝ към себе си, за да я целуне, тя не можа да ги скрие.

— Не мисли за това — прошепна той, впивайки устни в нейните. — Нека останем заедно в този миг. Остани с мен.

Запомни този момент. Запомни го по този начин...

Бъч се отдръпна, обърна я по гръб, така че сега бяха лице в лице, и започна да я милва по бузите и да я целува, без да прекъсва ритмичните си тласъци. Стигнаха върха едновременно, удоволствието беше толкова огромно, че главата му се отпусна немощно, сякаш нямаше сили да я държи изправена.

Когато всичко свърши, Бъч се претърколи на една страна и я привлече към гърдите си. Заслушана в биенето на сърцето му, Мариса мислено се помоли то да се окаже толкова силно, колкото звучеше.

— Какво искаше да ме попиташ? — прошепна тя в полумрака.

— Ще станеш ли моя жена?

Тя повдигна глава. Лешниковите му очи бяха съвършено сериозни и Мариса изведнъж почувства, че той си мисли същото, което и тя — защо не се бяха обвързали по-рано?

Краткият ѝ отговор прозвуча като въздишка:

— Да...

Бъч я целуна нежно.

— Искам да го направим и по двата начина — според вашите традиции и в католическа църква. Дали ще е възможно?

Тя докосна кръста, който той носеше.

— Абсолютно.

— Ще ми се да имахме време да...

Будилникът до леглото зазвъня, но с яростно движение Бъч го накара да замълчи.

— Май трябва да ставаме — каза Мариса и се поотдръпна от него.

Така и не стигна далеч. Бъч я придърпа обратно върху леглото, притисна я с тялото си и пъхна ръка между краката ѝ.

— Бъч...

Той я целуна страстно и прошепна с устни върху нейните:

— Още веднъж заради теб, Мариса. Само още веднъж.

Милувката на умелите му пръсти я остави влажна, кожата и костите ѝ сякаш се стопиха, когато устните му уловиха едното ѝ зърно и го подръпнаха. Не след дълго той я накара да изгуби контрол, в тялото ѝ лумна огън и то се изви в дъга.

Неудържимо напрежение се надигна в нея и изригна в мощен взрив. С нежно внимание той я преведе през вълните на оргазма. Тя беше като камъче, което подскачаше върху гладко езеро — всеки път, когато докоснеше повърхността на удоволствието, отново отскачаше от нея, само за да се приземи още веднъж малко по-надалеч и отново да отскочи.

През цялото време Бъч беше над нея и я гледаше с лешникови очи, които щяха да я преследват до края на дните ѝ.

Защото тази вечер той щеше да умре. В това Мариса бе напълно сигурна.

Джон се настани в дъното на празната класна стая, заемайки обичайното си самотно място на чина в десния ъгъл. Часовете обикновено започваха в четири, ала Зейдист им беше изпратил имейл, за да ги предупреди, че този път ще започнат три часа по-късно. Кое то беше добре. Така Джон получи възможност по-дълго да наблюдава Рот в действие.

Когато приближи седем, останалите от класа започнаха да изпълват стаята. Блейлок пристигна последен. Все още се движеше някак тромаво, но вече разговаряше по-непринудено с другите, сякаш беше започнал да свиква със себе си. Настани се на един от предните чинове, макар да не му беше лесно да намести дългите си крака.

Внезапно Джон осъзна, че някой липсва. Къде беше Леш? Мили боже... да не беше умрял? Не... все някой щеше да му каже.

В предната част на стаята Блейлок се разсмя на шегата на един от съучениците си и се наведе, за да остави раницата си на пода. Докато се изправяше, очите му срещнаха тези на Джон.

Който се изчерви и побърза да извърне поглед.

— Хей, Джон — повика го Блейлок. — Защо не седнеш до мен?

В стаята се възцари тишина.

— Оттук се вижда по-добре — добави Блейлок и кимна към черната дъска.

Все същата напрегната тишина, в която всички затаяват дъх, очаквайки да видят какво ще последва.

Без да знае какво друго да стори, Джон грабна учебниците си, прекоси стаята и се настани на свободното място. В мига, в който седна, останалите отново се разприказваха, разнесе се шумолене на хартия и тропот на тежки учебници върху чиновете.

Часовникът над главите им изтрака — беше точно седем часът. Тъй като Зейдист още не се появяваше, учениците се разприказваха още по-гръмогласно.

Джон разсеяно описваше кръгове с химикалката си върху лист хартия. Беше му ужасно неловко и се чудеше какво, по дяволите, търси толкова напред. Дали нямаше да му погодят

някакъв номер? Мамка му, трябваше да си остане...

— Благодаря ти — тихо каза Блейлок. — Задето се застъпи за мен вчера.

Леле... може би все пак не беше номер.

Джон скришом побутна тетрадката си, така че Блейлок да я вижда, и написа: „Нямах намерение да стигна толкова далеч“.

— Знам. И повече няма да се налага да го правиш. Искам да кажа, че и сам мога да се справя с него.

Джон го погледна и написа: „Без съмнение“.

Бог знае по каква причина някой в стаята затананика мелодията, с която започваше „Стар Трек“. Още няколко гласа се присъединиха към него, друг пък заговори като Уилям Шатнър:

— Не знам... защо трябва да... говоря така, Спок^[1]...

Насред този хаос отвън се разнесоха тежки стъпки. Господи, звучеше така, сякаш по коридора се задава цяла армия. Джон се намръщи и вдигна глава тъкмо навреме, за да види как Рот минава покрай отворената врата, следван от Бъч и Мариса. Най-отзад вървеше Вишъс.

Защо ли имаха толкова мрачен вид, зачуди се Джон.

Блейлок се прокашля.

— Е, Джон, искаш ли да излезеш с мен и Куин тази вечер? Смятаме да разпуснем у нас. Ще му ударим няколко бири. Нищо особено.

Джон рязко се обърна към него, после се опита да прикрие изненадата си. И все пак — леле! За първи път някой от тях му предлагаше да правят нещо заедно след часовете.

„Става“, написа той тъкмо когато Зейдист най-после влезе в стаята и затвори вратата след себе си.

В полицейското управление в центъра на Колдуел, Ван Дийн се усмихна на ченгето пред себе си, придавайки си нехайно изражение.

— Аз съм стар приятел на Брайън О’Нийл.

Инспекторът от отдел „Убийства“ Хосе де ла Крус го изгледа преценяващо с интеллигентните си кафяви очи.

— Как казахте, че ви е името?

— Боб. Боби О’Конър. Израснах в Бостън заедно с Брайън. Той се премести, аз — също. Наскоро се завърнах на изток и някой ми каза, че бил станал ченге в Колдуел, та реших да намина да го видя. Обадих се в управлението, но ми казаха, че никакъв Брайън О’Нийл не работел тук. И нищо друго.

— И защо смятате, че ще получите друг отговор, като дойдете лично?

— Надявах се някой да ми каже какво е станало с него. Говорих с баща му в Бостън — каза, че отдавна не се бил чувал с него, но доколкото знаел, синът му все още работел като полицай. Вижте, нямам никакви задни мисли. Просто се нуждая от някаква информация.

Де ла Крус отпи голяма глътка от чашата с кафе пред себе си.

— О’Нийл беше временно отстранен от длъжност през юли и повече така и не се появи в управлението.

— Само това?

— Защо не ми оставите някакъв телефонен номер? Ако си спомня още нещо, ще ви се

обадя.

— Става. — Ван му издиктува някакъв измислен номер, който де ла Крус си записа. — Благодаря, ще съм ви задължен, ако се обадите. Хей, вие сте били партньори, нали?

Другият мъж поклати глава.

— Не, не сме били.

— О! Така ми казаха по телефона.

Де ла Крус взе една папка от отрупаното си с документи бюро и я отвори.

— Мисля, че приключихме.

Ван се усмихна лекичко.

— Разбира се. Още един път — благодаря.

Вече беше на вратата, когато гласът на де ла Крус го догони:

— Между другото, знам, че току-що ми надрънка един куп лъжи.

— Моля?

— Ако наистина му беше приятел, щеше да попиташ за Бъч, а не за Брайън О'Нийл. А сега си разкарай задника от кабинета ми и се моли да имам твърде много работа, за да не се заема с теб.

Мамка му. Сташиха го.

— Имената се променят, инспекторе.

— Не и неговото. Довиждане, Боби О'Конър. Или както там ти е истинското име.

Ван си тръгна от управлението, като си мислеше какъв късмет има, че човек не може да бъде арестуван само защото задава въпроси за някого. Защото нямаше никакво съмнение, че стига да можеше, де ла Крус щеше да го закопчае с най-голямо удоволствие.

Не били партньори, друг път! Та нали Ван беше чел за тях в „Колдуел Куриър Джърнъл“. Едно обаче беше ясно — дори да знаеше какво бе станало с Брайън... Бъч... или който и да бе О'Нийл, де ла Крус нямаше да му каже нищо. Нищичко.

Навън ръмеше неприятен мартенски дъжд и Ван отиде на бегом до минивана. Благодарение на разследванията си имаше доста ясна представа какво се беше случило с О'Нийл през последните девет месеца. Последният му известен адрес бе едностаен апартамент в една западна сграда на две пресечки от участъка. Домоуправителят му беше разказал как влезли в апартамента, когато пощата на О'Нийл започнала да се трупа и той престанал да си плаща наема. Мебелите си били там, но било очевидно, че отдавна никой не се е вясвал. Малкото храна, която открили, била покрита с плесен, а телефонът и кабелната телевизия били прекъснати заради неплатени сметки. Сякаш един ден О'Нийл излязъл както обикновено и повече не се върнал.

Защото се бе забъркал в света на вампирите.

Сигурно беше, като да те приемат в Обществото на лесърите, помисли си Ван, докато палеше колата. Щом веднъж влезеш, прекъсваш всичките си връзки с външния свят. И връщане назад няма.

Само дето този тип все още беше в Колдуел.

Което означаваше, че рано или късно ще бъде очистен и Ван искаше той да го направи. Време беше да убие първата си жертва като *лесър* и това бивше ченге щеше да му свърши работа толкова добре, колкото и всеки, който имаше пулс.

Точно както господин Х. му бе наредил. Открий го. И го премахни.

Ван спря на един светофар и се намръщи. Това желание да убива би трябвало да го разтревожи, само че откакто се бе присъединил към Обществото на лесърите, той сякаш бе

изгубил част от своята... човечност. И с всеки изминал ден губеше все повече и повече. Ето — и брат му вече не му липсваше.

Това също би трябвало да го обезпокои, нали? Но изобщо не бе така.

Защото Ван усещаше как някаква мрачна сила се разраства в него и запълва празнината, останала след загубата на душата му. С всеки изминал ден той ставаше все по-...
могъщ.

[1] Уилям Шатнър (Капитан Кърк) и Ленард Нимой (Спок) изпълняват две от главните роли в култовия фантастичен сериал „Стар Трек“. — Б.пр. ↑

Бъч пое през застланата със сини постелки тренировъчна зала, насочвайки се към стоманената врата в другия ѝ край. Вървеше след Рот и Вишъс, стиснал здраво ръката на Мариса. Искаше му се да ѝ каже нещо окуражително, но знаеше, че тя е прекалено интелигентна, за да я залъгва с празни приказки от рода на „всичко ще бъде наред“. Истината беше, че никой не знаеше какво ще се случи, и всеки опит да ѝ вдъхне фалшива увереност само щеше да влоши положението и да я накара да мисли за риска, който той поемаше.

Когато прекосиха залата, Ви отключи допълнително подсилената врата и след като минаха през същинска джунгла от тренировъчни съоръжения и оръжия, те отидоха в помещението за първа помощ и физиотерапия. Ви ги пусна да влязат и запали флуоресцентните лампи, които се включиха с шумно жужене.

Мястото беше като извадено от някой епизод на „Спешно отделение“ — цялото в бели плочки и стоманени шкафчета със стъклени врати, пълни с шишенца и най-различни медицински консумативи. В единия ъгъл имаше джакузи, маса за масажи и спешен шкаф, но Бъч почти не ги забеляза, тъй като цялото му внимание бе насочено към средата на стаята, където щеше да се разиграе неговата драма. Там, като сцена, очакваща Шекспир, стоеше носилка на колела. Над нея висеше някакъв високотехнологичен полилей, а отдолу... отдолу имаше отворен канал.

Бъч опита да си се представи опънат върху масата и облян от светлина. И изпита усещането, че се дави.

— Би трябвало да го направим в клиниката на Хавърс — глухо каза Мариса, когато Рот затвори вратата, но Ви поклати глава.

— Не се засягай, но не бих завел Бъч при брат ти даже и за най-обикновено порязване. А и колкото по-малко се знае за това, толкова по-добре.

При тези думи той отиде до носилката, за да се увери, че спирачката е запъната.

— Освен това самият аз съм дяволски добър лекар — добави той. — Бъч, сваляй дрехите и да се залавяме за работа.

Бъч се съблече, докато не остана по боксерки, и целият настръхна.

— Не може ли да направим нещо с температурата в този хладилник?

— Аха — отвърна Ви и отиде до стената. — През първата част искаме да е топло.

После ще трябва да пусна климатика на най-ниската температура и ти ще си ми благодарен за това.

Бъч отиде до масата и се покатери върху нея. Със съскащ звук отгоре заструи топъл въздух, а Бъч протегна ръце към Мариса. Тя затвори очи за миг, но после отиде при него и той я притисна до гърдите си, приютявайки се в топлината на тялото ѝ. По бузите ѝ се стичаха сълзи, бавни и безмълвни, а когато Бъч се опита да каже нещо, тя поклати глава.

— Искате ли да се обвържете днес?

Всички в стаята подскочиха.

Дребничка фигура в черни одежди се беше появила сякаш от нищото в единия ъгъл.

Скрайб Върджин.

Сърцето на Бъч заби учестено. Беше я виждал само веднъж, на сватбата на Рот и Бет, но тя беше съвсем същата, както и тогава — присъствие, което вдъхваше респект и страх, възплетено могъщество, природна сила.

Изведнъж той осъзна какво го бе попитала.

— Аз... да, бих искал. Мариса?

Мариса свали ръце, сякаш се канеше да повдигне полите на роклята, с каквато всъщност не беше облечена. Тя ги отпусна неловко до тялото си, но все пак направи изящен реверанс и каза:

— Ако няма да ви оскърби, за нас би било извънмерна чест да бъдем обвързани от Ваша святост.

Скрайб Върджин пристъпи напред, а niskият ѝ смях изпълни стаята. Тя положи сияещата си ръка върху склонената глава на Мариса и каза:

— Прекрасни маниери, дете мое. Твоят род винаги е имал съвършени обноски. А сега се изправи и ме погледни в очите.

Мариса се подчини и Бъч беше готов да се закълне, че Скрайб Върджин въздъхна тихичко.

— Красива. Толкова красива. И каква изящна осанка!

После Скрайб Върджин се обърна към Бъч. Въпреки че лицето ѝ беше закрито от плътен черен воал, силата на погледа, с който го измери, го накара да настръхне. Сякаш беше застанал там, където само след миг щеше да удари гръм.

— Как е името на баща ти, човеко?

— Еди. Едуард О'Нийл. Но ако не възразявате, предпочитам да не го намесваме.

Всички в стаята се напрегнаха.

— По-полека, ченге. *По-полека* — промърмори Ви.

— И защо, човеко? — попита Скрайб Върджин, произнасяйки думата „човеко“ с такъв тон, сякаш казваше „нищожество“.

Бъч сви рамене.

— Той не означава нищо за мен.

— Толкова малко ли ги е грижа хората за собствената им плът и кръв?

— Двамата с него нямаме нищо общо, това е всичко.

— Значи кръвната връзка не означава почти нищо за теб, така ли?

Не, помисли си Бъч и погледна към Рот. Кръвните връзки бяха *всичко*.

Той отново погледна към Скрайб Върджин.

— Знаете ли какво облекчение изпитах...

Мариса ахна, а Ви пристъпи напред, запуши устата му с облечената си в ръкавица ръка и прошепна в ухото му:

— Да не искаш да бъдеш изпържен като яйце, приятелю! Никакви въпроси...

— Дръпни се, боецо — изплющя гласът на Скрайб Върджин. — Искам да чуя какво има да каже.

— Внимавай — каза Ви на Бъч и свали ръка от устата му.

— Съжалявам за въпросите — обърна се Бъч към черната фигура. — Просто... наистина се зарадвах, когато узнах какво тече във вените ми. И честно казано, даже и да загина днес, благодарен съм, че най-сетне знам кой съм.

Той улови ръката на Мариса и добави:

— И кого обичам. Ако всички години, през които бродех изгубен, е трябвало да ме доведат до този момент, значи дните ми на този свят не са били пропилены.

Последва дълго мълчание. Най-сетне Скрайб Върджин каза:

— Съжаляваш ли, че се отказваш от човешкото си семейство?

— Не. Истинското ми семейство е тук, в тази стая и в този дом. От какво друго се нуждая?

Тихите проклетия, разнесли се в стаята, му подсказаха, че отново е задал въпрос.

— Бъб... съжалявам — добави той.

Изпод черните одежди се разнесе тих женствен смях.

— Безстрашен си, човеко.

— Или просто глупав — отвърна Бъч и потърка лицето си, а челюстта на Рот направо увисна. — Знаете ли, наистина се опитвам. Честна дума. Да се държа почитателно, имам предвид.

— Дай ми ръката си, човеко.

Бъч протегна лявата си ръка, тази, която бе свободна.

— Нагоре с дланта — излая Рот и Бъч побърза да я обърне.

— Кажи ми, човеко, ако те помоля за ръката, с която държиш своята жена, ще ми я дадеш ли?

— Да. Просто ще я хвана с другата.

Скрайб Върджин отново се изсмя тихичко и той подхвърли:

— Знаете ли, че смехът ви звучи като чуруликане на птички. Приятно е.

От лявата му страна Вишъс зарови лице в ръцете си. Последва ново мълчание. Най-сетне Бъч си пое дълбоко дъх:

— Май и това не ми е позволено да казвам.

Скрайб Върджин бавно повдигна черния си воал.

Исусе Христe... при вида на онова, което се разкри пред очите му, Бъч още по-здраво стисна ръката на Мариса.

— Вие сте истински ангел — прошепна той.

Съвършените устни се извиха в усмивка.

— Не. Аз съм Аз.

— Красива сте.

— Знам — каза Скрайб Върджин, после гласът ѝ отново стана заповеднически. — Дай ми дясната си ръка, Бъч О'Нийл, потомък на Рот, син на Рот.

Бъч пусна Мариса, улови я с лявата си ръка, а дясната протегна напред. Когато Скрайб Върджин го докосна, той потръпна. Въпреки че костите му останаха невредими, в допира ѝ имаше невероятно могъщество. Стига да поискаше, можеше да го превърне на пух и прах.

Тя се обърна към Мариса.

— Подай ми ръката си, дете мое.

В мига, в който Мариса се подчини, Бъч усети как в тялото му нахлува гореща струя. За миг реши, че климатикът най-сетне е заработил както трябва, но после осъзна, че топлината се излъчва от тялото му.

— Да. Вие сте прекрасна двойка — оповести Скрайб Върджин. — Имате разрешението ми да се обвържете до края на времето, което ви е отредено заедно.

Тя пусна ръцете им и се обърна към Рот:

— Представянето им пред мен приключи. Ако човекът оцелее, ти ще довършиш церемонията веднага щом той се възстанови достатъчно.

Кралят сведе почитателно глава.

— Така да бъде.

Скрайб Върджин се обърна към Бъч.

— Сега ще видим колко си силен.

— Почакайте — каза Бъч, мислейки си за *глимера*. — Мариса вече е обвързана, нали?

Искам да кажа, че дори ако умра, тя ще е имала партньор, нали така?

— Играе си с огъня — промърмори Ви под носа си. — Играе си с шибания огън.

Скрайб Върджин изглеждаше направо изумена.

— Би трябвало да те убия още сега.

— Съжалявам, но това е *важно*. Не искам Мариса да стане жертва на задължителната изолация. Искам тя да бъде моята вдовица, за да не се тревожи, че някой друг ще направлява живота ѝ вместо нея.

— Човеко, ти си *потресаващо* арогантен — изплющя гласът на Скрайб Върджин. — И изобщо не се покаяваш за това, нали?

— Не се опитвам да бъда груб, кълна се. Просто трябва да знам, че тя ще е в безопасност.

— Познал ли си тялото ѝ? Бил ли си с нея като мъж?

— Да — отвърна Бъч и когато Мариса порозовя от смущение, той я притисна до себе си. — Беше... беше с любов.

И той прошепна нещо в ухото на Мариса. Скрайб Върджин изглеждаше трогната и когато проговори, гласът ѝ беше почти ласкав:

— Тогава ще стане така, както поиска — тя ще бъде твоя вдовица и никой закон, касаещ необвързаните жени, няма да се отнася до нея.

Бъч въздъхна облекчено и помилва Мариса по гърба.

— Слава богу.

— Знаеш ли, човеко, ако си оправяш обноските, двамата може и да се спогодим.

— Ако обещава да се постарая, ще ми помогнете ли да преживея онова, което ми предстои?

Скрайб Върджин отметна глава назад и се разсмя с глас.

— Не, няма да ти помогна. Но искрено ти желая най-доброто.

При тези думи тя хвърли смразяващ поглед на Рот, който поклащаше глава, широко усмихнат.

— Но не си мислете, че ще търпя подобни волности от останалите, които търсят помощта ми.

Усмивката на Рот начаса се стопи.

— И аз, и моите братя прекрасно знаем как подобава да се държим — увери я той.

— Чудесно.

Воалът на Скрайб Върджин отново се спусна върху лицето ѝ, въпреки че тя дори не го докосна. Миг преди черната тъкан да я скрие от очите им, тя каза:

— Ще направите добре, ако доведете кралицата, преди да сте започнали.

И с тези думи тя изчезна.

Вишъс подсвири и избърса челото си с ръка.

— Бъч, човече, страхотен късмет извади, че тя те хареса.

Рот извади мобилния си телефон и започна да набира.

— Мамка му, мислех, че ще те изгубим, преди да сме започнали... Бет? Здравей, *лийлан*, можеш ли да дойдеш в тренировъчната зала?

Вишъс се залови да подрежда най-различни инструменти в стерилни опаковки върху една табличка на колела, а Бъч легна върху масата и погледна към Мариса.

— Ако нещата се объркат, ще те чакам в Небитието.

Каза го не толкова защото го вярваше, а за да я окуражи.

Тя се наведе и го целуна. Остана така, долепила буза до неговата, докато Ви не се прокашля тихичко. Мариса отстъпи назад и започна да шепти нещо на Древния език, едва доловим поток от отчаяни думи, молитва, която бе по-скоро въздишка, отколкото глас.

Ви докара инструментите до носилката и застана откъм краката на Бъч. В ръката си държеше нещо, но така, че да не се вижда какво е. Разнесе се металическо дрънчене, долният край на масата се повдигна и Бъч усети как кръвта се стича в главата му.

— Готов ли си? — попита го Ви.

Бъч погледна към Мариса.

— Изведнъж взе да ми се струва, че всичко се случва твърде бързо.

Вратата се отвори и в стаята влезе Бет. Тя поздрави тихичко и отиде при Рот, който обви ръце около кръста ѝ и я притисна до себе си.

Бъч отново погледна към Мариса, която сега редеше молитвата си толкова бързо, че думите се сливаха.

— Обичам те — каза той, после се обърна към Ви: — Давай.

Вишъс вдигна ръка. В нея имаше скалпел и с едно мълниеносно движение острието се врязва дълбоко в китката на Бъч. Два пъти. Алена кръв бликна от раните и Бъч усети, че му прилошава, докато я гледа как се стича по ръката му.

Миг по-късно същите два разреза зейнаха и върху другата му китка.

— Исусе...

Сърцето му заби учестено и кръвта потече още по-силно. Страхът, който го сграбчи, беше толкова вцепеняващ, че трябваше да отвори уста, за да си поеме дъх.

Някъде от много далече чу гласове, но не можа да различи какво казват. Очертанията на стаята започнаха да се размиват. Докато реалността се разкривяваше и гънеше около него, той прикова поглед върху Мариса, върху русата ѝ коса и бледосините очи.

Опита се да потисне паниката си, за да не я уплаши.

— Всичко е наред — каза той. — Всичко е наред... добре съм...

Някой го сграбчи за глезените и той подскочи стреснато, но се оказа, че е просто Рот, който го задържа, докато Ви още повече наклони масата, така че кръвта му започна да тече още по-силно. След това Вишъс се приближи и внимателно свали ръцете му, така че да висят от двете страни на масата. По-близо до канала.

— Ви? — каза Бъч. — Няма да ме оставиш, нали?

— Никога — увери го Ви и отметна един кичур от косата му с нежност, която изглеждаше почти неуместна, идваща от друг мъж.

Изведнъж всичко стана страшно. Гласкан от инстинкт за самосъхранение, Бъч опита да се съпротивлява, но Ви го улови за раменете и го притисна към носилката.

— Полека, ченге. Ние сме до теб. Опитай се да се отпуснеш...

Времето се проточи. Времето... Господи, времето не спираше, нали така? Останалите му говореха нещо, но той чуваше единствено накъсания глас на Мариса, макар да не разбираше нито дума от молитвата ѝ.

Бъч повдигна глава и погледна надолу, но не можа да види китките си и да провери какво...

Внезапно тялото му се загърчи в конвулсии.

— С-с-студено ми е.

Ви кимна.

— Знам. Бет, би ли усилила отоплението още малко?

Бъч погледна безпомощно към Мариса.

— С-с-студено ми е.

Молитвата ѝ замря.

— Усещаш ли ръката ми върху рамото си? — попита тя и Бъч кимна. — Усещаш ли колко е топла? Добре... представи си как тази топлина се разлива по цялото ти тяло. Представи си, че те държа в обятията си. Тялото ти се притиска до моето тяло, а то се притиска до твоето.

Бъч се усмихна. Това му харесваше.

Ала изведнъж клепачите му потрепнаха и лицето ѝ замъждука пред очите му, сякаш гледаше филм и прожекторът се бе развалил.

— Студено е... усилете... отоплението.

Кожата му беше настръхнала. Стомахът му тежеше така, сякаш беше пълен с олово. Сърцето му не биеше, а едва-едва потрепваше в гърдите му.

— Студено...

Зъбите му тракаха оглушително, после всичко утихна и той вече не чуваше нищо.

— Обичам... те.

Мариса гледаше как алената локва от кръвта на Бъч става все по-голяма и по-голяма, докато накрая тя стоеше в нея. О, господи... по лицето му не беше останала и следа от руменина, кожата му беше восъчнобяла и той като че ли не дишаше.

Ви пристъпи напред със стетоскоп в ръце и го долепи до гърдите на Бъч.

— На ръба е. Бет, ела тук. Имам нужда от теб.

Тя се приближи и Ви ѝ подаде стетоскопа.

— Искам да слушаш внимателно и да ми кажеш, когато в продължение на десет секунди не чуеш нищо — каза той и посочи часовника на стената. — Използвай секундната стрелка. Мариса, нещо против да го хванеш за глезените? Рот ще ми трябва за друго.

Мариса се поколеба и Ви поклати глава.

— Някой трябва да го задържи върху масата, а Рот и аз ще си имаме друга работа. Така пак ще си с него, можеш да му говориш и оттам.

Мариса се приведе, целуна Бъч по устните, прошепна му, че го обича, и отиде да смени Рот, заемайки се със задачата да не допусне тялото на Бъч да се хързулне от масата на пода.

— Бъч? — каза тя и докосна студената му кожа. — Тук съм, *налум*. Усещаш ли ме? До теб съм.

Тя продължи да му говори успокояващо, макар да се боеше до смърт от онова, което предстоеше. Страхът ѝ изобщо не се уталожил, когато Вишъс застана над количката до масата.

— Готов ли си, Рот? — попита той.

— Къде искаш да застана?

— Ето тук, до гърдите му.

С тези думи Вишъс взе дълъг, тънък стерилен пакет и го отвори. Иглата, която извади отвътре, беше дълга поне петнайсет сантиметра и дебела колкото химикалка.

— Как е пулсът му, Бет?

— Все по-бавен. И много слаб.

— Мариса? Ще те помоля да пазиш тишина, за да може Бет да чува по-добре, става ли?

Мариса начаса затвори уста и започна да се моли наум.

Минутите течаха, а те все така стояха около Бъч като жива картина. Единственото, което се движеше, беше кръвта, която капеше от китките му и се стичаше в канала с отворотелен клокочещ звук, от който на Мариса й идваше да закрещи.

— Все още бие — прошепна Бет.

— Ето как ще се развият нещата — каза Вишъс, местейки поглед между тях. — Когато Бет ми даде сигнал, ще изправя масата. Докато аз работя върху Рот, искам вие двете да затворите раните на китките му. Всяка секунда е от значение, така че трябва да го направите много бързо, ясно?

Бет и Мариса кимнаха.

— Отслабва — каза Бет, приковала тъмносините си очи в часовника. Едната й ръка се вдигна, за да намести слушалката на стетоскопа. — Отслабва...

Секундите се проточиха до безкрай, Мариса превключи на автопилот. Страхът и паниката бяха изместени от някаква сурова концентрация, дошла сякаш от нищото.

Бет се навъси и се приведе над Бъч, сякаш това щеше да помогне.

— Сега!

Ви незабавно изравни масата, а Мариса изтича до едната китка на Бъч в същия миг, в който Бет долепи устни до другата. Докато те двете затваряха раните му, Вишъс заби дебелата игла в сгъвката на ръката на Рот.

— Отдръпнете се! — рязко нареди Вишъс, когато извади иглата от вената на краля.

Стиснал спринцовката в юмрук, той се наведе над Бъч, забързано напипа правилното място и с все сила заби иглата в сърцето му.

Мариса политна назад, когато видя буталото да се спуска надолу, но някой я улови. Рот.

Ви извади спринцовката и я хвърли на масата, после грабна дефибрилатора, който започна да се зарежда с жужене.

— Пазете се! — извика той и долепи електродите до гърдите на Бъч.

Тялото на Бъч подскочи и Ви докосна вената на врата му.

— Пазете се! — извика той и отново допря дефибрилатора до гърдите му.

Мариса се отпусна немощно в ръцете на Рот, когато Вишъс захвърли електродите върху масата, запуши носа на Бъч с пръсти и духна два пъти в устата му, а после започна сърдечен масаж. Докато го правеше, от устните му се откъсна ръмжене, а вампирските му зъби се оголиха, сякаш беше сърдит на Бъч, чиято кожа беше започнала да придобива сивкав оттенък.

— ... три... четири... пет...

Докато Ви продължаваше да брой, Мариса се отскубна от ръцете на Рот.

— Бъч... Бъч... не си отивай... остани при нас. Остани при мен.

— ... девет... десет.

Ви отново вдиша два пъти в устата на Бъч и допря ръка до шията му.

— Моля те, Бъч — умоляваше го Мариса.

Ви взе стетоскопа и се заслуша.

— Нищо. *По дяволите!*

Две минути по-късно Вишъс прекрати опитите за реанимация и Мариса го сграбчи за рамото:

— Не можеш да се откажеш!

— Не се отказвам. Дай ми ръката си.

Мариса се подчини и Ви поряза китката ѝ.

— Сложи я върху устата му. Веднага.

Тя изтича до главата на Бъч, разтвори устните и зъбите му и сложи китката си върху устата му, докато Ви отново се залови със сърдечния масаж. Мариса затаи дъх, молейки се Бъч да започне да пие, надявайки се, че част от нея се влива в него и му помага да оцелее.

Но не... той беше мъртъв... Бъч беше мъртъв... *Бъч беше мъртъв...*

Някой стенеше. Тя. Да, звукът идваше от нейните гърди.

Вишъс спря за миг и докосна шията на Бъч. После грабна стетоскопа, но преди да успее да го допре до гърдите му, Мариса видя как те се повдигат. Или пък не?

— Бъч? — повика го тя.

— Чувам нещо — обади се Вишъс и премести слушалката малко встрани. — Да...

Чувам нещо...

Гърдите на Бъч се разшириха, когато той си пое въздух през носа, после устата му, допряна до китката на Мариса, се раздвижи. Мариса намести ръката си, така че да му е по-удобно.

— Бъч?

Гърдите му отново се надигнаха и устата му се отдръпна от вената ѝ, когато дробовете му се изпълниха с въздух. Последва пауза, после ново вдишване. Още по-дълбоко...

— Бъч? Чува ли...

Очите на Бъч се отвориха и Мариса усети как се вледенява.

В този поглед нямаше и следа от мъжа, когото тя обичаше. Нямаше нищо, само свиреп гняв.

Бъч изрева и сграбчи ръката ѝ толкова силно, че тя изохка. Нямаше как да избяга, когато той впи устни в китката ѝ и жадно засмука. Тялото му се загърчи върху масата, докато той хапеше ръката ѝ и пиеше на големи, ненаситни глътки, в широко отворените му очи гореше животински блясък.

През вълните на болката Мариса почувства как я обзема безграничен, всепоглъщащ страх.

„Каж ми, че все още си тук“, мислеше си тя. „Каж ми, че все още си при нас...“

Много скоро започна да ѝ прималява.

— Пие прекалено много — обади се Вишъс напрегнато.

Преди да успее да отговори, Мариса усети как някаква тежка миризма изпълва ноздрите ѝ... миризма на обвързване. Миризмата на Рот. Само че на какво се дължеше това неочаквано желание да маркира територията си тук и сега?

Мариса се олюля и силните пръсти на Вишъс я уловиха над лакътя.

— Достатъчно, Мариса.

Но Бъч беше обезумял от глад...

— Не! Не...

— Нека аз продължа.

Мариса погледна към Бет... а после към Рот, който стоеше до своята *лийлан* с разкривено лице и напрегнато, готово за битка тяло.

— Мариса? Имаш ли нещо против да го нахраня? — попита Бет и Мариса я погледна.

Господи, това бяха съвсем същите думи, които бяха изречени миналия юли... когато Рот беше на крачка от смъртта и се нуждаеше от кръвта на Мариса.

— Ще ми позволиш ли, Мариса?

Тя кимна сковано и Рот заръмжа, оголвайки вампирските си зъби, които изведнъж бяха станали дълги като ками.

По дяволите, положението ставаше опасно. Напълно обвързаните мъжки вампири не делеяха своите жени. Никога. Всъщност те бяха готови да се бият до смърт, за да не допуснат друг мъж близо до своите жени, когато ставаше въпрос за хранене.

Бет вдигна поглед към своя *хелрен*, но преди да каже каквото и да било, Рот изръмжа:

— Ви, докарай си задника тук, за да ме обуздаваш.

Вишъс се приближи, като си мислеше, че му се щеше и Рейдж да е тук.

По дяволите... това беше отвратителна идея. Един напълно обвързан мъжки вампир беше на път да гледа как друг пие от неговата *шелан*. Мамка му, когато Скрайб Върджин ги бе посъветвала да повикат Бет, Вишъс си помисли, че е поради някакви обредни причини, а не за да им послужи като още една вена. Но имаха ли друг избор? Бъч щеше да изпие Мариса до последната капчица и пак щеше да остане жаден, а в къщата нямаше друга жена, която да използват — Мери не беше вампир, а Бела беше бременна.

Пък и положението нямаше да е по-различно, ако трябваше да обуздават другите двама братя. За да усмирят звяра в Рейдж, щеше да им трябва не пистолет с приспивателни стрелички, а истински топ, а Зи... о, *по дяволите*.

Бет вдигна ръка и помилва лицето на своя *хелрен*.

— Може би е по-добре да не гледаш.

Рот я улови за гърлото и я целуна необуздано, после сграбчи ръката ѝ и откри вената ѝ.

— Върви при него. Веднага! — Той я побутна към масата, а сам се отдръпна назад и се притисна до стената. — Вишъс, най-добре ме хвани, иначе нещата ще загрубеят.

Могъщото тяло на краля трепереше, мускулите му се обтегнаха, пот заструи от всичките му пори, а в очите му лумна такъв пламък, че дори тъмните очила не можеха да го скрият.

Ви се хвърли отгоре му и срещна незабавна, отчаяна съпротива. Като че ли се опитваше да удържи бик.

— Защо... не излезеш... навън? — изпуктя Ви, докато се бореше да обуздае Рот.

— Ще трябва... да мина... покрай него... за да стигна вратата. Няма... как...

Ви завъртя глава и погледна към масата.

По дяволите, Мариса всеки момент щеше да припадне, ако не се откъснеше от Бъч. А и ченгето нямаше да остави източникът му на кръв да си отиде толкова лесно.

— Бет! — извика Вишъс, докато Рот се дърпаше. — Запуши му носа. Запуши му носа и натисни челото му надолу. Само така ще го принудиш да я пусне.

Когато Бет стисна носа на Бъч, от гърлото му се изтръгна нечовешки звук, сякаш се досещаше какво ще стане. Тялото му се напрегна, готово да се бие с всеки, който се опита да му отнеме храната.

„Господи, само да не се нахвърли върху Бет“, помисли си Ви. Рот беше толкова превъзбуден, че като нищо щеше да се отскубне и да убие Бъч.

Двете жени се справиха чудесно. Мариса отскубна китката си от Бъч и го удържа за раменете, докато Бет поднесе ръка към устата му. Когато усети новата вена до устните си, Бъч засмука жадно, простенвайки от удоволствие при непознатия вкус.

При което, естествено, Рот направо обезумя.

Той се хвърли към масата, повличайки Вишъс със себе си.

— Мариса! — изкрещя Ви и стисна Рот през кръста като някакво подобие на пояс от плът и кръв. — Имам нужда от помощ!

Мариса погледна към тях и... За бога, наистина си я биваше! Тя без съмнение искаше да е до Бъч, но въпреки това се хвърли към тях и се блъсна в Рот. Той залитна назад под напора ѝ и Вишъс успя да се намести — главата му беше извита под неудобен ъгъл, но ръцете му бяха точно там, където трябваше — едната стискаше Рот за врата, другата беше обвита около кръста му. За всеки случай, Вишъс промуши единия си крак между краката му, за да го препъне, в случай че отново реши да се втурне напред.

Без никой да ѝ казва, Мариса стори същото, като едновременно с това притисна гърдите на Рот с едната си ръка. По дяволите. Тя кървеше.

— Мариса... дай си ръката насам — задъхано каза Ви, напрегнал мускули до краен предел. — Мариса...

Тя като че ли не го чуваше, прекалено погълната от онова, което се разиграваше върху носилката.

— *Мариса*... кръвта ти ще изтече. Дай си проклетата китка насам.

Тя го послуша разсеяно, без да поглежда какво прави. Докато Ви не долепи устни до кожата ѝ. Тогава тя ахна и се обърна към него.

Очите им се срещнаха. Нейните бяха широко отворени.

— Само за да спра кървенето — обясни Ви, допрял устни до раната ѝ.

Откъм Бъч се разнесе някакъв звук и Мариса се обърна натам.

Изведнъж, въпреки напрежението от опитите да удържи Рот, времето сякаш спря за Ви. Без да откъсва очи от съвършения ѝ профил, той ближеше изпохапаната ѝ китка, и като запечата раните, облекчи болката и започна изцелителния процес. Подтикван от нещо, което и сам не искаше да назове, Ви отново и отново прокарваше език по кожата ѝ, вкусвайки кръвта ѝ... и Бъч.

Повтори го повече пъти, отколкото бе необходимо. Даде си сметка, че трябва да спре, тъй като беше прекрачил границата... а и Рот бе на път да се отскубне. При последното близване, погледът му спря върху Бъч и той допря устни до кожата ѝ като в целувка, обзет от необяснимото усещане, че се сбoguва със своя съквартирант.

Бъч се събуди като в някакъв водовъртеж. Вихрушка. Месомелачка.

В тялото му бушуваше буря и изопваше мускулите му. Освен това пиеше нещо. Нещо толкова вкусно, че му се плачеше... нещо гъсто и прекрасно се стичаше по езика му, уханно вино. Докато преглъщаше отново и отново, си спомни, че и преди бе опитвал нещо подобно. Не от същата реколта, но...

Той отвори очи и едва не припадна.

Беше *жив*, преминал бе от другата страна и...

Я чакай, та това не беше Мариса! Над лицето му падаше черна коса.

Бъч рязко се отдръпна.

— *Мариса?*

Когато чу гласа ѝ, той се обърна по посока на звука. И едва не подскочи.

Исусе Христе! Изобщо не очакваше да види това и определено не приличаше на поздрав по случай началото на новия му живот. Ни най-малко.

Рот бе като излязъл от филм на ужасите — огромен, ръмжащ вампир с оголени зъби и пламнали очи. И се мъчеше да се докопа до него.

За щастие, Вишъс и Мариса се опитваха да му попречат. За нещастие, надали щяха да успеят да го удържат още дълго.

Бъч вдигна поглед към Бет, която бе поднесла ръка към устата си и се опитваше да затвори раната на китката си.

— О... мамка му.

Беше изпил много от кръвта ѝ, нали? *Мамка му.*

Бъч отпусна глава на масата. Рот щеше да го убие. В това нямаше никакво съмнение. Когато Вишъс и Мариса го пуснеха, кралят щеше да помете стаята с него.

Бъч ругаеше наум и се опитваше да прецени разстоянието до вратата, когато Бет отиде до тримата вампири.

— Рот? — повика тя краля и като сниши глас, се обърна към Мариса и Ви: — Не го пускайте още.

Бъч се завъртя на една страна и срещна погледа на Мариса, молейки се това да не са последните мигове от живота му. Нямаше търпение да бъде близо до нея, но си даваше сметка, че трябва да е много внимателен.

— Рот? — повтори Бет.

Инстинктите на Рот бяха извън контрол и Бет трябваше да му говори дълго, преди да успее да привлече вниманието му.

— Всичко свърши — каза тя и го помилва по лицето. — Всичко свърши, край.

С отчаян стон Рот докосна с устни дланта ѝ и затвори очи в агония.

— Кажи им... кажи им да ме пуснат полека. И, Бет... ще ти се нахвърля. То е по-силно от мен. Но е по-добре, отколкото да го убия.

— Аха... много по-добре — съгласи се Бъч.

Бет направи крачка назад и се приготви.

— Пуснете го.

Беше като да освободят див тигър. Мариса отскочи встрани и побърза да се махне от пътя му, докато Рот отхвърли Вишъс от себе си с такава мощ, че той се блъсна в един шкаф.

С един добре премерен скок кралят се хвърли към Бет и впи зъби в шията ѝ. Тя ахна и се отпусна в екстаз, а Рот се обърна и прикова унищожителен поглед в лицето на Бъч. За всички бе очевидно, че сега кралят пие не от глад, а за да маркира територията си. Много скоро въздухът в стаята натежа от мириса на обвързването му, недвусмислено предупреждение за всички наоколо. Когато сметна, че у никого не бе останала и капка съмнение кому принадлежи Бет, той я взе в обятията си и излезе.

Бъч протегна ръце към Мариса и тя отиде при него като сгряващ лъч, обещание за бъдеще, което си струва да бъде живяно, като любящо опрощение. Тя се наведе над него и го прегърна здраво, а той я целуна, мълвейки нежни безсмислици, които се лееха от устата му забързано и неконтролируемо.

Когато за миг се откъснаха един от друг, за да си поемат въздух, Бъч погледна към Ви. Застанал неловко до отворената врата, той се взираше в пода, а едрото му тяло потръпваше

едва забележимо.

— Ви?

Диамантените очи на Вишъс се вдигнаха и той примига няколко пъти.

— Здравсти, мой човек.

Бъч протегна ръка към него, но той поклати глава.

— Радвам се, че се завърна, ченге.

— Майната ти, Ви... докарай си задника тук.

Ви мушна ръце в джобовете си и бавно се приближи до носилката. Мариса бе тази, която ги свърза, придръпвайки ръката на Ви напред, така че Бъч да я достигне.

— Добре ли си? — попита Бъч и я стисна.

За частица от секундата Ви също стисна неговата, после тропна с тежкия си ботуш по пода и отдръпна ръка.

— Аха.

— Благодаря ти.

— Аха.

Ви очевидно се чувстваше толкова неловко, че Бъч го съжали и смени темата:

— Е, приключихме ли? Това ли беше?

Ви поглади козята си брадичка и погледна първо към часовника, а после — към тялото на Бъч.

— Да изчакаме още десетина минути.

Бъч прекара времето, като милваше ръцете на Мариса. Раменете ѝ. Лицето. Косата.

— Е, предполагам, че това бе всичко — промърмори Ви най-сетне.

Въпреки че в гласа на Вишъс се долавяше странно разочарование, Бъч се ухили широко.

— Е, не беше чак толкова лошо. Като се изключи онова с умирането, разбира се. То не беше...

Изведнъж Бъч се свъси и не успя да довърши.

— Какво има? — попита Мариса.

— Не знам. Аз...

Нещо се случваше. Нещо се случваше вътре в него. Вишъс побърза да дойде до масата.

— Какво става, ченге?

— Аз...

Заля го вълна от болка, като че ли покров от гвоздеи се обви около тялото му и го проряза до мозъка на костите. Бъч изохка под яростната атака, зрението му ту изчезваше, ту се възвръщаше.

— Мамка му. Умирам...

Внезапно лицето на Ви изникна пред него. Копелето се усмихваше... хилеше се като някакъв огромен чешърски котарак.

— Това е преобразяването, приятелю. Сега вече се превръщаш в един от нас.

— Какво, по...

Така и не можа да довърши. Изпепеляваща агония измести всичко друго и той се затвори дълбоко в себе си, потъвайки в бездната на всепоглъщащото мъчение. То ставаше все по-силно и по-силно и много скоро Бъч вече се молеше да изгуби съзнание. Но така би било прекалено лесно.

След сто и петдесет светлинни години нечовешко страдание, пращането най-сетне

започна — първи изпукаха костите на бедрата му и той изрева. Миг по-късно същото се случи с ръцете му. После — с раменете. Гръбначният му стълб... прасците... дланите... стъпалата... Черепът му се пръскаше, челюстите го боляха. Той се претърколи... изплю два зъба...

През урагана на промяната Мариса бе неотклонно до него и му говореше. Той се вкопчи като удавник в гласа ѝ, в образа ѝ, в мисълта за нея и тя се превърна в единственото непоклатимо нещо в неговия свят на неописуемо мъчение.

В другия край на града, в една великолепно усамотена къща, Джон допи първата си бира. После още една. И още една. Изненада се, че стомахът му ги понесе, но това бе факт — беше ги изпил с лекота и се чувстваше отлично.

Блейлок и Куин седяха пред плазмения телевизор и играеха „Skillerz“, нашумялата напоследък видео игра. Колкото и да беше странно, Джон бе победил и двамата, така че сега те играеха за второто място.

Джон се изтегна върху меката завивка на Блейлок и надигна бутилката с бира. Тя обаче беше празна и той погледна към часовника. Фриц щеше да дойде да го вземе само след двайсет минути, което беше проблем, защото здравата се беше наквасил. Беше приятно.

Блейлок се разсмя и престорено залитна на една страна.

— Не мога да повярвам, че ме победи, копеле.

Куин взе бирата си и лекичко го чукна по крака.

— Съжалявам, здравеняко, ама никакъв те няма.

Джон подпря глава на едната си ръка, наслаждавайки се на приятната отмалялост, която го бе обзела. От толкова отдавна постоянно беше ядосан, че сякаш бе забравил какво е да се отпуснеш.

Блей го погледна и се усмихна.

— Разбира се, истинският майстор е нашият мълчалив приятел. Нали знаеш, че те мразя?

Джон се усмихна и му показа среден пръст. Двамата на пода се разсмяха и в същия миг се разнесе звън на блекбери. Куин отговори и след няколко „аха“ затвори.

— Мамка му... Известно време Леш няма да идва. Изглежда, че ти — при тези думи той погледна към Джон — здравата си го уплашил.

— Това копеле винаги е било задник — каза Блей.

— Абсолютно.

Тримата помълчаха известно време, заслушани в „Гаден“ на Ту Шорт^[1]. После на лицето на Куин се изписа напрегнато изражение. Очите му, едното синьо, а другото зелено, се присвиха.

— Е, Блей... какво е усещането?

Блей погледна към тавана.

— Да изгубя от теб ли? Не особено приятно, много ти благодаря.

— Знаеш, че нямах това предвид.

Блей изруга, посегна към малкия хладилник, взе си нова бира и я отвори. Вече беше изпил седем и все още изглеждаше напълно трезвен. Разбира се, беше погълнал и четири хамбургера, две големи порции пържени картофи, шоколадов шейк и два черешови пая. Както и един пакет чипс.

— Блей? Хайде де... какво стана?

Блейлок отпи голяма глътка бира.

— Нищо.

— Майната ти.

— Добре де — отстъпи той и отпи още една глътка. — Аз... тъъ, искаше ми се да умра. Бях убеден, че ще умра. А после... такова... — Той се прокашля и след малко продължи: — Аз... тъъ... пих от вената й. А след това стана още по-лошо. Много по-лошо.

— Чия беше вената?

— На Джасим.

— Леле. Тя е адски секси.

— Все тая.

Блей се излегна на една страна, взе някакъв пуловер и го метна върху бедрата си.

Сякаш там имаше нещо, което трябваше да бъде скрито.

Куин проследи движението му. Джон — също.

— Спа ли с нея, Блей?

— Не! Вярвай ми, когато се преобразяваш, сексът е последното, за което си мислиш.

— Но аз съм чувал, че след това...

— Не, не го направихме.

— Окей, твоя си работа — каза Куин, макар да бе очевидно, че според него приятелят му трябва да беше изперкал. — Ами преобразяването? Какво е усещането?

— Аз... сякаш се разпаднах на парчета, а после отново станах цял. — Блей отпи поредната голяма глътка. — Това е.

Куин напрегна мускулите на кльошавите си ръце, после ги сви в юмруци.

— Чувстваш ли се различен?

— Да.

— Как?

— За бога, Куин...

— Какво толкова имаш да криеш? Нали всички ще го преживеем. Така де... Джон, ти би искал да знаеш, нали?

Джон погледна към Блей и кимна, надявайки се двамата да продължат да говорят.

В последвалата тишина Блейлок опъна крака под новите сини дънки, с които беше обут, се виждаше как мускулите на яките му бедра ту се свиват, ту се разпускат.

— Е, как се чувстваш сега? — настоя Куин.

— Същият. Само... само дето съм много по-силен.

— Жестоко! — засмя се Куин. — Нямам търпение.

Блейлок извърна очи.

— Честно казано, преобразяването не е нещо, което да очакваш с нетърпение.

Куин поклати глава.

— Адски грешиш — каза той и след кратка пауза изтърси: — Сега често ли ти става?

Блей почервения като домати.

— *Какво?*

— Хайде де, не може да не си го очаквал. Е?

Мълчанието се проточи и Куин опита отново:

— Ехо? Блей? Попитах те нещо. Казвай.

Блей потърка лице.

— Тъъ... да.

— Често ли?

— Аха.

— Ти правиш нещо по въпроса, нали? Искам да кажа, че нямаш друг избор, нали?

Какво е усещането?

— Ти откачи ли? Няма...

— Кажни ни само веднъж и повече няма да те питаме. Честна дума. Нали, Джон?

Джон кимна бавно и изведнъж си даде сметка, че е затаил дъх. Беше сънувал еротични сънища, но не е като да му се е случило наистина. Или пък, като да чуе от първа ръка как е.

За съжаление, Блей явно беше решил да мълчи като риба.

— За бога, Блей... кажи ни какво е. *Моля те*. През целия си живот съм чакал онова, което ти имаш. Няма кого друго да попитам... така де, да не мислиш, че ще взема да говоря за това с баща ми? Хайде де, изплюй камъчето. Какво е усещането, когато свършиш?

Блей започна да си играе с етикета на бирата.

— Мощно. Такова е усещането. Мощен прилив, който постепенно се надига в теб и после... после изригваш и се понасяш.

Куин притвори очи.

— Човече, искам го. Искам да бъда мъж.

Господи, Джон си мечтаеше за съвсем същото.

Блей пресуши бирата си и избърса уста.

— Разбира се, сега... сега ми се иска да го направя с някого.

Куин се подсмихна.

— Какво ще кажеш за Джасим?

— Не. Не е мой тип. Достатъчно по този въпрос. Разговорът приключи.

Джон погледна часовника и като се примъкна към ръба на леглото, надраска нещо в бележника си и им го показа.

— Окей — каза Блей.

— Навит ли си утре пак да се съберем? — попита Куин.

Джон кимна и се изправи, но се олюля и трябваше да се подпре на леглото, за да не падне.

Куин се разсмя.

— Я се виж, мой човек. Добре си се подредил.

Джон сви рамене и се съсредоточи върху това, да се добере до вратата. Тъкмо я отваряше, когато Блей го повика:

— Ей, Джон?

Той хвърли поглед през рамо и повдигна въпросително вежди.

— Откъде можем да научим езика на знаците?

Куин кимна и си отвори нова бира.

— Аха, откъде?

Джон примига. После написа в бележника си: *Интернет. Търсете американски език на знаците*.

— Добре. Ти ще ни помогнеш, нали?

Джон кимна.

Блей и Куин се обърнаха към телевизора и започнаха нова игра. Джон затвори вратата след себе си и се усмихна, когато ги чу да се смеят. Миг по-късно усмивката му бе изместена от срам.

Тор и Уелси бяха мъртви, спомни си той. Нямахше право да... да се забавлява. Един истински мъж не бива да се отклонява от целта си, от враговете си само за да бъде с приятели.

Джон пое по коридора, разперил ръце, за да пази равновесие.

Проблемът беше, че адски му харесваше да е с тях. Открай време искаше да има приятели. Не много, просто няколко добри, верни приятели.

Такива, на които можеш да повериш дори живота си. Приятели, които са ти като братя.

Мариса не можеше да разбере как Бъч издържа на онова, което се случи с тялото му. Изглеждаше й невъзможно, но очевидно всички мъжки вампири, и най-вече воините, преминаваха през съвсем същото. А тъй като Бъч беше от рода на Рот, във вените му течеше от неговата гъста кръв.

Когато всичко свърши, часове по-късно, Бъч остана да лежи на масата в ледената стая, дишайки тежко. Кожата му беше придобила восъчен оттенък и бе облян в пот, сякаш беше пробягал дванайсет маратона. Краката му висяха от носилката, раменете му бяха поне два пъти по-широки, а боксерките бяха опънати до пръсване върху яките му бедра.

Лицето му обаче й вдъхваше спокойствие — макар и съразмерно с новото му тяло, чертите му си бяха останали непроменени. А когато клепачите му се повдигнаха и Мариса видя онези лешникови очи, които познаваше така добре, в тях бе отразена само неговата душа и нищо друго.

Прекалено замаян, за да говори, Бъч потрепери и Мариса побърза да донесе едно одеяло и да го завие. Когато пухкавата материя докосна тялото му, той потръпна, сякаш дори този мек допир му причиняваше болка, но после прошепна беззвучно „Обичам те“ и потъна в сън.

Мариса внезапно се почувства по-уморена от когато и да било в живота си.

— Да хапнем нещо — каза Вишъс, който току-що бе измил и последните следи от кръвта на Бъч с един маркуч.

— Не искам да го оставям сам.

— Знам. Помолих Фриц да ни донесе храна и той я сложи пред вратата.

Мариса го последва в стаята с оборудването и като се настаниха на две от вградените в стената пейки, те се заловиха с приготвената от Фриц храна, заобиколени от тренировъчни кинжали, мечове и пистолети. Сандвичите си ги биваше, също както и ябълковият сок и овесените курабийки.

След известно време Ви запали една от ръчно свитите си цигари и се облегна назад.

— Той ще се справи.

— Не мога да си обясня как оцеля — отвърна Мариса.

— При мен беше съвсем същото.

Мариса, която тъкмо започваше втория си сандвич с шунка, спря с ръка във въздуха.

— Наистина ли?

— Дори по-тежко. Преди преобразяването си бях по-дребен от него.

— Но иначе си е същият, нали?

— Аха, все още си е нашето момче.

След като довърши сандвича, Мариса вдигна краката си на пейката и се облегна на стената.

— Благодаря ти.

— За какво?

— Задето затвори раната ми.

Тя протегна ръка и Вишъс извърна диамантените си очи.

— Няма защо.

В последвалата тишина клепачите на Мариса започнаха да натежават и тя трябваше да

тръсне глава, за да се разсъни.

— Почини си — промълви Вишъс. — Аз ще го наблюдавам и ще те повикам веднага щом се събуди. Хайде, поспи малко.

Мариса се излегна на пейката и се сви на една страна. Не очакваше да заспи, но въпреки това затвори очи.

— Вдигни глава — чу да казва Вишъс и когато се подчини, той пъхна една навита на руло кърпа под ухото ѝ. — Така е по-добре за врата ти.

— Много си мил.

— Майтапиш ли се? Ченгето здравата ще ми скрита задника, ако разбере, че съм допуснал да ти е неудобно.

За миг Мариса беше готова да се закълне, че Ви я помилва по косата, после обаче реши, че си е въобразила.

— Ами ти? — меко попита тя, когато той се настани на другата пейка.

Трябва да беше не по-малко изморен от нея.

— Не се тревожи за мен — отвърна Ви с лека усмивка. — Спи.

И колкото и да бе странно, тя наистина заспа.

Ви погледа как Мариса се унася в сън, после изви глава на една страна и надникна в стаята за първа помощ. От мястото си виждаше само едрите стъпала на Бъч. Сега той наистина бе един от тях. Стопроцентов воин-вамфир, който трябва да беше висок близо два метра. Във вените му определено имаше от кръвта на Рот и Ви се зачуди дали някога ще разберат откъде се е взела.

Вратата на стаята с оборудването се отвори и Зи прекрачи прага, следван плътно от Фюри.

— Какво стана? — попитаха двамата в един глас.

— Шшшт — прошепна Ви и кимна към Мариса. — Вижте сами. Ето там е.

Близнаците се приближиха до вратата.

— Мили боже! — ахна Фюри.

— Не е от дребните — промърмори Зи, после подуши въздуха. — Въобразявам ли си, или това е мирисът на обвързването на Рот?

Ви се изправи.

— Да идем в тренировъчната зала. Не искам да ги събудим.

Тримата излязоха навън и Ви притвори вратата зад тях.

— Е, къде е Рот? — попита Фюри, когато се настаниха върху сините постелки. —

Мислех, че държи да присъства.

— Зает е.

И още как.

Зи се загледа в притворената врата.

— Ченгето е грамадно, Ви. Направо огромно.

— Знам.

Ви се излегна на пода и всмукна от цигарата си, а после бавно издиша дима, като отказваше да ги погледне.

— Ви, той е наистина грамаден.

— Да не говорим за това. Още е твърде рано да разберем какъв ще бъде.

Зи потърка късо подстриганата си коса.

— Просто казвам. Той...

— Знам.

— А и във вените му тече кръвта на Рот.

— Знам. Обаче още е рано, Зи. Прекалено рано. Освен това майка му не е една от

Избраниците.

В жълтите очи на Зи се появи раздразнение.

— Адски тъпо правило, мен ако питаш.

[1] Ту Шорт (англ. Too Short) — американски рап изпълнител. — Б.пр. ↑

Бъч се събуди върху носилката, дишайки дълбоко. Усещаше... усещаше някаква миризма. Нещо, което му доставяше неизразима наслада. Нещо, което караше тялото му да забръмчи от могъщата енергия, която протичаше в него. „Моя“, обади се някакъв глас в главата му.

Той се опита да прогони неканената дума, но тя се беше врязала в съзнанието му. При всеки дъх, който си поемаше, двете срички отекваха все по-гръмко в ума му, пулсираха в тялото му, напълно извън неговия контрол. Източникът на живота му. Центърът на душата му.

Той простена и се опита да седне, но залитна и едва не се сгромоляса на пода. Успя да се хване и погледът му попадна върху ръцете му. Какво, по... не, нещо тук не беше както трябва. Това не бяха неговите ръце, нито... мамка му, нито неговите крака. Бедрата му бяха огромни.

„Това не съм аз“, помисли си той.

„Моя“, отново отекна в главата му.

Бъч се огледа наоколо. Всичко в стаята беше кристално ясно, сякаш очите му бяха прозорци, които някой бе лъснал до блясък. А слухът му... Той погледна към флуоресцентните лампи. Буквално чуваше как електричеството тече през тръбите им.

„Моя.“

Бъч отново си пое дълбоко дъх. Миризмата беше на Мариса. Тя беше наблизо...

Устата му се отвори от само себе си и от гърдите му се откъсна гърлено ръмжене, което завърши с едно рязко „моя“.

Сърцето му заби учестено и той си даде сметка, че контролната кула в главата му бе напълно превзета от собственически инстинкт, който беше толкова силен, че в сравнение с него онова, което изпитваше към Мариса преди преобразяването, сега му се струваше мимолетно увлечение.

„Моя!“

Той сведе поглед надолу и видя какво се случва във внезапно отеснелите му боксерки. Пенисът му беше пораснал пропорционално на останалата част от тялото му и сега напираше неудържимо в опънатия до краен предел памук, потръпвайки, сякаш се опитваше да привлече вниманието му.

О, господи! Тялото му копнееше да обладае Мариса. *Веднага.*

В този миг, сякаш го беше чула да я вика, тя се появи на прага.

— Бъч?

Без никакво предупреждение, той сякаш се превърна в торпедо, тялото му се прицели в нея и се изстреля през стаята. Събори я на пода и я целуна трескаво, като едновременно с това я възседна и с един замах разкопча ципа на панталоните ѝ. Събу ги, ръмжейки от нетърпение, разтвори грубо гладките ѝ крака и зарови лице в сърцевината ѝ.

В същото време, сякаш страдаше от раздвоение на личността, му се стори, че се наблюдава някъде отстрани — видя как ръцете му повдигнаха блузата ѝ и сграбчиха гърдите ѝ, докато езикът му не преставаше да я ближе там долу. Изведнъж повдигна глава, оголи вампирските си зъби, които, колкото и да беше необяснимо, вече знаеше как да използва, и разкъса сутиена ѝ. Мъчеше се да спре, но беше като подвластен на някаква центробежна сила, а Мариса... Мариса беше оста, около която кръжеше.

— Съжالياвам — простена той от дълбините на този водовъртеж. — О, господи... *Не мога да спра...*

Мариса взе лицето му в ръцете си... и го укроти само за миг. Беше невероятно и Бъч нямаше представа как го направи, но ето че тялото му начаса застина. Което означаваше, че тя има пълен контрол над него. Ако му кажеше „не“, той щеше да спре. Мигновено. Точка по въпроса.

Само че тя явно нямаше такова намерение. В очите ѝ гореше еротичен пламък и тя прошепна:

— Вземи ме. Направи ме своя.

Ханшът ѝ се изви към него и предишната сляпа жажда се завърна с удвоена сила. Бъч се надигна, разкъса боксерките си и нахлу в нея толкова устремно и така дълбоко, че мекотата ѝ обгърна всеки инч от него.

Тя извика и заби нокти в бедрата му, а той я облада необуздано и стихийно. Докато сексът бушуваше и той проникваше настървено в нея, Бъч усети как раздвоението му изчезва и двете му половини стават едно цяло. Гласът на онзи, който бе до този момент, и другият, който бе отеквал в съзнанието му допреди малко, се сляха в едно.

Не откъсваше поглед от лицето ѝ, когато оргазмът започна, и изпразването не приличаше на нищо, което беше преживявал до този момент. По-интензивно и по-мощно, то сякаш никога нямаше да свърши, сякаш тялото му разполагаше с неизчерпаем запас от онова, което се изливаше в нея. А на нея ѝ харесваше — отметнала глава от удоволствие, тя бе обвила крака около него, а сърцевината ѝ поглъщаше всичко, което той ѝ даваше.

Когато най-сетне се изчерпа, Бъч рухна на пода, останал без дъх, замаян и облян в пот. Едва тогава забеляза, че прилягат един към друг по различен начин — главата му почиваше по-високо отпреди, бедрата му се нуждаеха от повече място между нейните, ръцете му, подпрени до лицето ѝ, също бяха по-големи.

Тя го целуна по рамото. Близна кожата му.

— Ммм... миришеш прекрасно.

Така си беше. Плътната миризма, която тялото му излъчваше преди, сега се бе наслоила като пелена във въздуха. Мирисът на обвързването му бе попил във всеки сантиметър от тялото на Мариса, в косата ѝ, в кожата ѝ... във вътрешността ѝ.

Така и трябваше да бъде. Защото тя му принадлежеше.

Бъч се надигна и се претърколи настрани.

— Скъпа... не знам защо го направих.

Е, всъщност само част от него не знаеше. Другата искаше единствено да го направи отново.

— Радвам се, че го стори — отвърна Мариса, грейнала като обедно слънце, усмивката ѝ освети цялата стая.

Сияещото ѝ лице го накара да осъзнае с огромно удоволствие, че това бе двупосочна улица — той също ѝ принадлежеше. Те си принадлежаха един на друг.

— Обичам те, скъпа.

Същото вричане се откъсна и от нейните устни, после усмивката ѝ помръкна.

— Толкова се боях, че ще умреш.

— Но ето че съм жив. Всичко свърши. Преминах от другата страна и сега съм до теб.

— Не мога да го понеса още веднъж.

— Няма да е необходимо.

Тя се отпусна и го помилва по лицето. После се намръщи.

— Тук май е доста хладничко.

— Нека те облечем и да отидем в имението.

Той понечи да оправи блузата й... и погледът му попадна върху съвършените розови зърна на гърдите й.

Начаса се втвърди. Изпълни се до пръсване и закопня пак да се изпразни в нея.

Сияйната усмивка отново огря лицето на Мариса.

— Ела върху мен, *налум*. Нека тялото ми облекчи твоето.

Бъч не чака тя да го покани втори път.

В тренировъчната зала Ви, Фюри и Зейдист млъкнаха и се заслушаха. Ако се съдеше по приглушените звуци, които идваха от другата страна на вратата, Бъч се беше събудил... и очевидно бе зает. Те се разсмяха, а Ви затвори вратата докрай, мислейки си колко е щастлив за Бъч и Мариса. Толкова... щастлив.

Тримата продължиха разговора си, като от време на време Ви запалваше цигара и тръскаше пепелта в една бутилка от минерална вода. Час по-късно вратата най-сетне се отвори и Бъч и Мариса се показаха на прага. Мариса бе облечена с роба за джиу-джицу, а Бъч бе увил една кърпа около бедрата си. Силна миризма на обвързване се излъчваше и от двамата и те изглеждаха едновременно уморени и заситени.

— Ъъъ... здрасти — поздрави ги Бъч, като се изчерви.

Изглеждаше добре, но явно му бе трудно да ходи и трябваше да се подпира на Мариса. Ви се ухили.

— Пораснал си.

— Аха, аз... ъъъ... Имам малък проблем с придвижването. Това нормално ли е?

Фюри кимна.

— Абсолютно. Знаеш ли колко време ми отне, докато свикна с новото си тяло! След няколко дни ще започнеш да си възвръщаш контрола, но още известно време ще се чувстваш странно.

Двамата пристъпиха напред. Мариса изглеждаше така, сякаш едва удържа тежестта на тялото му, а Бъч се движеше несигурно, като че ли се опитваше да не се обляга на нея толкова, колкото наистина имаше нужда.

Ви се изправи.

— Да ти помогна да се прибереш в Дупката?

Бъч кимна.

— Няма да ти откажа. Всеки момент ще падна върху нея.

Ви отиде от другата му страна и го улови здраво.

— Право към къщи?

— Да! Нямам търпение да си взема един душ.

Бъч улови Мариса за ръка и тримата бавно се запътиха към Дупката.

Прекосиха тунела в пълно мълчание, нарушавано единствено от тежките стъпки на Бъч. Докато вървяха, Ви се замисли за собственото си преобразяване. Спомни си как се бе пробудил и бе открил татуировките с предупрежденията по лицето, ръката и дори по интимните си части. Поне Бъч беше в безопасност и имаше кой да го брани, докато си възстанови силите.

Ви беше захвърлен в гората извън бойния лагер и оставен да умре.

Бъч имаше и нещо не по-малко важно — жена, която го обичаше. Мариса буквално сияеше, докато крачеше до него, и Ви се мъчеше да не я поглежда твърде често... само дето това беше по-силно от него. От погледа, който тя не сваляше от Бъч, се излъчваше такава топлина. Такава топлина.

Ви не можеше да не се запита какво ли беше усещането.

Когато влязоха в Дупката, от гърдите на Бъч се откъсна дрезгава въздишка. Беше останал без сили и по челото му изби пот от усилието да се държи на крака.

— Искаш ли да си легнеш? — попита Ви.

— Не... душ. Искам да се изкъпя.

— Гладен ли си? — попита Мариса.

— Да... Господи, да. Искам... бекон. Бекон и...

— Шоколад — довърши Ви вместо него, докато го водеше към стаята му.

— О! Шоколад! Мамка му, човек убивам за малко шоколад — каза Бъч и се намръщи озадачено. — Само че аз не обичам шоколад.

— Вече обичаш — заяви Ви и отвори вратата на банята с ритник.

Мариса се вмъкна вътре и пусна водата.

— Нещо друго? — попита тя.

— Палачинки. И гофрети с масло и кленов сироп. Също и яйца...

Ви погледна към Мариса.

— Донеси от всичко, което намериш. В момента той би си изял и обувките.

— ... и сладолед, и пълнена пуйка...

Мариса целуна Бъч по устните.

— Веднага се връщ...

Бъч я сграбчи здраво и като простена, отвърна на целувката ѝ. От тялото му се отдели нова вълна от миризмата на обвързване и той я притисна към стената на банята. Ръцете му се плъзнаха по извивките ѝ, бедрата му се устремиха към нейните.

„А, да — каза си Ви. — Току-що преобразен вампир.“

Още известно време на Бъч щеше да му става през половин час.

Мариса се разсмя, възхитена от своя мъж.

— После. Първо храната.

Бъч начаса се отдръпна, сякаш желанието му беше като куче, на което тя бе наредила да седне и то се бе подчинило безпрекословно. Докато Мариса се отдалечаваше, Бъч я проследи с поглед, пълен с обожание и вълчи глад.

Ви поклати глава.

— Ама че си се размекнал!

— А аз си мислех, че онова, което изпитвах преди, е любов!

— Обвързаният вампир е нещо страшно — съгласи се Ви и като свали хавлията от кръста му, го бутна под душа. — Така поне съм чувал.

— Ох! — Бъч го изгледа свирепо изпод струята. — Това не ми харесва.

— Около седмица и нещо кожата ти ще е доста чувствителна. Викни ме, ако ти потрябвам.

Ви беше вече в коридора, когато чу странен звук. Начаса се обърна и се втурна обратно в банята.

— Какво? Какво...

— Оплешивявам!

Ви дръпна завесата на душа и се намръщи.

— Какви ги дрънкаш? Косата ти си е на мястото...

— Не по главата! По тялото, идиот такъв!

Вишъс погледна надолу. Космите по краката и тялото на Бъч бяха започнали да падат и около канала на пода вече се бе натрупала купчинка тъмнокафяв мъх.

Ви избухна в смях.

— Погледни го от хубавата му страна — сега поне няма да ти се налага да си бръснеш гърба, когато започнеш да остаряваш. Край на обезкосмяването за теб.

Вишъс изобщо не се учуди, когато Бъч го замери с един сапун.

Седмица по-късно Ван научи нещо наистина важно за себе си. Човешката му природа си бе отишла. Силен стон отекна в празното мазе и той погледна към цивилния вампир, завързан за масата. Господин Х. го обработваше, а той гледаше отстрани със същото чувство, с което би наблюдавал как някой се подстригва.

Би трябвало да го намира за нередно. През годините, прекарани на ринга, Ван бе причинил немалко болка на своите противници, но винаги избягваше да наранява невинните и презираше онези, които се нахвърлят върху по-слабите от тях. А сега? Сега единствената му реакция при вида на тази отблъскваща жестокост беше раздразнение... защото тя не даваше резултат. Бяха научили само, че човек, отговарящ на описанието на О'Нийл, е бил забелязан в обкръжението на вампири, за които се предполагаше, че са от Братството, в различни клубове в Колдуел, най-вече в „Скриймърс“ и „Зироу Сам“. Но това те вече знаеха.

Ван започваше да подозира, че водачът на *лесърите* е вдигнал ръце от разпита и сега просто си изкарва яда върху пленника. Кое то си беше истинска загуба на време. Ван искаше да се бие с вампири, а не да наблюдава безучастно подобни сцени.

Само дето досега така и не бе имал възможност да убие някой кръвопиец. Благодарение на усилията на господин Х. да го държи далеч от бойното поле, откакто се беше присъединил към Обществото, Ван бе убивал само други *лесъри*. Всеки ден господин Х. го изправяше срещу нов противник. Всеки ден Ван го побеждаваше и след това го пронизваше. И всеки ден господин Х. все повече се изнервяше. Сякаш Ван го беше разочаровал, само че как точно, при положение че бе спечелил и седемте си двубоя, изобщо не разбираше.

В стаята, пропита от мириса на кръв, се разнесе клокочещ звук и Ван изруга тихо.

— Да не би да те отегчавам? — изплющя гласът на господин Х.

— Ни най-малко. *Страхотно* се забавлявам.

Възцари се кратко мълчание, после господин Х. изсъска отвратено:

— Не бъди мекушав!

— Я стига. Аз съм боец, човече. Не си падам по малтретиране на пленници, особено когато не водят до нищо.

В безизразните бледи очи на господин Х. лумна пламък.

— Върви да патрулираш с някой от другите. Защото, ако трябва да ти гледам физиономията още малко, рискуваш ти да се озовеш на масата.

— Най-сетне! — Ван се насочи към стълбите.

Когато тежкия му ботуш издумка върху първото стъпало, господин Х. се изплю:

— Истински позор е, че имаш толкова слаби нерви.

— Вярвай ми, изобщо не е това! — отвърна Ван, без дори да забави крачка.

Бъч слезе от пътеката за бягане и избърса запотено си лице с ризата си. Току-що беше пробягал единайсет мили. За петдесет минути. Кое то означаваше, че за пет минути е пробягвал по миля. Мили боже.

— Как се чувстваш? — попита го Ви от лежанката.

— Като шибания Лий Мейджърс^[1].

Тристакилограмовата щанга издрънча върху поставката.

— Май искаш всички да разберат на колко си години, а, ченге?

— А ти какво искаш, да крия, че израснах през седемдесетте ли?

Бъч отпи няколко глътки минерална вода, после дъхът му изведнъж секна и той рязко се обърна към вратата. Миг по-късно Мариса застана на прага.

Господи, изглеждаше страхотно, облечена в черни панталони и кремаво сако — едновременно делова и женствена. А яркосините ѝ очи сияеха.

— Реших да се отбия, преди да си отида вкъщи за през нощта.

— Радвам се, че го направи, скъпа.

Бъч се запъти към нея, като се триеше усилено с хавлиената кърпа, но Мариса очевидно нямаше нищо против, че е разгорещен и облян в пот. Ама нищичко. Тя улови брадичката му в шепата, когато той се приведе над нея и прошепна „здравей“, долепил устни до нейните.

— Изглеждаш добре — промълви тя и прокара ръка по врата и голите му гърди; пръстите ѝ се плъзнаха по златното разпятие. — Много добре.

— Така ли? — Бъч начаса се втвърди и се усмихна, спомняйки си как преди час и половина я бе събудил „отвътре“. — Е, определено не изглеждам така добре, както ти.

— За това може да се спори.

Мариса се притисна до него и от гърдите му се откъсна задавена въздишка. После, издавайки гърлено ръмжене, Бъч се зачуди къде из целия тренировъчен център биха могли да се усамотят за десетина минути. Аха! Наблизо имаше една класна стая, която се заключваше. Чудесно.

Бъч хвърли поглед към Ви с намерението да му поднесе едно: „След малко се връщам“ и с изненада установи, че той се взира в тях през полуспуснатите си клепачи с непроницаемо изражение на лицето. Уловил погледа му, Вишъс побърза да извърне очи.

— Е, аз трябва да вървя — каза Мариса и се отдръпна. — Предстои ми важна нощ.

— Не можеш ли да останеш още мъничко? Само пет минути?

— Страшно бих искала, но няма как.

„Я, чакай малко“, помисли си Бъч. Имаше нещо различно в начина, по който тя се взираше в него. Очите ѝ бяха приковани във врата му, устата ѝ беше полуотворена. Изведнъж езикът ѝ пробяга по долната устна, сякаш бе вкусила нещо приятно. Или искаше да го вкуси.

Необузdana похот лумна в тялото на Бъч.

— Скъпа? — дрезгаво каза той. — Нуждаеш ли се от нещо?

— Да... — Мариса се повдигна на пръсти и прошепна в ухото му: — Дадох ти толкова много по време на преобразяването ти, че сега почти нямам сили. Нуждая се от вената ти.

Мамка му... ето какво бе чакал през цялото време. *Да я нахрани.*

Той я сграбчи през кръста, повдигна я във въздуха и я понесе към вратата така стремглаво, сякаш стаята гореше.

— Още не, Бъч — разсмя се Мариса. — Пусни ме. Ти се преобрази само преди седмица.

— Не.

— Бъч, пусни ме.

Тялото му се подчини, въпреки че мозъкът му отказваше да се съгласи.

— Кога?

— Скоро.

— Вече съм силен.

— Мога да почакам още няколко дни. Така ще е по-добре.

Тя го целуна и си погледна часовника. Носеше любимия му часовник, „Патек Филип“ с черна каишка от истинска алигаторска кожа. Мисълта, че неговият часовник е винаги с нея, му доставяше огромно удоволствие.

— През цялата нощ ще бъда в „Убежището“ — каза тя. — Тази вечер пристига една нова жена с двете си деца и искам да съм там, когато дойдат. Освен това смятам да свикам среща на персонала. Мери също ще бъде там и ще го направим заедно. Така че най-вероятно ще си дойда чак призори.

— Аз ще съм тук — каза Бъч и когато тя се обърна, той я улови и я завъртя обратно към себе си. — Обещай ми, че ще се пазиш.

— Обещавам.

Той обви ръце около крехкото ѝ тяло и я целуна страстно. Господи, винаги му липсваше, когато не беше до него.

— Ама че съм се размекнал.

— Нали ти казах. — Ви се надигна от лежанката и взе две гири. — Обвързването при вампирите не е шега работа.

Бъч поклати глава и се опита да се съсредоточи върху онова, което му оставаше да свърши в залата тази вечер. През последните седем дни, докато Мариса се занимаваше с новото си начинание, той оставаше в имението и се посвещаваше на това, да овладее новото си тяло. Кое то съвсем не беше лека работа. В началото трябваше да усвоява наново някои основни функции, като например как да се храни или да пише. Сега се опитваше да види докъде се простират възможностите на тялото му, да провери кога... и дали изобщо може да бъде прекършен. Добрата новина беше, че поне засега всичко действаше както трябва. Е, почти всичко. Имаше малък проблем с едната ръка, но нищо сериозно.

А вампирските зъби бяха просто невероятни.

Също както и силата и издръжливостта му. На каквито и изпитания да подлагаше тялото си във фитнеса, то ги понасяше без проблем и само още повече заякваше. По време на храненията Бъч ядеше като Рейдж и Зи — поглъщаше поне по пет хиляди калории на денонощие и въпреки това непрекъснато беше гладен. Кое то бе напълно обяснимо. Трупаше мускули с такава скорост, сякаш се тъпчеше със стероиди.

Оставаха само два въпроса, на които все още нямаше отговор — можеше ли да се дематериализира и дали щеше да издържи светлината на слънцето. Ви беше предложил да поизчакат още месец-два, преди да проверят, и Бъч нямаше нищо против. Бездруго си имаше достатъчно неща, за които да се тревожи.

— Не си тръгваш, нали? — попита Ви, който междувременно тренираше бицепсите си с двете гири, всяка от които трябва да тежеше към сто двацет и пет килограма.

Сега Бъч също можеше да се справи с такава тежест.

— Къде ти! Още има сила в мен.

Той отиде до един крос тренажор и се зае да раздвижи краката си.

И като стана дума за енергия... Непрекъснато беше възбуден. През цялото време. Мариса се беше пренесла при него в Дупката и той просто не можеше да ѝ се насити. Беше му гадно за това и се опитваше да скрие нуждата си, но тя безпогрешно долавяше желанието му и никога не го отблъскваше, дори и ако ставаше въпрос просто да му помогне да свърши.

Изглежда, че сексуалният контрол, който имаше над него, страшно ѝ харесваше. Точно както и на него.

Господи, ето че отново започваше да се втвърдява. Достатъчно беше само да си помисли за нея и вече бе готов, въпреки че днес трябваше да го бяха правили четири или пет пъти. А най-страхотното беше, че не ставаше дума за сляп нагон, който просто се нуждае от облекчение. Ставаше дума за нея. Той копнееше да бъде с нея, около нея, вътре в нея — не правеше просто секс, а любов. С нея.

Май наистина се беше размекнал!

Но пък защо да си криви душата — това определено беше най-прекрасната седмица в целия му жалък живот. Двамата с Мариса си пасваха страхотно... и то не само в леглото. Освен с постоянните тренировки, той беше зает и с това, да ѝ помага с нейния проект за социална служба и общата цел ги беше сближила още повече.

„Убежището“, както тя беше кръстила къщата, вече можеше да отвори врати. Ви се беше погрижил за охранителната система и макар че все още ги чакаше доста работа, можеха да започнат да приемат жертви на насилие. Засега в къщата живееше само момиченцето с гипсирания крак и майка му, но по всичко личеше, че скоро ще има и други обитатели.

Господи, като се имаше предвид всичко, което бяха преживели, всички промени и предизвикателства, Мариса беше просто невероятна. Умна. Способна. Състрадателна. Бъч бързо си даде сметка, че вампирската му природа, онази доскоро дълбоко скрита част от него, си бе избрала прекрасна партньорка в нейно лице.

Въпреки това все още усещаше угризения, заедно се беше обвързал с нея. Не можеше да престане да мисли за всичко, от което тя бе принудена да се откаже — от брат си, от предишния си живот, цялата тази глупост с принадлежността ѝ към *глимерата*. Самият той се беше почувствал адски осиротял, когато изостави семейството си и мястото, където бе израснал, и не искаше Мариса да преживее същото. Не че той щеше да го допусне.

Силно се надяваше скоро да довършат церемонията по обвързването. Според Ви не беше особено добра идея да го режат още през първата седмица след трансформацията и Бъч се бе съгласил, но скоро щяха да го направят. А след това двамата с Мариса щяха да се венчаят и в църква.

Интересното беше, че Бъч бе започнал редовно да посещава вечерната служба в местната църква. Нахлупил шапката на „Ред Сокс“ ниско над челото си и навел глава, той седнаше най-отзад и като се държеше настрана от другите, търсеше единение с Бог.

Защото мракът все още беше вътре в него. Той не беше сам в тялото си. Скрита някъде между ребрата и гръбнака му, в него се спотайваше сянка и той я усещаше непрестанно — тя бе там, движеше се в него и го наблюдаваше. Понякога дори надзърташе през очите му и тогава Бъч се боеше от самия себе си.

Но посещенията в църквата му помагаха. Действаше му успокояващо да си мисли, че доброто, с което беше пропит въздухът там, се просмуква и в него. Искаше му се да вярва, че Бог го чува. Нуждаеше се да знае, че съществува сила извън него, която да му помогне да не изгуби човешината си и своята душа. Защото без това щеше да е мъртъв, дори и сърцето му да продължеше да бие.

— Ей, ченге?

Без да губи ритъма си на тренажора, Бъч погледна към вратата. На прага стоеше Фюри, а под светлината на флуоресцентните лампи великолепната му коса грееше в червено, жълто и кафяво.

— Какво има, Фюри?

Братът се приближи, накуцвайки едва забележимо.

— Рот иска да присъстваш на вечерната ни среща, преди да излезем навън.

Бъч хвърли поглед към Ви, който упорито вдигаше гирите си, забил поглед в пода.

— Защо?

— Просто иска да дойдеш.

— Добре.

След като Фюри си тръгна, Бъч каза:

— Ви, знаеш ли за какво е всичко това?

Съквартирантът му сви рамене.

— Просто трябва да ходиш на срещите.

— Срещите? Имаш предвид всяка вечер?

Вишъс продължаваше да се упражнява с гирите толкова усърдно, че вените на ръцете му се издуха.

— Аха. Всяка вечер.

Когато три часа по-късно двамата с Рейдж се качиха в кадилака и потеглиха нанякъде, Бъч още не можеше да разбере какво точно се беше случило. Знаеше единствено, че седи в колата, облечен в кожени дрехи, препасал дълъг ловджийски нож на хълбока си и с по един „Глок“ под всяка мишница.

Бяха го изпратили навън като воин.

Засега беше само пробно, а и трябваше да го обсъди с Мариса, но Бъч определено искаше да се получи. Искаше... да, искаше да се бие. А и братята също го искаха. Бяха го обсъдили най-задълбочено, особено онова с тъмната му страна, и в крайна сметка бяха стигнали до извода, че той има и желание, и необходимите заложби, за да убива *лесъри*. Те се нуждаеха от още бойци на своя страна във войната си срещу Обществото, така че решиха да опитат.

Докато Рейдж караше към центъра на града, Бъч се взираше през прозореца. Жалко, че Ви почиваше тази вечер. Щеше му се първото му излизане да бъде заедно с него, но поне беше доволен, че съквартиранта му го няма не защото не бе в състояние да излиза, а защото днес бе негов ред да си остане вкъщи. Всъщност напоследък той като че ли спеше много по-добре и Бъч отдавна не го бе чувал да крещи насън.

— Готов ли си? — обади се Рейдж.

— Аха.

Бъч направо нямаше търпение да използва новото си тяло, и то точно по този начин — в битка.

Петнайсетина минути по-късно Рейдж паркира зад „Скриймърс“. Докато вървяха към Десета улица, Бъч изведнъж спря и се приближи до една стена.

— Бъч?

Изправен срещу миналото си, Бъч протегна ръка и докосна черното петно от взрива, унищожил колата на Дариъс. Да... ето къде беше започнало всичко миналото лято. Но докато докосваше влажните грапови тухли, Бъч внезапно почувства, че същинското начало е тук и сега. Истинската му природа беше излязла на повърхността и той най-сетне можеше да бъде онзи, който бе в действителност.

— Добре ли си, мой човек?

— Пълен кръг, Холивуд — каза Бъч и се обърна към своя приятел. — Пълен кръг.

Рейдж го изгледа неразбиращо, но Бъч просто се усмихна и продължи напред.

— Е, как протичат тези ваши патрули? — попита той, когато излязоха на Десета улица.

— Обикновено покриваме периметър от около двацет и пет пресечки, като го обикаляме два пъти. Ние търсим *лесърите*, те се опитват да открият някой от нас. Битката започва веднага щом...

Бъч изведнъж спря и главата му се завъртя във всички посоки сякаш от само себе си. Горната му устна се повдигна, оголвайки чисто новите му вампирски зъби.

— Рейдж — тихо каза той и Холивуд се разсмя доволно.

— Къде са, ченге?

Вместо отговор, Бъч се втурна към сигнала, който бе доловил, и докато тичаше, почувства истинската мощ, скрита в тялото му, като двигателя на скъп спортен автомобил. Давайки й воля, Бъч се понесе по тъмната улица, следван по петите от Рейдж.

Двамата се движеха в съвършен синхрон. Движеха се като убийци.

След шест пресечки се натъкнаха на трима *лесъри*, които се бяха спрели в една глуха уличка и обсъждаха нещо. Тримата се обърнаха към тях като един и в мига, в който срещна погледите им, Бъч зърна отвратителния пламък на разпознаването. Както и преди, връзката между тях предизвика ужас у Бъч и объркване у *лесърите*, които сякаш усетиха, че той е едновременно вампир и един от тях.

В тъмната мръсна уличка битката избухна с яростта на лятна буря и навсякъде се сипеха юмруци и ритници, подобни на светкавици. Бъч получи удари в тялото и лицето си, ала изобщо не им обърна внимание — нито един от тях не бе достатъчно силен. Сякаш мускулите му бяха от стомана, а тялото му бе покрито с броня.

След известно време той най-сетне успя да повали един от *лесърите* на земята и като го възседна, посегна към ножа си. После обаче спря, завладян от нужда, която бе по-силна от него. Вместо да извади оръжието си, той се наведе напред, доближи лице на сантиметри от лицето на убиеца и го подчини със силата на погледа си. Очите на *лесъра* едва не изскочиха от орбитите си, когато устата на Бъч се отвори.

— Бъч? Какво правиш? — долетя гласът на Рейдж сякаш от много далеч. — Аз се оправих с другите двама. Просто го понижи. Бъч? *Понижи го!*

Все така надвесен над жертвата си, Бъч почувства прилив на сила, която обаче не се дължеше на тялото му, а на мрака в него. Започна полека, вдишването беше бавно и предпазливо... и сякаш никога нямаше да спре. Дълго, протяжно поемане на дъх, което постепенно ставаше все по-мощно, докато чернотата премина от *лесъра* в него и това най-чисто зло, самата същност на Омега, се вля в тялото на Бъч. Той преглътна отвратителния черен облак и го усети да изпълва вените му и да полепва по костите му. В същия миг тялото на *лесъра* се превърна в сива мъгла и се стопи.

— *Какво, по дяволите, беше това?* — ахна Рейдж.

Ван спря в началото на уличката и се вслуша в инстинкта си, който настойчиво го съветваше да потъне в сенките. Беше дошъл готов за битка, повикан от един *лесър*, според когото тук имало схватка с двама от Братството. Но когато Ван пристигна, пред очите му се разкри нещо, което изглеждаше нереално.

Огромен вампир бе затиснал един *лесър* под себе си и като прикова погледа му... изсмука самото му съществуване и го превърна в нищо.

Докато пелената от пепел се посипваше по мръсния паваж, Ван чу русият вампир да казва:

— Какво, по дяволите, беше това?

В този миг другият вампир вдигна глава и погледна право към Ван, въпреки че мракът напълно го скриваше.

Мили боже... това беше онзи, когото търсеха. Ченгето. Ван беше виждал снимката му в интернет и в статиите във вестника. Само дето онзи от снимката беше човек, а този със сигурност беше вампир.

— Има още един — дрезгаво каза вампирът и немощно посочи към Ван. — Ето там.

Ван побягна, тъй като нямаше никакво желание да бъде убит. Определено трябваше да съобщи на господин Х. за това.

[1] Американски актьор, известен с ролята си в сериала от седемдесетте години „Мъжът за шест милиона долара“, където играе ролята на Стив Остин, бивш астронавт, превърнат в киборг. — Б.пр. ↑

На около половин миля оттам, в апартамента си с изглед към реката, Вишъс отвори нова бутилка „Сива гъска“. Докато си сипваше поредното питие под съпровода на рапа, който ехтеше в стаята, погледът му попадна върху двете празни еднолитрови бутилки на бара.

Много скоро към тях щеше да се присъедини още една. Ви взе кристалната си чаша и новата бутилка с водка и се отправи към стъклената врата на терасата. Отключи я със силата на волята си и я отвори.

Блъсна го студен вятър, но той се усмихна, отпи голяма глътка и излезе навън, обхождайки с поглед нощното небе. Ама какъв лъжец беше само! Направо страхотен. Всички мислеха, че е добре, защото беше успял да скрие дребните си проблеми. Носеше бейзболна шапка, та никой да не види, че окоето му продължава да играе. Навиваше ръчния си часовник да звъни на всеки половин час, за да не позволи на кошмара да го изненада. Хранеше се, макар да не беше гладен. Смееше се, макар да не му беше смешно. И през цялото време пушеше като комин.

Дори беше стигнал дотам, да излъже Рот в очите. Когато кралят го попита как е, Ви срещна погледа му и замислено отговори, че макар все още да му е трудно да заспи, кошмарът си е отишъл и той се чувства много по-добре.

Пълни глупости. Беше като стъкло, покрито с безброй пукнатини. Достатъчно беше едно леко почукване и той щеше да се пръсне на хиляди късчета.

И то не само защото виденията му го бяха напуснали, нито заради повтарящия се кошмар. Е, да, тези неща също го тревожеха, но Ви знаеше, че и без тях щеше да се чувства по същия начин.

Гледката на Бъч и Мариса го убиваше.

По дяволите, не беше, защото завиждаше на щастието им или нещо такова. Напротив, адски се радваше, че нещата бяха сработили и дори мъничко бе започнал да харесва Мариса. Просто му причиняваше болка да е близо до тях.

Проблемът беше, че колкото и да бе неуместно и даже плашещо, в неговите очи Бъч... *му принадлежеше*. Беше живял с него месеци наред. Беше го спасил, когато *лесърите* едва не го убиха. Беше го изцелил.

И именно неговите ръце бяха превърнали Бъч във вампир.

Вишъс изруга и се облегна на парапета. Бутилката издрънча, когато той я остави пред себе си и олюлявайки се, надигна чашата си. О, почакай... тя бе почти празна. Ви взе шишето и я напълни, разливайки част от водката навън, после отново върна бутилката на парапета.

Когато изпразни и тази чаша, той се наведе напред и се загледа в улицата далеч под себе си. Главата му се замая и целият свят сякаш се завъртя около него. Изведнъж, напред върхлетелия го хаос, Ви откри най-подходящата дума за страданието, което го измъчваше. Сърцето му беше разбито.

Ама че бъркотия...

Вишъс избухна в ироничен смях — безрадостен звук, удавен почти веднага от бръснещия мартенски вятър.

Той вдигна единия си крак и стъпи върху студения камък. Разпери ръце, за да запази равновесие, и погледът му попадна върху ръката, от която беше свалил ръкавицата. Онова,

което видя, го накара да се вцепени от ужас.

— Господи... не...

Господин Х. дълго се визира във Ван, преди най-сетне да поклати бавно глава.

— Какво каза?

Двамата стояха в сенките на ъгъла между „Трейд стрийт“ и Четвърта улица. Господин Х. беше адски доволен, че са сами. Защото просто не можеше да повярва на ушите си, а не искаше никой от другите да го вижда толкова изумен.

Ван сви рамене.

— Сега е вампир. Приличаше на такъв. Държеше се като такъв. И начаса ме разпозна, макар да нямам представа как изобщо ме видя. А онзи, когото премахна? Това беше най-странното от всичко. Онзи просто се изпари. Въобще не беше като онова, което се случва, когато ти понижеш един от нас. А другият вампир го гледаше като втрещен. Често ли стават подобни неща?

Нищо подобно не се беше случвало. Особено пък онова с човека, на когото изведнъж му бяха поникнали вампирски зъби. То си беше направо противоестественно, също както и вдишването.

— И те пуснаха да си тръгнеш просто така? — попита господин Х.

— Русият се тревожеше за другаря си.

Лоялност. Да, разбира се. Прословутата лоялност на Братството.

— Забеляза ли нещо друго в О'Нийл? Освен това, че явно е бил превърнат във вампир?

Може би Ван се беше заблудил...

— Ами... ръката му. Нещо с едната му ръка не беше наред.

Господин Х. почувства как по тялото му пробягва тръпка, сякаш беше камбана, която някой бе ударил.

— Какво точно не й беше наред? — попита той, като много внимаваше гласът му да звучи спокойно.

Ван вдигна ръка и сгъна кутрето си.

— Нещо такова. Малкият му пръст е извит и някак схванат, все едно не може да го движи.

— На коя ръка?

— Тъб... дясната. Да, на дясната.

Като в някаква мъгла, господин Х. се облегна на стената зад себе си. Пророчеството изпълни съзнанието му:

*„Ще дойде един, с който ще настъпи краят на господаря,
боец от късните дни,
открит в седмата година на дваисет и първия,
и ще го познаят по цифрите, които носи.
С едно повече от компаса ще долавя,
макар и само с четири на дясната,
той има три живота,
две резки отпред и с едно-единствено черно око*

той ще се роди и умре в кладенеца.“

Господин Х. усети, че се разтреперва. По дяволите. *По дяволите!*

Ако О'Нийл бе в състояние да надушва *лесърите*, това би могло да означава, че долавя с едно повече от компаса. А ако не можеше да изпъне кутрето си, това с ръката също съвпаднаше. Ами другият белег... чакай малко... мястото, където Омега бе пъхнал късчето от себе си в О'Нийл... заедно с пъпа му това правеше „две резки“. И може би черният белег, който му беше останал, бе окото, за което говореха Свитьците. Що се отнася до родното му място, О'Нийл беше „роден“ като вампир в Колдуел и най-вероятно щеше да умре тук, когато му дойдеше времето.

Съвпаднаше, всичко съвпаднаше съвсем точно, но още по-забележително беше това, че никой, ама наистина никой не бе чувал за подобен начин на убиване на *лесъри*.

Господин Х. погледна към Ван и всичко си дойде на мястото, променяйки из основи планове му.

— Не ти си избраният.

— Трябваше да ме оставиш — каза Бъч, когато Рейдж паркира пред сградата, на чийто връх се намираше апартаментът на Ви. — Трябваше да настигнеш другия *лесър*.

— Как ли пък не! Ти изглеждаше като халосан с чук, а мога да ти гарантирам, че много скоро щяха да довтасат още *лесъри*. — Рейдж поклати глава, докато слизаха от колата. — Искаш ли да се кача с теб? Все още изглеждаш като прегазена катерица.

— О, я се разкарай! Връщай се да се биеш с копелетата.

— Страшно ми харесва, когато решиш да се правиш на мъжкар — ухили се Рейдж, но после отново стана сериозен. — Слушай, за това, което се случи...

— Точно за това искам да поговоря с Ви.

— Добре. Ви знае всичко.

Рейдж пъхна ключовете от кадилака в ръката му и като го потупа по рамото, добави:

— Обади се, ако ти потрябвам за нещо.

След като Холивуд се дематериализира, Бъч влезе във фойето, помахна на охранителя и влезе в асансьора. Докато се изкачваше нагоре, което отне цяла вечност, си мислеше за злото във вените си. Кръвта му отново беше черна, сигурен бе в това. И целият вонеше на бебешка пудра.

Излезе от асансьора, чувствайки се като прокажен, и беше посрещнат от тътнещите звуци на „Chicken N Beer“ на Лудакрис.

— Ви? — извика той, блъскайки по вратата. Отговор не последва. По дяволите. Веднъж вече беше нахлул при Ви в неподходящ момент...

По някаква причина вратата изщрака и се откряна едва-едва. Бъч я побутна и рапът, долитащ отвътре, се засили, но не можа да заглуши полицейските му инстинкти, които изведнъж се обадиха предупредително.

— Вишъс?

Той прекрачи прага и бе блъснат от силен повеи на вятъра, долетял откъм отворената стъклена врата на терасата.

— Ехо... Ви?

Бъч погледна към бара. Върху мраморния плот имаше две празни бутилки от водка и три капачки. Аха, тук е имало запой.

Бъч се запъти към терасата, като очакваше да завари Вишъс, проснат върху някой шезлонг, мъртвопоиян.

Вместо това налетя на сцена, сякаш извадена от филм на ужасите — чисто гол, Вишъс се беше покачил върху парапета на терасата и се поклащаше на вятъра... а от тялото му струеше светлина.

— Исусе Христе... Ви!

Ви се обърна рязко и разпери сияещите си ръце. С налудничавата усмивка той бавно се завъртя.

— Готино, а? Сега е навсякъде по мен — каза той и като надигна бутилката с водка, отпи голяма глътка. — Мислиш ли, че ще се опитат да ме завържат и да покрият всеки сантиметър от кожата ми с татуировки?

Бъч бавно прекоси терасата.

— Ви... какво ще кажеш да те свалим оттам, а?

— Защо? Бас държа, че съм достатъчно умен, за да полетя.

Ви погледна през рамо към улицата трийсет етажа под него.

Докато се олюляваше напред-назад от поривите на вятъра, тялото му беше поразяващо красиво.

— Да, такъв шибан гений съм, че сто процента мога да надхитря дори гравитацията. Искаш ли да ти покажа?

— Ви...

По дяволите!

— Ви, приятелю, слез оттам.

Вишъс го погледна и сбърчи вежди, сякаш изведнъж беше изтрезнял.

— Миришеш като *лесър*, съквартиранте.

— Знам.

— Защо така?

— Ще ти кажа, ако слезеш.

— Подкупваш ме, а? — Ви отпи още една глътка „Сива гъска“. — Само че аз не искам да слизам, Бъч. Искам да полетя... да полетя далеч оттук.

Той вдигна глава към небето и залитна... но успя да запази равновесие, като размаха бутилката в ръката си.

— Опа... беше на косъм.

— Вишъс... Боже...

— Е, ченге, Омега отново е в теб, така ли? И кръвта ти пак е черна? — Ви отметна косата си от очите. Татуировките на слепоочието му направо грееха от сиянието на кожата под тях. — И въпреки това ти не си изначално зъл. Как го каза тя? А, да... истинското зло се крие не в тялото, а в душата. А ти, Бъч О'Нийл, имаш добра душа. По-добра от моята при всички случаи.

— Вишъс, слез оттам. Веднага...

— Аз те харесах, ченге. От мига, в който те видях за първи път. Не... не точно от първия миг... тогава исках да те убия. Но после те харесах. Много.

Господи, Бъч никога не беше виждал изражение като онова, което се изписа по лицето на Вишъс при тези думи. Печално... Нежно... Но най-вече — изпълнено с копнеж.

— Видях те с нея, Бъч. Видях те... как правиш любов с нея.

— Какво?

— Мариса. Видях те отгоре ѝ, там, в клиниката. — Ви размаха сияещата си ръка напред-назад. — Беше нередно, знам, и наистина съжалявам... но просто не можех да извърна очи. Бяхте толкова красиви заедно и аз исках... мамка му, каквото и да бе това между вас. Исках да изпитам същото. Да, поне веднъж исках да разбера какво е да правиш нормален секс с някого, когото обичаш. — Вишъс се изсмя ужасяващо и продължи: — Е, онова, което искам, не е точно нормално, нали? Ще извиниш ли моята извратеност? Моята срамна и възмутителна перверзност? Мамка му... унижавам и двама ни...

Бъч беше готов да каже абсолютно всичко, само за да убеди приятеля си да слезе от парапета, но имаше чувството, че той наистина бе отвратен от себе си. Което беше адски глупаво. Никой не може да заповядва на сърцето си, а Бъч изобщо не се чувстваше застрашен от признанието на Ви. Всъщност не беше дори учуден.

— Ви, приятелю, всичко е наред. Между теб и мен... всичко е наред.

Изпълненото с копнеж изражение изчезна от лицето на Ви, заменено от ледена маска, която при тези обстоятелства беше направо плашеща.

— Ти си единственият приятел, който някога съм имал... — Отново онзи ужасяващ смях. — Въпреки останалите от Братството, ти си единственият, с когото бях наистина близък. Честно казано, никак не ме бива с връзките. Но с теб беше различно.

— Ви, и при мен е така. Но какво ще кажеш да слезеш...

— Ти не беше като другите. Изобщо не те беше грижа, че съм различен. Другите, те... те ме ненавиждаха, защото бях различен. Не че това има значение. Те всички са мъртви. Мъртви, мъртви...

Бъч нямаше никаква представа какви ги дрънка Ви, но и не го интересуваше. Единственото, което имаше значение, беше, че говореше в минало време.

— Аз все още съм ти приятел. Винаги ще ти бъда приятел.

— Винаги... Каква смешна дума — винаги.

Краката на Ви се огънаха и той се свлече на колене, като едва успя да запази равновесие. Бъч пристъпи напред.

— Не се приближавай, ченге. Стой, където си! — Ви остави бутилката с водка на парапета и прокара пръсти по гърлото ѝ. — Тя добре се погрижи за мен.

— Защо не пийнем заедно, а?

— Не. Но можеш да довършиш каквото е останало.

Диамантените очи на Ви се повдигнаха и левият ирис започна да се разширява, докато не погълна цялото око. Последва дълго мълчание, нарушено най-сетне от смяха на Ви.

— Знаеш ли, вече не виждам абсолютно нищо... Колкото и да се опитвам, колкото и да се мъча, аз съм сляп. Незрящ в бъдещето. — При тези думи той сведе поглед към тялото си. — И въпреки това продължавам да светя... като някоя от онези шибани лампи с формата на гъска, която включваш в контакта и тя цялата засиява.

— Ви...

— Ти си добър ирландец, нали?

Бъч кимна и Ви продължи:

— Ирландец, ирландец... чакай да помисля. Да...

Погледът на Ви се проясни и той продължи пресекиливо:

— Нека пътят се надигне да те посрещне. Нека вятърът винаги бъде попътен. Нека

слънце да сгрява лицето ти и дъжд да напоява нивите ти. И... мой най-скъпи приятелю,
докато отново се срещнем, нека ръката на Господ те закриля.

И с едно мощно движение Ви отскочи назад и изчезна.

— Джон, трябва да поговорим.

Джон вдигна поглед и видя как Рот влиза в кабинета и затваря вратата след себе си. Ако се съдеше по вида му, явно ставаше въпрос за нещо страшно сериозно.

Оставяйки настрана учебника си по Древния език, Джон се приготви да посрещне удара. Господи, ами ако беше новината, която вече три месеца чакаше с ужас?

Рот заобиколи писалището и завъртя трона си, така че да е лице в лице с Джон, после седна и си пое дълбоко дъх.

„Да, това е. Тор е мъртъв и те са открили тялото му.“ Рот се намръщи.

— Надушвам страха и мъката ти, синко. Напълно разбираеми са при тези обстоятелства. Погребението ще е след три дни.

Джон преглътна мъчително и обви раменете си с ръце, усетил как някакъв черен вихър се надига около него и помита целия му свят.

— Родителите на съученика ти помолиха всички от класа да присъстват.

Джон рязко вдигна глава.

— Какво? — беззвучно оформиха устните му.

— Съученикът ти, Хърт. Не преживя преобразяването. Почина снощи.

Значи Тор не беше мъртъв?

Джон с усилие се върна от ръба на бездната, в която едва не пропадна само за да установи, че наднича в друга, също толкова страшна. Един от съучениците му беше *умрял* по време на преобразяването си?

— Мислех, че си чул.

Джон поклати глава и се замисли за Хърт. Не го познаваше особено добре и все пак...

— Понякога се случва, Джон. Но ти няма защо да се тревожиш. Ние ще се погрижим добре за теб.

Някой беше умрял по време на преобразяването си. По дяволите...

Последва дълго мълчание. Най-сетне Рот подпря лакти на коленете си и се приведе напред. Лъскавата му черна коса падна над рамото му и докосна обутите му в кожени панталони бедра.

— Слушай, Джон, време е да помислим за това, кой ще ти помогне по време на преобразяването ти. Нали се сещаш, от кого ще пиеш.

Джон си спомни Сарел, която *лесърите* бяха убили заедно с Уелси, и сърцето му се сви. От нея трябваше да пие, когато настъпеше моментът.

— Имаме две възможности, синко. Може да ти потърсим някое момиче отвън. Бела познава семейства, които имат дъщери, и... какво пък, може дори да се обвържеш с една от тях — каза Рот, но усети как тялото на Джон се напрегна и побърза да добави: — Все пак, ако трябва да съм честен, това не е възможността, която аз бих избрал. Може да се окаже малко трудно да я доведем навреме. Фриц ще трябва да я докара с колата, а когато започне преобразяването, всяка минута е ценна. Но ако искаш...

Джон сложи ръка върху татуираното рамо на Рот и поклати глава. Нямаше представа каква е другата възможност, но беше дяволски сигурен, че не иска дори да се доближава до някоя необвързана жена. Без да се замисли, той написа: *Никакво обвързване. Какъв друг избор имам?*

— Може да използваш една от Избраниците.

Джон наклони глава на една страна.

— Те са най-приближените до Скрайб Върджин и живеят от другата страна. Рейдж използва една от тях, Лейла, тъй като не може да се храни от кръвта на Мери. Лейла е надеждна и може да дойде само за миг.

Джон го докосна по ръката и кимна.

— Искаш ли да използваш нея?

Да, която и да бе тя.

— Добре, синко, отлично. Нейната кръв е много чиста и това несъмнено ще е от полза.

Джон се облегна назад и коженият стол на Тор изскърца.

Мисълта му се насочи към Блейлок и Бъч, които бяха издържали преобразяването... особено Бъч, който бе толкова щастлив сега. Така едър. И силен.

Промяната си заслужава риска, каза си Джон. Пък и нима имаше някакъв избор?

В това време Рот продължи:

— Ще говоря с повелителката на Избраниците, но това е само формалност. Знаеш ли, някога това беше единственият начин — именно тези жени помагаха на воините да се сдобият със силата си. Адски ще се зарадват. — При тези думи той прокара ръка през косата си и я отметна назад. — Разбира се, ще искаш да се срещнеш с нея, нали?

Джон кимна. И усети как го обзема притеснение.

— О, не се тревожи. Лейла ще те хареса. След това дори ще ти позволи да я имаш, стига ти да искаш. Избраниците са много добри в посвещаването на новите мъжки вампири. Някои от тях, като Лейла, са специално обучени за това.

Джон усети, че по лицето му се изписа глупаво изражение. Рот не говореше за секс, нали?

— Да, секс. Според това, колко тежко протече, може да се нуждаеш от секс веднага след преобразяването — обясни Рот и добави през смях: — Просто попитай Бъч.

В отговор Джон само примига насреща му като фар в морето.

— Е, значи се разбрахме.

Рот се изправи и без никакво усилие върна тежкия трон до писалището. После изведнъж се навъси.

— А ти за какво си помисли, че искам да говорим?

Джон наведе глава и замислено докосна облегалката на стола.

— Мислеше си, че ще е за Тормент, нали?

При звука на това име Джон усети как очите му започват да парят и не посмя да вдигне поглед към Рот дори когато го чу да въздъхва.

— Мислеше, че ще ти съобщя, че е мъртъв, нали?

Джон сви рамене.

— Е... не смятам, че е преминал в Небитието.

Сега вече Джон вдигна очи.

— Все още усещам ехото му в кръвта си. Когато изгубихме Дариъс, престанах да го усещам. Така че вярвам, че Тор е жив.

За миг Джон усети прилив на облекчение, но после отново се залови да поглажда неспокойно облегалката на стола.

— Мислиш си, че не го е грижа за теб, понеже нито си идва, нито се обажда, нали?

Джон кимна.

— Виж, синко, когато някой обвързан вампир изгуби своята жена... той губи себе си.

Това е най-страшната загуба, която можеш да си представиш. От това, което съм чувал — по-страшна дори от това, мъж да изгуби детето си. Партньорката ти е целият ти живот. Бет е моят живот. Ако нещо се случи с нея... Да, както казах на Тор веднъж, не искам дори да си го помислям. — При тези думи Рот сложи ръка върху рамото на Джон. — Чуй какво ще ти кажа. Ако Тор се върне, то ще бъде заради теб. Той те чувстваше като роден син. Може и да си тръгне от Братството, но няма да е в състояние да те изостави. Помни ми думата.

Очите на Джон се наляха със сълзи, но той нямаше намерение да заплаче пред краля, затова стисна зъби и ги преглътна. Рот кимна одобрително:

— Ти си достоен мъж, Джон, и Тор ще се гордее с теб. Сега отивам да уредя нещата с Лейла.

И той се запъти към вратата, но преди да излезе, спря и погледна през рамо.

— Зи ми каза, че излизате всяка вечер. Това е добре. Искам да продължите така.

И той си тръгна, а Джон се облегна в кожения стол. Господи, тези разходки със Зи бяха наистина странни. Дебело облечени, те кръстосваха гората в пълно мълчание чак докато дойдеше време слънцето да изгрее. Джон все очакваше Зи да започне да го разпитва, да се опита да надникне в сърцето му и да порови в ума му, ала нищо такова не се случваше. Нощ след нощ, двамата просто вървяха под високите борове и мълчаха.

Интересно... с течение на времето Джон беше започнал да разчита на тези разходки. А след днешния разговор за Тор определено се нуждаеше от такава.

Крещейки с пълно гърло, Бъч се хвърли към парапета, надвеси се и погледна надолу, но не видя абсолютно нищо, защото беше прекалено високо, а от тази страна на сградата нямаше нито една запалена лампа. А той самият крещеше толкова оглушително, че определено нямаше как да чуе далечното тупване на тяло върху паважа.

— *Вишъс!*

О, господи... ако успееш да слезе достатъчно бързо, би могъл... по дяволите, би могъл да откара Ви в клиниката на Хавърс... или нещо друго... *каквото* и да било. Той се обърна рязко и понечи да се втурне към асансьора...

Вишъс изникна пред него като облян от светлина призрак, безплътна видение, съвършен двойник на единствения истински приятел, който Бъч бе имал някога.

Бъч залитна и от гърдите му се откъсна сърцераздирателен стон.

— Ви...

— Не можах да го направя — каза призракът.

Бъч се намръщи.

— Ви?

— Колкото и да се ненавиждам... не искам да умра.

Бъч се вледени. После в него лумна такъв огън, че само дето не засия като тялото на Ви.

— *Шибано копеле!*

Без дори да се замисли, Бъч се нахвърли отгоре му и го стисна за гърлото.

— Шибано копеле такова! Изкара ми акъла!

Той замахна и заби такъв юмрук в лицето на Вишъс, че кокалчетата му изпукаха, а после, освирепял от гняв, се приготви да посрещне удара на Ви. Но вместо да се съпротивлява, Вишъс обви ръце около него, наведе глава и просто... рухна, треперейки

конвулсивно.

Като продължаваше да го ругае необуздано, Бъч пое тежестта му, придържайки голото му, обляно в светлина тяло, докато студеният вятър бушуваше около тях.

Когато запасът му от ругатни най-сетне се изчерпа, Бъч прошепна в ухото на Ви:

— Ако някога отново ми изиграеш подобен номер, ще те убия собственоръчно. Ясен ли съм?

— Мисля, че полудявам — каза Ви във врата му. — Умът е единственото, което винаги досега ме е спасявало, а ето че съм на път да го изгубя... вече го изгубих... с мен е свършено. Единствено той ме е спасявал досега и вече нямам нищо...

Бъч го притисна до себе си и изведнъж почувства как му олеква и как по тялото му се разлива усещане за изцеление и умиротвореност. Не че му обърна особено внимание, тъй като в този момент нещо топло и влажно се стече по яката му. Вероятно бяха сълзи, но Бъч не искаше да привлича вниманието му върху тях. Ако наистина плачеше, Ви и така бе достатъчно ужасен от проявата си на слабост.

Бъч сложи ръка на тила му и прошепна:

— Какво ще кажеш аз да се заема със спасяването ти, докато не си оправяш главата? Аз ще се грижа да си в безопасност.

Когато Вишъс най-сетне кимна, на Бъч изведнъж му просветна. Мамка му, беше се докоснал до сиянието, излъчващо се от тялото на приятеля му, и въпреки това не беше обхванат от пламъци. Нямаше и помен от болка. Всъщност... точно така, съвсем ясно усещаше как мракът в него се отцежда от костите и кожата му и се разтваря в бялото сияние на Вишъс. Това беше облекчението, което бе изпитал при допира му и което едва сега забелязваше.

Само че защо не бе лумнал в пламъци?

Изведнъж, незнайно откъде, се разнесе глас:

— Защото така трябва да бъде — мрак и светлина, слети в едно, две половини, събрани в едно цяло.

Бъч и Ви рязко се обърнаха. Скрайб Върджин се рееше над терасата, а черните ѝ одежди не помръдваха, въпреки силните пориви на бръснещия вятър.

— Ето защо не си погълнат от пламъци. И точно затова той те видя от самото начало. — При тези думи тя се усмихна лекичко, макар Бъч да не знаеше откъде бе така сигурен, след като не виждаше лицето ѝ. — Затова съдбата те доведе при нас, Бъч, потомък на Рот, син на Рот. Унищожителят е тук и това си ти. Започва нова ера във войната.

Мариса кимна и като премести мобилния телефон на другото си ухо, прегледа списъка пред себе си.

— Точно така. Трябва ни нещо по-голямо. С поне шест котлона.

Усетила нечие присъствие, тя вдигна глава... И усети, че се вцепенява.

— Може ли... ъъ... може ли да ви се обадя по-късно? — каза тя в слушалката и затвори, без да изчака отговор. — Хавърс. Как ни откри?

Брат ѝ кимна. Беше облечен както обикновено — спортно сако „Бърбъри“, сив панталон и папийонка. Очилата с рогови рамки, които носеше, бяха различни от онези, които Мариса бе свикнала да вижда на носа му. И едновременно с това — съвсем същите.

— Медицинските сестри ми казаха къде си.

Мариса се надигна и кръстоса ръце на гърдите си.

— И защо си тук?

Вместо отговор брат ѝ се огледа наоколо и тя беше сигурна, че изобщо не е впечатлен. В кабинета ѝ нямаше нищо друго освен писалище, стол, лаптоп и гол дървен под. Е, и купища хартия, всичките пълни със задачи, които тя трябваше да свърши. Кабинетът на Хавърс, от друга страна, беше същински храм на познанието и елегантността. Подовете бяха покрити със скъпи килими, а по стените висяха дипломите му от Харвард, както и част от колекцията му картини от Школата на река Хъдсън^[1].

— Хавърс?

— Направила си забележителни неща с това заведение.

— Тез първа ни предстои много работа. И това е защитен дом, не заведение. Е, защо си тук?

Хавърс се прокашля.

— Идвам по молба на Съвета на принципсите. На следващото заседание ще гласуваме предложението за задължителна изолация. Председателят каза, че от една седмица се опитва да се свърже с теб, но ти така и не си върнала обаждането му.

— Както виждаш, имам страшно много работа.

— Но те не могат да гласуват, ако всички членове на Съвета не присъстват.

— Да ме изключат тогава. Всъщност учудвам се, че все още не са намерили начин да го сторят.

— Ти принадлежиш към един от шестте родове основоположници. Според съществуващите закони не можеш да бъдеш изключена от Съвета.

— Колко неудобно за тях! Въпреки това, надявам се и сам разбираш, че тази вечер не мога да дойда.

— Не съм споменал дата.

— Както казах, заета съм.

— Мариса, ако не си съгласна с предложението, можеш да изложиш мнението си по време на обсъждането. Така всички ще те чуят.

— И всички, които имат правото да гласуват, са „за“, така ли?

— Важно е жените да бъдат в безопасност.

Погледът на Мариса се вледени.

— И все пак ти ме изхвърли от единствения дом, който имах, само половин час преди зазоряване. Какво означава това — че оттогава изведнъж си се загрижил за нашия пол или че

за теб аз не съм жена?

Хавърс има благоприличието да се изчерви.

— Тогава не бях на себе си.

— На мен ми се стори напълно спокоен.

— Мариса, съжалявам...

Мариса рязко махна с ръка.

— Достатъчно. Не искам да говорим за това.

— Така да бъде. Но не бива да спъваш Съвета само за да си отмъстиш на мен.

Хавърс си намести папийонката и за миг Мариса зърна пръстена със семейния им печат на кутрето му. Господи... как бяха стигнали дотук? Спомни си деня, когато Хавърс се роди и тя го видя за първи път в обятията на майка им. Толкова сладко бебе. Толкова...

Осенена от внезапна мисъл, Мариса се сепна, после побърза да прикрие шока, който несъмнено се бе изписал по лицето ѝ.

— Добре. Ще дойда на заседанието.

На Хавърс видимо му олекна и той ѝ съобщи кога и къде щеше да се проведе то.

— Благодаря ти. Благодаря ти за това.

— Няма защо — отвърна Мариса с хладна усмивка.

Последва дълга пауза, през която Хавърс оглеждаше панталона и пуловера, с които тя бе облечена, както и купищата листа по бюрото ѝ.

— Изглеждаш различна.

— И съм различна.

По неловкото му, сковано изражение обаче разбра, че той си бе съвсем същият.

Хилядократно би предпочел да я види оформена по кальпа на *глицерата*: изящна дама, начело на някой виден дом. Толкова по-зле за него. Тя се ръководеше от своето ново правило номер едно: правилни или не, решенията в живота си щеше да взема само тя. И никой друг.

Мариса взе мобилния си телефон.

— А сега, ако ме извиниш...

— Бих искал да ти предложа услугите си. Услугите на клиниката, имам предвид.

Безплатно. — При тези думи Хавърс намести очилата на носа си. — Жените и децата, които отседат тук, ще се нуждаят от медицински грижи.

— Благодаря ти. Благодаря ти... за това.

— Освен това ще кажа на всички в болницата да си отварят очите за признаци на домашно насилие. Ще насочваме към теб всички случаи, които открием.

— Ще ти бъда наистина задължена.

Хавърс наклони глава на една страна.

— Ще се радваме да ти бъдем от помощ.

В този миг телефонът на Мариса иззвъня.

— Довиждане, Хавърс.

Очите му се разшириха и тя си даде сметка, че за първи път през живота си го отпраща.

Но промяната ѝ харесваше, а той... той просто трябваше да свиква с новото разпределение на силите.

Телефонът звънна още веднъж.

— И затвори вратата след себе си, ако нямаш нищо против.

Когато Хавърс излезе, Мариса погледна телефона си и въздъхна облекчено — слава богу, беше Бъч. Определено имаше нужда да чуе гласа му.

— Здравсти — каза тя. — Никога няма да повярваш кой...

— Можеш ли да дойдеш у дома?

Още сега? Мариса стисна телефона с всичка сила.

— Какво не е наред? Ранен ли...

— Добре съм — увери я Бъч, но гласът му беше неестествено спокоен. — Само че бих искал да си дойдеш у дома. Още сега.

— Веднага тръгвам.

Мариса грабна палтото си, пхна телефона в джоба си и отиде да намери възрастната прислужница, която съставляваше целия ѝ персонал.

— Трябва да вървя — каза тя, когато я откри.

— Господарке, изглеждате разстроена. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, благодаря ти. Ще се върна веднага щом мога.

— Аз ще се грижа за всичко, докато ви няма.

Мариса ѝ стисна ръката и забързано излезе навън. Застанала пред къщата в студената пролетна нощ, тя опита да се успокои достатъчно, за да може да се дематериализира. Не сполучи от първия път и реши, че ще трябва да позвъни на Фриц да я вземе — не само че бе разтревожена, но и отдавна не се беше хранила, така че можеше и да не е в състояние да го направи.

В следващия миг обаче се дематериализира пред Дупката и се втурна във вестибюла. Преди да успее да застане пред охранителната камера, вътрешната врата се отвори и насреща ѝ се появи Рот.

— Къде е Бъч? — попита тя.

— Тук съм.

Бъч пристъпи напред, но не отиде при нея. В последвалото гробовно мълчание Мариса бавно прекрачи прага, сякаш въздухът внезапно се беше превърнал в киша и всяка стъпка ѝ струваше неимоверно усилие. Като в някаква мъгла, тя чу Рот да затваря вратата зад нея. С крайчеца на окото си видя Вишъс да се надига иззад компютрите си и да заобикаля бюрото. Тримата мъже се спогледаха, после Бъч протегна ръка.

— Ела тук, Мариса.

Тя взе ръката му и се остави да я отведат до един от компютрите. Върху монитора имаше само текст. Две колони плътно изписан текст.

— Какво е това? — попита тя.

Бъч нежно я сложи да седне и застана зад нея, положил ръце върху раменете ѝ.

— Прочети пасажа в курсив.

— В коя колона?

— Няма значение. Те са еднакви.

Мариса се намръщи и погледът ѝ пробяга върху нещо, което доста приличаше на стихотворение.

*„Ще дойде един, с който ще настъпи края на господаря,
боец от късните дни, открит в седмата година
на двацет и първия,
и ще го познаят по цифрите, които носи.
С едно повече от компаса ще долавя,*

макар и само с четири на дясната,
той има три живота,
две резки отпред
и с едно-единствено черно око
той ще се роди и умре в кладенеца.“

Объркана, тя плъзна поглед по текста по-долу и с ужас забеляза изрази като „Общество на лесърите“, „въвеждане“ „господар“. Вдигна очи към заглавието на страницата и потрепери.

— Мили боже... това е за... *лесъри*.

Усетил ледения ужас в гласа ѝ, Бъч коленичи до нея.

— Мариса...

— За какво, по дяволите, става дума тук?

Добър въпрос. На самия него все още му беше трудно да преглътне онова, което бе научил.

— Изглежда... изглежда, че това се отнася за мен.

При тези думи Бъч докосна монитора и погледът му попадна върху осакатения му пръст, онзи, който беше изсъхнал... онзи, който не можеше да изпълне.

Мариса се отдръпна предпазливо от него.

— И какво точно представлява?

Слава богу, в този момент се намеси Ви.

— Това, което виждаш пред себе си, са два различни превода на Свитьците на Обществото на лесърите. С единия разполагаме отдавна, другият открихме в един лаптоп, който отнехме от убийците преди десетина дни. Свитьците са Наръчникът на Обществото, а онова, което виждаш пред себе си, ние наричаме Пророчество за унищожителя. Знаем за него от поколения, още откакто за първи път се сдобихме с копие от Свитьците.

Досетила се накъде бият, Мариса вдигна ръка към гърлото си и поклати глава.

— Но това са просто някакви отвлечени гатанки. Не може...

— Всички отличителни белези са налице у Бъч. — Ви запали цигара и всмукна жадно. — Усеца присъствието на *лесърите*, така че сега той долавя повече от четирите посоки на света. Кутрето му беше осакатено при преобразяването, така че сега може да използва само четири от пръстите на едната си ръка. Имал е три живота — като дете, като възрастен и сега като вампир. Спокойно можем да кажем, че се е родил в Колдуел, където бе превърнат във вампир. Ала най-издайнически е белегът на корема му. Той е черното око и една от „двете резки отпред“. При положение, че пъпът му е първата.

Мариса се обърна към Рот.

— И какво означава всичко това?

Кралят си пое дълбоко дъх.

— Означава, че Бъч е най-могъщото ни оръжие във войната.

— Как... — Гласът на Мариса заглъхна и тя не довърши.

— Той може да попречи на *лесърите* да се завърнат при Омега. При въвеждането им в Обществото, всеки от *лесърите* получава частица от Омега. Частица, която се връща при него, ако *лесърът* бъде убит. Тъй като Омега не е нескончаем, възстановяването на онова, което временно заема на бойците си, е от жизненоважно значение за него, за да може да

продължи да създава нови *лесъри*. — При тези думи Рот кимна към Бъч. — Ченгето е в състояние да прекъсне този кръговрат. Колкото повече убийци поглъща той, толкова по-слаб ще става Омега, докато накрая от него не остане абсолютно нищо. Това е като да дялкаш голямо дърво треска по треска.

Погледът на Мариса се насочи към Бъч.

— Как точно ги поглъщаш?

Тази част определено нямаше да ѝ хареса.

— Просто... просто ги всмуквам в себе си.

Ужасът в очите ѝ му причини почти физическа болка.

— Няма ли по този начин да се превърнеш в един от тях? Какво ще попречи на злото да те надвие?

— Не знам. — Бъч се отдръпна леко, притеснен, че тя може да побегне. Не че я винеше. — Но Вишъс ми помага. По същия начин, както преди ме излекува с ръката си.

— Колко пъти си го правил досега?

— Три. Като броим и тази вечер — отвърна Бъч.

Мариса стисна очи.

— И кога го направи за първи път?

— Преди около две седмици.

— Значи никой от вас не знае какъв е дългосрочният ефект, така ли?

— Но аз съм добре...

Мариса скочи от стола и излезе иззад бюрото, обвила ръце около тялото си и приковала очи в пода. Вдигна ги едва когато спря пред Рот и го погледна с негодувание.

— И ти искаш да го използваш?

— Става дума за оцеляването на расата.

— Ами неговото оцеляване?

Бъч също се изправи.

— Аз искам да ме използват, Мариса.

Тя го погледна сурово.

— Трябва ли да ти напомням, че едва не загина, когато беше заразен от Омега?

— Това беше различно.

— Нима? Как точно е различно, при положение че възнамеряваш да продължиш да приемаш още и още от злината му в тялото си?

— Нали ти казах. Вишъс ми помага да се пречистя от нея. Тя не остава в мен.

Мариса не отговори, нито помръдна, просто стоеше наред стаята, толкова изолирана от всичко наоколо, че Бъч не знаеше как да я достигне.

— Мариса... това ще придаде смисъл на живота ми. Ще ми даде цел.

— Интересно, ако не греша, точно тази сутрин в леглото ми каза, че аз съм твоят живот.

— Така е. Но това е различно.

— О, да, всичко е различно, когато така ти изнася — поклати глава тя. — Не си могъл да спасиш собствената си сестра, а сега смяташ да спасиш хиляди вампири. Колко самоотвержено!

Бъч прехапа устни.

— Това беше удар под кръста.

— Но е самата истина.

Изведнъж Мариса усети как я връхлита страшна умора, но все пак продължи:

— Знаеш ли, писна ми от цялото това насилие. От битките и болката. А и ти ми обеща, че няма да се забъркваш във войната.

— Тогава бях човек...

— О, моля ти се...

— Мариса, знаеш на какво са способни *лесърите*. Виждала си телата на жертвите им в клиниката на брат си. Как може да не се бия?

— Но тук не става дума за обикновени битки. Ти говориш за нещо много по-страшно. Говориш за *поглъщане* на *лесъри*. Откъде си сигурен, че сам няма да се превърнеш в един от тях?

Бъч беше обзет от внезапен страх и когато очите на Мариса се присвиха, разбра, че не бе успял да го скрие достатъчно бързо. Тя поклати глава.

— Ти също се боиш от това, нали? Не си сигурен, че няма да станеш един от тях.

— Не е вярно. Няма да се изгубя. Знам го.

— Нима? Затова ли не сваляш ръка от разпятieto на гърдите си?

Бъч сведе поглед и видя, че пръстите му толкова здраво стискат златния кръст, че беше събрал ризата си на топка, а кокалчетата му бяха побелели. Той свали ръка с усилие.

— Нуждаем се от него, Мариса — обади се Рот в този миг. — Расата ни се нуждае от него.

— *Ами неговата безопасност?* — Мариса изхлипа, но бързо се овладя и потисна риданията си. — Съжалявам, но... просто не мога да се усмихна насърчително и да му пожелая успех. Дни наред прекарах под карантина, гледайки как той... — при тези думи тя се обърна към Бъч — гледайки как едва не умираш, и това едва не ме уби. Онова, което ти се случи тогава, не беше по твой избор, но сега... сега ти сам взимаш това решение.

В думите на Мариса имаше немалка доза истина, но Бъч не можеше да отстъпи. Той бе онова, което бе, и трябваше да вярва, че е достатъчно силен, за да не допусне мракът да го погълне.

— Не искам да се превърна в домашен любимец, Мариса. Имам нужда от цел...

— Ти имаш...

— ... и тази цел не е да си седя вкъщи и да те чакам да се прибереш. Аз съм мъж, а не мебел.

Мариса го изгледа продължително, но не каза нищо, и Бъч продължи:

— Не мога да седя със скръстени ръце, когато знам, че съм в състояние да помогна на расата... на *моята* раса. — Той се приближи до нея. — Мариса...

— Не мога... не мога да го приема — каза тя и се дръпна назад. — Твърде много пъти съм те виждала на границата на смъртта. Няма... не мога да го приема, Бъч. Не мога да живея по този начин. Съжалявам, но аз бях дотук. Нямам намерение да седя и да гледам как се погубваш.

И като се обърна, тя си тръгна от Дупката.

В главната сграда Джон стоеше в библиотеката и чакаше. Струваше му се, че още малко и ще изскочи от кожата си. Часовникът удари и той сведе поглед към хилавите си гърди и вратовръзката, която почиваше върху тях. Искеше да си придаде представителен вид, но с тези дрехи приличаше по-скоро на ученик, на когото ще му правят снимка за училищния

годишник.

Когато отвън се разнесоха забързани стъпки, той погледна към отворената двукрила врата и видя Мариса да минава по коридора с безутешно изражение на лицето. Бъч, който я следваше по петите, изглеждаше по-зле и от нея.

О, не... дано всичко между тях се оправи. Джон страшно харесваше и двамата.

На горния етаж се затръшна врата. Той отиде до прозореца и се загледа навън, мислейки си за онова, което Рот бе казал — че Тор е жив.

Как му се искаше да е истина.

— Господарю? — разнесе се гласът на Фриц и когато Джон се обърна, старият *доген* се усмихна. — Гостенката ви е тук. Да я поканя ли да влезе?

Джон преглътна. Два пъти. После кимна. Фриц изчезна и миг по-късно на прага застана една жена. Без да поглежда към Джон, тя се поклони и остана наведена, сякаш в молитва. Облечена в бяла тога, тя трябва да бе висока около метър и осемдесет. Русата ѝ коса беше навита и вдигната високо, и макар че сега Джон не виждаше лицето ѝ, онова, което бе зърнал, преди тя да се наведе в поклон, му бе достатъчно.

Беше изумително красива. Ангелски красива.

Последва дълго мълчание. Джон можеше само да я гледа с широко отворени очи.

— Ваша светлост — промълви тя най-сетне. — Може ли да срещна погледа ви?

Джон отвори уста. И трескаво закима.

Тя обаче си остана все така приведена в поклон. В което, разбира се, нямаше нищо странно — нали не можеше да го види. Мамка му!

— Ваша светлост? — Гласът ѝ потрепери. — Навярно... Бихте ли искали да дойде някоя друга от нас?

Джон се приближи до нея и вдигна ръка, за да я докосне лекичко. Само че къде? Тогата ѝ беше с доста дълбоко деколте, освен това имаше цепки както на ръкавите, така и на полата... Господи, ухаеше прекрасно.

Джон я докосна неловко по рамото и тя сепнато си пое дъх, сякаш допирът му я бе изненадал.

— Ваша светлост?

С лек натиск върху ръката ѝ той я накара да се изправи. Господи... очите ѝ бяха толкова зелени. Като лятно грозде. Или като сърцевината на лайм.

Джон посочи гърлото си и направи жест, все едно го прерязва.

Съвършеното ѝ лице се наклони на една страна.

— Ваша светлост не говори?

Джон поклати глава, леко учуден, че Рот не ѝ беше споменал за това. Разбира се, кралят си имаше много други неща на главата.

В отговор очите на Лейла грейнаха и тя се усмихна, с което направо го зашемети. Зъбите ѝ бяха съвършени, а вампирските ѝ зъби... те бяха просто великолепни.

— Ваша светлост, обетът за мълчание е достоен за възхищение. Такъв самоконтрол. Ваша светлост, потомъкът на Дариъс, син на Марклон, един ден ще стане могъщ воин.

Мили боже. Тя бе впечатлена от него. И след като искаше да си мисли, че Джон е дал обет за мълчание, какво пък толкова! Нямаше причина да ѝ обяснява, че е ням.

— Навярно искате да знаете повече за мен? — каза тя. — Да се уверите, че когато настане мигът, ще получите онова, от което имате нужда?

Джон кимна и махна към дивана. Добре, че си бе взел бележника. Можеха да поседят

заедно и да се опознаят...

Когато вдигна поглед, тогата на Лейла се бе свлякла в краката ѝ и тя стоеше пред него, възхитително гола.

Джон усети как очите му едва не изскочиха от орбитите.

— Одобрявате ли, Ваша светлост?

Боже мили! Дори да не беше ням, в този миг Джон нямаше да е в състояние да каже нито дума.

— Ваша светлост?

Той закима, като си мислеше как ще реагират Куин и Блейлок, когато им разкаже.

[1] Hudson River School — движение в американското изкуство, възникнало около 1850 г. под влияние на английския емигрант Томас Коул (1801–1848), считан за основател. — Б.р.

↑

На следващата вечер Мариса излезе от мазето на „Убежището“, като се опитваше да се преструва, че светът не се бе сгромолясал около нея.

— Мастимон иска да поговори с теб — разнесе се детско гласче.

Мариса се обърна и видя момиченцето с гипсирания крак. Насилвайки се да се усмихне, тя приклекна, така че да се изравни с плюшения тигър.

— Така ли?

— Да. Освен това иска да не тъжиш, защото той е тук, за да ни брани. И иска да те прегърне.

Мариса взе опърпаната играчка и я притисна до врата си.

— Той е едновременно свиреп и нежен.

— Така е. Засега ще трябва да остане при теб. — По лицето на момиченцето се изписа делово изражение. — Аз трябва да помогна на *мамен* да приготви Първото хранене.

— Ще се грижа за него — обеща Мариса.

Момиченцето кимна най-сериозно и се отдалечи, като се подпираше на малките си патерици.

Докато притискаше тигъра към себе си, Мариса се замисли за това как предишната нощ си беше събрала нещата и си бе тръгнала от Дупката. Бъч се бе опитал да я разубеди, но тя виждаше по очите му, че не се е отказал от решението си, така че нищо от онова, което ѝ говореше, нямаше значение.

Истината беше, че любовта ѝ не го бе излекувала от самоунищожителните му наклонности, нито бе променила характера му. И колкото и да я болеше от раздялата, алтернативата беше далеч по-ужасна — нощ след нощ, прекарани в очакване на телефонното обаждане, което щеше да ѝ съобщи, че Бъч е мъртъв. Или още по-лошо — че злото го е надвило.

Освен това, колкото повече мислеше, толкова по-малко вярваше, че Бъч ще се пази. Не и след опита му да се самоубие в клиниката. Както и регресията, през която сам бе поискал да премине. После преобразяването, а сега битките... не, поглъщането на *лесъри*. Вярно, досега всичко свършваше благополучно, но тенденцията не беше никак добра — пред очите на Мариса се разкриваше една системна склонност към самоунищожение, заради която Бъч рано или късно щеше да пострада сериозно.

А тя го обичаше твърде много, за да го гледа как се погубва.

От очите ѝ бликнаха сълзи, но тя ги изтри и се загледа неவிждащо пред себе си. След известно време някаква мисъл пробяга през съзнанието ѝ, твърде мимолетна и неясна, за да може да я задържи.

Мариса се изправи и объркано се огледа наоколо. Буквално не можеше да си спомни какво прави и защо е в коридора. В крайна сметка се отправи към кабинета си, защото там винаги я чакаше нещо, което трябваше да бъде свършено.

Едно от нещата, които бившите ченгета никога не загубват, е умениято да надушват присъствието на разни идиоти.

Бъч спря в уличката до „Зироу Сам“ и ето че пред пожарния изход видя дребното русокосо копеле, което миналата седмица се бе държало толкова нагло със сервитьорката.

Заедно с едно от дебеловратите си приятелчета, дребосъкът се мотаеше край входа и пушеше.

Само че защо трябваше да пушат на студа отвън?

Бъч се дръпна назад и ги загледа. Което, разбира се, му даде възможност да помисли. А това, както обикновено напоследък, не беше никак приятно. Всеки път пред очите му изплуваше образът на Мариса, която се качва в мерцедеса на Фриц и изчезва през портата на имението.

Бъч изруга и разтри гърдите си, надявайки се да открие някой *лесър*. Имаше нужда да се сбие с някого, за да отклони мислите си от постоянната болка, която го раздираше. По възможност веднага.

Откъм съседната улица с бясна скорост се зададе черен нисан „Инфинити“, сви рязко и удари спирачки току пред вратата на клуба. Я виж ти — русото копеле се приближи с ленива стъпка, сякаш това беше предварително уговорена среща.

Бъч видя как хлапакът и шофьорът на нисана се запrikaзваха, разменяйки си нещо, което той не можеше да различи, но което определено не бяха готварски рецепти.

Когато колата даде на заден ход, Бъч излезе от сенките. Имаше един сигурен начин да потвърди подозрението си — да подхвърли версията си на русокосия и да види как ще реагира.

— Кажи ми, че нямаш намерение да пробутваш тези боклуци вътре. Преподобния не понася външни пласьори в клуба си.

Дребосъкът се обърна рязко, очевидно вбесен.

— Кой, по дяволите, си... — започна той, но така и не довърши. — Я чакай! Виждал съм те и преди, само дето...

— Аха, обзаведох се с ново шаси, както виждаш. Сега работя по-добре. Много по-добре. Е, какво...

Внезапно Бъч замръзна, усетил как инстинктите му се обаждат.

Лесъри. Наблизо. Мамка му.

— Момчета — спокойно каза той. — Трябва да се махнете оттук. И не си и помисляйте да минете през тази врата.

Копелето отново се наежи.

— Ти за кого се мислиш?

— Слушайте какво ви казвам и се махайте оттук. *Веднага*.

— Майната ти, можем да стоим тук цяла нощ, ако иска... — Дребосъкът изведнъж млъкна и пребледня, усетил как вятърът довява сладка миризма. — О, господи...

Хмм, значи малкото копеле не беше човек, а *претранс*.

— Аха. Както вече казах, хлапе — разкарай се оттук.

Този път русокосият дребосък и приятелчето му се подчиниха, но не бяха достатъчно бързи. В дъното на уличката се появиха трима *лесъри* и им препречиха пътя.

Страхотно. Направо страхотно.

Бъч задейства най-новия си ръчен часовник, изпращайки сигнал за помощ, както и координатите си. След броени секунди Ви и Рейдж се материализираха до него.

— Да използваме стратегията, за която се разбрахме — тихо каза Бъч. — Аз ще разчистя след вас.

Докато *лесърите* приближаваха, двамата кимнаха.

Ривендж се надигна от бюрото и облече самуреното си палто.

— Трябва да изчезвам, Хекс. Заседание на съвета. Ще се дематериализирам, така че колата няма да ми трябва. Надявам се да се върна до час. Но преди да съм тръгнал — какво е състоянието на последния пострадал от свръхдоза?

— Закараха го в Спешното отделение на „Сейнт Франсис“. Най-вероятно ще оживее.

— А пласьорът?

Хекс отвори вратата, сякаш го подканваше да върви.

— Още не съм го намерила.

Рив изруга, взе си бастуна и се приближи до нея.

— Това изобщо не ми харесва.

— Без майтап — промърмори Хекс. — А аз си мислех, че ще си умреш от кеф.

Рив я изгледа сурово.

— Не се прави на интересна.

— Не се правя, шефе — също толкова рязко отвърна тя. — Правим всичко по силите си. Да не мислиш, че ми е *приятно* да викам линейки за тези идиоти?

Ривендж си пое дълбоко дъх и опита да овладее гнева си. На това му се казваше лоша седмица — и двамата с Хекс бяха адски изнервени, поради което напрежението в клуба бе толкова, че останалите от персонала почти бяха на път да се обесят в някоя тоалетна от стрес.

— Извинявай — каза той. — Страшно съм изнервен.

Хекс прокара ръка през късо подстриганата си коса.

— Аз също.

— Теб какво те мъчи? — попита Ривендж, макар да не очакваше Хекс да му отговори.

Тя обаче го стори.

— Чу ли за онзи човек? О'Нийл?

— Аха. Вече е един от нас. Кой би предположил.

Рив все още не беше виждал Бъч с очите си, но Вишъс беше позвънил и го бе осведомил за това малко чудо.

Ривендж наистина му желаше само доброто. Той искрено харесваше цапнатия в устата човек... бърз, вампир. Ала едновременно с това прекрасно си даваше сметка, че с дните, когато с Мариса се хранеха един от друг, е свършено. Също и с надеждата един ден да се обвърже с нея. Това беше адски гадно, макар че поначало идеята да се обвърже с Мариса не беше добра.

— Вярно ли е? — попита Хекс. — За него и Мариса?

— Да, той вече не е свободен.

За миг по лицето на Хекс се изписа странно изражение... тъга? Да, точно така изглеждаше. Рив се намръщи.

— Не знаех, че толкова много го харесваш.

Хекс начаса си възвърна обичайния вид — пронизателен поглед и сурово изражение.

— Само защото ми хареса да правя секс с него, не означава, че съм го искала за партньор.

— Както кажеш.

Горната устна на Хекс се повдигна, разкривайки вампирските ѝ зъби.

— Изглеждам ли ти така, сякаш се нуждая от мъж?

— Не, и слава богу! Мисълта, че точно ти можеш да се размекнеш, противоречи на

природните закони. Освен това си единствената, от която мога да се храня, така че ми трябваш необвързана. Е — допълни Ривендж и отиде до вратата, — до два часа ще се върна.

— Ривендж — повика го Хекс и когато той я погледна през рамо, каза: — Аз също имам нужда да останеш необвързан.

Погледите им се срещнаха. Господи, ама каква двойка бяха само! Двама лъжци, които живееха сред нормалните... две змии, спотайващи се в тревата.

— Не се безпокой — промърмори той. — Никога няма да си взема *шелан*. Мариса беше... нещо, което исках да вкуся. Нещата между нас никога нямаше да се получат.

Хекс кимна, сякаш думите му допълнително бяха скрепили уговорката помежду им, и той излезе.

Докато прекосяваше ВИП залата, Ривендж гледаше да се държи в сенките. Не обичаше да го виждат с бастун и когато му се налагаше да го използва, искаше другите да си мислят, че го прави от суета и внимаваше да не се обляга много на него. Кое то бе рисковано, като се имаше предвид, че трудно пазеше равновесие.

Стигна до страничната врата и със силата на волята си изключи алармата и свали резето. Прекрачи прага, като си мислеше...

Мили боже! В уличката навън кипеше истинска битка. *Лесъри*. Братя. Двама цивилни, приклячени по средата и треперещи от страх. Както и големият лош Бъч О'Нийл.

Когато вратата зад гърба му се затвори с изщракване, Ривендж застана широко разкрачен и се зачуди защо охранителните камери не бяха... а, да — *мис*. Обгръщаше ги пелена от *мис*. Хитро.

Ривендж се загледа в битката, чуваше глухи удари на тяло в тяло, стонове и ръмжене, стържене на метал. Усещаше мириса на потта и кръвта на своята раса, както и сладникавата миризма на бебешка пудра, която се излъчваше от убийците.

По дяволите, той също искаше да се позабавлява.

Когато един *лесър* се озова близо до него, Ривендж го сграбчи широко усмихнат и го блъсна с всичка сила в тухлената стена, докато се взираше в безцветните му очи. Много отдавна не беше убивал и част от него копнееше да пречука някого. Лошата му половина жадуваше да отнеме нечий живот.

И той смяташе да нахрани звяра в себе си. Тук и сега.

Рив призова уменията си на *симпат* и въпреки допамина, който редовно си биеше, те начаса изплуваха на повърхността, понесени от вълните на агресията. Пред очите му падна червена пелена и като оголи вампирските си зъби в усмивка, той се остави да бъде завладян от зловещата страна в себе си с възторга на наркоман след дълга абстиненция.

Зарови невидими пръсти в съзнанието на *лесъра* и започна да тършува там, отприщвайки най-различни спомени. Все едно отваряше бутилки с газирани напитки и онова, което изригваше на повърхността, сковаваше плячката му и я правеше беззащитна. Господи, колко отблъскващо грозно беше в главата на *лесъра* — точно този имаше истинска садистична жилка и когато всички злини и гнусни дела, които бе извършил някога, нахлуха с взлом в съзнанието му, той запуши ушите си с ръце и се свлече на земята, крещейки с цяло гърло.

Рив вдигна бастуна си и издърпа от него смъртоносно стоманено острие, аленочервено като пелената пред очите му. Но тъкмо когато се канеше да прободне жертвата си, Бъч спря ръката му.

— Оттук поемам аз.

Рив го изгледа свирепо.

— Върви по дяволите! Аз ще го довърша...

— Не, няма.

С тези думи Бъч коленичи до *лесъра* и...

Рив закри устата си с ръка и с изумление загледа как Бъч се навежда над убиеца и изсмуква нещо от него. Само дето Ривендж нямаше никакво време да се наслади на тази сцена, извадена сякаш от „Зоната на здрача“. Друг *лесър* се втурна към Бъч и Преподобния трябваше да отскочи настрани, когато Рейндж се хвърли в краката на убиеца и го събори на земята.

Разнесоха се още стъпки и Рив се озова очи в очи с поредния *лесър*. Чудесно. С *този* щеше да се разправи лично, помисли си той и по устните му плъзна свирепа усмивка.

Да, *симпатите* ужасно обичаха битките. И той не правеше изключение.

Господин Х. с всички сили тичаше към битката. Въпреки че нито виждаше, нито чуваше каквото и да било, съвсем ясно усещаше защитната пелена. Определено беше на правилното място.

— Какво, по дяволите, е това? — изруга Ван зад гърба му. — Усещам, че се води битка...

— Всеки момент ще пробием обвивката от *мис*. Пригответи се.

Двамата продължиха да тичат и много скоро се блъснаха в нещо, което приличаше на стена от студена вода. Щом се озоваха от другата страна на невидимата бариера, пред очите им се разкри схватка. Двама братя. Шестима *лесъри*. Двама треперещи от страх цивилни. Едър вампир, облечен в самурено палто и... Бъч О'Нийл.

Бившето ченге тъкмо се изправяше. Имаше адски нездрав вид и отпечатъкът на Омега се излъчваше от цялото му същество. В мига, в който погледите им се срещнаха, господин Х. се закова на място, завладян от усещането за съвършено разбирателство между тях.

И — каква ирония! — точно в момента, когато тази невидима нишка ги свърза, точно в мига, в който всеки от тях разпозна другия, от другата страна долетя зовът на Омега.

Съвпадение? На кого му пукаше. Господин Х. отблъсна заповедническия призив на господаря, пренебрегвайки сърбежа, плъзнал по цялото му тяло.

— Ван — меко каза той. — Време е да покажеш на какво си способен. Доведи ми О'Нийл.

— Крайно време беше!

Ван се втурна към Бъч и двамата се изправиха един срещу друг, обикаляйки в кръг като борци на тепиха. Поне до мига, в който Ван замръзна на мястото си, същинска статуя от плът и кръв. Защото господин Х. го беше вкаменил с помощта на волята си.

Господин Х. нямаше как да не се усмихне при вида на ужасеното изражение на Ван. Да, страшно беше да изгубиш контрол над собственото си тяло, нали?

О'Нийл също беше изненадан. Той се приближи предпазливо, готов да се възползва от преимуществото на стопкадъра, в който бе попаднал *лесърът*. Всичко стана много бързо. С едно мълниеносно движение О'Нийл стисна врата на противника си в желязна хватка, праметна го и го притисна към земята.

Господин Х. нямаше нищо против да пожертва дори толкова ценен играч като Ван, за да разбере какво се случва, когато... *Мили боже!*

О'Нийл отвори уста, пое си дълбоко дъх и... Ван Дийн бе погълнат, заличен, изпратен в нищото. Превърнат в прах.

Мощно облекчение заля господин Х. Да, пророчеството се беше сбъднало. Сбъднало се бе в лицето на един ирландец, превърнат във вампир. *Благодаря ти, Господи!*

Залитайки, господин Х. направи отчаяна крачка напред. Ето че най-сетне бе ударил часът да намери покоя, който търсеше. Вратичката, която бе открил, се бе отворила, свободата го очакваше. *О'Нийл бе избраният.*

Най-неочаквано пътят на господин Х. беше пресечен от боец с козя брадичка и татуировки на лицето. Гигантското копеле изникна сякаш от нищото и връхлетя отгоре му като канара, блъскайки се в него с такава сила, че краката на господин Х. се подкосиха. Двата се вкопчиха в схватка, но господин Х. беше твърде уплашен, че може да бъде пронизан, вместо да бъде погълнат от О'Нийл. Затова, когато един *лесър* се нахвърли върху вампира с козята брадичка, той побърза да се откопчи и да се дръпне назад.

Призивът на Омега ставаше все по-настоятелен, до болка познатото пъплене плъзна по кожата му, но господин Х. нямаше да се отзове! Тази вечер възнамеряваше да умре. Но по правилния начин.

Бъч вдигна глава от купчинката пепел, единственото, останало от последната му жертва, и започна да повръща, разтърсван от мощни спазми. Чувстваше се точно по същия начин, както когато се събуди за първи път в клиниката на Хавърс. Заразен. Осквернен. Така омърсен, че нищо на света не бе в състояние да го пречисти.

Господи... ами ако беше погълнал твърде много? Ами ако вече нямаше връщане назад?

Докато повръщаше, усети Ви да се приближава до него, макар да не го виждаше.

— Помогни ми... — простена той, вдигайки глава.

— Затова съм тук, *трейнър*. Дай ми ръката си.

Бъч отчаяно му протегна ръка и като свали ръкавицата си, Ви я стисна с всичка сила. Енергията му, тази прекрасна, бяла светлина, се вля в пръстите на Бъч и нахлу в тялото му с една мощна, пречистваща вълна.

Съединени от заключените си ръце, те отново се превърнаха в две половини на едно цяло — светлината и мрака. *Унищожителят и Спасителят.*

Бъч пое всичко, което Вишъс имаше да му даде. Не пусна ръката му дори когато всичко свърши, сякаш се боеше, че ако го направи, злото ще се завърне.

— Добре ли си? — меко попита Ви.

— Вече да.

Господи, гласът му беше съвсем издрезгавял от цялото това вдишване. А може би и от благодарност.

Бъч се изправи с помощта на Ви и се облегна на тухлената стена. Огледа се наоколо и видя, че битката е свършила.

— Добре се справи като за цивилен — каза Рейдж.

Бъч погледна наляво, като си мислеше, че Рейдж говори на него, и тогава забеляза Ривендж. Той тъкмо се навеждаше, за да вдигне една ножница от земята. После с изящно движение напъха вътре аления меч, който държеше в ръката си. Ха! Бастунът му служеше и за оръжие.

— Благодаря — отвърна Рив, после аметистовите му очи се спряха върху Бъч.

Докато двамата се взираха един в друг, Бъч изведнъж си даде сметка, че не са се срещали от нощта, в която Мариса бе пила от него.

— Здравсти — каза Бъч и вдигна ръка за поздрав.

Ривендж се приближи, като се облягаше на бастуна си. Двамата си стиснаха ръцете и всички въздъхнаха облекчено.

— Е, ченге, нещо против да те попитам какво направи с *лесърите* преди малко?

Преди Бъч да успее да каже каквото и да било, откъм контейнерите за смет се разнесе скимтене и погледите на всички се насочиха натам.

— Вече може да се покажете, момчета — обади се Рейдж. — Хоризонтът е чист.

Нахаканият *претранс* и дебеловратият му приятел пристъпиха напред. И двамата изглеждаха така, сякаш бяха минали през миялна машина — бяха плувнали в пот въпреки студа, косите им бяха разрошени, дрехите — изпомачкани.

По лицето на Ривендж се изписа учудване.

— Леш, защо не си на тренировка? Баща ти ще побеснее, ако научи, че си тук, вместо...

— Леш е освободен от часовете за известно време — промърмори Рейдж.

— За да пласира наркотици — добави Бъч. — Пребъркайте го.

Рейдж го направи толкова бързо, че Леш изобщо не успя да се възпротиви, и извади от джобовете му пачка с пари, голяма колкото главата на хлапака, и шепа мънички целофанени пакетчета.

В очите на Рив лумна лилав пламък.

— Дай ми този боклук, Холивуд... дрогата, не парите.

Когато Рейдж му подаде пакетчетата, Рив разкъса целофана на едно от тях, наплюнчи кутрето си и бръкна вътре. След това близна пръста си и се изплю, а лицето му се разкриви от гняв.

— Повече да не съм те видял тук — каза той и размаха бастуна си насреща му.

Това най-сетне извади Леш от вцепенението му.

— И защо не? Живеем в свободна страна.

— Първо, това е *моят* клуб. Освен това, не че се нуждая от друга причина, боклукът в тези пакетчета има отровни примеси и съм готов да се обзаложа, че именно ти си виновен за масовите смъртни случаи от свръхдоза напоследък. Така че пак ти повтарям — повече да не съм те видял тук. Няма да допусна копелета като тебе да ми развалят бизнеса. — При тези думи Рив натъпка пакетчетата дрога в джоба на палтото си и погледна към Рейдж. — Какво ще правите с него?

— Ще го откарам вкъщи.

По устните на Рив се разля студена усмивка.

— Колко удобно за всички ни.

Изведнъж Леш пак започна хленчи.

— Нали няма да кажете на баща ми...

— Ще му кажа всичко — отвърна остро Рив. — Повярвай ми, татенцето ти ще научи абсолютно *всичко*.

Коленете на Леш се подкосиха и той се свлече на земята в безсъзнание.

Мариса влезе в залата, където се провеждаше заседанието на Съвета, без да я е грижа,

че може би за първи път в живота ѝ всички погледи се насочиха към нея.

Разбира се, те никога не я бяха виждали обута в панталон и с коса, вдигната на опашка. Изненадааа.

Седна на един стол, отвори новата си маркова бизнес чанта и се залови да преглежда молбите за позицията на администратор в „Убежището“. Но ѝ беше ужасно трудно да се съсредоточи.

Беше изтощена, и то не само заради работата и стреса, но и защото наистина имаше нужда да се нахрани. Много скоро.

Господи, дори само мисълта за това ѝ причиняваше болка. Образът на Бъч изплува пред очите ѝ и в същия миг в подсъзнанието ѝ отново отекна онова настойчиво, неясно ехо, подобно на далечен звън, което ѝ напомняше... какво?

Някой сложи ръка на рамото ѝ и тя подскочи. Беше Рив, който се настани до нея.

— Аз съм — каза той и аметистовите му очи се плъзнаха по лицето и косата ѝ. — Радвам се да те видя.

— Аз също — усмихна се Мариса и извърна поглед, чудейки се дали ще ѝ се наложи отново да започне да пие от него. О, по дяволите! Разбира се, че щеше да ѝ се наложи.

— Какво има, *тали*? Добре ли си? — меко попита той.

Мариса изпита странното усещане, че Ривендж знае не само колко е разстроена, но и защо. По някаква причина тя винаги се чувстваше като отворена книга за него.

Отвори уста да му отговори, но в този миг чукчето на председателя се стовари върху гладката повърхност на масата.

— Обявявам заседанието за открито.

Гласовете в библиотеката начаса утихнаха. Рив се облегна в стола си с отегчено изражение и с няколко плавни движения на силните си ръце покри краката си със самуреното си палто, сякаш температурата в стаята беше минус трийсет, а не приятните двайсет и един градуса.

Мариса затвори куфарчето си и се намести по-удобно. Изведнъж си даде сметка, че е заела почти същата поза като Ривендж, като се изключи самуреното палто.

„Мили боже — помисли си тя. — Колко различно е всичко.“

Някога изпитваше страх от тези вампири. Направо немееше пред тях. А сега, когато плъзнеше поглед по жените с техните прекрасни рокли и мъжете в скъпи костюми, изпитваше единствено... отегчение. Тази вечер *глимерата* и Съветът на принцепсите не бяха нищо друго, освен една неприятна отживелица, която нямаше нищо общо с нея. И слава богу.

Председателят се усмихна и кимна на един *доген*, който веднага пристъпи напред. Върху абаносовия поднос в ръцете му почиваше пергамент, от който висяха копринени ленти, всяка с различен цвят, всяка — символизираща един от шестте рода основоположници. Лентата на семейството на Мариса беше светлосиня.

Погледът на председателя обходи всички около масата, като съзнателно прескочи Мариса.

— След като всички сме тук, бих искал да започнем с първа точка от дневния ред — приемане на искането за поставяне на всички необвързани жени под задължителна изолация. Според правилата, първо бих искал да дам възможност на членовете без право на глас да изложат мнението си по искането, което възнамеряваме да отправим на краля.

Всички побързаха да изкажат съгласието си... с изключение на Ривендж, който съвсем

недвусмислено даде да се разбере какво мисли по въпроса.

В паузата, последвала неговото кратко и ясно възражение, Мариса ясно почувства погледа на Хавърс върху себе си, но не каза нищо.

— Много добре — каза Председателят. — Сега ще прочета имената на шестимата *принцеси* с право на глас.

Веднага щом чуеше името си, повиканият *принцес* се изправяше, даваше съгласието на своето семейство и слагаше родовия си печат върху пергаментата. Това се повтори без никаква засечка пет път и Председателят прочете и последното име:

— Хавърс, кръвен син на Уолън, кръвен внук на...

Хавърс се надигна от стола си и в същия миг Мариса рязко потропа по масата. Всички погледи се насочиха към нея.

— Името е сгрешено.

Очите на Председателя се разшириха и едва не изскочиха от орбитите си. Толкова бе слисан от прекъсването ѝ, че просто гледаше занемял как Мариса се обръща към Хавърс с лека усмивка:

— Можеш да си седнеш, лечителю.

— *Моля?!*

Мариса се изправи.

— Много време мина от последното гласуване след смъртта на бащата на Рот, цели векове. — Тя се облегна на масата и се наведе напред, приковала непреклонен поглед в лицето на Председателя. — Тогава моят баща беше жив и гласуваше от името на нашето семейство. Ето на какво се дължи объркването ви.

Председателят уплашено погледна към Хавърс.

— Навярно би могъл да обясниш на сестра си, че нарушава...

Мариса го прекъсна:

— Вече не съм негова сестра, поне според него. Макар да мисля — и смятам, всички ще се съгласите с мен — че кръвните връзки са неотменими. Както и правата на първородството. — При тези думи по устните ѝ пробяга хладна усмивка. — А по стечение на обстоятелствата аз съм родена единадесет години преди Хавърс. Което означава, че съм по-голямата от двамата ни. Което пък на свой ред означава, че той може да си седне на мястото. Като най-възрастния представител на нашето семейство, само аз имам право да дам гласа си в подкрепа на искането. Или да не го сторя. А в този случай определено възнамерявам да не го дам.

Думите ѝ бяха последвани от невиждана суматоха. Истински хаос.

Насред настъпилата неразбория Ривендж се разсмя и изръкопляска.

— По дяволите, момиче. Бива си те!

Мариса не изпита кой знае какво удоволствие от успешния си ход, чувстваше по-скоро облекчение. Ако всички шест семейства не гласуваха в подкрепа на глупавото искане, то отиваше по дяволите. И тя току-що го бе изпратила точно там.

— Господи! — ахна някой и изведнъж шумът в стаята стихна така бързо, сякаш се беше оттекл през внезапно зейнал отводнителен канал наскреда пода.

Мариса се обърна. На прага на библиотеката, стиснал някакъв *претранс* за яката, се беше появил Рейдж, а зад него стояха Вишъс... и Бъч.

Застанал на прага на библиотеката, Бъч стори всичко по силите си, за да не се вторачи в Мариса, но това не беше никак лесно. Особено когато забеляза, че тя седи до Ривендж.

За да отвлече вниманието си от тях, Бъч се огледа наоколо. Ама че авторитетно изглеждащи типове. Приличаше на политическа среща на върха, с това изключение, че всички бяха адски изтупани, особено жените. Кутията за бижута на Елизабет Тейлър би изглеждала жалка в сравнение с това, което висеше по тези мадами.

И тогава започна най-забавната част. Типът начело на масата погледна към тях, видя Леш и пребледня като платно. Изправи се бавно. Беше изгубил дар слово. Както и всички останали в стаята.

— Трябва да поговорим — каза Рейдж и раздруска Леш за яката. — За извънкласните занимания на сина ви.

Ривендж също се изправи.

— И още как!

Думите му сложиха край на заседанието така рязко, сякаш го отрязаха с нож. Бащата на Леш изхвърча от библиотеката, подкарвайки Рейдж, Ривендж и хлапето към една от съседните стаи. Изглеждаше изключително засрамен. В същото време издокараните типове наставаха от местата си и започнаха да крачат напред-назад. Не изглеждаха никак доволни и повечето от тях хвърляха гневни погледи към Мариса.

Което породило у Бъч неудържимото желание да ги научи на уважение. Да им даде такъв урок, че дълго да го помнят.

Ръцете му се свиха в юмруци, ноздрите му се разшириха и той задуши въздуха, докато откри мириса на Мариса и го погълна жадно. Както можеше да се очаква, близостта ѝ го подлуди, тялото му пламна и се изпълни с настойчиво желание. По дяволите, трябваше да повика на помощ цялата си воля, за да остане на мястото си. Особено когато усети погледът ѝ да се спира върху него.

По хладния повей, нахлул изведнъж в къщата, се досети, че никой не е затворил входната врата след тях. Погледна в нощта навън и почувства, че ще е по-добре да излезе. По-чисто. По-сигурно. По-безопасно, като се имаше предвид, че адски му се искаше да смели от бой всички тези сноби в стаята, задето се отнасяха към Мариса с такава студенина.

Бъч излезе навън и закрачи по разкаляната от топящия се сняг моравата. След известно време се обърна и тръгна обратно към къщата, но когато се приближи до кадилака, спря, почувствал внезапно, че не е сам.

— Здравей, Бъч — каза Мариса и излезе иззад колата.

Господи, толкова беше красива. Особено така отблизо.

— Здравсти.

Той пъхна ръце в джобовете на коженото си яке и си помисли колко много му липсва тя. Колко силно я желае. Как копнее за нея. И то не само заради секса.

— Бъч... аз...

Изведнъж Бъч се напрегна, зърнал нещо да се задава по моравата. Мъж... белокоcos мъж... *лесър*.

— *По дяволите!* — изсъска той и като сграбчи Мариса, я затегли към къщата.

— Какво правиш... — започна тя, но после забеляза *лесъра* и веднага престана да се съпротивлява.

— Бягай! Намери Рейдж и Ви и им кажи моментално да си докарат задниците тук. И заключи проклетата врата.

И като я побутна, той се обърна. Пое си дъх едва когато чу тежкото захлопване на вратата и изщракването на резетата от вътрешната страна.

Я виж ти! Та това бе водачът на *лесърите*!

Де да можеше да се разправи с него без свидетели. Защото, преди да го убие, Бъч искаше да го разкъса на парченца. Око за око, така да се каже.

Когато се приближи още малко, копелето вдигна ръце в знак, че се предава, но на Бъч не му минаваха такива. Освен това не вярваше, че убиецът е сам, затова накара инстинктите си да пребродят местността наоколо, очаквайки да усети цяла армия *лесъри*. За негова изненада нямаше никой друг.

Въпреки това се почувства много по-уверен, когато Ви и Рейдж се материализираха до него в студената нощ.

— Мисля, че е сам — прошепна Бъч и се приготви за битка. — И не е нужно да ви казвам, че той е мой.

Когато *лесърът* се приближи още малко, Бъч се приготви да се нахвърли върху него, но тогава се случи нещо неочаквано. Мили боже... сигурно му се привиждаше! Не беше възможно по лицето на *лесъра* да се стичат сълзи.

С изтерзан глас водачът на *лесърите* каза:

— Ей ти, ченге. Убий ме... довърши ме. Моля те...

— Не му вярвай — обади се Рейдж от лявата страна на Бъч.

За миг погледът на убиеца се премести към него, после отново се спря върху Бъч.

— Искам всичко да свърши. Уловен съм в капан... Моля те, убий ме. Но трябва ти да го направиш. Не те.

— С най-голямо удоволствие — промърмори Бъч и се нахвърли отгоре му, очаквайки всякакви номера и хватки от страна на копелето.

Но *лесърът* дори не опита да се съпротивлява и рухна на земята като торба с пясък.

— Благодаря ти... благодаря ти...

Странните благодарности на убиеца се лееха като несекващ поток.

Завладян от желанието да погълне злото в себе си, Бъч го стисна за гърлото и отвори устата му, като съвсем ясно усещаше погледите на *глимерата*, впити в него през прозорците на имението. Започна да вдишва, но не можеше да мисли за друго, освен за Мариса. Не искаше тя да стане свидетел на онова, което щеше да се случи.

Само че то така и не се случи. Някаква преграда не позволяваше на злото в *лесъра* да излезе от тялото му и да премине у Бъч.

Очите на убиеца се разшириха от ужас.

— Но нали с другите се получи. Получи се! С очите си видях...

Бъч продължи да вдишва, докато най-сетне му стана пределно ясно, че по някаква причина точно този убиец няма да успее да погълне. Може би защото беше водач на *лесърите*? Но на кого му пукаше!

— С другите... — бръщолевеше убиецът, без да спира. — С другите се получи...

— Но не и с теб, както изглежда — каза Бъч и извади ножа, препасан около бедрото му. — Добре, че има и друг начин да го направим.

И той вдигна ножа във въздуха.

Лесърът изпищя и се замята като обезумял.

— Не! Той ще ме измъчва! Нееееее...

Нечовешките крясъци секнаха изведнъж и *лесърът* се разпадна.

Бъч въздъхна облекчено, доволен, че го е сторил...

Изведнъж през тялото му премина вълна от ужасяваща злост, едновременно леденостудена и изпепеляващо гореща. Дъхът на Бъч секна и в същия миг, долетял сякаш от нищото, се разнесе злокобен смях и отекна в нощта, безплътен звук, от който човек неволно се замисляше за собствения си гроб.

Омега.

Бъч стисна кръста, който беше скрит под ризата му, и скочи на крака в същия момент, в който наелектризираното въплъщение на злото изникна пред него. Тялото на Бъч възнегодува, но той не отстъпи. Смътно почувства как Рейдж и Ви застават от двете му страни, сякаш за да го защитят.

— Какво има, ченге? — прошепна Ви. — Какво гледаш?

По дяволите, те не го виждаха!

Преди Бъч да успее да им обясни, вятърът отново довя характерния кънтящ глас на Злото и той отекна в главата му:

— Е, ти ли си това, или не си? Моят син, така да се каже.

— В никакъв случай!

— Бъч? На кого говориш? — обади се Ви.

— Не ти ли дадох живот? — Омега отново се разсмя. — Не ти ли дадох късче от себе си? О, да, направих го. А знаеш ли какво казват за мен?

— Не ме интересува.

— А би трябвало! — Омега протегна призрачната си ръка и макар тя да не го докосна, Бъч я усети върху лицето си. — Аз винаги си връщам онова, което ми принадлежи. Синко.

— Съжалявам, но Създателят ми е друг.

Бъч извади разпятието изпод ризата си и го разлюля. Като през мъгла чу как Ви изруга, сякаш най-сетне се беше досетил какво става, но вниманието му бе изцяло погълнато от чудовищното създание пред него.

Омега погледна първо към златното украшение, а после към Вишъс и Рейдж и имението зад тях.

— Подобни дрънкулки не ме впечатляват. Нито пък братята. Нито дори най-дебелите врати и най-здравите ключалки.

— Ами аз?

Омега рязко завъртя глава.

Скрайб Върджин се материализира пред него, тялото ѝ, освободено от обичайните черни одежди, грееше като ярка звезда.

В миг Омега се преобрази в черна дупка, изкривявайки самата тъкан на пространството — вече не бе видение, а непрогледна бездна.

— По дяволите! — изруга Ви, сякаш двамата с Рейдж най-после виждаха какво става.

От дълбините на чернотата се разнесе гласът на Омега:

— Е, сестро, как се чувстваш тази вечер?

— Повелявам ти да се върнеш обратно в пъкъла. Върви си!

Сиянието ѝ се засили и започна да обгръща черната бездна на Омега, от чиито недра се надигна грозно ръмжене:

— Нима вярваш, че като ме прокудиш, ще изличиш следите от моето присъствие?

Колко нелепо!

— Върви си! — повтори Скрайб Върджин и от устните ѝ се изля порой от думи, които не бяха нито на Древния език, нито на който и да било език, който Бъч бе чувал някога.

Миг преди Омега да изчезне, Бъч почувства как очите на Злото се впиват в него и чу ужасяващият глас да казва:

— Ти си същинско вдъхновение, синко. Добре ще сториш, ако потърсиш своята плът и кръв. Семействата трябва да бъдат заедно.

Лумна бяла светлина и Омега изчезна. Също както и Скрайб Върджин.

След тях остана само бръснещ вятър, който разпръсна облаците по небето така, както яростна ръка дърпа завеса. Рейдж се прокашля.

— Хмм... бас държа, че поне седмица няма да мога да мигна. Ами вие?

— Добре ли си? — обърна се Ви към Бъч.

— Аха.

Друг път беше добре! Мили боже... не беше син на Омега, нали?

— Не — каза Ви. — Не си. На него му се иска да е така. И се опитва да накара и теб да го повярваш. Но това не го превръща в истина.

Възцари се дълго мълчание, после Рейдж сложи ръка на рамото на Бъч.

— Освен това, ти изобщо не приличаш на него. Така де! Ти си бледолико ирландско копеле, а той... той е черен като ауспух на автобус.

Бъч се обърна към него.

— Ти не си наред, нали знаеш?

— Не, но ти ме обичаш. Хайде де, знам, че е така!

Бъч пръв прихна, после към него се присъединиха братята и смехът бързо разсея тежкото чувство, което бе оставила у тях току-що разигралата се сцена.

Но в мига, в който смехът им замря, Бъч неволно сложи ръка върху корема си и хвърли поглед към бледите лица от другата страна на витражните прозорци. Мариса беше най-отпред и прекрасната ѝ руса коса сияеше на лунните лъчи.

Бъч затвори очи и обърна гръб на къщата.

— Искам да се прибера с кадилака. Сам.

Защото, ако не останеше сам поне за малко, щеше да се разкрещи.

— Но преди това — добави той — трябва ли да направим нещо за *глимерата* и онова, на което станаха свидетели?

— Рот без съмнение ще чуе от тях за случилото се — промърмори Ви. — Но иначе, да се оправят сами. Да отидат на психотерапевт, ако искат. Не е наша работа да ги успокояваме.

След като Рейдж и Ви се дематериализираха, Бъч се отправи към кадилака. Тъкмо изключваше алармата, когато чу забързани стъпки.

— Бъч! Почакай!

Той погледна през рамо и видя Мариса да прекосява тичешком моравата. Когато спря, тя бе толкова близо до него, че Бъч можеше да чуе как кръвта минава през камерите на сърцето ѝ.

— Ранен ли си? — попита тя и погледът ѝ се плъзна по тялото му.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Това Омега ли беше?

— Да.

Мариса си пое дълбоко дъх, сякаш искаше да продължи да го разпитва, но си даваше сметка, че той няма да ѝ каже какво се бе случило между него и Омега. Не и докато отношенията им бяха така обтегнати.

— Бъч... преди Омега да се появи, видях как убиваш онзи *лесър*. Това ли... светлината, която лумна... това ли правиш...

— Не.

— О! — Мариса сведе поглед към ръцете му... не, всъщност гледаше кинжала, който висеше на кръста му. — Идвате от битка, нали?

— Да.

— И това момче... Леш... ви дължи живота си, нали?

Бъч хвърли поглед към кадилака. Знаеше, че съвсем малко го дели от това, да притисне Мариса в обятията си и да започне да я умолява да си дойде заедно с него у дома. Като някакъв тъп идиот.

— Виж, Мариса, трябва да тръгвам. Е... грижи се за себе си.

И като заобиколи колата, той се настани зад волана. Мариса го последва и той затвори вратата пред лицето ѝ, но не запали двигателя.

По дяволите, дори през стъклото и стоманата на кадилака усещаше присъствието ѝ така ясно, сякаш я притискаше до гърдите си.

— Бъч... — долетя приглушеният ѝ глас. — Искам да ти се извиня за нещо, което казах.

Бъч стисна кормилото и впери поглед през предното стъкло. После, като сантименталния глупак, в какъвто се беше превърнал, свали ръка и откряна вратата.

— За какво?

— Съжалявам, че намесих сестра ти във всичко това. Нали се сещаш, когато бяхме в Дупката. Беше жестоко от моя страна.

— Аз... По дяволите, беше съвсем права. Цял живот се опитвам да спася другите заради Джейни. Няма за какво да се чувстваш виновна.

Последва дълга пауза, през която Бъч усети, че от нея се излъчва нещо силно... да, нуждата да се нахрани. Мариса жадуваше за нечия вена.

И естествено, неговото тяло закопня да ѝ даде своите. Всяка една от тях.

За да не се поддаде на изкушението да излезе от колата, Бъч си закопча колана и хвърли един последен поглед към лицето ѝ. То бе изопнато от напрежение и... глад. Мариса наистина се бореше с нуждата си от кръв, мъчейки се да я скрие, за да може да поговори с него.

— Трябва да тръгвам — каза той. — *Веднага*.

— Да... аз също.

Мариса се изчерви и отстъпи назад. За миг погледът ѝ срещна неговия и тя побърза да извърне очи.

— Е... доскоро.

Тя се обърна и пое към къщата... където я очакваше не кой да е, а Ривендж.

Рив... толкова силен... могъщ... напълно способен да утоли глада ѝ.

Мариса не можа да направи нито крачка повече.

Бъч изхвърча от кадилака, сграбчи я през кръста и я задърпа към колата. Не че тя се съпротивляваше. Ни най-малко.

Той отвори задната врата и само дете не я хвърли на седалката. Преди да я последва, Бъч погледна към Ривендж. Виолетовите очи на Рив горяха, сякаш искаше да се намеси, но Бъч го изгледа смразяващо и насочи пръст към гърдите му, универсалният знак за „стой настрана, ако не искаш да ти избия зъбите“. Рив изруга, после кимна и се дематериализира.

А Бъч скочи в колата, хлопна вратата зад гърба си и се хвърли върху Мариса, преди лампичката на тавана да е угаснала. На задната седалка беше тясно, краката му бяха извити под странен ъгъл, рамото му опираше в нещо, навярно в облегалката, ала на Бъч не му пукаше. Нито пък на Мариса. Не по-малко възбудена от него, тя обви крака около бедрата му и жадно отвърна на грубата му целувка.

С едно рязко движение Бъч я завъртя така, че сега тя беше отгоре, и като стисна кичур от косата ѝ, я дръпна към шията си.

— Пий! — изръмжа той.

Тя го направи, и още как!

Бъч почувства остра болка, когато зъбите ѝ се забиха в плътта му и в същия миг тялото му подскочи конвулсивно, от което раната стана още по-дълбока.

Беше прекрасно! Невероятно! Мариса пиеше на големи глътки и удоволствието от това, да усеща, че я храни, беше неопишимо.

Бъч пъкна ръка между бедрата ѝ и стисна сърцевината ѝ, при което от гърдите на Мариса се изтръгна необуздан стон. С другата си ръка Бъч повдигна блузата ѝ, тя се откъсна от шията му за няколко секунди, колкото ѝ трябваша, за да я свали и да захвърли сутиена си настрана.

— Панталоните — хрипливо процеди Бъч. — Махни си панталоните.

Докато Мариса се събуваше трескаво в тясното пространство, Бъч смъкна ципа си, освобождавайки ерекцията си. Не смееше да я докосне — толкова малко го делеше от оргазма.

Съвсем гола, Мариса го възседна, а светлосините ѝ очи сияеха в полумрака на колата. Устните ѝ бяха червени от кръвта му и Бъч се надигна, за да ги целуне, а после се намести така, че Мариса да седне точно където той искаше. Когато телата им се сляха, той отметна глава назад и тя впи зъби от другата страна на шията му. Бедрата му ускориха ритъма си и тя се повдигна на колене, за да продължи да пие.

Оргазмът на Бъч беше разтърсващ.

Но в мига, в който свърши, той беше готов да започне отново. И точно това направи.

Когато Мариса най-сетне уголи жаждата си, тя слезе от скута на Бъч и се отпусна до него. Той лежеше по гръб и се взираше в тавана на кадилака, а едната му ръка почиваше върху гърдите му. Дишаше накъсано, дрехите му бяха изпомачкани и раздърпани, ризата му се беше вдигнала високо. Пенисът му, влажен и напълно изцеден, лежеше върху плоския му корем, а раните на врата му зееха широко отворени дори след като Мариса ги бе облизала.

Беше пила със свирепост, на каквато дори не подозираше, че е способна. Нуждата ѝ бе довела и двамата до диво животинско умопомрачение. А сега, когато всичко бе свършило и тялото ѝ бавно започваше да усвоява онова, което той ѝ беше дал, Мариса усети как клепачите ѝ натежават.

Толкова прекрасен. Той беше толкова прекрасен.

— Ще ме използваш ли и друг път? — наруши мълчанието Бъч.

Мариса затвори очи. Болката в гърдите ѝ беше толкова силна, че ѝ пречеше да диша.

— Защото искам да бъда аз, а не той — добави Бъч.

А... ето за какво било всичко — акт на агресия, насочен към Ривендж, а не желание да я нахрани. Трябваше да се досети. Нали беше видяла начина, по който Бъч погледна Ривендж, преди да нахълта в колата. Очевидно все още му имаше зъб.

— Няма значение. — Бъч вдигна панталона си и го закопча. — Не е моя работа.

Мариса не знаеше какво да отговори, но той явно и не очакваше отговор. Подаде ѝ дрехите, без да я поглежда, и щом тя се облече, ѝ отвори вратата.

Студен въздух нахлу в кадилака и в същия миг Мариса осъзна нещо. Въздухът в колата лъхаше на похот и хранене — плътен, опияняващ мирис, но в него нямаше и помен от миризмата на обвързване. Нито помен.

Неспособна да го погледне, Мариса си тръгна, без да се обръща.

Почти беше съмнало, когато Бъч най-сетне се върна в имението на Братството. Паркира кадилака между тъмнолилавия спортен понтиак на Рейдж и седана на Бет и се отправя към Дупката.

След като се раздели с Мариса, часове наред обикаля из града — караше из непознати улици, минаваше покрай редици от къщи, без дори да ги вижда, спираше на червено, когато се сетеше. Беше се прибрал само защото слънцето скоро щеше да изгрее и така му се струваше правилно.

Погледна на изток и видя, че небето беше започнало да просветлява.

Прекося двора, приседна до мраморния фонтан, който се издигаше в средата му, и загледа как стоманените щори в имението и в Дупката се спускат за през деня. Примига веднъж срещу светлината на изток. После пак, и пак.

Очите му запариха, а мислите му се насочиха към Мариса. Припомни си абсолютно всяка подробност — очертанятията на лицето ѝ и начина, по който падаше косата ѝ, мелодията на гласа ѝ и уханието на кожата ѝ. Тук, далеч от всички очи, той пусна чувствата си на воля, остави се да бъде завладян от любовта, която го разкъсваше, и от омразния копнеж, който не му даваше покой.

В резултат, миризмата на обвързване избликна от порите му. Докато Мариса беше с него, Бъч някак си бе успял да я потисне, понеже не смяташе, че е честно да я маркира. Но

сега, когато бе сам, нямаше никаква причина да се опитва да я скрие.

Светлината на изток се усилваше и Бъч усети, че бузите му парят, сякаш бе изгорял на слънцето. Неспokoйна тръпка пробяга по тялото му, но той си заповяда да остане на мястото си, защото имаше нужда да види изгрева. Само че бедрата му потръпваха от едва сдържано желание да побегнат и той знаеше, че няма да успее да ги удържа още дълго.

По дяволите... никога вече нямаше да види как изгрява зората. А ето че и Мариса си бе тръгнала, отнасяйки със себе си и последния лъч светлина от живота му.

Сега завинаги беше пленник на мрака.

Бъч най-сетне позволи на инстинктите си да вземат връх, тъй като нямаше друг избор, и в мига, в който го направи, краката го понесоха през двора. Прекоси тичешком вестибюла на Дупката, затръшна вратата на всекидневната след себе си и спря, дишайки хрипливо.

Не се чуваше рап, но върху стола зад компютрите беше праметнато кожено яке, така че Ви трябваше да е наблизко. Навярно все още беше в имението и обсъждаше с Рот случилото се тази нощ.

Докато стоеше сам във всекидневната, Бъч усети как го връхлита познатото желание да се напие. И понеже не виждаше причина да не го направи, той си съблече палтото, свали оръжията си и отиде в кухнята. Сипа си питие, взе бутилката с уиски със себе си и се върна във всекидневната. Надигна чашата и погледът му попадна върху най-новия брой на „Спортс Илюстрийтед“. На корицата имаше снимка на някакъв бейзболист, а до главата му с големи жълти букви пишеше „ГЕРОЙ“.

Мариса беше права — той наистина се опитваше да спаси всички, сякаш беше някакъв шибан герой. Само че не го правеше от самолюбивото желание да се изживява като герой. Правеше го, защото тайно се надяваше, че ако спаси достатъчно хора, може би ще получи прошка.

Да, ето какво търсеше той — опрощение.

Образи от миналото се заредиха пред очите му като на филм. Насред тази неканена „прожекция“ погледът му се спря върху телефона. Само един човек можеше да свали този товар от плещите му, но Бъч се съмняваше, че тя ще го стори. И все пак... ако можеше поне веднъж да чуе майка му да казва, че му прощава, задето е оставил Джейни да се качи в онази кола...

Бъч се разположи на любимия си кожен диван и остави бутилката с уиски на масичката. Седя така, докато не стана девет часът. Тогава вдигна слушалката и набра номер, започващ с кода на Бостън. Вдигна баща му.

Разговорът беше точно толкова ужасен, колкото Бъч очакваше. Единственото поотвратително от самия разговор беше онова, което научи. Когато затвори, видя, че всичко е траяло точно една минута и трийсет и четири секунди, като се брояха и шестте позвънявания, преди баща му да вдигне. А по всяка вероятност това беше последният път в живота му, когато бе разговарял с Еди О'Нийл.

— Какво става, ченге?

Бъч подскочи и видя Вишъс. Нямаше причина да го лъже, затова отвърна:

— Майка ми е болна. От две години. Алцхаймер. Никак не е добре. Естествено, на никого не му е хрумнало да ми се обади. Така и нямаше да разбере, ако не бях позвънил преди малко.

— По дяволите... — Ви се приближи и седна до него. — Искаш ли да отидеш да я видиш?

— Не — поклати глава Бъч и взе чашата с уиски. — Не виждам причина да го правя.
Тези хора вече не са част от живота ми.

На следващата вечер Мариса стисна ръката на новата си администраторка. Тя беше идеална за тази работа — интелигентна, мила, с приятен глас и диплома по публичното здравеопазване от Нюйоркския университет (разбира се, от вечерните курсове).

— Кога искате да започна? — попита тя.

— Какво ще кажеш за тази вечер? — отвърна Мариса донякъде на шега и се усмихна, когато другата жена кимна ентузиазирано. — Чудесно. Нека ти покажа кабинета ти.

Когато се върна от горния етаж, където се намираше стаята на администраторката, Мариса седна пред лаптопа си и се залови да преглежда недвижимите имоти, които се предлагаха в този квартал.

Много скоро погледът ѝ престана да вижда онова, което уж четеше. Мисълта за Бъч бе като постоянна тежест в гърдите ѝ, от която ѝ бе трудно да диша, а когато не беше заета, спомените за него напълно я обсебваха.

— Господарке?

Мариса вдигна очи към прислужницата.

— Какво има, Филипа?

— Господарят Хавърс е насочил един случай към нас. Жената и синът ѝ ще пристигнат утре, след като състоянието на момчето се стабилизира, но от болницата обещаха, че до един час ще ни пуснат по имейл историята на заболяването.

— Благодаря ти. Ще им приготвиш ли една стая на долния етаж?

— Да, господарке.

С тези думи прислужницата се поклони и излезе.

Хм, значи Хавърс наистина смяташе да удържи на думата си.

Мариса се намръщи и за кой ли път я обзе усещането, че нещо ѝ се губи. По някаква причина образът на Хавърс не си отиваше и именно това извади на повърхността неясната мисъл, която я глождеше.

Изведнъж тя се чу как казва на Бъч: „Нямам намерение да гледам как се погубваш“.

Мили боже! Съвсем същото, което Хавърс ѝ бе казал, преди да я изхвърли от вкъщи. О, Скрайб Върджин, та тя постъпваше с Бъч точно както Хавърс беше постъпил с нея — пропъждаше го под благовидната маска на трезво неодобрение. Само че не беше ли истинската причина желанието ѝ да си спести страха и чувството на безпомощност?

Ами неговата склонност към самоунищожение?

Изведнъж мислите ѝ се върнаха към онова, което се беше разиграло пред къщата на Председателя на Съвета. Бъч бе действал много благоразумно. Предпазливо. Без помен от безразсъдство. А движенията му бяха умели и добре премерени, той не се държеше като безумец.

По дяволите, помисли си тя. Ами ако бе сгрешила? Ако Бъч наистина можеше да се бие? Ако трябваше да се бие?

Ами Злото? Омега?

Е, нали Скрайб Върджин се бе намесила, за да защити Бъч. А и след като Омега си тръгна, Бъч си беше... Бъч... На вратата се почука и Мариса скочи на крака.

— Кралице!

На прага стоеше Бет и се усмихваше.

— Здравей! — каза тя и ѝ помахаше.

Смутена, Мариса направи реверанс. Бет се засмя и поклати глава.

— Дали някога ще успея да те отуча от това? — каза тя.

— Съмнявам се. Това са оковите на възпитанието ми — отвърна Мариса, мъчейки се да подреди обърканите си мисли. — Идваш да... тъъ... да видиш какво сме направили тук през последните...

В този миг зад кралицата се появиха Бела и Мери.

— Трябва да поговорим — каза Бет. — За Бъч.

Бъч се размърда в леглото. Отвори едното си око. И изруга, когато видя колко е часът. Беше се успал. Дали не беше прекалил предишната вечер? Може би трима *лесъри* за една нощ беше твърде много? Или пък беше заради храненето...

По дяволите! Изобщо нямаше намерение да мисли за това. Нито да си го спомня.

Той се обърна по гръб...

... и направо подскочи.

— Мамка му!

Край леглото стояха пет фигури, облечени в черни роби с качулки.

Прозвуча гласът на Рот, първо на Древния език, а после на английски:

— От въпроса, който ще ти бъде зададен тази нощ, няма връщане назад. Ще бъдеш попитан само веднъж и отговорът ти ще важи до края на дните ти. Готов ли си да бъдеш попитан?

„Братството. Света Богородице, майко Божия!“

— Да — отвърна Бъч и стисна кръста около врата си.

— Тогава, Бъч О’Нийл, потомък на моята кръв и кръвта на моя баща, нека те попитам — ще се присъединиш ли към нас?

Мамка му. Това наистина ли се случваше? Или той сънуваше? Бъч огледа качулатите фигури една по една.

— Да. Да, ще се присъединя към вас.

Подхвърлиха му черна роба.

— Покрий плътта си с това и вдигни качулката над главата си. От устните ти не бива да се отрони нито звук, освен ако някой не се обърне към теб. Очите ти не бива да се вдигат от земята. Ръцете ти през цялото време трябва да бъдат склучени зад гърба ти. Доблестта ти и благородството на кръвната линия, която споделяме, ще бъдат преценявани по всяко твое действие.

Бъч стана от леглото и нахлузи робата. За миг си помисли, че не би било зле, ако първо беше отскочил до тоалетната...

— Разрешава ти се да облекчиш тялото си. Направи го сега.

Когато се върна от тоалетната, Бъч много внимаваше да не вдига глава от пода и да държи ръцете си отзад.

Усети как върху рамото му се отпуска нечия ръка, и разбра, че е Рейдж — никой друг нямаше толкова тежка десница.

— Ела с нас — нареди Рот и Бъч бе изведен от Дупката право в кадилака, който бе паркиран едва ли не във вестибюла — сякаш братята не искаха никой да разбере какво се случва.

Бъч се настани на задната седалка, захлопнаха се няколко врати и колата потегли.

Бавно прекосиха двора, а след това (както Бъч предположи по друсането) и задната морава, и се отправиха към гората. Никой не продумваше и в тишината Бъч не можеше да не се запита какво ли щяха да правят с него. Със сигурност нямаше да е шега работа.

Най-сетне кадилакът спря и всички слязоха. Мъчейки се да спазва правилата, Бъч застана отстрани, вперил поглед в земята, и зачака да го поведат нанякъде. Някой стори точно това, докато друг си тръгна с колата.

Бъч закрачи напред. Известно време земята под краката му беше обляна от лунните лъчи, но после и тази светлина изчезна и се възцари пълен мрак. Може би бяха влезли в някаква пещера? Да, точно така. Мирис на влажна пръст изпълни ноздрите му, ситни камъчета боцкаха босите му стъпала.

След около четиридесет крачки го накараха да спре. Разнесе се шумолене, после отново пое нанякъде, този път — надолу.

Ново спиране. И още приглушени звуци като от отварянето на добре смазана врата.

След това — топлина и светлина. Подът под краката му стана гладък. Мрамор... черен мрамор. Трябва да се намираха в галерия с доста висок таван, тъй като едва доловимият шум от стъпките им се издигаше нагоре и отекваше. Настъпи нова пауза, последвана от шумолене на плат и Бъч предположи, че братята свалят робите си.

Някой сложи ръка на тила му и гласът на Рот проехтя в ухото му:

— Не си достоен да влезеш тук такъв, какъвто си сега. Кимни с глава.

Бъч се подчини.

— Кажи, че не си достоен.

— Не съм достоен.

Изведнъж гласовете на братята се извисиха в мощен, суров вик на Древния език, сякаш в несъгласие. Рот продължи:

— Макар да не си достоен, ти искаш да станеш такъв тази нощ. Кимни с глава.

Бъч се подчини.

— Кажи, че искаш да станеш достоен.

— Искам да стана достоен.

Нов възглас на Древния език — този път на насърчение.

Рот продължи:

— Има само един начин да бъдеш достоен, единственият правилен начин. Да станеш плът от плътта ни. Кимни с глава.

Бъч се подчини.

— Кажи, че искаш да бъдеш плът от плътта ни.

— Искам да бъда плът от плътта ви.

Братята подхванаха нисък напев и на Бъч му се стори, че са застанали в редица пред и зад него. Без никакво предупреждение те започнаха да се движат напред и назад, напред и назад, в ритъма на мощните си гласове. Бъч се опита да влезе в такт и се бутна в някого пред себе си, най-вероятно — Фюри, ако се съдеше по едва доловимото ухание на червен дим. Миг по-късно някой отзад се бутна в него. Вишъс. Бъч беше сигурен, без сам да знае откъде. По дяволите, щеше да оплеска цялата церемония...

И тогава то се случи. Тялото му някак си намери ритъма и ето че той се движеше заедно с тях. Те се сляха с напева и с движението — напред-назад, наляво-надясно — сякаш не мускулите, а гласовете им местеха краката им.

Изведнъж се разнесе акустична експлозия, звуците на напева сякаш се разпаднаха на

хиляди парчета, които се устремиха високо нагоре и като полетяха в различни посоки, отново се сляха — явно бяха влезли в огромно помещение.

Някой сложи длан върху рамото на Бъч и той се закова на място.

Напевът спря отведнъж и след като отекна няколко пъти, постепенно заглъхна.

Бъч усети, че го улавят за ръка и го повеждат напред.

— Стъпала — разнесе се гласът на Вишъс от едната му страна. Бъч залитна леко, но бързо си възвърна равновесието и пое нагоре. Когато изкачиха стъпалата, Ви му помогна да застане, където трябва, нагласявайки тялото му в правилната позиция. Бъч имаше чувството, че стои досами нещо масивно, струваше му се, че пръстите на краката му докосват някаква стена.

В настъпилата тишина по носа му се стече капка пот и тупна върху гладкия под, точно между краката му.

Ви стисна рамото му, сякаш за да му вдъхне увереност.

— Кой предлага този мъж? — разнесе се гласът на Скрайб Върджин.

— Аз, Вишъс, син на воина от Братството на черния кинжал, известен като Бладлетър.

— Кой го отхвърля?

Мълчание. Слава богу.

Гласът на Скрайб Върджин се извиси, изпълни всеки сантиметър от пространството около тях, докато накрая единственото, което Бъч чуваше, бяха нейните думи.

— Въз основа на заявеното от Рот, син на Рот и по предложение на Вишъс, син на воина, известен като Бладлетър, обявявам мъжа пред себе си, Бъч О'Нийл, потомък на Рот, син на Рот, за достоен претендент за членство в Братството на черния кинжал. По свое усмотрение и по силата на властта, която имам, в името на опазването на расата, разрешавам да бъде пренебрегнато правилото за майчината линия. Може да започнете.

— Обърнете го — проговори Рот. — Съблечете го.

Бъч усети как го завъртат. Вишъс свали робата му, премести разпятieto, така че да пада върху гърба му, и отстъпи назад.

— Вдигни очи — нареди Рот.

Бъч се подчини и дъхът му спря.

Намираще се върху подиум от черен мрамор, обърнат към подземна пещера, осветена от стотици черни свещи. Пред него имаше олтар, върху два масивни скални блока беше закрепен огромен каменен трегер, а отгоре му имаше... череп. От другата му страна стоеше Братството на черния кинжал в цялото си великолепие — петима мъжки вампири с тържествени лица и силни тела.

Рот излезе напред и се доближи до олтара.

— Отстъпи назад и се улови за клиновете!

Бъч се подчини и опря гръб в гладката каменна стена, а пръстите му се склочиха около две солидни дръжки.

Рот вдигна ръка и Бъч видя, че дланта му, здраво стиснала черен кинжал, е облечена в сребърна ръкавица с шипове на кокалчетата. Той заби острието малко над китката си и протегна ръка над черепа, върху който беше поставена сребърна чаша. Кръвта, която изтече от раната, се събра в чашата като миниатюрно алено езерце, което улови светлината на свещите и я отрази.

— Моята плът — каза Рот и след като близна раната си, за да я затвори, остави кинжала и пристъпи към Бъч.

Който преглътна мъчително.

Рот отметна главата му назад и впи зъби във врата му. Мощен спазъм разтърси тялото на Бъч и той трябваше да стисне челюсти, за да не изкрещи. Вкопчи се в двете дръжки толкова силно, че от напрежение китките му едва не се строшиха. Най-сетне Рот отстъпи назад и избърса уста.

— Твоята плът — каза той със свирепа усмивка и замахна, свил в юмрук ръката с ръкавицата.

Шиповете потънаха дълбоко в гърдите на Бъч, а от мощния удар и последната глътка въздух изскочи от дробовете му със свистене, което отекна из подземната галерия.

Докато Бъч се мъчеше да си поеме дъх, Рейдж пристъпи напред, взе ръкавицата от краля и повтори ритуала до последната подробност — поряза ръката си над сребърната чаша и произнесе същите две думи. След това запечата раната си и се доближи до Бъч, изричайки същото, което бе казал и Рот. Зъбите му потънаха в шията на Бъч, точно под мястото, където се бяха забили зъбите на краля, а юмрукът му се стовари в гърдите на Бъч, точно там, където и юмрукът на Рот.

Трети беше Фюри. Четвърти — Зейдист.

Докато и Зи свърши, Бъч имаше чувството, че главата му всеки момент ще се откъсне от отмалелия му врат и ще се търкулне надолу по стъпалата. Освен това му се виеше свят от ударите в лявата част на гърдите, а по стомаха и бедрата му се стичаше кръв от раните.

Най-сетне дойде ред и на Ви.

Той се приближи до подиума, свел очи към пода. Пое ръкавицата от Зи и я надяна върху другата, която никога не сваляше. Бързо движение с ножа и кръвта му закапа в чашата, където се бе изляла и кръвта на братята му.

— Моята плът — прошепна той.

Поколеба се за миг, после се обърна към Бъч и погледите им се срещнаха. Треперливата светлина на черните свещи огря суровото му лице и се отрази в диамантените му очи. Бъч усети как дъхът му спира — в този миг съквартирантът му изглеждаше могъщ като бог и... може би също толкова красив.

Вишъс пристъпи към него и положи ръка на тила му.

— Твоята плът — прошепна той, но се поколеба за миг, сякаш молеше за разрешение.

Без дори да се замисли, Бъч вирна брадичка, сякаш му се предлагаше... сякаш... о, по дяволите! Той си нареди да не мисли за това, стъписан от чувствата, надигнали се Бог знае откъде.

Като на забавен каданс, Ви сведе чернокосата си глава и Бъч усети копринения допир на козята му брадичка върху гърлото си. С възхитителна точност зъбите на Ви докоснаха вената, която идваше от сърцето на Бъч, и бавно и неумолимо разкъсаха кожата му. Гърдите им се допряха.

Бъч затвори очи и се остави да бъде завладян от онова, което се случваше — топлината на телата им, така близо едно до друго, начина, по който косата на Ви милваше лицето му, допирът на силната мъжка ръка, която се плъзна около кръста му. Инстинктивно Бъч пусна двете дръжки, сложи ръце върху стегнатите хълбоци на Ви и го привлече към себе си. Спазъм пробяга по едно от плътно притиснатите тела... или пък... по дяволите, май и двамата потръпнаха конвулсивно.

После всичко свърши. За да не се повтори никога повече.

Никой от двамата не погледна към другия, докато Ви се отдръпваше, откъсването беше

окончателно и безвъзвратно. Път, който никога нямаше да бъде извървян.

Ви свали ръка от врата на Бъч и стовари юмрук в гърдите му по-силно от всички останали, даже и от Рейдж. Докато Бъч се бореше да си поеме въздух, Вишъс се обърна и отиде при другите.

Миг по-късно Рот се приближи до олтара, взе черепа и го вдигна над главата си, така че всички братя да го видят.

— Това е първият от нас. Нека възхвалим война, който даде живот на Братството.

Мощен боен вик се откъсна от гърлата на братята и отекна в пещерата, а Рот се обърна към Бъч.

— Пий и стани един от нас.

Бъч се подчини с жар — грабна черепа от ръцете му, отметна глава назад и изля кръвта в гърлото си. Докато той пиеше, братята отново подеха напев, гласовете им, все по-силни и по-силни, изпълниха пещерата. Бъч вкуси всеки един от тях. Суровата величава мощ на Рот. Безмерната сила на Рейдж. Изгарящата вярност на Фюри. Студената свирепост на Зейдист. Забележителният интелект на Вишъс.

После Рот взе черепа от ръцете му и го бутна към стената, а устните му се извиха в мрачна усмивка.

— По-добре се улови за дръжките.

Бъч го стори в същия миг, в който вълна от смазваща енергия се разби в тялото му. Той прехапа устни, за да не изреве, и като през мъгла чу как братята изръмжаха одобрително. Онова, което бушуваше в жилите му, бързо се засилваше и цялото му тяло се тресеше неударимо, като че ли беше изсмъркал наведнъж цяло кило кокаин. Изведнъж нещо в него сякаш даде накъсо — невроните в мозъка му започнаха да предават импулси във всички посоки, кръвоносните му съдове се разшириха и се изпълниха с кръв до пръсване, сърцето му заби лудешки, тялото му се напрегна до краен предел. Светът се завъртя около него и Бъч...

Свести се върху олтара, гол и свит на кълбо. Гърдите му горяха и когато вдигна ръка, усети нещо зърнесто. Сол?

Когато примига няколко пъти и се огледа наоколо, видя, че се намира пред стена от черен мрамор, върху която бяха издълбани имена на Древния език. Господи, трябва да бяха стотици! Поразен от гледката, Бъч се надигна и с усилие се изправи на крака. Олюля се, но успя да запази равновесие, преди да е докоснал онова, което от само себе си знаеше, че е свещено.

Докато съзерцаваше имената пред себе си, Бъч почувства, че са дело на една ръка — всеки символ беше направен с едно и също грижливо и любящо старание.

Вишъс. Беше ги издялал Вишъс. Бъч не знаеше откъде е сигурен... не, всъщност знаеше. Сега в главата му отекваше нещо като ехо от живота на неговите... братя? Да, всички тези вампири, чиито имена виждаше пред себе си, бяха негови братя и сега той познаваше всеки от тях.

Широко отворени, очите на Бъч се плъзгаха по редиците с имена, докато не стигнаха до края им. До последното име. Неговото?

Зад гърба му се разнесе ръкопляскане и той погледна през рамо. Братята отново бяха облекли робите си, ала качулките им бяха свалени. Те до един сияеха, дори лицето на Зейдист грееше.

— Да, това е твоето име — каза Рот. — От днес ти си воинът от Братството на черния кинжал Дистройър, потомък на Рот, син на Рот.

— Но за нас винаги ще си останеш Бъч — обади се Рейдж.

— Коровото копеле. Разтропаното копеле. Нахалното копеле. Според случая.

— Май трябваше да го кръстим Копеле — подхвърли Зейдист.

— Имаш право.

Те се разсмяха, а Вишъс подаде на Бъч робата му.

— Заповядай — каза той, без да среща погледа му.

Бъч пое дрехата. Не искаше Ви да се отдалечи, затова го повика, тихо, но настойчиво:

— Ви?

Веждите на Вишъс се повдигнаха, но диамантените му очи си останаха извърнати.

— Вишъс? Хайде де, човече. Рано или късно ще трябва да ме погледнеш. Ви...

Гърдите на Вишъс се повдигнаха и той бавно обърна поглед към Бъч. Последва един напрегнат миг, после Ви протегна ръка и оправи разпятието на Бъч, така че то отново почиваше върху гърдите му.

— Справи се добре, ченге. Поздравления.

— Благодаря, че ме предложи... *трейнър* — отвърна Бъч и когато видя пламъка, проблеснал за миг в очите на Ви, добави: — Да, проверих какво означава. „Многообичан приятел“ ти подхожда съвършено.

Ви се изчерви. Прокашля се.

— Много добре, ченге... много добре — промърмори той и се отдалечи.

Бъч облече робата си и погледът му падна върху гърдите му. Кръглият белег от лявата страна беше запечатан завинаги върху кожата му, също като белезите на останалите от Братството. Символ на това, че отсега нататък бяха свързани завинаги.

Прокара пръсти по вече зарасналата рана и върху лъскавия под се посипаха зрънца сол. След това погледна към стената и се доближи. Приклепна и докосна въздуха над името си. Неговото ново име.

„Това е истинското ми рождение — помисли си той. — Дистройър, потомък на Рот, син на Рот.“

Очите му се замъглиха и той запримигва, но се оказа безсилен срещу сълзите, които се стекоха по бузите му. Побърза да ги изтрие с ръкав и в този миг усети ръце върху раменете си. Братята... *неговите* братя го бяха наобиколили и той буквално усещаше присъствието им.

Плът от плътта му. Така, както той бе плът от плътта им.

Рот се прокашля и въпреки това, когато проговори, гласът му беше необичайно дрезгав:

— Ти си първият, когото въвеждаме в Братството от седемдесет и пет години насам.

Ти... ти си достоен за кръвта, която споделяме, Бъч.

Бъч наведе глава и се разрида открито, но не от щастие, както сигурно предположиха другите.

Плачеше заради празнотата, която усещаше.

Защото, колкото и прекрасно да беше всичко това, той се чувстваше празен.

Без жена, с която да сподели живота си, той бе като решето, през което изтичаха всички събития. Не беше в състояние да задържи дори въздуха.

Живееше, но всъщност не беше жив.

Докато се прибираха в имението, всички преливаха от енергия и си бърбеха въодушевено в колата — Рейдж ръсеше шуротии, както обикновено, а Рот се смееше. Много скоро се включи и Ви и не след дълго всички започнаха да си разменят закачки. Точно както правят истинските братя. Бъч се отпусна на седалката си. Ясно усещаше, че завръщането у дома, също както и церемонията преди малко, е повод за голяма радост за братята. И макар самият той да не беше в състояние да я сподели, беше му приятно да ги вижда така весели.

Паркираха в двора и щом слязоха от колата, вратата на имението се отвори широко. Братята образуваха полукръг зад Бъч и под звуците на техния напев, всички влязоха в пъстрия вестибюл. Посрещнаха ги с възторжени овации. Вътре ги очакваха двацетимата *догени*, а пред тях, облечени в спиращи дъха рокли, стояха трите жени, които живееха в имението. Бет беше с кървавочервената рокля, с която се бе омъжила, Мери носеше тъмносиньо, а дрехата на Бела беше от някаква блестяща сребриста материя.

Мъчителна болка стисна гърдите на Бъч при вида на трите жени — толкова силно копнееше Мариса също да е тук. Тъкмо се канеше да се скрие в Дупката като последен страхливец, когато морето от тела се раздели и... разкри Мариса, облечена в рокля с прасковен цвят, толкова прелестен и наситен, сякаш обгръщаше тяло, изтъкано от слънчеви лъчи. Тя пристъпи напред и песента на братята секна изведнъж. Макар да беше объркан и да недоумяваше какво я бе довело тук, Бъч протегна ръка към нея.

Вместо да я поеме, Мариса коленичи пред него, на сред море от прасковен сатен.

Гласът ѝ беше дрезгав от вълнение, когато проговори със сведена глава:

— Боецо, позволи ми да ти предложа този дар, за да ти носи късмет в битките.

При тези думи тя вдигна ръце и Бъч видя, че върху дланите ѝ лежи плитка от косата ѝ, завързана в единия край със светлосиня панделка.

— За мен ще бъде чест, ако го носиш у себе си, когато се биеш. За мен ще бъде чест моят... моят *хелрен* да служи на расата ни. Ако... ако все още ме искаш.

Дълбоко трогнат от жеста ѝ, Бъч коленичи на пода и нежно повдигна треперещата ѝ брадичка. Избърса сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, а после пое плитката от ръцете ѝ и я притисна до сърцето си.

— Разбира се, че те искам — прошепна той. — Но какво се промени?

Мариса погледна към трите жени във великолепните им рокли.

— Поговорих си с няколко приятелки — отвърна тя също толкова тихо. — Или по-скоро — те си поговориха с мен.

— Мариса... — Това бе всичко, което Бъч успя да каже.

Гласът му изневери и той я целуна. Ликуващ вик изпълни фойето, когато те се прегърнаха.

— Съжалявам, задето бях толкова слаба — прошепна Мариса в ухото му. — Бет, Мери и Бела дойдоха да ме видят. Никога няма да спра да се тревожа за теб и да мисля за опасностите, които те дебнат като член на Братството. Но те имат доверие на своите мъже и знаят, че ще внимават, а аз... аз вярвам, че ме обичаш. Вярвам, че няма да ме оставиш сама, ако можеш да го избегнеш. Вярвам, че ще бъдеш предпазлив и няма да позволиш на злото, което те заплашва, да надделее. Ако те могат да се справят със страха да не загубят мъжете си, аз също трябва да мога.

Бъч я притисна още по-силно до гърдите си.

— Ще се пазя, кълна се. *Кълна се.*

Известно време останаха така, коленичили на пода, плътно прегърнати. Най-сетне Бъч вдигна поглед към Рот, който беше взел Бет в обятията си.

— Е, братко — каза той. — Да ти се намира някой нож и малко сол? Време е да довършим церемонията по обвързването, ако ме разбираш.

— Нямах проблеми, мой човек.

Фриц пристъпи напред, понесъл кристалната купа и каната, които бяха използвали по време на церемонията на Рот и Бет. Както и тези на Рейдж и Мери, и Зейдист и Бела.

Без да откъсва поглед от светлосините очи на своята *шелан*, Бъч прошепна:

— Мракът никога няма да ме надвие, защото имам теб. Ти си светлината на моя живот, Мариса.

На следващата вечер Мариса вдигна поглед от бюрото и се усмихна, когато видя Бъч на прага. Толкова беше огромен, че изпълваше рамката на вратата.

Господи, въпреки че вратът му още не беше заздравял след обряда по въвеждането му в Братството, той изглеждаше невероятно. Силен. Могъщ. Нейният партньор.

— Здравсти — поздрави я той и усмивката му разкри нащърбения му зъб. Както и вампирските му зъби.

Мариса отвърна на усмивката му.

— Подранил си.

— Не можех да чакам нито миг повече.

Бъч прекрачи прага и затвори вратата... а когато се обърна и я заключи след себе си, Мариса усети как тялото ѝ пламва.

Той заобиколи бюрото, завъртя стола ѝ и коленичи на пода. Разтвори бедрата ѝ и като я привлече към себе си, я целуна по ключицата. Миризмата на обвързване изпълни въздуха и с доволна въздишка Мариса обви ръце около широките му рамене и целуна нежната кожа зад ухото му.

— Как си, *хелрен*?

— Сега вече добре, съпруго моя.

Без да го пуска от обятията си, Мариса погледна към бюрото си. Там, между всички листове, папки и химикалки, имаше мъничка бяла статуетка. Изящно изработената фигурка изобразяваше седнала по турски жена с кинжал в едната ръка и сова върху китката на другата.

Бет беше поръчала да ги изработят. Една за Мери. Една за Бела. Една за Мариса. И една за нея самата. Значението на кинжала се разбираше от само себе си, а бялата сова символизираше Скрайб Върджин и техните молитви към нея да съхрани мъжете им.

Братството беше едно цяло, могъща сила за добро в техния свят. Точно такива бяха и техните жени. Едно цяло. Могъща сила за добро в техния свят.

Свързани така здраво, както и техните воители.

Бъч вдигна глава и я погледна с обожание. Сега, когато церемонията беше отминала, а името ѝ бе вдълбано върху гърба му, тя имаше власт над тялото му както по силата на закона, така и по силата на инстинкта, контрол, който той ѝ бе отстъпил безрезервно и с огромна обич. Бъч ѝ принадлежеше телом и духом и *глимерата* се беше оказала права — истинското обвързване бе нещо прекрасно.

Единственото, за което тези глупаци бяха прави.

— Мариса, искам да те запозная с един човек, става ли?

— Разбира се. Сега ли?

— Не, утре вечер.

— Добре. С кого...

Бъч я целуна.

— Ще видиш.

Загледана в лешниковите му очи, Мариса отметна гъстата тъмна коса от челото му и прокара пръсти по веждите му. Проследи неравната извивка на многократно чупения му нос. Лекичко докосна нащърбения му зъб.

— Малко съм поочукан, а? — подхвърли Бъч. — Но знаеш ли, с някоя и друга

пластична операция и една-две коронки, мога да изглеждам не по-зле от Рейдж.

Мариса хвърли поглед към статуетката на бюрото и се замисли за живота си. И за живота на Бъч.

После поклати глава и се наведе напред, за да го целуне.

— Не бих променила нищо в теб. Нищичко.

ЕПИЛОГ

Джойс О'Нийл Рафърти влезе в старческия дом забързана и в отвратително настроение. Малкият Шон беше повръщал цяла нощ, а после им се беше наложило да чакат три часа, преди педиатърът да ги вмести в натоварения си график. На всичкото отгоре Майк се беше обадил, за да ѝ каже, че ще трябва да работи до късно и няма да може да мине през супермаркета на път за вкъщи, а у тях нямаше абсолютно нищо за ядене.

Джойс намести Шон по-удобно и забърза през коридорите, проправяйки си път между колички за разносене на храна и инвалидни столове. Поне Шон най-сетне беше заспал, а и от часове не беше повръщал. Да се оправя едновременно с майка си и с ревящо болно бебе, беше свръхсилите на Джойс, особено след ден като днешния.

Тя почука на вратата на майка си и влезе. Одел седеше в леглото и прелистваше „Рийдърс Дайджест“.

— Здравей, мамо, как си?

Джойс отиде до прозореца и седна на тапицираното с изкуствена кожа кресло. То изскърца под нея, също като Шон, който се събуди точно в този момент.

— Добре съм — отвърна Одел с мила усмивка. Празните ѝ очи приличаха на две черни топчета.

Джойс погледна часовника си. Щеше да остане десет минути, а след това щеше да мине през супермаркета на път за вкъщи.

— Миналата нощ имах посещение.

И щеше да закупи храна поне за една седмица напред.

— Така ли, мамо? Кой беше?

— Брат ти.

— Теди е бил тук?

— Бъч.

Джойс се вцепени. После реши, че майка ѝ халюцинира.

— Това е прекрасно, мамо.

— Дойде, когато наоколо вече нямаше никого. След като се беше стъмнило. Доведе и жена си. Толкова е красива. Бъч каза, че ще се венчаят в църква. Те вече са женени, но е било според традициите на нейната религия. Интересно... така и не разбрах каква е тя. Може би лутеранство?

Определено халюцинираше.

— Това е прекрасно, мамо.

— Сега изглежда точно като баща си.

— Така ли? Аз мислех, че Бъч е единственият, който не прилича на татко.

— Изглежда като своя баща. Не вашия.

Джойс се намръщи.

— Моля?

Майка ѝ погледна през прозореца и по лицето ѝ плъзна замечтано изражение.

— Разказвала ли съм ти за снежната буря през шейсет и девета?

— Мамо, говорехме за Бъч...

— Бяхме затрупани и трябваше да останем в болницата, сестри и лекари заедно. Никой не можеше нито да излезе, нито да влезе. Останах там цели два дена. Господи, как само се разсърди баща ти, задето трябваше да се грижи за децата без мен!

Изведнъж погледът на Одел се проясни и тя сякаш се подмлади.

— Имаше един хирург. О, той беше толкова... толкова различен от всички останали.

Беше началник на хирургичното отделение. Беше много важен. Той беше... красив и различен. И доста плашещ. Очите му... още ги виждам насън.

Въодушевлението на Одел се стопи така неочаквано, както се беше появило.

— Аз бях лоша. Много лоша съпруга.

— Мамо — поклати глава Джойс. — За какво говориш?

По набръчканото лице на Одел се застичаха сълзи.

— Когато се прибрах вкъщи, веднага отидох да се изповядам. Молих се. Молих се толкова отчаяно. Но Бог ме наказва за греховете ми. Дори раждането беше ужасно. Едва не умрях, така силно кървах. Всичките ми други деца се родиха толкова лесно, но не и Бъч...

Джойс така стисна Шон, че той се размърда недоволно. Тя побърза да охлаби прегръдката си и опита да го успокои, като в същото време прошепна:

— Продължавай, мамо.

— Смъртта на Джейни беше моето наказание, задето изневерих на съпруга си и му родих чуждо дете.

Шон проплака, а в главата на Джойс се прокрадна ужасяващото подозрение, че...

О, я стига, какви глупости си мислеше, по дяволите! Майка ѝ не беше наред. Не беше добре с главата. Макар че точно в този момент изглеждаше съвсем с всички си.

Одел закима, сякаш в отговор на някакъв неизречен въпрос.

— О, да, аз го обичам. Всъщност обичам го повече от всичките си други деца, защото той е специален. Но разбира се, с нищо не биваше да го показвам. Баща им и без това трябваше да понесе твърде много заради онова, което бях сторила. Да демонстрирам каквото и да било предпочитание към Бъч, би означавало да оскърбя дълбоко Еди, а аз не можех... не бих причинила подобно нещо на съпруга си. Не и след като той остана до мен.

— Татко знае...?

В настъпилата тишина нещата постепенно започнаха да си идват по местата, като парченца от някакъв отблъскващ пъзел. По дяволите, наистина беше вярно.

„Разбира се, че татко знае. Ето защо толкова мразеше Бъч.“

По лицето на майка ѝ се появи меланхолично изражение.

— Бъч изглеждаше така щастлив със съпругата си. А тя е толкова красива! Как само си подхождат двамата! Тя също е специална, точно като неговия баща. Точно като Бъч. Те всички са специални. Жалко, че не можах да останат повече. Той каза... каза, че е дошъл, за да се сбогуваме.

Очите на Одел плувнаха в сълзи. Джойс се протегна и сграбчи ръката ѝ.

— Мамо, къде отиде Бъч?

Майка ѝ сведе поглед към ръката, която я докосваше. После се намръщи едва-едва.

— Искам солена бисквита. Може ли да получа солена бисквита?

— Мамо, погледни ме. Къде отиде Бъч? — настоя Джойс, макар и сама да не беше сигурна защо това е толкова важно.

Майка ѝ отмести празния си поглед от нея.

— Със сирене. Искам солена бисквита със сирене.

— Говорехме за Бъч... Мамо, съсредоточи се.

Джойс беше поразена. И едновременно с това изобщо не бе учудена. Бъч открай време беше различен, нали така?

— Мамо, къде е Бъч?

— Бъч? О, благодаря, че попита. Той е много добре... изглеждаше толкова щастлив.

Така се радвам, че се е оженил! — Майка ѝ примига. — А ти коя си? Медицинска сестра? Някога и аз бях медицинска сестра...

На Джойс и се искаше да продължи да я разпитва, но се отказа. Погледна през прозореца и въздъхна. Безсмисленото бърборене на майка ѝ изведнъж ѝ подейства успокояващо. Да... цялата тази история беше глупост. Пълна глупост.

„Забрави за това — помисли си Джойс. — Просто забрави.“

Шон спря да плаче и се намести удобно в ръцете ѝ. Тя прегърна топлото малко телце и наред брътвежа, който идваше откъм леглото, се замисли за това, колко много обича малкото си момченце. И че винаги ще го обича.

Тя целуна малката главица. В крайна сметка, семейството беше хлябът на живота.

Ни повече, ни по-малко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.